

SEDMÝ SMYSL

Dračí cejch

8. díl

© **Ilka Pacovská**
Praha 2011

Tvrdohlavá vnučka

„Měla by změnit školu. Myslím, že už to není v Pasteku bezpečné.“

„No vida. Konečně jsi přišla k rozumu. Už jsem přišel o syna, nerad bych pohřbíval i vnučku.“

„Já vím, já vím... Nedokázala jsem ji přesvědčit. Ale když se teď začalo diskutovat i o tom druhém případě...“

„Měl jsem pocit, že mě vůbec neposloucháš, když jsem se o něm zmínil.“

„Poslouchala jsem tě. Vždycky tě poslouchám. Ale teprve nyní, když to přišlo veřejně na přetřes, došlo mi, co Lídě hrozí. Je oběma dívkám tak podobná... Mám o ni strach.“

Starý plešatý muž si prohrábl vousy a pak přistoupil k mladé ženě a jemně ji pohlídl po skrání: „Nemáš to s tou naší divoškou snadné. Myslíš, že ji dokážeš přesvědčit?“

„Pokusím se...“

Dveře do pokoje, které byly do této chvíle jen nepatrně pootevřené, se rozlétly dokořán a v nich stála dvanáctiletá blondýnka s jiskrnými očima. Obvyklé veselé jiskřičky ale právě teď sršely zlostí.

„Co si to tu za mými zády domlouváte?!“

„Slyšela jsi nás?“ povytáhl obočí děda.

Dívka ignorovala jeho otázku a obrátila se na matku: „O co jde, mami?“

„Miláčku,“ usmála se na ni žena, „budeš si muset vybrat jinou školu. Do Pasteku už se nevrátíš.“

„To říká kdo?“ vzpurně zvedla bradu Lída.

„To říkáme oba. Já i děda.“

Blondýnka velice zvolna otočila hlavu a zabodla pohled do očí svého dědy.

„Je to pravda?“ zeptala se téměř výhruzně.

„Ale, Liduš, my to s tebou přece myslíme dobře.“

„A co naše dohoda? Co tvoje slovo, že si mohu vybrat školu, jakou chci? Přestalo snad po dvou letech platit?“

„Změnily se okolnosti.“

„Slovo se mění podle okolností?“

„Liduš, měj přece rozum. V Pasteku by to pro tebe mohlo být nebezpečné.“

„Nesmysl! Ta smrt byla jen nešťastná náhoda! To ví přece každý, kdo tam tenkrát byl. Já na žádnou jinou školu nechci.“

„Ale budeš muset,“ pokusila se o nekompromisní postoj matka.

„Ne,“ pohasly jiskřičky v dívčiných očích, když zavrtěla hlavou, „já na jinou školu nepůjdu. Když nebudu smět do Pasteku, nepůjdu nikam. Zůstanu doma.“

„Výborně. Zůstaneš doma. Najmu ti soukromého učitele.“

„Nebudu se učit!“

„Ale budeš!“

„Zkus mě donutit,“ uraženě se otočila k matce zády a vyčítavě se koukla na dědu.

„Tak jí přece něco řekni,“ zaútočila na dědu i matka.

„No dobře,“ sehnul se k vnučce a upravil jí neposedný pramen vlasů, „dovolíme ti vrátit se do Pasteku, ale pod jednou podmínkou. Bude tam s tebou bydlet ochranka.“

„Ochranka?“ podezřívavě se zeptala Lída a nebyla si jistá, zda se má či nemá radovat.

„Bude s tebou bydlet jedna mladá žena, která bude zodpovídat za tvůj život a zdraví. Ty jí budeš poslouchat a nebudeš se snažit jí zmizet z očí. Pokud to slíbíš, dovolím ti studovat v Pasteku.“

Lída naštěstí neviděla, jak její matka za ní otočila oči v sloup. Dívka usilovně přemýšlela nad dědovým návrhem. Nelíbil se jí, ale do Pasteku se v každém případě chtěla

vrátit. Nakonec došla k závěru, že to neusmlouvá. Odevzdaně pokrčila rameny a přikývla: „Slibuju.“

„Neboj se. Azuela se ti bude líbit.“

„Jenže do areálu školy ji nepustí. Tam smějí vstoupit jen žáci,“ upozornila s kapkou zlomyslnosti dědu.

„Já vím,“ podrbal se na pleši, „ale tam snad budeš v bezpečí.“

Když Lída opustila místnost, její matka přistoupila ke tchánovi a zapíchlá mu ukazováček do prsou: „Jestli ostatní zjistí, jak snadno tě ukecá vlastní vnučka, tak se s kandidaturou na Bdělého rozluč. Přijdeš o autoritu rychleji než o těch pět vlasů, co ti ještě zbyly na pleši.“

„Nejmíň o tři z nich jsem přišel právě teď. Moje vnučka je paličatější, než býval můj syn. Kéž ji chrání všichni svatí.“

„Tak proč jsi jí to nezakázal?“

„Nemohu jí přece sebrat jediný sen, který má.“

„To máš na mysli ten bláznivej nápad, že bude v Pasteku nejlepší ze všech a díky tomu se proletí na drakovi?“

„Třeba bude opravdu tak dobrá.“

Mladá žena si zkoumavě změřila svého tchána a v jejích očích nebyla ani stopa po humoru.

„Pokud se jí něco stane, zapíchnu tě prvním kuchyňským nožem, který mi přijde pod ruku. Jestli jsem to dobře pochopila, tys vůbec neplánoval, že by odešla ze školy, jen jsi jí chtěl vnutit tu svou ochranku.“

„Promiň.“

„To tvoje manipulování s lidmi mi jde občas zatraceně na nervy!“

Konkurz

Hanku probudil zpěv ptáků. Otevřela oči a slastně se protáhla. Koruny stromů lehounce šuměly vánkem a vůně známého lesa ji políbila na uvítanou do nového dne. Tady snad ani nebylo možné mít špatné sny. Ještě malou chvíli pozorovala hru světél a stínů v listoví staré lípy a zhluboka vdechovala svěží vzduch. Nikde jinde nebyl tak lahodný jako tady.

Vstala a vydala se ke svému oblíbenému jezírku. Dřív bývalo docela malé, ale otec nejspíš zjistil, že ráda plave, takže se od jejího posledního pobytu doma roztáhlo skoro na dvojnásobnou velikost. Část břehu byla porostlá rákosím, kde se uhnízdili ptáci. Zde, na území jednorozců, nejevili před lidmi strach. Shodila oblečení a pomalu vstoupila do vody. Plavala tak dlouho, až se pohybem v chladné vodě příjemně rozehrála. Pak se magicky usušila, vklouzla do šatů a pěšky se vydala do míst, kde se scházela rodina. Už tu na její příchod čekal P'ujibo a L'gala.

„Kde je otec?“ byla zvědavá, protože se nestávalo, aby tu R'íhan ráno chyběl.

„Byl přizván k nějakému jednání. Nám doporučil, abychom se do chvíle, než se vrátí, věnovali sběru drahých kamenů,“ odpověděla L'gala, „přý abychom byli připraveni, kdybys je náhodou potřebovala.“

„A k čemu je H'anaríja bude potřebovat?“ byl P'ujibo stejně zvědavý jako jeho lidská sestra.

„Nesnaž se pohánět tok času, můj milý,“ napomenula ho matka vlídně. Hance bylo jasné, že nemá cenu dál vyzvídat a bez dalších otázek následovala L'galu ke břehům říčky, kde se nacházelo nejvíc kamenů. Byl teplý krásný den, takže to byla víc zábava než práce. Osvěžovali se ostružinami a pozdními malinami. Bylo to velice příjemné dopoledne. Pak L'gala vyhlásila čas oběda a odpočinku. Mladý jednorozec se zaběhl na louku napást a před Hankou se zhmotnil velký list. Na něm se skvěla čerstvá očistěná zelenina, několik tenkých kukuřičných placek, které L'Gala uměla tak báječně vykouzlit, malá miska s medem a jablko. Opřela se o kmen stromu a mhouřila oči před poledním sluncem, které místy jasnými záblesky paprsků pronikalo korunou buku.

Pak se objevil R'íhan. Jeho syn zanechal pastvy, přiběhl blíž a všichni se napjatě zadívali na statného jednorozce s tmavou skvrnkou na krku.

„Tak co, jak dopadlo jednání?“ zeptala se L'gala.

„Naše dcera poslala ochráncům dopis, ve kterém protestuje proti zamítavému postoji ohledně jejího zařazení do výcviku. Pozvali si mě, aby se zeptali na můj názor.“

„A cos jim řekl?“ nedočkavě přešlápla dívka.

„Ať posoudí tvé schopnosti a znalosti sami,“ mrkl na ni jednorozec, „nebudu ti udupávat cestičku, ani bránit tvému rozletu.“

„A co oni?“ nebyla z té odpovědi moudrá.

„Možná by ses, dcero, měla vrátit do Santareny. Třeba už tam budeš mít nějakou poštu.“

„Oni mě vezmou?“ zazářily Hance oči.

„Možná ano, možná ne. Stojíš na křižovatce osudu. Kterou cestou se vydáš, bude záležet jenom na tobě, milá H'anaríjo.“

„A jak se na to díváš ty, otče? Máš pro mě nějakou radu?“

„Jdi za svými sny a za svým srdcem.“

No jasně! Že jsem se vůbec ptala, pomyslela si v duchu Hanka.

„Víš, dcero, něco už jsem se vedle tebe naučil. Ty obvykle nemáš ve zvyku poslouchat rady zkušených. Je lépe dávat ti místo rad jen lásku a důvěru.“

„Jsi báječný táta.“

„Vezmi s sebou všechny kameny, co jste dnes nasbírali, a běž zjistit, co ti ochránci napsali.“

K čemu asi tolik kamenů, pomyslela si zvědavě, ale nahlas se nezeptala. Jistě se všechno v pravou chvíli dozví. Raději neztrácela čas.

S trochou lítosti se rozloučila s jednorožci. Nejsmutnější byl její bráška P'ujibo. Těch pár dní, co tu spolu strávili, uteklo příliš rychle.

Sotva se vrátila do Kouzelných zahrad v Santareně, hned ji objevil Zachariáš. Trpaslíkovy vousy Hanku napůl poškrábaly, napůl pošimraly při uvítacím objetí. Hned byla zavlčena do kuchyně a nakrmena šťavnatou pečení.

„Jsi jako bledule,“ rozčiloval se trpaslík, „čím tě ti kopynatci vlastně krmí?“

„Ale, Zachu, přece víš, že pro mě chtějí jen to nejlepší.“

„Jasně, to si umím představit! Nevyhnali tě na pastvu?“

Se smíchem nad jeho brumláním mávla rukou.

„A nepřišla mi nějaká pošta?“ zeptala se hned po moučniku.

„Hmm,“ zamručel a sáhl do jedné z mnoha kapes.

Dopis byl psaný na papíře, jako každé důležité oficiální oznámení. Netrpělivě odstrčila prázdnou misku a rozložila list na stole. Trpaslík se jí naklonil přes rameno, a četl spolu s ní.

Vážená žadatelko,

po vašem protestu jsme znovu pečlivě zvážili své rozhodnutí. Máme-li ho změnit, potřebujeme posoudit vaše schopnosti při osobním kontaktu. Tímto vás zveme k pohovoru na čtvrtek ráno v osm hodin do našeho centra v Dubovníku. Vaše případná neúčast bude chápána jako souhlas s původním rozhodnutím.

S pozdravem...

Dál už to Hanka nestudovala.

„Čtvrtek je přece už zítra. Co kdybych to nedostala do ruky včas?!“ zamračila se.

„Nó bůže! Tak bys šla normálně do školy,“ pokrčil rameny trpaslík.

Hanka se nemohla dočkat rána. Několikrát se vzbudila s děsivou představou, že právě zaspala.

„Uklidni se, sestřičko,“ konejšilo ji něžné Plamovo broukání v její mysli, „ještě máš dost času. Neboj se, nenechám tě zspat.“

Nakonec všechno bez problémů stihla. Dokonce ji ještě trpaslík donutil sníst několik sušenek. Když byla Hanka nervózní, jídlo do sebe soukala jen s krajní nechtí.

V Dubovníku zjistila, že není sama, kdo byl pozván k pohovoru. Když se propracovala do první kanceláře, zeptala se na to přímo.

„Ano, pozvali jsme sem pět mladých žen, protože se jedná o neobvyklou misi,“ odpověděl jí starší muž, „rádi bychom dnes vybrali tu nejvhodnější kandidátku.“

„Ty ostatní se také ucházejí o zařazení mezi ochránce?“ zajímalo Hanku.

„Ne. Zbylé čtyři dobrovolnice už patří mezi ochránce a absolvovaly na rozdíl od vás základní kurz i přísahu. Vy tu jste spíš jen shodou okolností, neboť váš protest proti našemu rozhodnutí přišel zrovna v okamžiku, kdy jsme začali hledat plnoletou ženu, která by vypadala mladší, než je ve skutečnosti. Rozhodli jsme se vám poskytnout možnost uplatnění, jestli na to budete stačit.“

„O co půjde?“

„Povím vám, slečno, totéž, co všem ostatním. Jde o to, zda dokážete v prostředí schopných kouzelníků předstírat, že je vám o tři roky méně, že školu berete jen jako nudnou okrajovou záležitost, které se člověk dost dobře nemůže vyhnout. Důležité pro vás je vypadat co nejlépe v očích největších darebáků ve škole. Lákají vás i pokusy s nepovolenou magií. Není pro vás problém chodit za školu a utahovat si z učitelů, i kdyby tím učitelem byl drak.“

„Cože? Dračí učitel?“ vykulila oči Hanka.

„Máte s tím nějaký problém? Mám v poznámkách, že umíte slušně drakovsky.“

„Ne, žádný problém! Jen mě ta představa překvapila.“

Muž přikývl a pokračoval: „Za chvíli předstoupíte před komisi a pokusíte se ji přesvědčit, že jste zrovna taková, jak jsem právě říkal. Budou vás pozorně sledovat všemi smysly, včetně sedmého. Máte deset minut na přípravu. Jakmile se na to budete cítit, můžete projít těmito dveřmi.“

Muž ukázal příslušným směrem a Hanka se zamyslela nad podivnými požadavky. Pak si řekla, že je lepší skočit do vody dřív, než se do ní dá zimnice, zhluboka se nadechla a vtrhla do označené místnosti.

Bylo tu víc lidí, než čekala. Tři muži v letech seděli u stolu a vypadalo to, že jako jediní si dělají poznámky. Nejsilnější magická sonda k ní ale dorazila z nejbližšího kouta, kde byl do velkého křesla zabořený mladý muž. Bez sentimentu jeho magii zlostně odrazila a odbojně vystrčila bradu. Jestli má být problematickou žačkou, tak ji mají mít se vším všudy.

Muži u stolu se začali vyptávat na jméno, bydliště, datum narození, rodiče a další věci. Odpovídala stručně na půl úst a snažila se lhát co nejméně.

„Takže vy, slečno Vronová, tvrdíte, že rodiče už nemáte...“

„Jestli mě někdy někdo vychovával, tak co si pamatuji, rodiče to rozhodně nebyli. Copak bych skončila v děčáku, kdybych je měla?“

„Ale od té doby, co chodíte na školu, vám přece někdo musel platit studia a dělat poručníka.“

„Jo, jasně,“ ušklíbala se, „vždycky se najdou dobrodinci, co chtějí dát zanedbaným sirotkům šanci. Přece bych jim nezkazila radost. Chcete jména těch, co mě živili a šatili? Třeba byste u nich taky měli šanci, jestli jste potřební.“

„Proč chodíte, slečno, do magické školy, když už máte ukončené základní vzdělání?“ zeptala se žena v pozadí. Hanka zaznamenala, jak na ni zkouší kouzlo na odhalení lži.

„Některé znalosti jsou užitečné. A pak. Člověk se tam seznámí se spoustou zajímavých lidí. Když to někdo platí, proč bych to nevyužila?“

„Už jste někdy proti někomu použila kouzlo z temné magie?“

Hanka se té ženě podívala přímo do očí a otevřela částečně svou mysl: „Ano, použila. Bylo to, bylo to... takové opojné.“

Hned potom mysl opevnila proti narušení, aby si nemohli přeciť, jak ji ten pocit tenkrát vyděsil.

„Chtěla byste se naučit i mocnější kouzla z oblasti temné magie?“

„Možná by nebylo marné,“ zamyslela se dívka, „se trochu víc v tomhle oboru orientovat.“

„Považujete růžové draky za podřadný druh?“ zeptala se drakovsky další žena.

„A mám na to odpovědět jako člověk nebo jako černý drak?“ ušklíbala se Hanka, když rovněž odpověděla zřetelnou drakonštinou.

Chvíli bylo ticho a pak muž od stolu kývl na dívku: „To je zatím všechno. Můžete jít, slečno. Vyrozumění o tom, jak jste dopadla, obdržíte do dvou dnů.“

Lehce se uklonila a opustila zkušební místnost. Dost ji rozčilovalo, že jí nikdo nic konkrétního neřekl. Dva dny! Kdo má vydržet tak dlouho čekat?!

Nakonec ani tak dlouho čekat nemusela.

V pátek večer se v Kouzelných zahradách objevil Nik a nechal se pozvat do stromového domečku na večeři. Hanka byla z jeho návštěvy trochu v rozpacích. Jeho jiskřivá osobnost o hodně pohasla po událostech kolem aberilů, a navíc Paula přišla o dítě, které s Nikem čekala. Nebylo divu, že vypadal zasmušile.

Nejdřív vyprávěl, co je nového doma, vyřídil pozdravy od Pauly i Sidi a teprve, když dojedli, ukázalo se, že sem nedorazil náhodou, ale pracovně.

„Co bys říkala tomu, kdybys místo Santareny strávila rok na jiné magické škole?“

„Cože? A proč?“ rychle na něj mrkla, aby si ověřila, zda nejde o nějaký žert.

„Včera jsi byla na pohovoru v Dubovníku. Mám ti sdělit, že jsi byla jednoznačně nejlepší ze všech uchazeček. Máš-li pořád zájem působit v řadách ochránců, nabízím ti účast na jedné naší akci.“

„A to už se jako stanu ochráncem?“ rozzářily se Hance oči.

„Zatím složíš jen přísahu spolupracovníka. Ochráncem se můžeš stát až po absolvování základního výcviku. Ale na ten teď nebude čas. Tahle akce dost spěchá.“

„Tak honem povídej! O co jde?“

„Nejdřív tu přísahu. Opakuj po mně: přísahám, že jako spolupracovník ochránců... budu ze všech svých sil napomáhat tomu..., aby všechny poctivé, spravedlivé a mírumilovné bytosti... mohly žít v klidu a míru.“

Když Hanka postupně zopakovala slova přísahy, uchopil Nik její levou ruku a dotkl se svým prstenem jejího prstenu a jeden z maličkých rudých odlesků se zbarvil bíle.

„Nyní jsi spolupracovníkem ochránců. Kdyby se někdy ta bílá skvrnka na tvém prstenu zbarvila zase do ruda, bude to znamenat, že jsi nejednala v duchu přísahy.“

„A co by se pak stalo?“

„Pokud sama požádáš, aby komise ochránců přezkoumala tvé skutky, vždycky to vyzní lépe, než když si tě ochránci úředně pozvou. Ale projednávání před komisí se pak člověk stejně nevyhne.“

„A co ty? Ty už jsi někdy něco takového zažil?“

Nik poposedl na židli, sklopil oči, ale vzápětí je zase zdvihl a beze stopy úsměvu se zadíval na Hanku: „Ano. Naletěl jsem na jeden starý kouzelnický trik a pronásledoval nevinného. Hodně ho to poškodilo v očích sousedů. Kromě toho, že jsem se zodpovídal ochráncům, mě pak z terénu přeložili na úřednické místo a navíc jsem musel obejít všechny sousedy dotyčného chlapíka a všem vylíčit, jak jsem byl neschopný. Ještě jsem nenašel sílu to někomu vyprávět, ani Paule. Ty jsi první...“

„Díky za důvěru. Buď bez obav. Nikomu dalšímu o tom neřeknu. Jen jsem chtěla vědět, jak to chodí.“

„No, počítej s tím, že zodpovědnosti se nevyhneš.“

„A o co vlastně v té akci půjde?“

„Škola, kam tě chceme poslat, je území spravované draky a lidmi, co jim slouží. Bdělí se tam nedávno dostali s draky do konfliktu a chvíli to nevypadalo moc dobře. Nakonec se ale dohodli na kompromisu. Draci dovolili Bdělým monitorovat území, kde bydlí lidé, ale bez jejich souhlasu tam ochránci nesmí zasahovat.“

„Říkáš, že draci na svém území provozují magickou školu pro lidi? To se mi nějak nezdá.“

„Draci si v té škole vychovávají své sluhy a spolupracovníky. Navíc od žáků vybírají neuvěřitelně vysoké školné.“

Hanka nevěřícně vrtěla hlavou: „Chceš mi tvrdit, že boháči platí za to, aby mohli sloužit drakům? Není to trochu padlé na hlavu?“

Dívka ve své mysli ucítila Plamův kontakt. Drak byl zvědavý, o co jde a co ji tolik překvapilo. Pozvala ho tedy do svého mentálního krystalu, aby mohl rozhovor s Nikem sledovat spolu s ní. Jestliže má strávit školní rok na dračím území, měl by o tom její dračí přítel vědět. Ale možná, že ani on zatím neslyšel o škole pro dračí sluhy. Koho něco takového mohlo napadnout? Znovu obrátila pozornost k tomu, co vlastně Nik říká.

„Uvědom si, Hanko, že ne každý má možnost poznat draky tak jako ty. Jsou lidé, kteří k nim vzhlížejí a dali by první posední za příležitost dostat se k nim blíž. Neuvědomují si, jak moc draci pohrdají lidským plemenem. Draci navíc každoročně slibují nejlepšímu studentovi možnost se proletět na jednom z nich.“

„No tohle – drak že by chtěl někoho veřejně vozit na hřbetě? To fakt zírám,“ nemohla se Hanka vzpamatovat z překvapení.

„Nejdražší je v téhle škole první ročník. Hlavně kvůli tomu, že většině dětí spadnou klapky z očí a dojde jim, že sloužit drakům není ve skutečnosti žádný med. Když navíc odmítnou dračí cejch, začnou se na škole potýkat s nepříjemnými problémy.“

„Co je dračí cejch?“

„Označení dračího služebníka.“ Nik ve vzduchu vytvořil obrazovou iluzi ruky, která měla nad loktem nenápadný zelený ornament.

„Nechceš po mně, doufám, abych něco takového nosila,“ změřila si ho Hanka nesouhlasným pohledem.

„Je tu ještě druhá možnost,“ změnil Nik iluzi, která teď místo ornamentu zobrazovala jakousi vytetovanou hvězdu v rudé barvě, „tohle je cejch dračího spolupracovníka. Ten získáš, když si tě některý konkrétní drak vybere přímo jako svého osobního úředníka.“

„Úředníka?“

„Nevím, jak bych to měl lépe pojmenovat. Děláš drakovi při styku s lidmi tlumočníka. Když má nějaké úřední potíže, tak je za něj vyřídíš, a hlavně se staráš, aby lidé v jeho službách náležitě plnili své povinnosti. Cejch má vždy stejnou barvu, jako kůže dračího zaměstnavatele.“

„Mohou mě ocejchovat bez mého souhlasu?“

„Ne. Ale mohou ovlivnit tvůj úsudek kouzlem. To se u draků nepovažuje za prohřešek.“

„A mohla bych se pak toho cejchu zase zbavit?“

„Jestliže bys tam přijala dračí cejch, zůstane ti už navždy. Ocejchovaný nemůže drakovi oznámit, že už ho to u něj nebaví. I pokud by náhodou drak zemřel, takto označený člověk dál zůstává dračím služebníkem a do služby ho může povolát některý z příbuzných zemřelého draka.“

„Pořád nechápu, co by mělo lidi motivovat, aby drakům dobrovolně sloužili. Podle toho, jak mi to tu líčíš, se vlastně stanou otroky.“

„Draci se na oplátku starají o bezpečnost svých služebníků a jejich rodin.“

„To je všechno?“

„Služba u některých draků je docela příjemná a lukrativní záležitost. Jestliže k nim vybraní lidé vzhlížejí, může to pro ně být i pocta.“

Hanka vzdala snahu pochopit tento typ lidského uvažování a rozhodla se raději soustředit na samotný úkol.

„Dobře. Dejme tomu, že tam budu rok studovat a předstírat, že mi teprve bude patnáct. Co ode mě ochránci očekávají?“

„Hlavně to, že budeš mít oči všude. Budeš drzá, zvědavá a pokud možno ohlídáš bezpečnost svých spolužaček na půdě školy.“

„Co jim hrozí?“

Nik znovu mávl rukou a přivolal obrazy dvou dívek. Obě to byly blondýnky s udivenými očima. Hanka si je pozorně prohlédla a pak se podívala na svého přítele. Ten zrušil iluzi a vzdychl: „Jedna z těch dvou zemřela a druhá utrpěla tak těžký šok, že na ni bylo nutné okamžitě použít zapomínací kouzlo, aby vůbec přežila. Nyní se léčí z úzkostí a nočních můr. Nebylo dost dobře možné zjistit, co zažila, ale mělo to něco společného s nepovolenou magií.“

„A jak umřela ta první? Přece se to muselo vyšetřovat, ne?“

„Draci to uzavřeli jako nešťastnou náhodu. Rodina dostala vysoké odškodné a Bdělé o podrobnější šetření nepožádala.“

„A jak jste se to tedy dozvěděli?“

„Přes Laridona. V Pasteku studuje jeho vnučka. To on požádal Bdělé, aby o tom zjistili víc. Což se ovšem nepodařilo, protože nás draci na své území vůbec nepustili.“

„A neměli byste náhodou varovat rodiče všech dětí, které tam chodí?“

„To jsme udělali. Asi třetina dětí změnila školu. Ostatní prohlásili, že to risknou. Laridon najal pro svou vnučku jednu mladou ženu jako ochranku. Do areálu školy však nemá přístup nikdo kromě studentů. Proto jsme narychlo hledali někoho, kdo by tu mohl studovat a zároveň byl natolik zdatný, aby si věděl rady, kdyby se dělo něco nepatřičného.“

„Mám hlídat všechny nebo jen vnučku toho chlapa?“

„To je složitě,“ vzdychl Nik, „Laridon je důležitá osoba. Možná už letos v zimě vystřídá Demita ve funkci Bdělého. Takže zajistit bezpečí jeho vnučky je dost důležité k udržení dobrých vztahů s draky.“

Hanka nevěřicně rozhodila ruce: „Takže na ostatní se můžu vykašlat?!“

„Co tě rozčiluje?“ zarazil se Nik.

„Proč má mít dvojitou ochranku jenom ona? Copak nejsou ostatní děti stejně důležité?“

„Jestli dokážeš zařídít, aby už se tam nikomu nic nestalo, klobouk dolů,“ rozzlobil se mladý ochránce, „ale uvědom si, že nemůžeš být všude! A taky si uvědom, že s osudem téhle holky je spojeno i křehké příměří mezi draky a lidmi. Kdyby došlo ke konfliktu, kdo potom bude počítat lidi, co na to doplatili? Neříkám, že je to vůči ostatním spravedlivé, ale prostě to tak je!“

Chvíli bylo ticho. Z Nikovy kapsy se vysoukal ven tulík, vyšplhal k jeho krku a obtočil kolem něj svůj dlouhý ocásek. Hanka se zarazila. To, že se s ní Lotranda nepřišla přivítat, ji zarazilo. Že by Nikovi něčím ublížila? V téhle chvíli vypadal napůl smutně a napůl našťavaně.

„Promiň,“ řekla tiše, a aby zakryla rozpaky, přinesla na stůl sušenky. Otevřela je a přistrčila blíž k hostům. Lotranda se ani nepohnula. Možná má na sušenky jiný názor než Plavík, pomyslela si Hanka.

Nik sáhl do kapsy a vyndal z ní hodinky.

„Jestli ten úkol bereš,“ řekl unaveně, „sundej si ty santarenské a vezmi si tyhle. Máš v nich údaje o škole v Pasteku.“

Tázavě se na Hanku zadíval a přistrčil hodinky směrem k ní. Teprve teď měla pocit, že stojí na křižovatce svého osudu. Jakmile si je vezme, udělá krok do řad ochránců. Budou ji školit a bude dostávat další a další úkoly a některé z nich se jí dost možná nebudou líbit. Jako ochránce se bude muset starat o ohrožené a chytat lumpy. Opravdu to chce dělat celý život?

Sáhla po nových hodinkách a nasadila si je místo těch, které nosila šest let. Ty původní s dráčkem teď držela v dlani a nevěděla, co s nimi. Nik zavrtěl hlavou, když mu je chtěla podat.

„Nech si je zatím schované někde u Zachariáše. Kdybys měla v Pasteku potíže, vždycky se můžeš vrátit sem a pokračovat ve studiu v Santareně,“ přikývl Nik.

„Jak se dostanu do Pasteku?“ zeptala se. „Kdy tam začíná školní rok a kde tam budu bydlet?“

„Na všechny organizační otázky ti odpoví tvoje nové hodinky. Začátek školního roku je tam v úterý. Takže by bylo lepší, kdybys tam dorazila den předem. Dostaneš se tam z veřejné brány v Dubovníku. Vezmi si s sebou co nejvíc finančních prostředků. Zapisuj si všechny výdaje, ochránci ti je pak podle toho uhradí.“

„Jak se s vámi budu domlouvat, když objevím něco podezřelého?“

„Vron tě tam bude navštěvovat každé dva týdny. Kdyby něco, vím, že se s ním dokážeš domluvit na dálku. Ale raději to s dračí komunikací nepřeháněj. Nemůžeme vyloučit, že někteří draci ji dovedou odposlouchávat. Čím méně toho tam budou o tvých zvláštностech vědět, tím lépe. Klidně si hraj na drzou hloupou holku, co toho o sobě moc neřekne.“

„A co když o mně všechno zjistí?“

„Stoupneš u nich v ceně a budou tě chtít oceňovat. Ale neměj strach, už zdaleka nejsi tak čitelná jako dřív.“

„Víš, Niku, mám z toho trochu husí kůže. Nebude snadné být na to sama.“

„Podívej, ber to takhle. Jedeš tam především studovat. Být tebou, tak bych se zaměřil hlavně na iluze a neviditelnost, v tom jsou tam mimořádně dobří. Také dovedou skvěle opracovávat drahé kameny a to nemyslím jen podobu kamenů, ale i jejich magickou moc. V tom jsou možná ještě lepší než v Santareně. Využij příležitost a uč se.“

„Dobře. Udělám, co bude v mých silách.“

Hanka ani nepostřehla, kdy Lotranda zmizela ze svého místa na Nikově krku. Teprve když jí začaly padat drobky za krk, všimla si, že tulík dřepí na opěradle její židle a chroustá sušenku.

„Ještě se chceš na něco zeptat?“ zdvihl se Nik k odchodu.

„Jak jim odůvodním, že jsem se zničehonic rozhodla právě pro jejich školu?“

„Snaž se té odpovědi vyhnout. Pokud by to nešlo, řekni, že to bylo přání Karmaneuduny, která ti právě za tímto účelem odkázala prostředky na studium. Abys mohla sloužit jejímu synovi. Klidně předstírej, že ti to není právě po chuti.“

„A protože chci to, co mi odkázala,“ usmála se sama pro sebe Hanka, „musím pochopitelně splnit její podmínku. Jo, jasně! To dává smysl. Ale co řeknu kamarádům? Nebo jim můžu říct pravdu?“

„Kamarádům řekni, že tě tam ochránci poslali studovat iluze a proměny, dřív než znovu požádáš o přijetí do jejich řad. Pravdu bude znát jenom Vron a smíš zasvětit Plama.“

„No, aspoň že to,“ ušklíbala se Hanka. O tom, že drak naslouchal a o všem ví, se raději nezmínila.

„Tak zlom vaz. Hezky studuj a měj oči otevřené.“

Nik odchytil tulíka a rozloučil se.

Hanka začala horečně přemýšlet, co všechno potřebuje během soboty a neděle stihnout. Musí zabalit věci, rozloučit se s přáteli a vyzpovídat hodinky o poměrech na pastecké škole.

Hned začala realizovat plány od posledního bodu. Po aktivaci hodinek se nad nimi zavlhl had s dračí hlavou a odpovídal na její otázky. O škole se toho moc nedozvěděla. V roli vyučujících tu působilo několik lidských profesorů a profesorek a tři draci.

Začala se tedy zajímat o Pastek jako takový. S nelibostí zjistila, že skoro na všechny činnosti ve městě potřebuje speciální povolení. Dokonce i na kouzlo brány. Ubytování na ni čekalo v malé soukromé koleji pro studenty. Obrázková podoba Pasteku však nebyla k dispozici. Podobně jako Santarena město vyrostlo souběžně se založením školy. Pastek však byl podle informace hodinek podstatně menší. Uprostřed města bylo tržiště, které ožívalo třikrát týdně.

Ve skalách nedaleko města se nalézalo poměrně velké a proslulé dračí zábavní a léčebné středisko, kde občas studenti školy vypomáhali nebo předváděli umělecká vystoupení pro pobavení dračího obecenstva. Hanka hned u Plama sondovala, co o tom ví.

„Lázně v Pasteku?“ syknul drak opovržlivě. „To je taková snobárna pro zelené a růžové.“

„Snobárna?“ nepochopila Hanka, co tím její přítel myslí.

„Hloupí draci, co nemají dostatek sebevědomí, tam cpou své poklady do chřtánu pár vykukům, kteří tvrdí, že jim dokážou vylepšit kvalitu života. Prý dovedou posílit dračí dech o padesát procent. Takový nesmysl! V životě bych se nezapletl s někým, kdo by mi chtěl prodat nějakou iluzi. Však tam taky nikdy o žádného černého draka nezakopneš.“

„Vážně mají někteří draci malé sebevědomí?“ připadalo Hance zvláštní, že by tihle arogantní tvorové mohli trpět něčím podobným.

„To nevím. Neznám dost dobře zelené ani růžové. Budeš se muset zeptat jich.“

„No, to bych tomu dala,“ zasmála se Hanka při představě, jak zpovídá cizí draky.

Chvilí pak diskutovali o tom, jak v nastávajícím školním roce upravit vzájemnou komunikaci, aby je při tom někdo nepřistihl.

„Opravdu je možné, aby nás někdo odposlouchával?“ ujišťovala se Hanka. „Myslela jsem, že dračí komunikace je naprosto bezpečná.“

„Nevím, jestli by dokázali přímo odposlouchávat. Na to bychom asi přišli. Ale je možné vyzozorovat, že dračí komunikace právě probíhá. U nás se o to nikdo nestará, ale u člověka by to mohlo být nápadné.“

„To znamená, že bychom si asi neměli moc často povídat...“

„Ani si vzájemně lézt do krystalů. To je taky docela nápadná záležitost.“

„Ach jo, to už tam na to budu úplně sama,“ vzdychla nešťastně dívka. Trochu ji zarazilo, že se od Plama nedočkala souhlasné odezvy.

„Víš, Hanko, asi se vrátím do hnízda,“ řekl pomalu její dračí přítel.

„Co to povídáš? Hor už tě u sebe nechce?“

„Hor je v pohodě. Ale prohlásil, že mi prospěje, když se ještě na nějaký čas začlením mezi své vrstevníky a naučím se všechno, co mi hnízdo může nabídnout. Už mi to tam domluvil.“

„Možná má pravdu. Jak jsem znala tvoji matku, asi by to rozhodla podobně.“

Oba se na chvíli odmlčeli a věnovali smutnou vzpomínku Karmaneuduně. Plamovi moc chyběla a Hanka ho zatím nedokázala utěšit. I jí moudrá dračice chyběla.

„Možná bychom se zítra mohli ještě na chvíli sejít u jezírka,“ navrhl Plam.

„Položíme na její hrob pár vzpomínkových kamenů,“ souhlasila Hanka.

Následující dva dny strávila obcházením přátel. Jakmile se rozloučila s Plamem, navštívila útulek pro magická zvířata a všechny, kdo bydleli poblíž.

V neděli večer se unavená vrátila do Santareny. Ještě měla v plánu před spaním vytáhnout z hodinek další várku informací. Její plány však narušil Rafanův příchod.

„Dostal jsem volno na začátek školního roku, tak jsem přišel nejdřív za tebou. Prý se chystáš někam odjet,“ vpadl do stromového domku jako velká voda. Hance bylo hned jasné, že na klidný večer může zapomenout. Rafan to vzápětí potvrdil sdělením, že se právě chystá společná večeře se Zachariášem a Vronem. Se smíchem rezignovala a doufala, že jí zítra nedostatek informací nezkomplikuje v Pasteku život.

Potlačila narůstající nervozitu a snažila se před ostatními předstírat, jak je v pohodě. Jen to jídlo jí zase nějak nelezlo do krku.

„Co je, nechutná ti?“ zamračil se trpaslík, když Hanku přistihl, jak se rýpe v talíři, místo aby žvýkala.

„Ale ne, Zachu, je to výborné jako vždycky. Jenom mi vrtá hlavou, co je se Svát'ou. Všichni tvrdí, že si něco zařizuje. Když se s ním chci spojit, říká jen, že momentálně nemá čas a přijde mě vyprovodit až zítra. Co se to s ním děje?“

„Když říká, že se objeví zítra, tak se určitě objeví, nelam si s tím hlavu,“ mávl rukou Rafan.

„Co mi tajíte?“

„Dočkej času, Svát'a pro tebe chystá malé překvapení.“

„Byla bych radši, kdyby nic nevymýšlel a seděl tady u stolu spolu s námi. Bude se mi po vás stýskat.“

„Už jsi velká holka, ty si poradíš,“ usmál se Rafan.

„A tohle máš od nás,“ pověsil Vron Hance kolem krku ozdobný přívěsek, „je to pojistka pro případ nejvyšší nouze.“

„A tvoje původní hodinky a přívěsek ti schovám,“ sundal jí trpaslík z krku kámen, který poslední dobou nosila a ve kterém Vron ukrýval svou paměť, a nechal jí pouze nový šperk.

„Je krásný. A magický...“ zjistila, sotva se ho dotkla. „Co umí?“

„Posílí tvou uzavřenou mysl proti zvědavým šmírákům,“ usmál se Vron.

„Ale říkal jsi něco o pojistce.“

„To je vlastně to nejdůležitější, co umí,“ podrbal se ve vousech Zachariáš, „pokud ho stiskneš v dlani a poručíš mu: odnes mě pryč, přemístí tebe i to, co budeš právě držet, sem do Kouzelných zahrad bez ohledu na všechny možné překážky, které by tě snad mohly ohrožovat nebo ti bránit v přemístění.“

„Kde jste to tak rychle sehnali?“

„To víš, máme dobré známé,“ neprozradili svůj zdroj.

„Snad to nebudu potřebovat,“ ušklíbala se Hanka a schovala nový amulet pod šaty, „ale díky. Je to od vás milé.“

„Spíš prozíravé vzhledem k tvému sklonu přivolávat problémy,“ podotkl Rafan a pak raději převedl řeč na to, co si užil po svém návratu z poslední akce do výcvikového tábora ochránců. Protože byl požádán, aby o událostech v Quinwalu nikde nevyprávěl, ocitl se v centru posměšků a dohadů, jak asi v průběhu mise Helaře čistil boty. Musel strpět celý přívál pošťuchujících žertů a jen tiše doufal, že to kamarády z tábora brzo přestane bavit.

Problémy s ubytováním

Ráno Vron Hance přišel pomoci se zavazadly. Moc jich neměla, jen tolik, aby je sama unesla. Přes její protesty je muž popadl a přemístil se spolu s dívkou přímo do Dubovníku. Tam museli projít parkem a vmísit se do davů kolem veřejné brány. Začátkem školního roku tu vždycky bylo živo.

Náhle Hanka zahlédla, jak se zástupem lidí prodrala štíhlá postava.

„Á, tady jste,“ přitítil se k nim Svát'a, „už vás nějakou dobu vyhlížím.“

Privítání trochu odbyl a hned je táhl do jedné boční chodby, kde bylo mnohem klidněji. Dokonce bylo možné se tu posadit a na chvíli odložit zavazadla na zem.

„Už jsem se ptal. Na přesun si musíme ještě asi dvacet minut počkat,“ oznámil jim.

Hance se ulevilo, že je Svát'a v tak dobrém rozmaru. Neměla ráda smutné loučení a teď uvítala, když vyrukoval s historkou, jak jeho sestřička zlobí při jídle a neustále vymýšlí další a další záminky, proč odbíhat od stolu. Hance začalo vrtat hlavou, kde je to překvapení, o kterém mluvil Rafan.

To už ale nastal čas přesunout se do kabinky. Trasa do Pasteku byla málo využívaná, takže se ani nenamáhalo ji udělat jako průchozí. V určitých časových intervalech tam byla přenesena vždy celá kabina. Vron odložil Hančina zavazadla ke stěně, kde už bylo několik kufrů.

„Kdo jede s námi?“ zeptala se. Ale to už průvodce za nimi zavíral dveře a spustil přesun. Trvalo to jen okamžik a byli na místě.

Hanka popadla jedno své zavazadlo dřív, než po něm sáhl Vron, a jako první se hrnula do malé čekárny. Vyběhla z ní ven a rozhlédla se. Před ní byla louka, na které se právě zamihotal vzduch a z vykouzlené brány vystoupili nějací lidé, také obtěžkaní množstvím zavazadel.

To už z čekárny vyšel ven i Vron a Svát'a, prohýbající se pod vahou kufrů. Co v nich asi je?

„Tak čí jsou ta zavazadla?“ dožadovala se Hanka informace a měla strach, že budou její a že se v nich ukrývá to avizované Svát'ovo překvapení.

„Je tady živo,“ položil Svát'a jeden kufr na zem, aby mohl ukázat na další příchozí, kteří sem právě dorazili pomocí osobní magické brány.

„Měli bychom už raději vyrazit k ubytovně,“ kývl bradou Vron směrem k zavazadlu na zemi, „divoké brány tu otvírat nesmím a mám jen omezené povolení k pobytu. Navíc jsou v Pasteku pokuty za porušení pravidel zatraceně drahé a úřední osoby vesměs arogantní a nevlídné.“

Svát'a se natáhl pro kufr a Hance ulpěl zrak na jeho ruce. Jak to, že si toho ještě nevšimla? I on měl jiné hodinky! Nemohla si pomoci a v úžasu na ně zírala. Když kamarád postřehl směr jejího pohledu, roztáhla se jeho tvář v širokém úsměvu.

„No víš,“ pokrčil jakoby omluvně rameny, „ve zdejší magické škole se nabízejí obory, které mě fakt zajímají.“

„Jak jsi zjistil, že sem jedu?“ pátravě se zahleděla do jeho obličeje.

„No, Plam upozornil Rafana i mě, abychom přijeli do Santareny už v neděli, jinak že se s tebou nestihneme rozloučit. Tak jsem se zeptal přímo R'ihana, co se děje.“

„Otec ti to řekl?“

„Povídal, že ti prý ochránci doporučili zdejší kurz iluzí a neviditelnosti. Hned jsem se začal zajímat, co je to za školu. Táta prohlásil, že tady učí netradiční věci, ale že je to tu jen pro boháče. Tak jsem požádal Vrona, jestli by mi s financováním nepomohl.“

„No, vidím, že pomohl.“

„Jo, ale jenom s financemi,“ vyčítavě se mladík koukl na staršího přítele, „řekl, že jestli si dokážu zařídit přeložení a všechna povolení, tak že to zaplatí. Víš, co to bylo běhání a zařizování? To si vůbec neumíš představit!“

Všichni se chopili zavazadel a vyrazili na cestu. Vron je vedl.

„Nejspíš si myslel, že to nedokážu,“ mumlal napůl pro sebe Svát'a, „ale já to zvládl.“

Hance se na jednu stranu ohromně ulevilo, že tu nebude sama, ale nebyla si jistá, zda se to bude líbit ochráncům. Má kamarádovi říct, proč tu je, nebo sehrát svou úlohu i před ním? Pak si řekla, že bude lepší to zatím nechat tak, jak to je, a časem se uvidí. Akorát...

„Hele, abych se sem dostala, musela jsem do papírů napsat, že mi ještě není patnáct, tak ne abys mě podrazil,“ otočila se na Svát'u.

„No jo, já vím. Vron už mě na to upozornil,“ nadhodil si těžký kufr a měl co dělat, aby s Hankou udržel krok.

Konečně došli do ulice, kde měli zamluvené spaní. Složili zavazadla u správce ubytovny a pak se rozhodli Vrona doprovodit zpátky k přemíst'ovací stanici. Použití divokých bran tu sice bylo možné, ale jen na zvláštní povolení, které nevlastnili.

„Měli bychom si ho pořídít,“ drbal se ve vlasech Svát'a, „bylo by otrava chodit do školy pěšky.“

„Aby tě nebylo!“ smála se Hanka.

Poté, co se Vron odtransportoval domů, pomalu obešli celou přemíst'ovací louku, aby zjistili, co je za ní. Od dalšího průzkumu je odradila neobyčejně hluboká kamenitá strž. Dolů už se jim šplhat nechtělo. Raději se pomalu otočili zpět k městečku. Domy tu byly jednoduché, účelné bez zbytečných ozdob. Narazili jen na jeden ubohý špatně udržovaný park, jinak byly zahrady obehnané vysokými ploty, u bohatších sídel narazili dokonce na mohutné dlouhé zdi.

„Je tu někde nějaká hospoda, kde by se dalo najíst?“ vrtěl hlavou Svát'a, když ani v další široké ulici nenarazili na žádné pohostinné místo. Nakonec z hodinek vydolovali informaci o jedné veřejné jídelně a vypravili se tam. Na ulici byly hrubé stoly a tvrdé lavice, nikde ani stopa po nějakém prostírání či ubrusu. Sotva se posadili, přiběhl chlap a s úsporným gestem před ně hodil dvě misky s hustou polévkou a dva skrojky chleba. Dvě lžice vytáhl z náprsní kapsy a každému podal jednu.

„Ale my jsme si ještě nic neobjednali,“ podivil se Svát'a.

„Nejste zdejší?“

„Právě jsme přijeli. Budeme tu studovat.“

„Tak se rychle naučte naše pravidla. Jakmile zde usednete, platíte oběd, ať už ho sníte nebo ne. Kdybyste měli chuť na něco jiného, musíte si to zaplatit předem.“

„A kolik stojí tohle?“ nedůvěřivě točila v misce lžící Hanka.

„Tisíc tolejrů.“

„Co?“ došla dívce slova.

„Za jednoho pochopitelně. Jídla na objednávku se pohybují v rozmezí sedmi až dvaceti tisíc.“

Hance spadla čelist. Svát'a sáhl do kapsy a vyndal jeden polodrahokam. S tázavým pohledem ho přistrčil blíž k číšníkovi.

„Jo,“ kývl, „to bude stačit. Přinesu vám každému ještě sklenici vody.“

Sledovali muže vykulenýma očima, dokud nezmizel ve dveřích přilehlé budovy.

Hanka zdvihla sklenici a napila se.

„Aspoň je vychlazená,“ prohodila sarkasticky, „hádám, že bude tak nejmíň za dvě stovky.“

„V té polévce snad není ani gram masa,“ postěžoval si Svát'a mezi sousty.

Hanka ochutnala. Mírně nakyslá, málo teplá, ale jíst se to dalo. Snědla sotva půlku a odstrčila misku. Její kamarád ji hbitě vyměnil za svoji prázdnou.

„Přece tu tak drahý jídlo nenecháme,“ zašklebil se uličnický.

„Tady se určitě stravovat nebudeme,“ prohlásila Hanka, když se zvedli.

Zamířili ulicemi směrem ke škole. Byli zvědaví, jak vypadá, a zajímalo je, za jak dlouho se od ní dostanou ke své ubytovně.

Škola nepůsobila ani veselým ani vlídným dojmem. Byla ohraničena vysokou zdí. K jejich překvapení byla nedostupnost pozemku posílena ještě příkopem u zdi a nějakou silnou magickou ochranou. Za zeď nebylo dokonce ani pořádně vidět.

„Jste tu noví, co?“ ozval se za nimi pobavený hlas. Mladík, asi tak v Hančině věku, nesl dvě zavazadla a procházel kolem nich. „Ani se nezkoušejte podívat blíž. Kdybyste narušili poplachovou čáru, napařili by vám pokutu.“

Poslechli ho a vydali se podél zdi. Ta se však táhla pořád dál a dál. Areál školy byl asi větší než samotné město. Vstupní brána byla otevřená a prázdná. Když se pokusili vstoupit, jakási magická smyčka je odhodila zpět na chodník ulice a způsobila jim nepříjemné bolení hlavy.

„Fajn,“ otřepala se Hanka, „radši to necháme až na zítra.“

Vyrazili zpět k ubytovně. Cestou potkávali další a další studenty se zavazadly. Město začalo ožívat školním ruchem. Nikdo tu ale nebloumal jako oni. Jako by tu lidé rovnou mířili za svým cílem a neměli chuť se procházet.

Konečně dorazili k ubytovně, kde Vron složil jejich zavazadla. Na žádný velký luxus to tu nevypadalo. V místnosti správce visela cedulka, aby čekali, že přijde hned. Slůvko hned tu zřejmě znamenalo delší interval, než by člověk očekával. Chvilku přešlapovali, pak začali nahlížet dál do chodby. Dveře jedné místnosti se otevřely a oni zahlédli natěsnané kovové palandy a zavazadla ubytovaných nastrkaná do polic za nimi. Nikde žádná židle ani křeslo. O soukromí ubytovaných se tu rozhodně mluvit nedalo.

„Moc valně to tu tedy nevypadá,“ zašeptala Hanka.

„Co tady děláte?“ zahřměl za nimi zlostný hlas. Skoro nadskočili leknutím. Dívka se vzpamatovala jako první.

„Bydlíme tady a čekáme, až nás někdo ubytuje.“

„Jak se jmenujete?“

„Dundar a Vronová.“

„Jo, to jste vy! Přišli jste pozdě.“

„Cože? Přece máme zapláceno.“

„To byla jen záloha. A jelikož jste nenárokovali postele do dvou hodin, tak propadla. Vaše místa jsem mezitím prodal někomu jinému. Takže si sbalte své saky paky a koukejte mazat jinam.“

Muž luskl prsty, a než stačili vznést sebemenší námitku, objevil se chlap jako hora a oni jen bezmocně přihlíželi, jak jejich kufry a vaky vyhazuje na ulici. Oba z toho byli v takovém šoku, že je ani nenapadlo se bránit. Nyní na ulici shrabovali to, co se vysypalo z rozpadlého kufru a bezradně hleděli jeden na druhého.

„No, a co teď?“ rozhodil rukama Sváťa, když se konečně podařilo všechny věci a knihy zase nastrkat zpátky.

„Musíme zkusit najít ubytování.“

Hanka ťukla do hodinek, aby se zeptala na další možnosti bydlení v Pasteku. Moc jich nebylo. Znovu vyrazili do ulic, tentokrát obtěžkaní spoustou zavazadel. Všude ale vrtěli hlavou a tvrdili, že jim žádné volné místo nezbylo. Už obešli půl města, když se ocitli v hodně zchátralé čtvrti. Poslední místo, které hodinky označily jako ubytovací noclehárnu, vypadalo hodně nevábně. Hanka sledovala, jak ženě, kterou oslovili, pochodují po vlasech vši. Buď patřila k těm, co se o sebe nestarají, nebo možná ani neměla sedmý smysl. Dívka ztratila chuť zkoumat její schopnosti.

„Ano, dvě místa by se našla, ale musíte si sehnat vlastní polštáře a deky,“ oznámila jim a pozvala je dovnitř. Měli pocit, že se ocitli ve stodole. Podlaha vystlaná slámou byla hustě obsazena jakýmsi provizorními lůžky. Na některých se povalovala pochybná individua. Pod jednou dírou ve střeše, kde byla sláma nasáklá vodou (Hanka aspoň doufala, že je to jen voda), byl prázdný plac. Na něj ukázala zanedbaná žena a dívka s kyselým úsměvem kývla místo díky.

„Vodu a záchody najdete vzadu na dvoře,“ zamumlala, když jí Svát'a zaplatil sumu, o kterou by si neodvážil říct ani Zachariáš v Kouzelných zahradách.

„My se ještě půjdeme projít,“ prohlásila Hanka, která tu nechtěla trávit ani o minutu víc, než bude nutné. Ucítla, jak Svát'a magicky zabezpečil jejich zavazadla. V duchu ho za ten nápad pochválila.

Oddechla si, teprve když se znovu protáhli ven. Chvilku kráčeli mlčky, až došli k zanedbanému parčíku. Tady se posadili do olysalé trávy a opřeli se o kmen starého stromu.

„To jsme tedy dopadli, to ti povím. Snad by bylo lepší spát tady, než tam v té stodole,“ vzdychla Hanka.

„Neboj. Slámu před spaním usušíme, střechu magicky vyspravím a zítra se zkusíme poohlédnout po něčem lepším,“ utěšoval ji Svát'a a vylovil z kapsy částečně rozměklou čokoládu. Hanka si z nabízené půlky vzala jen malý kousek.

„Hej vy dva! Co tady děláte?“ objevil se na blízském chodníku muž v šedé uniformě. Rázným krokem zamířil k nim a natáhl ruku s velkým prstenem. Hančiny i Svát'ovy hodinky zablikaly.

„Uděluji vám pokutu ve výši dvou tisíc pro každého za neoprávněné obsazení veřejného prostranství,“ zahřímal přísně.

„Ale my jsme jen odpočívali,“ rychle se zvedl Svát'a a Hanka ho jen neochotně následovala.

„Jste tu noví?“

„Ano prosím,“ nasadil svůj nejzkrroušenější obličej Svát'a.

„Kde bydlíte?“

„No,“ mihl se v mužově obličejí výraz soucitu a pohrdání, když mu to sdělili, „pro tentokrát vám pokutu prominu, ale rychle si nastudujte řád města. Tady žádné povaleče nestrpíme.“

„To je ale nevlídný kraj,“ zamumlala Hanka znechuceně. „Skoro se začínám bát, jaká bude škola.“

„Jak to tak vypadá, nezbyde nám nic jiného, než jít spát,“ vzdychl Svát'a.

Oklikou se loudali ke své noclehárně a jedinou útěchou jim bylo, že jsou na ty trable dva. Začínalo se šerit a okna v ulici problikávala světly. Tu a tam ještě pár lidí spěchalo domů, ale jinak byl všude až nezvyklý klid. Nikde žádné hloučky kamarádů, bavících se sousedů. V Pasteku se zachovával jakýsi podivný přísný řád a nikdo se neodvažoval ho narušovat.

Pak náhle chytil Svát'a Hanku za loket a stáhl ji do stínu.

„Koukni,“ zašeptal sotva slyšitelně, „támhle se někdo plíží.“

Dívka upřela zrak do tmy a zahlédla postavu v tmavém, jak přebíhá stínem k dalšímu baráku. Tam se shýbla a hodila do rozsvíceného okna malý kamínek. Musela svůj manévr ještě jednou zopakovat, než z okna vyhlédla černo vlasá dívka.

„Naomi, to jsem já,“ zašeptala zahalená postava.

„No konečně, Lído, čekali jsme tě, pojď nahoru.“

Lído? Hanka zpozorněla a dění u domu ji začalo zajímat.

„Pssst,“ zašermovala rukama postava dole, „já nemůžu.“

„Tak počkej, já jdu dolů,“ houkla na postavu dívka v okně.

„Jak to, že jsi zmeškala naši poslední prázdninovou oslavu?“ zahalekala, sotva vyšla ze dveří.

„Mám letos dohled,“ přestala záhadná postava šeptat a hned bylo jasné, že to není žádný zloděj, jak si původně Svát'a myslel, ale jen kamarádka.

„Jakej dohled, proboha?“

„Hlídá mě jedna protivná ženská a odmítá mě pouštět ven samotnou. Ted' jsem jí na chvíli zdrhla,“ zasmála se dívka, „to zas bude pěkněj mazec!“

„Tak to ti nezávidím, holka.“

„Do školy našťestí nesmí.“

V ulici se ozval tlumený zvuk běžících nohou. Hanka se Svát'ou se vmáčkli ještě hlouběji do stínu. Ve světle otevřených dveří se rýsovaly obě dívčí postavy a zmateně se rozhlížely. Vtom se ze tmy vynořila vyšší svalnatá ozbrojená žena a skočila k dívkám.

„Tak tady jsi,“ zasyčela zlostně a smýkla zahalenou postavičkou tak rázně, až dívka neudržela rovnováhu a skončila na dláždění.

„Nechte ji,“ strčila do bojovnice neohroženě Naomi a popadla kamarádku za ruku, aby ji vtáhla do domu. Žena jejich ruce roztrhla a natlačila černovlásku na zeď baráku. Chytila ji pod krkem a výhrůžně se na ni zadívala.

„Pomóc, pomozte mi někdo,“ zavřískla dívka a zkoušela ženu kopat.

Vtom zasáhl do konfliktu i Svát'a. Vystartoval k ozbrojené ženě, chytil ji zezadu za opasek, prudce trhl a zároveň jí podrazil nohy. Nečekala to, pustila Naomi a upadla na záda. Přetočila se hned do kotoulu a bleskurychle vstala. V ruce svírala nůž. Nyní nezaváhala ani Hanka a zaútočila magicky. Žena její útok lehce odrazila a do druhé ruky jí skočil štíhlý meč.

„Ne, počkejte, nechte toho!“ zdvihla se z dláždění zahalená dívka, strhla si z hlavy šátek a odhrnula rukou dlouhé blondáté vlasy. „Ona mi nechce ublížit.“

Skočila mezi zbraně a Svát'u. Zářivě se na chlapce usmála: „Dík za pomoc, ale už toho nechte. Všechno je jinak.“

Hanka se pomalu přesunula ke Svát'ovi a žena zastrčila zbraně zpět za opasek. Tvářila se hodně našťvaně.

„Víš, co? Tohle si laskavě vyříd' sama,“ ještě trochu hystericky vyjekla Naomi a mnula si pohmožděný krk. Stáhla se do chodby a práskla za sebou dveřmi.

„Já se omlouvám,“ schlíple se po přítomných koukla blondýnka.

„No, jen jim to hezky vysvětlí,“ zavrčela ozbrojená žena.

„Víte, tohle je Azuela a má za úkol mě hlídat. Má právo být našťvaná, ale docela určitě mi neublíží. Díky, že jste se mě a mé kamarádky zastali, jste skvělí.“

„To by stačilo,“ nevrle žena postrčila dívku k odchodu.

„Počkej,“ uhnula dívka stranou a se zájmem se zahleděla na Svát'u, „vždyť já ani nevím, kdo se mě tu tak krásně zastal.“

Přistoupila k chlapci a natáhla ruku: „Já jsem Lída Laridonová. Taky tu chodíte do školy? Že vás neznám...“

„Svatopluk Dundar,“ potřásl její rukou, „víš, my jsme tu noví, zítra jdeme do zdejší školy poprvé. A tohle je moje nevlastní sestra Hana Vronová.“

„Tak to se možná ve škole uvidíme.“

Žena se znovu pokusila dívku pohnout k odchodu, ale ta jako naschvál prodlužovala rozhovor. Hanka si všimla, že se jí Svát'a líbí. Zato ozbrojené ženě se tento rozhovor na ulici nezamlouval ani dost málo. Byla nervózní a rozzlobená. Hanka s ní soucítila. Byla překvapená, jak moc se dívka podobá těm dvěma, co v Pasteku špatně skončily. Asi nebude snadné ji hlídat. Nyní chápala, proč o ni má její děda strach. To děvče v sobě mělo hodně neposednou jiskru. Tohle setkání by rozhodně mohlo být užitečné. Zatím se ale držela stranou a nechala průběh hovoru v ruku svého kamaráda.

„A kde vlastně bydlíte?“ dál vyzvíдалa Lída.

„Nestihli jsme se včas ubytovat a skončili jsme v jedné staré stodole. Nic lepšího se nám zatím sehnat nepodařilo.“

„A šéfka stodoly má vši,“ znechuceně podotkla Hanka.

„Ale fuj, to je hrozné,“ politovala je Lída a zvedla oči k Azuele. Ta jen nerudně zavrtěla hlavou. Dívka to ale nevzala na vědomí a znovu stočila oči na Svát'u.

„A co kdybyste zatím bydleli u nás? Komora pro kuchaře je momentálně prázdná.“

„Lído. Tohle není vhodné. Nemůžeš domů tahat lidi z ulice. Nedovolím, aby u nás bydleli.“

„Tak jim sežeň nějaké přijatelné ubytování. A než se ti to podaří, tak je u nás budeš muset strpět. Jinak povím dědovi, jak jsi mě hodila na zem.“

„A povíš mu taky, že jsi utekla?!“

„Nebudeme se hádat. Než jim něco seženeš, tak prostě budou u nás,“ rozhodla Lída a Azuela to vzdala. Mlčky je pobídla, aby už konečně vyrazili na cestu k domovu. Mezitím se úplně setmělo.

Hanka byla zvědavá, jak asi bydlí vnučka mocného mága. Zvolna došli k velkému honosnému domu. Vstoupili dovnitř a najednou se ocitli v úplně jiném světě. Obrazy, sochy, květiny, zdobené svícny. Takhle luxusní zařízení bytu viděla Hanka snad jen v quinwalském paláci.

„Měli byste sem dopravit i svá zavazadla,“ připomněla jim Azuela a bylo znát, že jejich přítomnost stále ještě neskousla.

„No tak my pro ně dojdeme,“ vzdychl Svát'a a zašilhal po tácu, kde byla směs oříšků a bonbónů.

Azuela cinkla na zvonek pod schodištěm a vzápětí k nim napochodoval sluha v rukavičkách.

„Hermane, zajed' tady s tím mladíkem pro zavazadla. Zůstane zde se svou sestrou na noc a na snídani. Ať jim ustelou v kumbálu kuchařky,“ požádala sluhu.

„Bude lepší, když tam s Hermanem vyrazí Hanka,“ vložila se do toho Lída, „já zatím Svatoplukovi ukážu náš dům a zahradu.“

„Vy máte i zahradu?“ rozzářil se mladík a pak směrem k Hance omluvně pokrčil rameny.

„Ale...“ chtěla něco namítnout Azuela. Hanka se však dotkla její ruky a zavrtěla hlavou.

„To je v pořádku, mně to nevadí,“ ujistila ji a usmála se na sluhu. Ten kývl a vedl dívku postranní chodbou na dvůr. Tady měl jakousi plošinu, která, jak se ukázalo, fungovala na podobném principu jako supervolonové prkno. Muž kývl, aby si nastoupila, zdvihl plošinu do vzduchu, přelétl zeď a zamířil k chudinské ubytovně. Hanka se trochu vyděsila, když je během letu nějaký chlapík stáhl dolů na ulici. Ale ukázalo se, že je to jen pořádková kontrola. Sluha se prokázal svými hodinkami a mohli pokračovat v cestě. Za chvíli už byli u ubytovny. Přenesli zavazadla na plošinu a Hanka si všimla fleku na mužových rukavicích.

„Jejda, umazal jste si je,“ přidržela jeho ruku, aby se podívala na ten flek. Skoro násilím jí svou ruku vytrhl.

„Ale,“ uvědomila si, co vlastně viděla, „to je přece od krve. Jste zraněný?“

„Nestarej se,“ otočil se k ní zády, zručně s naloženou plošinou vymanévroval vzhůru a rozletěli se k domovu. Hance vrtalo hlavou, jak to, že tenhle služebník má dost sedmého smyslu na to, aby řídil plošinu, ale poranění si vyléčit neumí? Rozhodla se tomu přijít na kloub.

Když přistáli na dvoře, magicky muže znehybnila a strhla mu rukavici. Bezmocně se na ni díval a ani se nezmohl na protikouzlo. Na dlani měl obrovský podebraný bolák, který musel při jakékoliv práci dost bolet. Jak ruku zkoumala, ukázalo se, že zánět se rozšiřuje dál do těla. Přelécila nejhorší okolí boláku a rozhodla se nechat to ostatní na Svát'ovi. Ten si s tím určitě

poradí lépe než ona. Uvolnila muže ze strnulosti a všimla si, že jeho magické schopnosti jsou vázány k jeho amuletu. Vlastního sedmého smyslu měl jen málo.

„Neříkej to, prosím, paní Lídě. Kdyby viděla můj bolák, vyhodila by mě.“

„Vyhodila? Mohla by vám ho přece vyléčit.“

„Nemám tolik peněz, abych mohl platit za léčení.“

„Ale máš to ošklivé, hrozí ti otrava krve. V noci za tebou pošlu svého bratra. On to snad dá do pořádku.“

„Nemohu zaplatit.“

„No a co? Komu to vadí?“ mávla rukou a chopila se nejtěžších kufrů.

Kumbál na spaní měli malý, ale byla tu pohodlná postel a měkký slavník na podlaze. Vlastně to tu vypadalo mnohem lépe a útulněji než v první ubytovně, odkud je dnes vyhodili.

„Mají tu překrásnou zahradu,“ rozplýval se Svát'a a hodil dívce do rukou jablko.

„Mám obavu, že nás tu nebudou chtít nechat,“ zakousla se s velikou chutí do červeného plodu Hanka, „jestli tu má Azuela nějaké slovo, tak nás vyexpeduje hodně brzo.“

„Lída nás na ulici nevyhodí. Má pro mě slabost.“

„Hmm, to jsem si všimla,“ ušklíbala se dívka na svého kamaráda, který pod jejím pohledem zrudl. Aby mu pomohla z rozpaků, začala vyprávět o sluhově bolavé ruce.

„Vím, kde bydlí,“ kývl Svát'a, „jdeme tam hned.“

Ukázalo se, že Lída ho jako hosta provedla úplně všude, což se jim teď hodilo. Prosmýkli se temným dvorem a zakleпали na dveře nízkého stavení na rozhraní dvora a zahrady. Za půl hodiny už seděli u stolu s pohoštěním a Hermanova ruka byla skoro v pořádku. Staří manželé se jim sice pokusili vnutit nějaké peníze, ale Svát'a se na ně podíval takovým pohledem, že se neodvážili svou nabídku zopakovat. Vděčnost Hermana a jeho ženy je skoro až zahanbovala.

„Neblázněte lidí, my dva jsme jenom obyčejní studenti,“ snažil se je přimět, aby na něj nekoukali jako na zázračného doktora.

„Jo. Jsme tu noví a trochu v tomhle městě tápeme,“ přidala se Hanka, „pořád narážíme na nějaké problémy. Za všechno jsou pokuty, nejsou tu restaurace, ani hotel, kde by se člověk mohl vyspat, když ho vyhodí z ubytovny.“

„Naštěstí nás Lída pozvala k sobě,“ podotkl Svát'a s plnou pusou.

„Ale jenom dočasně. Azuela nás tu nechce. Měli bychom si najít něco jiného,“ Hanka se obrátila k Hermanovi a jeho ženě, „vy byste nevěděli o nějakém ubytování?“

Oslovení na sebe pohlédli a zaváhali.

„Byli byste ochotní léčit i zvíře?“ zeptala se Hermanova žena.

„No jistě. Proč ne?“ kývl Svát'a.

„Totiž jeden starej knihovník, co ho známe, má barák hned vedle školního pozemku. Jeho vnuk od něj loni odešel, takže ten malý studentský byt u něj v podkroví je prázdný. Sice nemá v úmyslu ho pronajímat, ale možná by udělal výjimku. Pokud byste dokázali uzdravit jeho létavce.“

„Létavce? To je nějaký ptačí druh?“

„Jó, chlapče, v tom my se nevyznáme. Viděli jsme toho divnýho ptáka jenom jednou. Má dlouhej kožovitej zobák, hodně opelichaná křídla, ocas žádnej a je o trochu větší než krkavec. Před pár lety prý i lítal, ale abych pravdu řek, nikdy to nebyl moc sympatickej tvor. Jenže knihovník na něm lpí pomalu víc, než na vnukovi.“

„Nemůžu slíbit, že se mi podaří uzdravit ptáka, kterého jsem v životě neviděl,“ pokrčil rameny mladík.

„Ale ten pokojík by se vám určitě šiknul. No co, za pokus nic nedáte. Na páteční večer domluvím návštěvu a doprovodím vás tam,“ tvářil se Herman, jako by poslední chlapcovu větu ani neslyšel.

Když se Hanka se Svát'ou konečně dostali do postele, byla půlnoc.

První školní den

Druhý den je Lída pozvala na snídani. Hanka z toho byla celá nesvá. Zase jí to připomnělo poměry v paláci. Znervózňovalo ji, že kolem ní pobíhají starší lidé, aby jí přinesli míchaná vejce s ředkvičkami, ovocný salát, čaj či čokoládu. Nejradši by vyskočila a pomohla jim s nádobím. Praxe u Zachariáše ji vycvičila trochu jinak.

Azuela s nimi tentokrát nejedla. Postávala znuděně u okna a střídavě sledovala jejich stůl a pak zase ulici venku. Dnes byla oblečena decentněji, než minulý večer. Zbraně odložila nebo schovala a působila spíš dojmem společnice než bojovnice.

Lída si všimla Hančina pohledu: „Dneska nás Azuela doprovodí ke škole a pak se mrkne po nějakém vhodném ubytování pro vás a po nějaké šikovné kuchařce pro nás.“

Cesta do školy byla jednoduchá. Azuela měla povolení používat v Pasteku kouzlo brány, takže je vzala s sebou. První den žáci nepotřebovali žádné pomůcky, což bylo příjemné. Lída se od nich oddělila a zamířila přímo k obrovské kruhové stavbě připomínající věž, kam už proudil dav studentů. Noví žáci měli sraz venku před budovou a čekal tu na ně štíhlý učitel ve středních letech. Vypadal trochu znuděně. Neusmál se ani na nové vystrašené prvňáky. Však se také nikdo z nich neodvažoval ani špitnout. Dospělí sem s nimi nesměli a děti tu ze všeho byly celé vykulené.

Poté, co sem poklusem dorazil poslední nováček, mávl učitel rukou, aby si zjednal pozornost.

„Tak vás vítám v nejprestižnější magické škole v Pasteku. Není to ovšem nic pro slabochy. Očekává se od vás patřičné studijní nasazení a respektování školního řádu. Doporučuji vám si ho důkladně prostudovat, jinak se setkáte s řadou problémů. Na druhou stranu vám zdejší studium nabízí až pohádkové možnosti uplatnění. Ti nejsikovnější mohou dokonce od draků získat nejen skvělé pracovní zařazení, ale i jistoty do budoucna. Dračí cejch si ovšem nekoupíte, ten si budete muset zasloužit. Jedině vaše schopnosti a úspěchy vás vynesou mezi vyvolené, na kterých zálibně spočine dračí oko.“

Hance jeho řeč připadala jako natrénovaný proslov, který je nutné odříkat slovo od slova. Jako by nemluvil sám za sebe, ale jen opakoval nadiktované věty.

„Naše škola má velmi jednoduchý rozvrh. Každý den dopoledne se dvě hodiny vyučuje matematika a dvě hodiny drakonština, některé třídy to mají naopak. Pak je hodina volná a následuje výuka oborů, které si sami vyberete. Máte dva týdny na to, abyste výběr mohli změnit a zkusit něco jiného. Po dvou týdnech už ale žádná další změna nepřipadá v úvahu.“

„A jakým způsobem si máme vybírat obory?“ odvážila se zeptat jedna dívka.

„K tomu se dostaneme. Příště se o slovo musíš hlásit, jinak dostaneš pokutu. Jak říkám, doma si velmi důkladně prostudujte řád školy. Nyní stručně k systému hodnocení žáků. Je jednoduchý. Na konci každého kurzu zaznamená dotyčný profesor jen to, zda žák prospěl nebo neprospěl. Bez vydaného vysvědčení se známkou prospěl, nesmíte mimo školu provozovat nic, co jste se tu naučili. Jak brzo poznáte, naše pokuty za porušení pravidel jsou velmi účinným nástrojem, jak vás donutit k disciplíně.“

Hanka se Svátou se po sobě nesouhlasně podívali. Aby někdo žákům hned první den vyhrožoval pokutami, to jim oběma připadalo dost zvláštní. To, že se tu zatím nesešli s vlídným zacházením, jim tolik nevadilo. Přece jen už něco zažili a přísnost je nemohla rozházet. Ale finanční pokuty? Co je to proboha za školu? Zatím je nikdy nenapadlo, že by měli do školy nosit peníze. Nebo snad ty pokuty hradí rodiče?

„Upozorňuji vás na to, že nezaplacená pokuta denně narůstá o polovinu dlužné částky, takže je vhodné vyrovnat svůj účet každý den ještě před odchodem ze školního areálu. Výjimkou je jen dnešní den, kdy se pokuty neudělují. A nyní se přesuneme do hlavní haly, kde se dozvíte něco o tom, jak si vybrat specializaci.“

Zvolna pochodovali za učitelem do kruhové budovy, kam se před nějakou dobou hrnuli ti, co to tu už znali. Hala uvnitř je ohromila. Celičká byla pomalovaná obrazovými výjevy. Na stropě draci chrlili záplavy ohně, ale Hanka mezi nimi marně hledala ty černé. Nejtmavší namalovaný drak byl zemitě hnědý. Nebo to byla hnědozelená? Učitel jim ale nedopřál čas k prohlížení maleb. Vedl je přímo k otevřeným dveřím na druhé straně sálu. Zde se dostali na schodiště, které se táhlo po obvodu budovy a během stoupání vzhůru mohli úzkými okny zahlédnout, jak vypadají školní pozemky kolem. Konečně vyšplhali nad úroveň malovaného stropu a ocitli se v jiné velké hale, kde pro změnu nebyl ani jeden barevný obraz. Bylo tu ale plno malých poměrně nízkých kruhových stolků na podstavci. Byly prázdné a nevypadalo to, že by jim na nich chtěli nabídnout nějaké pohoštění.

Svát'ou asi napadlo něco podobného, protože se smutně koukl a pohládl si břicho. „Já mám takový hlad,“ vzdychl tiše.

Jak může mít hlad, když jsme před chvílí snídali, divila se Hanka, ale nekomentovala to. Raději svou pozornost obrátila k učiteli. Snad jim vysvětlí, proč tu jsou.

„Dávejte dobrý pozor, nebudu to nikomu opakovat,“ zazněl jeho hlas výrazněji než venku, „v této místnosti se nacházejí všechny typy specializací, které naše škola nabízí. Dotknete-li se rukou některé desky, objeví se obraz vyučujícího a ukáže vám, co byste se u něj měli naučit. A protože máme každý týden pět vyučovacích dní, můžete si vybrat pět předmětů, kterým se budete věnovat. Jako začátečníkům vám doporučuji Magii pro začátečníky, stolek číslo jedna...“

Učitel ukázal prstem a jeden ze stolků se po obvodu bíle rozzářil a nepohasl ani poté, co muž pokračoval ve výkladu.

„...Magickou rovnováhu v praxi, stolek číslo dvě...“

V místnosti zazářil další světelný kruh.

„...Magické zábavné efekty, stolek číslo čtyři, Praktická magie v domácnosti, stolek číslo pět, a Péče o magické tvory z dračích domácností u stolku sedm. Dívčkám doporučuji případně i Dračí kosmetiku, což je stolek šest, nebo Dračí kuchyni a obsluhu.“

Hanka se přihlásila, ale nečekala na učitelovo vyzvání a hned se zeptala: „A to je všechno, z čeho si můžeme vybírat? Mně by třeba zajímaly iluze a přeměny nebo artefaktové umění.“

Profesor se na ni nasupeně zahleděl: „Tvoje jméno?!“

„Hana Vronová,“ ani ji nenapadlo sklopit zrak.

„Pokud chceš něco říct, přihlásíš se a čekáš na mé vyzvání. Za tuhle tvou nezdvořilost bys od zítřka dostala pokutu tisíc tolejrů.“

Hanka se přihlásila znovu a tentokrát vyčkala na učitelovo: „Co ještě?“

„Odpovíte mi na mou otázku, prosím?“ řekla, ale moc prosebně to neznělo.

Učitel se obrátil k ostatním, jako by dívka ani neexistovala: „Nyní máte hodinu na to, abyste si prošli všechny stolky. Máte-li zájem o určitou specializaci, stačí se dotknout stolku hodinkami. Jestliže je u vybraného učitele volné místo, stolek zazáří zeleně a rozvrh ve vašich hodinkách vám oznámí, který den tam budete chodit. Stolek se ale může rozzářit i červeně a v tom případě volné místo už v příslušné specializaci není a vy si musíte zvolit jinou. Modrá záře stolku zase může signalizovat, že vás učitel nepřijme, protože vám chybí ukončené vzdělání v některém nižším oboru, a zároveň uvidíte čísla všech specializací, které musíte absolvovat před tím, než se budete moci zapsat. Každý z vás si musí vybrat nejméně jeden z bíle zářících stolků a opustit tuto místnost smíte, teprve až budete mít na svém rozvrhu zapsáno všech pět odpoledních předmětů. Za hodinu se sejdeme ve spodní hale.“

Učitel odkráčel ke schodišti a nechal je tu, ať si poradí, jak umí. Ti mladší se vrhli k bíle zářícím stolům a hned se začali zapisovat. Hanka se Svát'ou zvolili opačnou metodu. Dotýkali se neoznačených desek a hledali něco zajímavého. Nenadchl je ani kurz hledání drahých kamenů ani jejich zpracování, ani přivolávací techniky.

První zajímavý obor objevil Sváťa. Pěstování dračího ovoce v praxi ale zazářilo modře a odkázalo ho na Teorii dračích rostlin a na obor Netradiční hnojiva. Oba předměty si rovnou zapsal. Měl na ně stejnou učitelku. Vypadala až nezdravě hubeně a velice přísně se mračila, což ho ale neodradilo. Hanka konečně našla, co hledala, ale dopadla podobně jako její kamarád. Než bude moci studovat Iluze a proměny, musí zvládnout Magickou rovnováhu, Zábavné efekty a Tvarování hmoty. Rychle oběhla doporučená čísla, zapsala se a potěšilo ji, že na Tvarování hmoty bude mít dračího profesora, majestátně vyhlížejícího ve svých zelených šupinách. Pak začala pátrat po stolku, kde by v nabídce bylo zaměření na artefakty. Nakonec ho našla. Dotkla se ho a vlastně ji ani nepřekvapilo modré světélkování. Učitelem byl tentokrát honosně oblečený malý podsaditý vousatý muž připomínající trpaslíka a v seznamu potřebného vzdělání bylo osm čísel. Usoudila, že dostat se k němu nebude v jejích možnostech. Dva z požadovaných oborů ji ale zaujaly: Teorie skrývání a neviditelnosti a Odhalování skrytých vlastností. První z nich vyučoval jejich dnešní nepříjemný průvodce, který se jim vlastně ani nepředstavil, a druhý předmět učil rovněž drak. Zdaleka ovšem nevypadl tak impozantně, jako jeho zelený kolega. Měl šedorůžové šupiny a vyhlížel poněkud ošuntěle až skoro opelichaně. Sváťa se Hance podíval přes rameno: „To vypadá docela zajímavě,“ usoudil a na Odhalování skrytých vlastností se zapsal také.

„Už máš všechno?“ zeptala se ho.

„Jo. Zapsal jsem si ještě Péči o magické tvory z dračích domácností a Výrobu dračích slavnostních specialit. Snad mě to bude bavit.“

„Stihli jsme to poměrně brzo,“ mrkla Hanka na hodinky, „máme ještě půlhodinu k dobru. Tak se půjdeme podívat dolů, ne?“

Seběhli po schodišti a znovu se s úžasem rozhlédli po hale. Tolik namalovaných výjevů! Člověk nevěděl, na co se má dívat dřív. Obrazy z dračích slavností, zahrada s neobvyklými stromy a květinami, v oblouku nad vstupními dveřmi dokonce obrazy sirén, jednorožců, podivných ptáků, mořských oblud, harpyjí a hadů.

„Podívej na tohle,“ postrkoval ji Sváťa k jedné stěně, „co říkáš? Nevypadá to jako zdejší škola?“

Na obraze byla opravdu namalovaná kruhová budova podobná té, kde se právě nalézali. Byly tu i další budovy, většinou kruhové s plochou střechou. Umělec na stěně vyobrazil i zahradu, potok se zarostlým rybníkem, kus lesa, skály s jeskyněmi, něco, co vypadalo jako bažina, louku s podivně uspořádanými kameny a hlubokou rokli, sahající až ke hraně pomalované stěny.

„Podívej se tady na ty stromy,“ táhl ji kamarád dál, „v životě jsem něco podobného ještě neviděl.“

O kousek vedle se nacházely výjevy z magických pracovišť, ale to už si prohlédnout nestihli, protože se objevil jejich průvodce a začal je svolávat k sobě. Jakmile dorazil poslední žák, zamířil ven z budovy a vedl zástup nováčků ke stavbě poblíž vstupu do školy, která vzdáleně připomínala chrámový komplex nebo nějaký starý palác.

Uvnitř prošli chodbou do haly plné učebních stolků a židlí. Vše bylo různě postrkané a neuspořádané, jako by tu už někdo dnes seděl.

„Tady se budete učit matematiku,“ učitelův hlas zazněl pod klenutým stropem téměř božsky. „Začátečníky a mírně pokročilé budu učit já. Ti, co prokážou vyšší znalosti, se časem přesunou do třídy profesora Herbichla.“

Znovu prošli chodbou, a když míjeli schodiště vedoucí kamsi dolů, učitel se krátce zastavil. Nad jejich hlavami visela zašlá ozdobná cedule. Così na ní bylo namalováno, možná svitek.

„Tudy se vchází do knihovny,“ upozornil je profesor, „bývá otevřena odpoledne hned po vyučování. Hlavní vstupní sál je přístupný všem, ale do některých sekcí je povoleno

nahlédnout, jen pokud právě studujete příslušný obor. Ještě o patro níž se nachází druhá část knihovny, kam se ale dostanou jen ti, kdo už získali dračí cejch.“

Sváťa se právě nadechoval k otázce, ale učitel mu k ní neposkytl příležitost a vedl jejich skupinku chodbou do další haly s vysokým stropem. Byla mnohem světlejší než předchozí místnost, protože celou jednu stěnu lemovala úzká vysoká okna.

„Drakonštinu pro začátečníky učí paní profesorka Kostěná. Pokročilí časem přejdou k drago profesorovi Terignavanovi. Dávejte dobrý pozor na všechno, co vám na svých hodinách řekne, protože závěrečné zkoušky z drakonštiny budete skládat u něj.“

Poté je učitel zase vyhnal ven. Hanka překvapeně zamrkala, když se poblíž začali zničehonic zjevovat studenti a každý z nich okamžitě zamířil k východu ze školy. Přitom neviděla žádnou bránu, ani nedokázala postřehnout, co za kouzlo je sem přeneslo. Prostě se najednou zhmotnili ve vzduchu, zapérovali v kolenou a šli. Zřejmě nebyla sama, kdo na to nevěřičně zíral, protože se jejich průvodce pobaveně ušklíbl.

„Upozorňuji vás, že používání brány je na pozemcích školy přísně zakázáno. Výjimkou mohou dostat pouze oceňovaní, kteří prokážou mimořádnou magickou zručnost. Pokud byste tento zákaz porušili, čeká vás nejen vysoká pokuta, ale i vyhazov ze školy.“

„Ale co oni?“ mávla rukou směrem k odcházejícím žákům Hanka.

Vysloužila si sice nevlídný pohled, ale tentokrát svou odpověď dostala.

„Na pozemcích školy je žákům přemísťování umožněno pouze přes stolky, kde jste si objednávali specializaci. Nyní si pod mým vedením jeden přesun vyzkoušíte, abyste se tu zítra nemotali jako nudle v hrnci.“

Učitel je znovu vedl ke kruhové budově. Cestou odchytil jednoho z vracejících se studentů: „Pojď s námi, ukážeš nováčkům, jak se mají dostat na místo výuky.“

„Ano, pane profesore,“ odpověděl student, ale po straně se zašklebil tak znechuceně, že měla Hanka co dělat, aby nevyprskla smíchy.

Znovu museli vyšplhat po obvodovém kruhovém schodišti až nahoru. Učitel ukázal na jeden ze stolků a kývl na otráveně se tvářícího studenta. Ten se rozběhl, ale kantor ho chytl za paži a zastavil: „Ukaž jim to pomalu.“

„Jistě, pane profesore,“ odvětil student s kamennou tváří, která Hance připadala ještě legračnější než předchozí úšklebek.

Vyšplhal na stolec, ohlédl se po nováčcích, potom lehce nadskočil a zmizel.

„Jak jste právě viděli, je to velice jednoduché. Tak prosím, použijte tento stolec hezky jeden po druhém,“ postrčil k němu jednoho z chlapců. Ostatní se kupředu právě nehrnuli, tak Hanka přistoupila blíž a poté, co profesorem vybraný chlapec zmizel, postavila se na stolec ona. Nadskočila a ztuhla leknutím, když ji sevřelo kouzlo. Vteřinová ztráta orientace byla spojena s podivnou lehkostí. Náhle zase pocítila sílu přitažlivosti země a ztěžka dopadla na nerovný trávník. Trochu zavravorala, prudkost dopadu ji přinutila jít skoro do dřepu, ale hned se zase narovнала.

„Ustup kousek,“ mávl na ni kluk, který jim dělal předskokana. Poslechla ho a na místě, které právě uvolnila, se objevil Sváťa. Odtáhla svého kamaráda stranou a vzápětí dorazil další z nováčků. Ten ale neodstoupil včas, takže dívka za ním se zhmotnila těsně vedle něj. Neudržela však rovnováhu a plácla sebou do trávy.

„Musíte rychle uvolňovat prostor doskoku,“ zvýšil hlas zkušenější spolužák, „jinak budou mít přicházející problémy s dopadem. Kdybyste takhle omezili někoho staršího, tak vám po doskoku rozbije nos. Takže bacha na to!“

Konečně dorazili všichni včetně učitele. Pokud si Hanka správně všimla čísla stolku, ze kterého se odráželi, toto místo sloužilo k výuce magické rovnováhy. Po louce byly rozesety malé kameny, tak akorát na sezení. Ale co v zimě? To se tu budou klepat i v mrazech venku?

„Nyní víte všechno potřebné,“ promluvil na ně učitel, „to ostatní si můžete zjistit pomocí hodinek. Takže tím váš první den ve škole končí. Po přesunu zpět můžete okamžitě

bez dalšího zdržování opustit školu. Zítra začíná pravidelné vyučování přesně v osm hodin. Každý pozdní příchod bude pokutován, tak si na to dejte pozor.“

Znovu kývl na jejich předskokana, prstem ležerně naznačil kolečko a na trávníku se stříbrně zatřpytil kruh, do něhož zkušenější spolužák vstoupil a lehce nadskočil. Jakmile zmizel on i stříbrná čára, učitel vykroužil další kružnici. Teď už Hanka věděla, co má čekat, takže si nepřipadala tak prkenná jako poprvé. Počkala na Svát'u a společně s ním prošla školní bránou. Oba pak uličkami města vyrazili směrem k Lídinu baráku.

„No, to je dost, že jste tady!“ vyjela na ně dívka, sotva dorazili. „Kde jste se tak dlouho courali?!“

Hanka se naježila, ale Svát'a ji odstrčil za sebe a upřel na rozzuřenou blondýnku svůj nevinný kukuč: „Copak? Nějaké problémy?“

„Dnešní den je celý na levačku, mně z toho snad klepne!“

„Co ti kdo provedl?“ zeptal se a vzal dívku za ruku. Kouzlo zklidnění, které Svát'a na Lídu použil, bylo tak jemné, že si ho Hanka všimla jen díky tomu, že po něm ze zvědavosti pátrala. Moc ji zajímalo, jestli její kamarád vystačí s kouzlem osobnosti nebo si vypomůže magií. Něžná blondýnka přestala být rozlícenou furií a nechala se mladíkem odvést ke křeslu, ze kterého bylo vidět do zahrady.

„Dojdu do kuchyně uvařit nějaký ovocný čaj,“ mrkla Hanka na Svát'u a zmizela v prostorách pro služebnictvo. V kuchyni zastihla Azuelu, jak si povídá se sluhou v rukavičkách.

„Tak co, jak to vypadá nahoře?“ zeptal se jí muž.

„Jdu sem uvařit čaj,“ ušklíbla se spiklenecky Hanka, „odhaduji, že než se uvaří, bude už na všech frontách klid.“

„Čaj je dávno vařený,“ sjela ji strážkyně podezíravým pohledem.

„Dopřejte jim trochu času, kamarád má na Lídu dobrý vliv.“

„Není vhodné, abych nechávala Lídu samotnou ve společnosti dospívajícího kluka,“ dál se mračila Azuela.

„Podezíráte ho zbytečně. Jen ji uklidňuje.“

„Nepodezírám jeho, ale ji,“ ušklíbla se Azuela, vzala konvici s čajem a opustila místnost. Muž pokrčil rameny a nabídl šálek čaje i Hance. Vděčně se napila a usadila se u obyčejného pracovního stolu.

„To nosíte rukavice i při práci v kuchyni?“ podivila se Hanka.

„Jasně, že ne. Jen jsem se bál, že budu muset čaj nést slečně já. Dnes se vrátila ze školy v mimořádně špatné náladě. Čekal jsem, jestli ji to nepřejde. Dokonce i ta její ochránkyně se sem přišla schovat před jejím ječením. Ta si ještě užije za celý školní rok. Musím říct, že jí ten její kšeft ani dost málo nezávidím.“

„Vy myslíte, že Lídě tu žádné nebezpečí nehrozí?“

„To neříkám. Před časem tu jedna blondýnka přišla o život a nikdo pořádně neví, proč. Chápu, že naši slečně zařídili dozor. Taky byste měli být opatrní. To víš, lidi, co chtějí žít vedle draků, o těch nikdy nevíš, co se jim honí hlavou. Jo, mimochodem, domluvil jsem vám tu návštěvu u knihovníka.“

„No, já nevím...“

„Ničeho se neboj, on je sice trochu morous, ale když mu někdo někdy pomůže, umí být vděčnej.“

Ještě chvíli si povídali a pak šla Hanka za ostatními.

Ukázalo se, že Lídu rozladilo hlavně to, že jí zase neuznali znalosti z drakonštiny za minulé dva roky a už potřetí skončila mezi začátečníky. Jako vyloženou křivdu vnímala i fakt, že si bude muset zopakovat studium magické rovnováhy. Ani jí nenabídli možnost si zopakovat zkoušku, ve které loni jen čirou náhodou neuspěla. Hanka se Svát'ou mlčky naslouchali nářkům na několik učitelů, kteří si na Lídu zasedli. Svát'a se chvílemi pokoušel

převést řeč na jiné téma, ale marně. Lída se z utrpených křivd potřebovala vypovídat a jejím kamarádům nezbylo, než jednostranně laděný večer tiše přetrpět. Teprve až pozdě po setmění měli konečně čas zapátrat v hodinkách po podrobnostech ohledně rozvrhu a učitelů, které budou mít.

Pokuta v matematice

Na své první dvouhodinovce matematiky zažili Hanka i Svát' a nepříjemné překvapení. Tím překvapením nebyl učitel. Profesor Teuklin se choval podobně jako včera – odtažitě až arogantně. Překvapení se týkalo systému výuky. Na každé lavici na ně čekal připravený pergamen a zvláštní tužka. Že je obojí speciálně magicky upraveno, by poznal i začátečník.

„Vítejte na první letošní hodině matematiky,“ ťukl profesor na zahájení vyučování o kantorský stolek a Hanka si všimla, jak se na jejím pergamenu v pravém horním rohu objevily iniciály jejího jména HV a prázdný kroužek.

„Než začneme s nácvikem matematiky, shrnu stručně pro naše nováčky systém výuky a hodnocení. Kroužek na vašem pergamenu by se měl co nejdřív zbarvit žlutě. Toho dosáhnete rychlým sčítáním a odečítáním zadaných příkladů. Další kroužky budou pokračovat podle barev spektra až do zelené, což je šest úrovní. Ty byste měli zvládnout během prvního roku. Dalšími tvary budou čtverec, trojúhelník a hvězda. Ti, co se dostanou ke hvězdě, přecházejí k panu profesorovi Herbachovi. Ale to během prvního školního ročníku mohou zvládnout jen géniové. Jak již víte ze školního řádu, žádné pomůcky ani kouzla zde nejsou povolena. Toť vše, pusťte se do práce.“

Opět ťukl do učitelského stolku a na pergamenu před Hankou naskočil sloupec čísel, který měla sečíst. To je ale primitivní, pomyslela si a napsala výsledek. Jakmile dopsala číslo, vyskočil pod ním nápis: MOC POMALÉ! Vzápětí naskočila další řada čísel. Pokusila se je sečíst rychleji. Byla odměněna nápisem: POMALÉ. Další řada čísel. Zoufale koukla na Svát'u. Ten se soustředěně věnoval svým matematickým příkladům. Ohlédla se po Lídě, která seděla ve skupině mírně pokročilých. Dívka vycítila její pohled, soucitně se po Hance koukla a lehce pokrčila rameny.

Čísla na Hančině pergamenu mezitím zmizela a objevilo se červeně zvýrazněno: VĚNUJTE SE MATEMATICE A SOUSTŘEĎTE SE NA PŘÍKLAD!!! Naskočila další čísla, tentokrát šlo opravdu jen o jednoduchý součet. Vzdechla a odpověděla. Mezi oběma hodinami jim profesor dopřál desetiminutovou pauzu.

„Tohle nevím, jestli přežiju,“ mnula si Hanka čelo, když přecházeli po skončení matematiky do třídy, kde se vyučovala drakonština.

„Ale vždyť to nebylo tak špatné,“ namítl Svát'a, „já už mám zažlucenou půlku kolečka.“

„Cože???“

„Tobě sčítání a odečítání nejde? Vždyť je to úplně jednoduchá matematika.“

„Pořád mi to psalo: pomalu, moc pomalu, soustřeď se... Je to děsná otrava.“

„Jo, taky mi to občas napsalo, že jsem pomalej, ale dá se to zvládnout.“

„Hm,“ zahučela znechuceně Hanka a se značným úsilím potlačila chuť vmést kamarádovi do obličeje, že je odpornej šprt.

Vstoupili do třídy s vysokými okny a hned u dveří je odchytila profesorka. Jmenovala se sice Kostěná, ale navzdory svému jménu to byla starší korpulentní dáma s příjemným úsměvem. Žáky, které znala, posílala na konkrétní místa ve třídě a Hanku mile překvapilo, že tu na ně čekala zvláštní polohovatelná křesílka a nikde v dohledu nebyl ani jeden stolek s pergamenem. Křesílka byla barevně rozlišená a to, do kterého usedla Lída, mělo jasně žlutou barvu.

S každým nováčkem prohodila žena pár slov a posílala je rovněž do žlutých nebo oranžových křesílek. Akorát Svát'u poslala do červeného. Hanka k ní přistoupila jako poslední.

„Dobrý den, slečno, už jste se někdy učila drakonsky?“ zeptala se jí dračí řečí.

„Drakonsky se učím už dlouho, ale doufám, že si na téhle škole zdokonalím výslovnost a písemné vyjadřování,“ odpověděla, jak nejlépe uměla.

„Bude mi potěšením vás učit, slečno...“

„Hana Vronová.“

„...slečno Vronová. Běžte se prosím posadit.“ Na Hanku čekalo fialové křesílko. Jak procházela kolem Lídy, zachytila její vzdorovitě závistivý pohled. Byla skoro až vzadu v koutě vedle dvou dívek v modrých křeslech a kluka v křesle zeleném. Jak se ukázalo, polohovací křesílka měla svůj důvod. Profesorka jim vyprávěla dračí i lidské dějiny a po celou dobu mluvila výhradně drakovsky. Začátečnickům drobné kouzlo umožňovalo překlad téměř všech slov, ti pokročilejší se dočkali překladu jen toho, o co požádali. Vyprávění bylo provázeno mnohými obrazy, vytvořenými iluzí ve vzduchu pod stropem. Tak příjemné vyučování Hanka už dlouho nezažila. Potom, v průběhu druhé hodiny, dostali ti od červených křesel výše za úkol opravit text napsaný v drakonštině. Každý měl svou malou iluzi u svého místa a stačilo jen pomyslet na správnou variantu, víc nebylo třeba. Hanka překvapeně zjistila, že se její křeslo zbarvilo nejdřív do modra a v další chvíli dokonce do zelena. Profesorka šestým smyslem vnímala, jak je kdo s čím hotov, obcházela žáky, radila jim, opravovala chyby a jen u Lídy nenápadně protočila oči v sloup tak, aby to nikdo neviděl.

Po skončení poslední dopolední hodiny se většina žáků vyhnula ven a zamířila rovnou na další vyučování. Hanka se Svátou se zdrželi, aby prohodili pár slov s Lídou. Mezitím vylovili svačinu, kterou jim sluha vtiskl do rukou při odchodu z domova.

„Ty vážně umíš tak dobře drakovsky?“ zeptala se Lída a zadívala se na Hanku téměř až nedůvěřivě.

„Jestli chceš, můžu ti s drakonštinou trochu pomáhat,“ nabídla se dívka.

„Už jsem měla pár lidí, co se mě snažili doučovat,“ pokrčila nerozhodně rameny, „ale zatím to nebylo moc platné. Ta baba Kostěná mě snad nikdy k žádné zkoušce nepustí. Zasedla si na mě.“

„Copak ona sama nezkouší?“

„Ne, všechny posílá za dračím profesorem.“

„A ty by sis na zkoušku u něj troufla?“

„No jasně. On ještě nikdy nikoho nevyhodil. Je strašně hodnej. Kdo se k němu dostane, vždycky uspěje. Akorát, že mě tam ta baba nechce pustit.“

„A na co je vlastně potřeba zkouška z drakonštiny? Stejně se ji povinně učíš celé čtyři roky.“

„To jo, ale pokud chceš někde působit jako překladatel, potřebuješ mít aspoň fialovou úroveň včetně zkoušky.“

Pomalou dojedli svačinu a vydali se k přemíst'ovacím stolkům.

„A co ty máš, Lído, dneska odpoledne?“ zeptal se cestou Svát'a

„Přivolávání částečně inteligentních druhů. Moc zajímavá specializace. Už umím přivolávat ochočené ptáky, teoreticky i koně nebo psy. Letos bychom se měli zaměřit hlavně na divoké ptáky a volně žijící zvířata. V tomhle oboru jsem nejlepší ze všech.“

„To zní dobře,“ přikývl mladík a Lída se na něj zářivě usmála.

V místnosti se stolky se rozdělili a přenesli se každý jinam. Hanku stolek hodil ke skalnímu masivu s obrovskou jeskyní. Trochu nejistě se vydala dovnitř.

„No, to je dossst,“ zasyčel na ni zelený dračí profesor, před kterým stálo pět kluků a jedna dívka. Hanka se koukla na hodinky, byla si jistá, že přichází včas.

„Chceš sse omluvit?“ natáhl k ní tlamu s pichlavýma temnýma očima.

„Přicházím včas, drago profesore Artevare,“ odpověděla drakovsky a vydržela ten ostrý zpytavý pohled.

Drak se od ní odvrátil a poručil, aby ho žáci následovali. Vedl je hlouběji do jeskyně a zastavil se u krápníků.

„Udělej ho užší a vyšší, ale tak, aby nikdo nic nepoznal,“ vyzval Hanku drakovsky. Žádný pokyn, jak to má provést, žádná ukázka, žádná rada... jenom úkol a výzva, aby si s tím poradila.

Hanka se přestala ohlížet, kam jdou její spolužáci, a soustředěně si prohlédla stalagnát. Snažila se vcítit do jeho materiálu a přemýšlela, zda začít raději dole nebo nahoře. Ostatní studenti asi dostali podobný úkol, protože každý stál u nějakého krápníku. Zelený drak si udělal pohodlí a jen je z povzdálí sledoval, jak se kdo činí.

„To sstačí,“ ozvalo se náhle za ní a ostré zasyčení Hanku vytrhlo ze soustředění. Stihla upravit vlastně jen špičku krápníku. Snažila se o jemnou nepravidelnost a o to, aby zachovala odstup barevných vrstev uvnitř. Měla pocit, že vlastně ještě nic pořádného nepředvedla, když ji drak vyrušil. Nebo snad pracovala moc pomalu?

„Můžeš jít domů,“ řekl drak a drápem načrtl stříbrný kruh u východu z jeskyně. Hanka do něj vstoupila, nadskočila a vynořila se na nádvoří školy. Byla zmatená. Ostatní studenty před svým odchodem viděla ještě pracovat. Proč tak rychle poslal domů právě ji? Je tak nešikovná? Nebo proto, že se chovala drze? Nedokázala na drakovi poznat, jestli byl s její prací spokojen nebo ne. Co noha nohu mine, opustila školní pozemek a u brány narazila na čekající Azuelu.

„Čekáte na Lídu? Taky už brzo skončí?“ zeptala se jí.

„Nevím,“ odpověděla stroze Azuela a okatě dala najevo, že nemá zájem se vybavovat.

Hanka pokrčila rameny a vydala se domů pěšky. Neměla chuť se doprošovat u nevlídné bojovnice, aby byla tak laskavá a otevřela pro ni bránu. To se radši projde.

Téhož dne večer ji Lída požádala o doučování drakonštiny. Jak se ukázalo, očekávala při tom i Svátovu spoluúčast. Po večeři se šli všichni tři posadit do zahrady a Hanka se nenápadně pokoušela zjistit, co vlastně dívka umí a co ne. Žádná sláva to nebyla. Hanka se rozhodla začít běžnými frázemi. Vybrala tři, které ten večer každý z nich přeríkával pořád dokola. Nakonec je Lída dovedla bezchybně zopakovat i několikrát za sebou. Hance byla její ochota až podezřelá. Že on Svát'a zase používá ta svá magická ovlivňovací kouzlička! No jasně, zjistila, když se na něj zaměřila.

Těsně před tím, než šli spát, se ho zeptala přímo: „Čímpak jsi to Lídu očarovával?“

„No přece kouzlem své osobnosti,“ zašklebil se na ni kamarád rozpustile.

„No jo, to taky, všimla jsem si. To se ani přehlédnout nedá. Ale něco jsi přidal.“

„Nejsi ty nějak moc vnímavá?“

„Jestli o tom nechceš mluvit, tak to řekni rovnou.“

„Co se hned rozčiluješ? Jen jsem k Lídě vyslal takovou malou sondu. Přišlo mi divné, že všechno ostatní zvládá relativně bez problémů a jenom drakonština jí činí potíže. To přece nemá logiku.“

„A co jsi zjistil?“

„Hlavně to, že dračí řeč z duše nesnáší. Je jí protivná, připadá jí nemelodická až odporná.“

„Tak proč se proboha hlásila na zdejší školu?“

„Ona sama si nejspíš tenhle svůj podivný handicap ani neuvědomuje. Pokud bych ten její psychický blok odstranil, mělo by se to ostatní už pak srovnat samo.“

„Jsi si jistý?“

„Na devadesát procent. Moc rád bych jí pomohl.“

„No tak jo, proč ne. Můžeme nenápadně spolupracovat. Já ji budu vyučovat a ty zatím můžeš vyzkoušet, jestli ta tvá terapie zabere.“

Pak si ještě chvíli povídali o svých prvních zážitcích v pastecké škole.

Ráno jim Azuela představila první uchazečku o místo kuchařky, která během dne převede, co umí. Druhá uchazečka bude za stejným účelem pozvána zítra a pak se slečna Lída rozhodne, která z nich tady bude letos pracovat.

„Něco mi říká, že nás už asi brzo vystěhují,“ podotkla Hanka tiše směrem ke Svát'ovi. Do školy opět vyrazili společně.

Výuka matematiky Hanku deptala do té míry, že na chvíli zavřela oči, aby se jí do myšlenek nepletly výhrušné hlášky na pergamenu, a přemýšlela, jak vyřešit problém s bydlením. Možná by se neměli tak upínat k naději na opuštěný podkrovní byt u neznámého člověka, ale zkusit něco najít vlastními silami. Provizorní ubytování u Lídy není možné prodlužovat do nekonečna.

„Ale, ale,“ ozval se nad ní přísný hlas. Se zavřenýma očima neměla šanci zpozorovat učitele, jak vstal a přemístil se až za její záda.

„Matematika tě nebaví?“ jeho tón byl nepříjemně jízlivý.

„Snažila jsem se o lepší soustředění,“ vyzkoušela na něj svůj nevinný pohled. Bohužel to nezabralo.

„Musíš se snažit mnohem, mnohem víc,“ pokýval učitel hlavou, „uděluji ti pokutu tři sta tolejrů za špatný přístup k učivu.“

„Tolik?“ vyhrkla Hanka.

„Čtyři sta. Ještě nějaká otázka?“

Zavřela pusy, ztěžka polkla a obrátila se k pergamenu, kde několik vykřičníků zdobilo větu: Okamžitě začni pracovat!!! Možná by příště bylo lepší, kdyby na matematiku vůbec nedorazila, napadlo ji, ale už se neodvážila zavřít oči a věnovat myšlenky něčemu jinému než sčítání a odčítání. Na konci dvouhodinovky se cítila jako vyždímaný hadr na podlahu. A to je tu teprve druhý den! Ještě že drakonština je pro ni víc příjemným odpočinkem než učením.

Na odpolední magickou rovnováhu vyrazila hned po obědě s Lídou a její starší kamarádkou Naomi. Podívala se, že jako začátečník má výuku na stejném místě a společně s nimi.

„Profesor to nerozlišuje a je schopen učit všechny úrovně magické rovnováhy najednou,“ vysvětlovala Naomi, „však uvidíš sama.“

A opravdu. Skoro třicet studentů se sešlo v místech s kamennými placáky na sezení. U každého místa byl připravený mléčně zbarvený skleněný válec. Nejdřív se profesor Tahartan věnoval těm zkušenějším a zadal jim úkoly. Nakonec se dostalo i na nováčky. Svolal si je do houfu.

„Cítíte zdejší magické výkyvy?“ zeptal se jich.

Hance se zdálo, že je tu podzemní magické prostředí podobně silné a lehce pulzující jako v okolí rezervace Magický les. Možná o něco málo slabší. Použití kouzel bude vyžadovat značnou obezřetnost.

„Zatím po vás chci jen jedno jediné. Uvnitř každého válce létá deset motýlků. Magické výkyvy a výrony je zabíjejí. Pokuste se uvnitř válce udržet co největší klid a po dobu výuky ztratit co nejméně motýlků. Až dokážete udržet při životě všech deset, dostanete další úkol. Někaké otázky?“

„Jak to máme udělat? Jakým způsobem se dá ovlivnit magická nerovnováha?“ zeptala se jedna z nových spolužaček.

„To je jednoduché. Při přebytku magii odčerpáváš, při nedostatku doplňuješ. Jde jen o to správně vycítit přiměřenou hladinu energie.“

Dívka vzdychla a jak Hanka postřehla, do deseti minut neměla ve svém válci ani jednoho motýlka. I Hanka přišla o dva motýlky, než objevila správnou hladinu magie, kterou je nutné v prostoru válce udržovat. Pak už to pro ni bylo snadné. Jakmile profesor zjistil, že leluje a zajímá se o to, co dělají ostatní, přišel ji zkontrolovat. Začal se vyptávat, jestli už někde studovala a na konci rozhovoru jí do rukou vložil dva magické kamínky a přikázal, aby je naplnila oba stejným množstvím magie. Když se profesor otočil a šel se věnovat někomu dalšímu, zjistila Hanka, že je to poněkud záludný úkol. Jeden z kamínků magii skoro nasával

jako houba, ten druhý naopak vzdoroval. Přitom stále musela hlídat i válec s motýlky. Ale tohle ji docela bavilo. Rozhodně stokrát víc než matematika.

„Dobrá práce,“ ohodnotil její výkon profesor, když mu předala oba kamínky a válec s osmi motýlky.

Lída si něco zaujatě šuškala s Naomi, tak se mezi ně Hanka nechtěla vtírat. Postávala opodál, až nakonec odcházela z louky jako předposlední. Docela ji překvapilo, že jí Lída neutekla a solidárně přinutila Azuelu počkat, až k nim dorazí.

Hančiny plány pátrat po nějakém ubytování vzaly rychle za své, když ji Lída požádala, aby jí pomohla tajně zmizet z domu a dostat se večer k Naomi.

„Jestli to zjistí Azuela, bude tě přivazovat řetězem.“

„Svát' a se mi zaručil, že ji pohlídá, ale jen tehdy, když budu souhlasit s tvým doprovodem.“

„No tak jo,“ nezbylo Hance než přikývnout, „jen se s ním ještě musím domluvit na podrobnostech.“

Tak divoký mejdan jako ten večer Hanka ještě nezažila. Azuela by se zbláznila, kdyby to viděla. Tanec, alkohol, kouření, podivné bonbóny, to všechno vybudilo přítomné k tomu, aby se uvolnili a řádili jak utržení od řetězu. Hanka svůj alkohol pouze ochutnala a pak ho nenápadně lila do nádoby s ovocným salátem. Předstírala nevolnost, aby se vyhnula smradlavým cigaretám a ještě podezřelejším zákuskům. Drobné magické zásahy použila i proti několika klukům, co byli příliš dotěrní k ní a k Lídě. Upřímně si oddechla, když křepčící postavy začaly odpadat a usínat. Popadla Lídu a vlekla ji k domovu. Naštěstí na ulici nepotkaly nikoho zvědavého a stačilo krátce zkontaktovat Svát'u, aby přiběhl a pustil je zahradní brankou domů. Společnými silami se jim podařilo Lídu uložit, aniž by vyburcovali Azuelu.

„Čím to smrdíš?“ divil se šeptem Svát' a, když se plížili ke svému pokoji.

„Ani se neptej,“ mávla rukou, aby magicky svůj oděv vyčistila.

„Doufám, že mě ráno někdo vzbudí,“ zívla naposledy Hanka a usnula, sotva dopadla do postele.

Ráno si vzpomněla, že ještě musí zaplatit pokutu ze včerejška a začala shánět peníze. Byla se zeptat i u Lídy, zda může platit ve škole přímo drahými kameny.

„Cože?! Tys tu pokutu včera nezaplatila?!“ zděsila se dívka. „Nejsi náhodou padlá na hlavu? Dneska se ti pěkně prodraží! To snad není pravda...“

„Stejně jsem včera s sebou tolik peněz neměla,“ pokrčila rameny Hanka.

„Tak jsi mohla něco kváknout, půjčila bych ti,“ směnila jí Lída několik drahých kamenů za peníze, „a skoč si to zaplatit hned po drakonštině. Pak odpoledne tam bývají fronty.“

Hanka dala na její radu a místo oběda se ihned rozběhla do malovaného sálu, aby zaplatila šest set tolejrů za svou nepozornost v matematice. Z velkých dveří se právě šoural ven malý uplakaný kluk a dovnitř vcházel vysoký černovlasý pubert'ák. Podíval se na usazeného mrňouse, ušklíbl se a kývl na něj: „Nebřeč, kámo, todle kázání uslyšíš za svou školní kariéru ještě mockrát. Vo nic nejde.“

Pak zmizel uvnitř. Hanka nervózně přešlapovala a do fronty za ni se postupně zařadili další dva žáci. Konečně se dveře otevřely a vycházející černovlasý mladík jí teatrálním gestem pokynul, aby ráčila vstoupit.

A sakra, řekla si v duchu, když uviděla, že pokuty vybírá postarší růžový drak, který jí měl dnes odpoledne učit odhalování skrytých vlastností. Zdvořile pozdravila a natáhla ruku s penězi.

„Jsi tu poprvé?“ zeptal se drak. Mluvil lidskou řečí mimořádně dobře a srozumitelně. Dokonce mu bylo rozumět ještě lépe než Plamovi, a to už bylo co říct.

„Ano.“

„Dotkni se hodinkami koule,“ kývl drak směrem ke křišťálové kouli na speciálním podstavci. Hanka nikdy tak veliký kulatý křišťál neviděla. Nebyl průzračný, spíš jen průsvitný, mléčně zakalený s množstvím drobných nečistot. Opatrně se ho dotkla hodinkami. Křišťál zprůhledněl a objevil se v něm profesor Teuklin.

„Čtyři sta tolejrů pokuty za úmyslné narušení vyučovacích metod,“ prohlásil a pak své prohlášení ještě jednou zopakoval.

„Ale, ale,“ podíval se na ni káravě drak, „školní rok sotva začal a ty jako nováček máš tolik drзости, abys rozčílila profesora Teuklina? To nebyl dobrý nápad. Matematika je opravdu velice potřebná znalost a naši žáci se pak všude mohou chlubit, jak jsou dobří. Ale musí pro to něco udělat. Doufám, že se v tomto předmětu hodně polepšíš.“

Hanka odložila peníze na stůl u zdi, uklonila se a chtěla zmizet. Drak ji ale zarazil.

„To ještě není všechno, co spolu máme projednat.“

„O žádné další pokutě nic nevím,“ prohlásila s mírnou nejistotou Hanka. Jeden v téhle škole nikdy neví, co kdy kde provedl špatně. Co když je možné dostat pokuty i za něco dalšího...

„Nejde o pokuty,“ odpověděl tentokrát drakovsky, „mám tady ještě jednu hlášku od paní profesorky Kostěné. Pokynul Hance, aby se znovu dotkla křišťálu hodinkami.“

„Doporučuji Hanu Vronovou k přeřazení do vyššího ročníku,“ promluvil obraz učitelky drakonštiny uvnitř průsvitného kamene.

„Co ty na to?“ zeptal se drak. „Cítíš se na přestup mezi pokročilé?“

„Promiňte, drago profesore, já nevím. Ještě jsem se ve zdejší škole ani nestačila rozkoukat,“ odpovídala rovněž drakonštinou.

„Než jsi přišla k nám, měla jsi možnost mluvit přímo s drakem?“

„Ano, drago profesore, v Santareně jsme měli možnost trochu poznat nejen draky, ale i sirény a jednorožce. Také jsem jednou byla na dračím festivalu.“

„Výborně. Ještě týden strávíš u paní profesorky Kostěné, pak přejdeš mezi pokročilé. A teď můžeš jít. A pošli mi sem dalšího.“

Hanka si oddechla a vyrazila k východu. Vlastně to nebylo tak hrozné, jak čekala.

Sváťu našla v hale, jak si zase s velkým zaujetím prohlíží zdejší malby.

„Tak co, poprava za nedostatky v matematice se nekonala?“ dobíral si ji s úsměvem.

„Náhodou jsem si docela příjemně pokecala s drago profesorem Terignavanem. Za chvíli ho poznáš sám.“

„To je ten, co o něm Lída tvrdí, jak je hodný a nikdy nikoho nevyhazuje od zkoušek?“

„Divná povaha na draka, co?“

„Víš, co? Radši si pospěš se svačinou, ať na první hodinu nepříjdeme pozdě.“

Ani Hanka nechtěla riskovat hned po zaplacení pokuty další prohřešek. Zhltnula zbytek svačiny a hned pak hupsli do neznáma na hodinu, kde se měli učit odhalovat skryté vlastnosti.

Ocitli se u kruhové věže, která byla jen o málo menší, než ta s malovaným přízemím. Vstoupili dovnitř a překvapeně se rozhlíželi. Strop byl dostatečně vysoký na to, aby tu vyučoval drak. Kolem stěn se táhlo neuvěřitelné množství polic, skříněk a závěsů. Kupodivu tu čekalo jen sedm studentů nejrůznějšího věku. S nimi jich bylo dohromady devět.

Hanka pocítila zavlnění brány a uvnitř věže se zhmotnil drak. Všichni přítomní couvli blíž ke stěně, aby profesorovi udělali místo. Terignavan zakouzluhl a uprostřed haly se objevil kulatý stůl s devíti židlemi. Na stole se zhmotnil větší oblázek.

„Milí studenti, vašim dnešním úkolem bude prozkoumat co nejpodrobněji tento oblázek. Je to magický kamínek. Má ale navíc jednu zajímavou skrytou vlastnost. Můžete se vzájemně radit, zkoušet různé magické testy nebo i diskutovat. Jsem zvědav, zda skrytou vlastnost objevíte. Pokud se vám to nepodaří, nic se neděje. Po uplynutí vyučovací doby najdete před vchodem do budovy přemístovací kruh. Přeji vám mnoho zdaru.“

Hned potom se zase drak vypařil pryč.

„Tohle je nejskvělejší vyučovací kurz, jaký existuje,“ slastně se protáhl nejstarší spolužák.

„Ty jsi tu skrytou vlastnost objevil tak rychle?“ zeptal se obdivně Svát'a.

„Co blázníš, kámo? Tohle je přece největší ulejšárna z celé školy. Tady nemusíš absolutně nic dělat a stejně na konci roku dostaneš zapsanou zkoušku.“

Mladík vytáhl svačinu, rozložil si ji na kulatý stůl a pustil se vesele do jídla. I ostatní se chystali bavit po svém. Jedna holka a tři kluci začali hrát karty a zbylí dva si na stole rozložili nějaké plány a tiše se nad nimi dohadovali. O magický oblázek se nikdo nestaral.

„A není to pak jen zbytečná ztráta času?“ nechápal Svát'a.

„Hele, mladej, každej si tu dělá, co chce. Tak nerejpej a věnuj se svým záležitostem.“

„Já nevím jak vy, ale mě ten kámen zajímá,“ zakabonil se a pokusil se doličný předmět přitáhnout blíž k sobě.

„Sakra, ten je ale těžkej,“ posunul ho sotva o centimetr. Hanka se natáhla a společnými silami ho s velkým funěním dostrkali po desce stolu do své blízkosti.

„Hrome, proč je tak těžkej?“ prohlédla si ho Hanka magickým zrakem.

„Na takovou váhu by měl být ve skutečnosti mnohem větší,“ zaťukal na něj Svát'a nehtem.

„Mám pocit, že je jeho velikost jenom magicky zahuštěná, takže je sice menší, ale váhu si zachoval,“ přikývla dívka.

V prostoru stolní desky to modře bliklo, kámen zmizel a místo něj se uprostřed stolu objevil další valoun. Tentokrát spíš balvan.

„Co to bylo?“ zarazila se Hanka.

„No, co by?“ zasmál se jejich spolužák s plnou pusou. „Splnili jste úkol, tak se na stole objevil další zkoumaný objekt. Můžete pokračovat.“

Dívka s nelibostí pozorovala drobkou, kterými před sebou poprskal stůl. Pak obrátila pozornost k šutru.

„Tak s tímhle asi nepohneme,“ dloubla do něj prstem. Překvapeně povytáhla obočí, když se posunul o pár milimetrů. Natáhla se a sama bez pomoci posunula balvan blíž ke Svát'ovi.

„No tohle,“ podíval se na něj blíž a zkusmo ho nadzdvihl, „není to náhodou opačná varianta toho předchozího? Nevypadá, že by byl porézní, spíš ho někdo jenom magicky zvětšil...“

Blik. Balvan zmizel a uprostřed stolu čekal další oblázek.

„No, to ale bylo primitivní,“ podotkl Svát'a a tentokrát se pro oblázek natáhl on.

„Tak co?“ kývla na něj Hanka poté, co si ho chvíli prohlížela.

„No, mně se zdá, že je to obvyklý magický kámen, kam si můžeš ukládat magii. Nic dalšího zvláštního na něm nevidím.“

„Ukaž,“ vzala mu ho z ruky, ale taky nemohla přijít na nic dalšího. Protože ale kámen nezmizel, znamenalo to, že asi ještě neodhalili všechno. Cvičně se do něj pokusila uložit trochu magie. V ten okamžik ji to trklo.

„Je vrstvený.“

„Jak vrstvený?“

„Když ho celý naplníš magií, přesune ji do záložní vrstvy a je připraven přijmout další várku magie.“

„Půjč mi ho,“ dožadoval se Svát'a a zahloubal se nad ním. „No jo, má tři záložní vrstvy.“

„Ukažte, ať se na něj taky podívám,“ natáhl ruku upatlanou od jídla jejich spolužák. Svát'a mu kámen neochotně podával, když Hanka prohlásila: „Já si myslím, že ty vrstvy má čtyři.“

Blik – a kámen byl pryč.

„Zatraceně! Chtěl jsem se na něj podívat,“ rozčílil se kluk.

„Nejdřív si utři ruce, ať to tu celý neupatlaš,“ sebrala Hanka další oblázek ze stolu dřív, než se ho stihl zmocnit on.

„Hm, taky magický kámen na ukládání magie,“ konstatovala po krátké prohlídce, než ho podala Svát'ovi „ale nějaký slabší.“

Její kamarád podržel oblázek v dlaních a začal se usmívat: „Já už možná vím. Chce se ještě někdo podívat, než řeknu svůj názor nahlas?“

Spolužák si kámen prohlédl, ale jen bezradně pokrčil rameny. Hanka ho znovu prohlédla a zamyslela se: „Působí nesourodě. Jako by někdo do sebe spasoval dva různé kameny...“

„Jsi blízko,“ usmíval se Svát'a, akorát, že to nejsou dva kameny. Uvnitř kamene je dřevo, takže magii uschovává pouze vrchní krystalická slupka. Proto se ti zdál slabší.“

Blik – a na stole se zjevil další kámen, tentokrát ve tvaru kostky. Hanka si všimla, jak se i ostatní spolužáci začínají zajímat o dění u stolu.

„Myslím, že je to duté,“ podotkla dívka, co dosud s ostatními mastila karty.

„Třeba se to dá otevřít,“ vzal jí kostku z ruky další z karbaníků.

„Ba ne, asi to nebude otvírací,“ usoudil další.

„Bude to otvírací,“ ujistila je Hanka, která svým magickým zrakem postřehla linii, kde byl kámen přerušen. Najednou to začalo zajímat všechny přítomné a kámen koloval z ruky do ruky. Každý se ho snažil otevřít, ale zatím nikdo neuspěl. Nakonec předmět doputoval přes Svát'u až do Hančiných rukou. Vyzkoušela různé taktiky a kouzlička, ale marně.

„To jsem blázen,“ obracela kostku v dlaních, „jestli ono to není spojeno s nějakým heslem...“

„Myslíš jako,“ ušklíbl se Svát'a, „milá krychličko, otevři se...“

Klap. Kostka se rozpadla na tři části.

„Jak jsi věděl, co máš říct?“ divili se ostatní, zatímco Hanka rozložila uvolněné díly a zprostředka kostky vyndala menší kostičku. Tu dala opět kolovat. Každý vyzkoušel několik průpovědek, ale žádná nezabrala. Svát'a tentokrát žádné slovní obraty nazkoušel, jen mlčky přehazoval kámen mezi dlaněmi.

„Zdá se mi nějak nepřírozně studená. Co kdybych ji zkusil maličko zahřát...“

Ozvalo se tlumené puf a kostka začala syčet a prskat. Než stihli přihlízející něco udělat, ztichla. Hanka ucítila příjemně osvěžující pocit a příliv energie. To, co kostka skrývala, rozhodně nebylo nepříjemné ani nebezpečné, ale kdyby člověk v budoucnu zkoumal něco neznámého, mohla by velice podobně fungovat i past s nějakým smrtícím překvapením.

Na stole ležel další oblázek. Tentokrát už byla opatrnější a nejdřív ho omrkla magickým zrakem.

„Nešahejte na něj,“ řekla rychle, ale ne dost rychle. Jeden z chlapců už se kamene zmocnil.

„Co je?“ otočil se k ní kamarád.

„Má nepatrný růžový odlesk. Než ho vezmete do ruky, zabezpečte se proti ovlivnění a mámení.“

Kluk, který vzal kámen do ruky jako první, ho rozzářeně ukazoval ostatním: „Vidíte to? Valoun zlata. Je to čisté zlato!“

„Vemte mu to někdo, nebo se z toho ještě zcvokne.“

Spolužáci měli co dělat, aby postiženého zpacifikovali. Kámen si při potyčce skutálel zpět na stůl, kde se ho ujala Hanka. Dotkla se ho a hned ucukla.

„Sakra, ten je agresivní,“ mnula si prst, „snažil se mi vysát magii z aktivního kouzla a vtáhnout mě do svého magického působení.“

Puf. Kámen byl pryč a uprostřed stolu se objevila hromádka průsvitných lístečků, vzdáleně připomínající rybí šupiny. Pro každého přítomného tu byla jedna. Sotva si je rozebrali, stůl zmizel.

„Konec hodiny,“ zajásali zkušenější spolužáci, „můžeme jít domů.“

„Počkej! K čemu jsou tyhle šupiny?“

„Vím já? Možná domácí úkol, možná odměna za to, že jsme všechno poznali. Nikdy jsem nic podobného neviděl. Zkusím se doma zeptat staršího bráchy,“ pokrčil rameny dotázaný a hrnul se ven, kde už na žáky čekal světelný kruh, aby každého z nich přenesl k východu.

„Tak co, líbilo se ti to? Mně moc,“ obrátil se na Hanku Svát'a, když procházeli školní bránou.

„Jo, bylo to fajn,“ přikývla, ale dál to nerozváděla, protože si všimla, že na ně před školou čeká Herman. S sebou měl obrovský koš na létací plošně.

Opelichaný pacient

„Jejda, snad už nás Azuela nevystěhovala,“ sondovala Hanka hned po pozdravu.

„Žádné strachy, to by si bez souhlasu naší mladé paní nedovolila. V tom koši vezu večeři. Pan Herbichlos si potrpí na dobré jídlo, ale sám moc vařit neumí.

„Herbichlos? Ale to je přece jeden z profesorů u nás ve škole,“ vykulil oči Sváťa.

„No jo, to ano,“ příkyvoval Herman, „copak já vám to neřekl? Je ve škole zároveň profesorem i hlavním knihovníkem.“

Pak jim pokynul, aby si naskočili. Odvezl je však jen malý kousek do jedné boční ulice se starými domy, hojně porostlými mechem a lišejníkem. Stavby to ale byly bytelné a i přes své stáří působily zachovale. Zastavil před jedním domem, který měl klepadlo ve tvaru spoutané sirény.

Herman zabušil a otevřít jim přišel starší muž. Jak je vedl do domu, Hanku zaujala jeho postava. Působila tak nějak nesouměrně. Pravé rameno držel výš a možná měl levou ruku o něco kratší než pravou. Tím pádem i hlavu nosil částečně nakloněnou. Lehce prošedivělé vlasy mu trčely do všech stran a nosil bradku a knír. Kdyby nebylo toho podivného vychýlení v ramenou, asi by působil jako pohledný mužský.

Dovedl je do prostorné obytné místnosti, která na první pohled vypadala jako obrovská knihovna. Nicméně tu byl i velký jídelní stůl, momentálně uklizený, s pěti židlemi. Povrch stolu vypadal značně opotřebeně, čtne černé fleky už se asi nedaly vyčistit. Nebo se o to majitel možná ani nepokusil.

Herman se Sváťou odnesli koš do jiné místnosti, možná do zdejší kuchyně. Hanka tak musela jako první čelit pohledu zkoumavých očí jejich hostitele. Muž se na ni díval se zájmem, který pociťovala spíš jako nepřátelský než vlídný. Podobně se na ni obvykle díval i Pohromak. Nebyla si jistá, zda má sklopit zrak nebo to vydržet. Rozhodla se pro druhou variantu a prohlížela si muže se stejným zaujetím, jako on ji.

„Posad' se,“ vybídl ji a vzápětí už tu byli Herman se Sváťou, aby naservírovali jídlo. Herbichlos hleděl na lahůdky poskládané na stole mnohem vlídněji než na hosty. I Hance se začaly sbíhat sliny.

„Nechte si chutnat,“ přistrčil k nim Herman prázdné talířky, aby si nandali podle své chuti, a sám jim šel příkladem. Ani Hanka nezaváhala a pustila se do jídla. Podobně jako Sváťa dávala i ona přednost lehce kořeněné grilované zelenině před karoplackami a tuhým sušeným masem. Knihovník na rozdíl od nich zelenině příliš neholdoval, zato maso v něm mizelo úctyhodnou rychlostí.

Když konečně zahnali hlad, Herman ještě z kuchyně přinesl ták se sladkými drobnostmi, jako bylo ovoce v cukru a lívanečky s marmeládou.

Byla to skoro královská hostina, alespoň na zdejší poměry, což Hanka se Sváťou zatím nedokázali ocenit, neboť i strava u Lídy nesla znaky luxusu. Momentálně ještě netušili, s jakými potížemi se při samostatném stravování v Pasteku setkají.

„Milý příteli,“ obrátil se knihovník na Hermana, „opět jsi mě nadmíru potěšil. Tvoje karoplacky jsou bezkonkurenčně nejlepší.“

„To mě těší,“ usmál se Herman, „přinesl jsem ti i nějaké do zásoby. Nechal jsem ti je v kuchyni na pultě.“

„Díky, to je od tebe milé. Zmínil ses mi, že tady mladí by potřebovali ubytování. Nemohu ti dost dobře odmítnout tuto drobnou laskavost, zvláště když se můj vnuk vyjádřil, že ho do Pasteku letos nedostanu ani dračím spřežením. Takže jsem ochoten jim na tento rok podkrovní byt zapůjčit. Ale něco za něco. Ty mě za to každý měsíc poctíš podobnou návštěvou jako dnes. Pokud s tím souhlasíš, nechám je tu dokonce bydlet zdarma. Tak co ty na to? Jsi pro?“

„To je od tebe, Herbichle, vskutku velkorysé. Budu se na naše společné večere opravdu těšit,“ nadšeně souhlasil Herman.

Hanka se Svát'ou už tak nadšení nebyli. Trochu jim vadilo, že za ně má platit někdo, koho ani pořádně neznají. Vyléčení jednoho boláku jim nepřipadalo jako adekvátní protislužba.

Herman, jako by četl jejich myšlenky, se vzápětí obrátil k nim: „Nebojte se, nejste mi nijak zavázáni, tyhle návštěvy by se uskutečnily, i kdybyste tu nebyli. Jsme totiž s knihovníkem přátelé a jen se tak vzájemně popichujeme.“

Z Herbichlovy tváře se ovšem nedala vyčíst ani stopa po humoru. Pouze to, že Hermanovo tvrzení nekomentoval ani nepopřel, mohlo naznačit jeho tichý souhlas.

„Tak co, neukážeš jim konečně Avisira?“ otočil se Herman na knihovníka.

„Proč ne. Ale musím vás varovat. Před cizími lidmi je pěkně uječený a navíc patří do skupiny spiripyrů. Takže si na něj dávejte pozor, ať nepřijdete k nějaké nepříjemné spálenině.“

Spiripyrů? Hanka si nemohla vzpomenout, zda o nich někdy něco slyšela. Jestli to brali ve škole, rozhodně to v její paměti neuvízlo. Knihovník odešel do sousední místnosti a vrátil se s těžkým stojanem, ve kterém byl ukotven rozvětvený samorost. Na něm sedělo cosi tmavého, neuvěřitelně opelichaného, jen tu a tam trčely pozůstatky čehosi, co kdysi mohlo vypadat jako peří. Dlouhý zobák s výraznými nozdrami byl skoro černý, stejně jako nohy, opatřené nebezpečně vyhlížejícími drápy. Také těličko vypadalo hrozně: strupatá šedá kůže se zbytky opeření. Ani nebylo poznat, jakou to peří mělo původně barvu. Když pták poroztáhl křídla, byl celkový dojem ještě horší. Aby dovršil nepříznivý dojem, otočil hlavu k hostům a začal zuřivě skřehotat. Knihovník měl pravdu, příšerně to rvalo uši.

„Nech toho, ty potrhlej ptáku,“ zacpala si uši Hanka. V tom rámusu ji rozhodně nemohl nikdo slyšet, takže ji nadmíru překvapilo, když se ozvala odpověď.

„Trrhni si protézou, přivandrovalče.“

Chtěla něco odseknout nahlas, ale včas se zarazila, neboť jí došlo, že pták odpověděl pomocí dračí komunikace. Zapátrala po jeho osobnosti, aby si ho dokázala zapamatovat. Hledala komunikační krystal, ale našla jenom jakýsi spirálovitý nestálý ježatý útvar, ve kterém to červeně pulzovalo.

„Co tak ječíš? My jsme tu přece proto, abychom ti pomohli!“ houkla na něj v duchu a rychle zkontaktovala i Svát'u, aby si také mohl poslechnout vzájemnou výměnu názorů. Pták ztichl, ale jen navenek. Jako by kouzlem přenesl nepříjemný tón do roviny psychické komunikace. A v ní si nikdo uši zacpat nedokázal.

„Ccc. Párek nevyučených pozemních krys!“

„Pozemních?! Však ty toho teď taky moc nenalítáš,“ oplatila ptákovi stejně nevlídnou mincí, „ale možná ti vyhovuje sedět jenom na bidýlku a pokřikovat na hosty.“

„Nejlepší kouzelníci mi nedokázali pomoci. Co asi zmůžete vy?“ Nepříjemný podprahový zvuk se pomaličku vytrácel.

„Dovol nám to zkusit,“ naléhala Hanka.

Pták několikrát přešlápl na svém samorostu a Herbichlos se střídavě díval na něj a na dívku. Ta, jak byla v ráži, si toho ani nevšimla.

„A nechceš nám povědět, co ti schází?“ využil Svát'a Hančino psychické propojení, aby zkusil z ptáka vymámit nějakou odpověď.

„Copak bych vypadal jako voškubaný kuře, kdybych to věděl?!“ odsekl nenaladěně spiripyr.

„A jak bys měl správně vypadat?“ odvážila se zeptat Hanka.

Pták do jejich myslí promítl obraz nádherného opeřence s modře duhovým peřím a do ruda vybarveným zobákem.

„Páni,“ vydechli Svát'a i Hanka nahlas v užaslém souzvuku.

„No,“ potřásl hlavou Herman, „asi by potřeboval nějakou speciální výživu pro růst peří.“

Pták na sluhu zlostně zasyčel a pak dračí komunikací sdělil Hance a Svát'ovi: „Opovažte se mi cpát do žrádla nějaké hnusoty, nebo mě natírat nějakým fujtajblem!“ Pak si odfrkl a těsně vedle Svát'ovy ruky dopadl ohnivý plivanec. Na stole se vytvořil další černý flek.

„Podívej, Avisire, uděláme, co bude v našich silách, abychom ti pomohli,“ zvedla se Hanka a přistoupila blíž k ptákovi, „doufám, že s námi budeš spolupracovat.“ Dávala dobrý pozor na jeho nozdry, aby ji neožehl svým případným kýchnutím. Ale pták se k ní jen nezdvořile otočil zády a nejspíš už nemínil komunikovat vůbec.

„Musí si na vás nejdřív trochu zvyknout,“ pokýval hlavou Herbichlos, „na to, že jste pro něj úplně cizí, se vlastně zklidnil docela brzo. Považuji to za dobré znamení. Jestli chcete, můžete se nastěhovat už dnes večer.“

„Mockrát děkujeme,“ poctil ho Svát'a svým nevinným zářivým úsměvem a vůbec mu nevadilo, že nesklidil sebemenší vlídnou odezvu.

„Pojďte, ukážu vám, kde budete bydlet,“ zvedl se knihovník a všichni ho beze slova následovali. Vyndal cosi ze skříňky v chodbě a vedl je ven před barák. Pak zabočili do úzké uličky mezi domy, kde je kamenné ošlapané schody vyvedly až do výše dalšího podlaží na malou plošinku. Ocitli se jakoby za barákem a došli až k bytelným dveřím v obloukovém zděném vchodu. Herbichlos podal Svát'ovi velký disk, který se stěží vešel do dlaně. Na obvodu disku bylo pět prohlubenin na prsty. Svát'a si předmět narařičil do ruky a tázavě pohlédl na knihovníka.

„Trochu ho stiskni a pak ještě jednou,“ napověděl mu muž.

Hanka málem nadskočila, když z disku vystřelily do všech stran podivně tvarované hroty. Po druhém stisknutí zase zajely zpět.

„A teď ty,“ podal podivný předmět Hance. Vyzkoušela ho stejně jako Svát'a a vrátila ho knihovníkovi. Ten provedl totéž a pak předmět zasunul do reliéfu dveří. Při dalším stisknutí se ozvalo mohutné klapání a rachocení a dveře se otevřely. Disk na nich zůstal přichycený.

„Tohle je troj paměťový zámek,“ začal vysvětlovat Herbichlos, „to znamená, že pozná tři poslední lidi, kteří ho měli před vložením do dveří v ruce. Takže nyní můžeme tento byt otevřít jen já a vy dva. Zámek není třeba vyndávat, po stisknutí vám otevře a po zaklapnutí se sám zamkne. Vyzkoušejte si, zda vám to funguje.“

„To není špatné,“ otevřela Hanka dveře a pak se odvrátila, když se zevnitř vyvalil pach zatuchliny.

„Bude to potřebovat trochu vyvětrat,“ podotkl Herman, který zatím jen zvědavě přihlížel.

„Jestli budou uvnitř nějaké krámy, tak je vyhod'te nebo naházejte do komory. Od teďka je to na celý školní rok vaše.“

Pak už knihovník jen poděkoval Hermanovi za večeri a zmizel. Vešli dovnitř, aby se rozhlédli. Všude bylo neuvěřitelné množství prachu, špíny a pavučin. Hanka podepřela dvě střešní sklápěcí okna, aby dovnitř mohl proudit čerstvý vzduch.

„Tak tohle ručně uklízet nebudu,“ zamračila se.

„A co santarenské zásady? Nezneužívej magii na to, co zvládneš i bez ní,“ rejpnul si Svát'a. To si ale naběhl.

„No, když to říkáš, najdeme kýbl, vodu, mýdlo a můžeš se do toho hned pustit,“ obdařila ho rozpustilým úšklebkem.

„Hm, no, možná máš pravdu. Santarena je daleko,“ máznul prstem do prachu na stole a znechuceně si špinavý ukazováček utřel o kalhoty.

Hanka zatím prošla celé podkroví.

„Jé, hele, koupelna se sedací kádí, to je super, dokonce teče voda. Záchod ujde. A malá ložnice s výhledem na nebe. Ta bude moje! A něco jako knihovna, dokonce s postelí! Tu si

můžeš vzít ty,“ povykovala nahlas. Sváťa se omluvně podíval na Hermana a pokrčil rameny. No jo, co může člověk čekat od ženské? Dokud neprošmejdí každý kout, nebude spokojená.

„Hele, neviděls tu někde něco, na čem by se dalo vařit?“ vrátila se Hanka do první místnosti.

Herman přistoupil ke krbu a ukázal na jeden velký kámen s plošinou nahoře: „Je to byt kouzelníka. Když chtěl něco uvařit, magicky si rozpálil tenhle balvan a mohl maso opékat přímo na něm. Snad se na tom dá uvařit i polévka nebo čaj. Prohlédněte skříňky, třeba tu bude mít nějaké nádobí. Kdyby ne, půjčím vám něco svého.“

Nakonec našli nejen talíře a příbory, ale i hrnce, pánev a konvici.

„Já být vámi, tak nechám stěhování na ráno. V nejhorším se vyspíte u nás na podlaze v kuchyni. Po snídani vám pomohu se zavazadly a vy aspoň dobře uvidíte na zdejší úklid,“ navrhl Herman. Oba mladí se po sobě podívali a pak přikývli. Na to, aby se zabydleli, budou mít celou sobotu a neděli, což by mělo bohatě stačit.

Když dorazili domů, zaslechli shora poslední úryvky z hádky Lídy a Azuely.

„...ne, ne, ne! Copak nevíš, co tohle slovíčko znamená? Prostě ne!“

„Zítra dopoledne dorazí nová kuchařka a její pokoj musí být do té doby volný a uklizený. Kromě toho jsem těm tvým kamarádům s holým zadkem domluvila podmínky, o kterých by se jim ani nesnilo.“

„Ty vůbec nevíš, jak to tam chodí! Kamarádi o tom vyprávěli. Nemají se tam kde učit, do postele se smí až po společném večerním nástupu a kontrole, jídlo je drahé a hnusné. Tohle ubytování pro ně nepadá v úvahu! Najdi něco lepšího.“

„Nic lepšího momentálně v Pasteku neexistuje.“

„Tak zůstanou u nás!“

„To nepřipadá v úvahu! To...“ Azuela se zarazila, protože si uvědomila, že už na chodbě není s Lídou sama. Hance připadalo legrační, jak rozzuřeně se tváří. Děkala, jako by si toho nevšimla a pomalu došla po schodech nahoru, následována svým kamarádem.

„Ahoj, Lído,“ hrnul se k zamračené blondýnce Sváťa, jako by ani on vůbec nic nezaslechl, „představ si, že jsme našli skvělý byt. Zítra ráno se stěhujeme.“

Azuela povytáhla obočí a zuřivost se z jejího pohledu částečně vytratila.

„Výborný nápad,“ poklepala bojovnice Sváťovi na rameno, ušklíbla se směrem k Lídě a otočila se k odchodu. Zaslechli už jen, jak za sebou dole práskla dveřmi.

„A já jsem se tak snažila, abyste tu mohli zůstat,“ posmutněla Lída.

„To je dobrý. Vždyť sem stejně musíme docházet kvůli doučovacím hodinám drakonštiny.“

„No jasně,“ rozzářila se, „myslím, že je budu potřebovat tak třikrát týdně. Jste pro?“

„Jestli ti to tak vyhovuje,“ usmál se Sváťa.

„A kde vlastně bydlíte?“

Pomalu došli do zahrady, kde se usadili a vyprávěli Lídě, jak jim Herman domluvil ubytování. Azuela na ně dohlížela z balkónu a Hanka si uvědomila, proč ji sem vlastně ochránci poslali. Nyní, když budou bydlet jinde, nebude už tak snadné na spolužačku dohlížet. I když tady ji vlastně měla na starost Azuela. Asi bude stačit, když na ni bude dávat pozor ve škole. Kdyby se něco dělo, snad si toho všimne.

Když se vraceli chodbou dovnitř, vzala ji Lída za loket a spiklenecky zašeptala: „Ty, Hanko, kdybych zase někdy potřebovala nenápadně vypadnout z domova, pomůžete mi?“

„To nebude tak snadné, když budeme bydlet jinde,“ zamyslela se. Nejdřív chtěla odmítnout, ale pak si uvědomila, že podnikavé děvče by hledalo jinou cestu, jak uniknout nežádoucímu dozoru. Bylo by lepší ji mít pod dohledem. Ale jak to udělat? Najednou dostala nápad.

„Víš co,“ vzala dívku kolem ramen. „mám nápad. Bez Svát'ovy pomoci by to nešlo. Ale kdybys rozhodla, že sem bude Svát'a tu a tam docházet a pomáhat Hermanovi se zahradou, dala by se taková akce uskutečnit víceméně podobně jako minule.“

„Holka, ty jsi poklad! To nemá chybu. Jasně, že to zařídím,“ vysloužila si Hanka kamarádské objetí a přes Lídino rameno zahlédla Svát'ův zachmuřený pohled.

Jakmile se ocitli v kuchařčině kamrlíku, hned to od kamaráda schytala.

„Zbláznila ses? Proč jí slibuješ takové věci?“

„Když jí vyhovíme my, můžeme na ni dohlédnout. Kdyby si to zařídila jinak, kdo se o ni postará? Ať už chceme nebo nechceme, stala se z ní naše kamarádka. Nemůžeme se na ni vykašlat.“

Svát'a vypadal zamyšleně. Nebyl z toho nadšený, ale uznal Hančiny argumenty.

Druhý den se za pomoci Hermana a jeho plošiny přestěhovali do nového bytu. Hanka magicky uklidila a Svát'a vylepšil kvalitu vzduchu a odstranil pachy. Hned to tu vypadalo veseleji. Konečně si mohli vybalit. Bylo báječné mít zase pokojík sám pro sebe. Akorát jim chyběly zásoby jídla. Vyrazili tedy na zdejší tržiště a na Hermanovo doporučení si koupili větší množství zeleninových elvoplacek. Maso se tu téměř nevyskytovalo. A těch pár šlachovitých, nevábně vyhlížejících zbytků tu prodávali neuvěřitelně draho. Raději si vybrali pár kousků zeleniny. I tak tu zanechali mnohem víc peněz, než se jim líbilo. Svát'a sice pošilhával po medových pernících, ale to by se zruinovali. Hanka zase remcala nad cenami koření a úplně vážně se prodejce zeptala, jestli do toho náhodou nedrtí diamanty. Nakonec vzala jen kukuřičnou mouku a trochu soli a kmínu. Smutně se rozhlíželi, ale nenašli nic jedlého za přijatelnou cenu. Dokonce i vajíčka se tu málem vyvažovala zlatem. Čeká je asi poněkud hladový týden. Snad bude nějaká svačina aspoň v rámci doučovacích hodin u Lídy. Jediná klika byla, že je knihovník nechal bydlet zadarmo. Jinak by všechny prostředky vzaly za své ještě před prvními prázdninami na konci listopadu. Hanka z toho byla rozmrzelá. Asi si bude muset opravdu zapisovat vydané finanční prostředky. I kdyby ochránci proplatili jen čtvrtinu z toho, co zatím utratila, jednalo by se o slušné peníze.

Odpoledne už se ven nevypravili, protože se spustil hustý déšť. Svát'a nahlédl do dvou knih, které si půjčil ve škole, ale brzo je zklamaně odložil. Pak začal zkoumat, co se nachází v knihovně po Herbichlově vnukovi a Hanka se pokusila na horkém kameni vykouzlit něco k snědku. Dušená zelenina s elvoplackami vůbec nebyla špatná. Elvoplacky, podle toho, co jim Herman vyprávěl, se dělaly z dužnatých plodů jedné zdejší hojně rostoucí liány. Chuťově nebyly příliš výrazné, ale úspěšně člověka zasytily. Hanka se pak pokusila z toho, co nakoupili, sestavit jídelníček na příští týden.

Hodně času jim pak zabralo zkoumání průsvitných šupinek, které dostali v pátek. Zkusili snad všechno, co znali, ale nedokázali ani odhadnout, k čemu by mohly sloužit. Neúspěch je dost otrávil. Do střechy vytrvale bubnoval déšť a večer byl jako stvořený na posezení u čaje a vyprávění zážitků z prázdnin. Docela si to užívali. Dvě pohodlná křesla byla mnohem příjemnější a pohodlnější než kanape v kumbálu u Lídy. Svát'a odněkud vylovil částečně rozdrobené sušenky a slavnostně je dal do placu. V současných poměrech to od něj byla velká oběť. Hanka si proto vzala jen jednu pro chuť a ostatní mu solidárně nechala.

Druhý den Svát'a zaběhl k Herbichlovi a vypůjčil si Avisira. Pták okamžitě zabral jednu z židlí, jejíž masivní opěradlo bylo značně poškrábané. Vypadalo to, že je na ni zvyklý. Možná si ho sem bral i knihovníkův vnuk.

Zatímco Hanka usedla k papíru, aby sepsala finanční výdaje tohoto týdne, její kamarád si přisunul židli k Avisirovi. Pták poté, co si dorovnal opelichané pozůstatky po peří, uvolněně sklonil hlavu a zavřel oči. Skoro to vypadalo, že usnul. Hanka přijala s povděkem, že už nevyváděl tak hlasitě jako při jejich prvním setkání. Svát'a setrval v hlubokém zamyšlení skoro půl hodiny. Pak se natáhl po hrnku čaje a Hanka se konečně odvážila zeptat.

„Tak co, přišel jsi na něco?“

„Kdybych se někdy setkal se zdravým spiripyrem, lépe by se mi hledaly nesrovnalosti. Takhle je to mnohem náročnější. Vnímám u něj určitou magickou nevyváženost. Ve spektru jeho aury je málo červené. Možná je to normální, možná ne. Jeho tělo se zdá dobře živené. Ale to peří, to je fakt hrůza. Něco mu musí chybět. Ale co?“

„Není už starý?“

„Podle svalstva na křídlech a podle lesklých dorůstajících drápů bych hádal spíš na mladšího jedince nebo střední věk. Včera jsem ve zdejší knihovničce našel o spiripyrech krátký odstavec. Píší tam o neobvyklých magických vlastnostech a kráse jejich peří. Prý jsou to velmi temperamentní a inteligentní tvorové a draci je občas chovají jako domácí mazlíčky. Zkusím se ještě zeptat knihovníka, jestli by neměl nějakou odbornou literaturu, která se o nich rozepisuje podrobněji.“

„Tenhle vypadá docela spokojeně,“ kývla Hanka směrem ke klimbajícímu ptákovi, „až se probere, zkusím se ho na pár věcí zeptat. Třeba časem na něco přijdeme.“

Avisir ale nejevil snahu komunikovat, ani když byl vzhůru. Kdyby Hanka nezažila to divoké páteční přivítání, byla by nyní přísahala, že je to jen obyčejný pták bez jakékoliv schopnosti se domlouvat. Veškeré její snahy okázale ignoroval. Večer ho tedy vrátili knihovníkovi, aniž se jim podařilo něco zjistit.

Šupinková záhada

V pondělí ráno opět hustě pršelo. Hanka se Svát'ou vděčně ocenili, že to teď mají do školy, co by kamenem dohodil. Sice pro ně nebyl problém odklonit proudy vody mimo oblečení, ale stejně byla otrava vláčet se někam v dešti. Obzvlášť Hanka byla nenaladěná při představě otravných hodin s matematikou.

Pocítila značnou úlevu, když je konečně měla za sebou, a mohla se přemístit na hodinu drakonštiny. S trochou nervozity dnes zamířila do třídy pokročilých. Byla zvědavá, zda tu budou vyučovací metody stejně zajímavé jako u profesorky Kostěné. První dojem ji ale zklamal. Místnost byla velká a nevlídná. Sedátka sice vypadala pohodlně, ale byla ošoupaná, šedivá a někde i prodřená. Skupinka spolužáků byla viditelně starší než ti v předchozí třídě a Hanka mezi nimi dokonce zahlédla i pubertáka, který ji zaujal, když byla platit svou první pokutu.

Na minutu přesně se do třídy přemístil drak. Ani nepřišel ani nepřiletěl, prostě se jen tak zjevil. Byl to stejný drago profesor, kterého měla v pátek odpoledne. Dnes vypadal Terignavan ještě šedivější a omšelejší než jindy. S bídou se dalo poznat, že jde o růžového draka. Hanka se ohlédla po skupince spolužáků, ale ti si příchodu dračího profesora sotva všimli.

Drak si udělal pohodlí a začal mluvit. Hanka se usadila do jednoho z volných křesílek a zaposlouchala se. Drakonština byla vcelku srozumitelná a vyprávění zajímavé. Terignavan se zaměřil na historii jednoho dračího rodu na území zelených. Nešlo o přímou konfrontaci mezi draky a lidmi, ale o snahu ovládnout celé dračí území kolem Drolivých zubů. Zelení draci kombinovali zákeřné nálety, dlouhodobý nátlak, ukázkové souboje mezi nejsilnějšími jedinci a neváhali využít lidi k devastaci krmných stád nepřítele. Skutečná bitva na život a na smrt se v celém konfliktu objevila jen jednou.

„Chce se někdo na něco zeptat?“ upřelo se na žáky dračí oko poté, co profesor ukončil své vyprávění.

„Co znamená výraz triodor?“ využila Hanka jeho nabídky.

Drak si ji změřil přísným pohledem, ale odpověděl: „Je to výraz pro dračí útočnou formaci, při které je možné chrlit oheň, aniž by některý z útočníků zasáhl svého druhu.“

„Děkuji, to je všechno,“ nebyla si Hanka jistá, jestli se svou otázkou nedopustila nějakého přehmatu. U draků jeden nikdy neví.

Terignavan ze třídy zmizel stejně nečekaně, jako se objevil.

„Nejsi ty náhodou nějaká šprtka?“ přitočil se k ní jeden ze starších kluků. „Co je to za nápad obtěžovat draka nějakými otázkami?!“

„No a co? Zajímalo mě to,“ ušklíbala se na něj.

„Neříkej mi, že jsi rozuměla tomu, co blekotal...“

Hanka zaváhala, zda má přiznat svou nadprůměrnou znalost drakonštiny. Rozhodla se zahrát odpověď do autu: „Hele, jak to tady vlastně chodí? To Terignavan vždycky jenom něco vypráví, nebo občas i vyučuje?“

„Žádný strachy, tady je to v pohodě. Tenhle drakouš je stejně neškodnej jako papír na utírání zadku. A dycky zachovává své zvyklosti. Přijde, něco si tam vepředu mele, a když se nikdo na nic neptá, zase v klidu zmizí. Takže buď tak hodná a neprovokuj ho zbytečnějma otázkama, jo?“

„A co zkoušky?“

„Zkoušky? Zivačka. Přijdeš k němu a dostaneš to, ať už odpovíš nebo ne. Akorát má nepříjemnej zvyk pokutovat nás za neomluvené absence. Jakmile tu jsi osobně, je mu ukradený, co během hodiny provozuješ. Klidně můžeš i spát a nic se nestane.“

„To zní dobře,“ projevila Hanka patřičné nadšení. Vstala, protáhla se a loudavě následovala ostatní, kteří už se spokojeně hrnuli ven. Tam už na ni čekala Lída a Naomi.

„Povídal Svát'á, že ses zapsala na magické a zábavné efekty podobně jako my. Tak tady čekáme, až ti skončí hodina,“ usmála se Lída.

„Měli bychom sebou radši hodit,“ zvedla se Naomi, „Teuklin má náladu pod psa, tak bych se ráda v jeho iluzorní učebně uklidila někam do nejbvzdálenějšího kouta. Jaké místo si první den zabereš, tam budeš muset tvrdnout po celý rok.“

„Jak to víš?“ zajímala se Lída.

„Od jedné starší holky z Kruhu. Taky Teuklina moc nemusela.“

„No, v tom případě hlasuji pro urychlený přesun i já,“ přidala se Hanka a všechny tři vyrazily k hale s přesouvacími stolkami.

Učebna iluzí se nacházela ve velké kruhové stavbě poblíž skal. Uvnitř bylo šero a žáci zde seděli na otočných kruhových židličkách bez opěradel. Nezdály se moc pohodlné. Vedle každé židličky byla zvláštní tyč, sahající až ke stropu haly. Byla úplně hladká a tlustá asi jako lidská ruka.

„K čemu to je?“ divila se Hanka.

„Stabilizátor magie,“ dotkla se tyče Naomi, „omezí působení kouzel a efektů tak, aby nezasahovaly k sousední sedačce. Můžeme tu pak trénovat všichni najednou, aniž bychom ohrozili jeden druhého.“

Hanka s Lídou se uvelebily v koutě, který zvolila kamarádka, a sledovaly, jak se postupně objevují další žáci, kteří si letos rovněž vybrali tento obor.

Nakonec byla obsazená skoro všechna sedátka. Profesor Teuklin je podrobně zaslavěl do všeho, co po nich bude chtít. Hanka se během jeho proslovu neskonale nudila. Sama pro sebe si zkusila omotat tyč světelným pruhem. Měla radost, jak se jí to krásně povedlo, ale ani se nestihla pochlubit holkám. Pruh náhle zhasl, a když zdvihla oči výš, setkala se se známou nevlídnou tváří.

„Nemám ti náhodou přičarovat větší uši? Jestli ještě jednou uděláš něco jindy nebo jinak, než ti povím, tak si mě nepřej. Za dnešní nedisciplinovanost ti udělují pokutu osm set tolejrů. Rozumíš, co se ti snažím naznačit?“

„Ano, pane profesore,“ cedila Hanka mezi zuby a silou mocí se držela, aby neřekla nic navíc. Muž ji ještě jednou zpražil pohledem a vrátil se dopředu, aby pokračoval ve výuce. Hanka si vzpomněla, jak po ní ochránci chtěli, aby vystupovala drze až neposlušně. Jenže to by se za chvíli nedoplátila. Asi to bude chtít trochu jinou strategii. Ztracenej Teuklin! Proč je proboha tak protivnej a odměřenej?! Dávala pozor jen tak na půl ucha, na půl oka, aby ji zase učitel nenachytil na švestkách a byla totálně otrávená, protože se vlastně za celou dobu k žádnému kouzlení nedostali.

Před odchodem ze školy Hanka schlíple odešla zaplatit pokutu a ani se jí nijak zvlášť nechtělo k Lídě na domluvené doučování. Byla vděčná Svát'ovi, že se toho tentokrát ujal hlavně on. Náladu jí vylepšila až skvělá večeře, na kterou je spolužačka pozvala.

„Takovouhle odměnu v naturáliích si nechám líbit,“ mlaskal Svát'á a hned po jídle vyrazil do kuchyně, aby nové Lídě kuchařce složil nejhlubší poklonu.

„Hele, Hanko, nemysli si, že jsem nějaká držgrešle, za ty doučovací hodiny vám pochopitelně normálně zaplatím,“ nahnula se k ní, když Svát'á zmizel, „jakou sumu týdně bys považovala za přijatelnou?“

„No, já nevím,“ pokrčila rameny Hanka, zaskočená přímou otázkou.

„Pět tisíc týdně?“

„Cože?“ šokovala Hanku výše nabízené sumy.

„No, já vím, že musíš být fakt dobrá, když tě hned zařadili do pokročilých. A taky je to doučování ve třech mnohem příjemnější. Dám vám osm tisíc.“

„Ale to je moc. To od tebe nemůžeme přijmout.“

„Nesmysl! To je přece úplně běžná taxa. Ten, co mě učil vloni, si účtoval sedm tisíc za dvě hodiny. A pořád mi nadával, že jsem úplně pitomá slepice. Vy jste tisíckrát lepší. Je s vámi legrace a učitelka mě dnes dokonce jednou pochválila.“

„Ale stejně... Je to opravdu moc peněz.“

Lída nad tím ale mávla rukou a změnila téma. Hanka s překvapením zjistila, že kromě středy a pátku se ve výběru odpoledních oborů s Lídou shodla. Bude ji mít pod dohledem častěji, než doufala.

Když se pak se Svát'ou chystali k odchodu, venku se spustil nepříjemný slejvák.

„Počkejte, otevřu vám bránu,“ kývla na ně Azuela a ušetřila jim pěší výlet v dešti, což od ní bylo nečekaně milé.

Na úterek se Hanka ani v nejmenším netěšila. Teorii skrývání a neviditelnosti opět vyučoval Teuklin. Kdyby neměla hodinu společně s Lídou, asi by raději uvažovala o změně oboru. Mít ho dvakrát denně nebyla zrovna příjemná vyhlídka. Opět s nimi byla přihlášená i Naomi. Tentokrát nebyly při příchodu na hodinu dost rychlé, takže na ně zbyla místa poblíž profesorského vyvýšeného stupínku.

„Kdybych zápočet z tohoto kurzu nepotřebovala k dalšímu studiu, nikdo by mě sem nedostal,“ vrčela Naomi mrzutě.

Profesor, jak bylo jeho zvykem, se dostavil na minutu přesně a uvítací úvod byl velice stručný. Hned poté přešel přímo k tématu.

„Tento náš kurs, jak už jsme si řekli, se jmenuje Teorie skrývání a neviditelnosti. Zde ve škole půjde opravdu jen o teorii a drobné ukázky. Jako domácí úkoly ale budete provádět menší magická cvičení, o kterých mi každý týden napíšete krátké písemné pojednání. To budete odevzdávat v pondělí ráno během čtvrt hodiny před vyučováním matematiky. Je ve vašem zájmu, abyste na to nikdy nezapomněli bez ohledu na to, zda vám to připomenu nebo ne. Takže každé pondělí očekávám váš písemný záznam o tom, jak jste trénovali, včetně poznámek, co se vám podařilo a co ne. Je to doufám jasné?“

Nikdo z přítomných studentů se neodvážil ani zakašlat. Teuklin spokojeně přikývl a pokračoval.

„Rád bych stihl vše, co je nezbytné probrat, takže dnes začneme přímo neviditelností. Do tohoto pojmu se obvykle zahrnuje široká řada technik, ať už jde o pouhé maskování nebo špičkovou sedmiúrovňovou neviditelnost. My začneme od těch nejjednodušších kouzel a povíme si, jak optimalizovat jejich využití. Možná si to zatím neuvědomujete, ale intuitivní používání kouzel běžně spotřebuje skoro dvojnásobek energie, než je nutné. Dnes se budeme věnovat první úrovni neviditelnosti, to jest iluzi zrakové. Pokud by snad někdo z vás nevěděl, co je sedmiúrovňová neviditelnost, tak je to iluze, která dokáže oklamat všechny prostorově zaměřené lidské smysly. To znamená zrak, sluch, čich, intuici, vnímání myšlenkové aktivity, vnímání tepelných změn a vnímání magické aktivity. Navíc musíte umět oklamat nejen protivníka, ale i živočišnou, případně rostlinnou říši kolem sebe. Teprve pak o sobě můžete prohlašovat, že ovládáte kouzlo neviditelnosti. To jen na okraj. Nyní se vraťme zpět k první úrovni. Něco vám ukážu. Prosím nějakého dobrovolníka, který už alespoň částečně ovládá magické ukrytí.“

Kývl na chlapce, který se nesměle přihlásil, a mezitím, než k němu došel, pokračoval ve výkladu: „Nejsnazší variantou je magická, zrcadlově ošetřená, bublina, která kopíruje pozadí z protilehlé strany. V klidové fázi může být menší, při pohybu ale musí ochránit širší prostor kolem vás. Energeticky je to hodně náročné.“

Pokynul chlapci vedle sebe, aby použil kouzlo. Když jim jejich spolužák zmizel z očí, profesor natáhl ruku a bylo vidět, jak jeho prsty mizí v neviditelné vrstvě. Nakonec mu zmizela i dlaň a půl předloktí, než se zarazil.

„Tady vidíte, kolik zbytečného prostoru váš spolužák musí udržovat ve stabilizované pozici až k samotnému okraji bubliny, aby se zrcadlový povrch nevlínil v důsledku jeho dýchání, mrkání a jiných pohybů.“

Jako odezva na učitelova slova se zavlnil prostor vedle něj a student omluvně pokrčil rameny: „Promiňte, pane profesore, dál už to nedokážu udržet.“

„To je v pořádku, Izidore, můžeš se vrátit na své místo,“ kývl Teuklin a pokračoval ve výkladu. „Široký prostor kolem těla může být zrádný i z hlediska hmyzu, který prolétne vaší bublinou dovnitř a pozorný protivník si toho může všimnout. Mnohem účinnější je užití zrcadlové kluzné vrstvy, která kopíruje vaše tělo a oblečení pár centimetrů od povrchu. Je to poněkud náročnější na provedení a přesnost, protože si musíte hlídat celý povrch své postavy, včetně bot, příručních zavazadel nebo zbraní. Doma si vyzkoušejte třeba jen na své ruce zrcadlové pole obalit ještě do řídké klouzavé vrstvy, která minimalizuje odpor vzduchu. Pak vyzkoušejte klasickou bublinu a pokuste se vypořádat, která varianta vám odčerpala víc magie. Možná se vám to hned na poprvé nepodaří, ale nevzdávejte to a trénujte dál. Nesnažte se ve svých zápiscích lhát, poznal bych to. Nyní si matematicky vysvětlíme, jak je možné, že mnohem větší povrchová plocha může uspořít energetickou náročnost kouzla...“

To byl okamžik, kdy Hanka přestala dávat pozor. Matematické propočty ji nezajímaly ani v nejmenším. Ale to ostatní, co tu Teuklin vykládal, mělo hlavu a patu a už se těšila, jak si to večer vyzkouší. Možná to nebude tak ztracený čas, jak se původně zdálo.

I Svát'a se ten den vrátil spokojený a těšil se na další hodiny o dračích magických mazlíčcích. Dokonce mu náladu nezkazila ani chudá večere a Hančiny nespokojené komentáře, když se jí nacvičování kouzla neviditelnosti nedařilo tak, jak si představovala.

Ve středu po drakonštině Hanku ve třídě oslovil kluk, kterému v duchu říkala „ten puberták“.

Jeho dva kamarádi se opřeli o dveře, aby nemohla odejít s ostatními. Všichni se tvářili náramně namyšleně a výhrůžně. Hanka byla zvědavá, co mají za lubem. Jen doufala, že se nebude muset prát. Puberták přistoupil až těsně k ní. Byl vyšší než ona a jeho černé oči nepřipouštěly možnost, že by se mu mohla postavit na odpor. Hanku to pobavilo a čekala, co bude. Kluka trochu zarazilo, že necouvla ani o krůček dozadu, tak jí zabodl ukazováček do hrudi a velice pomalu a důrazně promluvil.

„Ty na to nemáš právo!“

Už pomalu otvírala pusku, aby se zeptala, na co, ale pak ji napadlo, že se nezeptá a počká, co z kluka vypadne. Jen maličko pozdvihla obočí a jemně odklonila jeho prst od své hrudi.

„Nemáš právo doučovat drakonštinu!“ upřesnil.

Tak odtud vítr vane, docvaklo jí, o co půjde. Lída asi odmítla loňského kandidáta na doučování a ten má zlost, že přišel o zajímavý finanční příjem. Jestli si ale myslí, že ji zastraší, tak se ztraceně plete.

„A on mi to snad chce někdo zakázat?“ zeptala se nevzrušeně. Snažila se zároveň hlídat aury všech tří přítomných kluků, aby předešla případnému magickému ovlivňování nebo útoku. Že by došlo k napadení fyzickému, se jí nezdálo pravděpodobné.

„Jestli se svými doučovacími aktivitami hned neskončíš, sama poznáš, jak moc ti můžeme znepríjemnit zdejší život. Zatím jsi jenom hloupej zárodek voblečenej do lidský kůže, kterej nemá cenu ani ukápnutý dračí sliny,“ poslední větu pronesl drakonštinou, což znělo mnohem výhrůžněji než lidská slova. Hanka musela uznat, že její protějšek ovládá dračí jazyk velice dobře. Trochu ji uklidnilo, že žádný z jeho kamarádů kromě hlídání dveří nevykazuje žádnou magickou aktivitu.

Odpověděla mu rovněž v drakonštině: „Ty smrdutý výrone sirných par ze sopečného dračího doupěte, nemáš nejmenší právo mi to zakázat. Nejsi tady jedinej, kdo umí drakovsky.“

„Koleduješ si o to, abychom ti ze života udělali peklo, ty jedna hloupostí přečpaná nedomrlá žízalo!“

Hance zacukaly koutky úst. Jeho urážky nepostrádaly barvitost a fantazii. Uličnický se na něj zašklebila.

„Nevím, jak ty, ale já už párkrát k pecku přičichla. Pokud začneš válku, odskáčeme to asi oba. A jestli nechápeš, co ti tu právě říkám, tak jsi jen uschlý pozůstatek řídké střevní hmoty nejzbabělejšího dračího odpadlíka,“ nyní zase Hanka zabodla svůj prst do hrudi mladíka, jehož černé oči a černé vlasy z něj dělaly velice pohledného zajímavého kluka. Jak sledovala jeho auru, povšimla si krátkého výkyvu do tmavšího odstínu a zase zpět. V jeho obličejí se rozhostil podobný uličnický výraz, jaký občas vídala u Rafana.

„To bylo dost dobrý,“ přešel zase do normální řeči a kývl na své kamarády, „co vy na to, pánové?“

„Zdá se, že umí. Já bych jí dal šanci,“ kývl jeden a druhý jen souhlasně přikývl.

„Jak se jmenuješ?“

„Hana Vronová a ty?“

„Hasan Denimon. A tohle jsou moji kamarádi Gábor a David.“

„A co teď?“

„Uznali jsme tě, takže nyní můžeš klidně pokračovat v doučování drakonštiny.“

„Fajn,“ přejela je pohledem, „a teď mě omluvte, ráda bych ještě stihla svačinu.“

Vyrazila ke dveřím a děkovala osudu, že z toho vybruslila tak snadno. Nebylo by příjemné si tu udělat nepřítele hned na začátku školy.

Zamířila k fontáně s vodou, aby uhasila žízeň a vytáhla elvoplacku. Rozhodla se jí zhltnout po cestě, aby nepřišla na hodinu tvarování pozdě. Zahlédla i kluky, jak vyšli z budovy. Stejně jako ona se šli napít a vybalovali si jídlo. Ale v okamžiku, kdy vstupovala do kruhové budovy s malovanou halou, se po nich ohlédla ještě jednou a dost ji překvapilo, že jsou pryč. Že by měli ve škole povoleno používat kouzlo brány? Podle toho, co říkali spolužáci, se jí to nezdálo pravděpodobné. Kam by se ale jinak poděli? Kdyby někam vyrazili pěšky, musela by je vidět. Dnes už neměla čas po tom pátrat, ale zajímalo ji to.

Do jeskyně zase dorazila jako poslední.

„Chceš se omluvit?“ otočil k ní hlavu drago profesor Artevar.

„A za co?“ koukla se na hodinky. „Nejdu pozdě. Dorazila jsem přesně.“

Nechápala, co těmhle narážkami drak sleduje. Jeho tlama měla naprosto nečitelný výraz a nyní pokračoval, jako by jí ani nic neřekl.

„Na dnešní hodině budete tvarovat prsten. Nebudeme se zabývat vnitřní strukturou kamene, ale jen jeho povrchovým tvarem. Komu by se to zdálo příliš jednoduché, může se pokusit o složitější tvarování a napodobit některou z vystavených sošek.“

Drak sáhl někam nahoru a postavil před ně mísu s neopracovanými polodrahokamy. Hanka se ohlédla po vystavených soškách a vzápětí musela svou mysl obrnit štítem, aby neprozradila své pocity. Jedna ze sošek představovala jednorožce a její mysl se nechtěně zatoulala k domovu. Aby potlačila vzpomínku a emoce, soustředila se na podrobnosti vystavené sošky. Našla na ní několik nepřesností. Roh měl špatný úhel, uši byly moc velké, nozdry příliš široké a hřívá nepatříčně krátká. Naklonila se nad mísu plnou kamenů a vybrala si větší růženín. Našla si klidné místo a pustila se do práce. Zatímco ostatní žáci se profesora vyptávali na všechno možné, ona přestala vnímat své okolí a pod jejíma rukama vznikala stejná soška, jakou viděla, jen ty nepřesnosti byly opravené do správných proporcí. Jednorožec v jejích dlaních se třeptil ranním sluncem, a aniž si to uvědomovala, dala do své práce hodně z toho, co k jednorožcům cítila.

Když skončila, s údivem zjistila, že v jeskyni nezbyl už ani jeden ze spolužáků. Jen drago profesor tiše ležel s hlavou otočenou k ní a sledoval ji. Polekala se, zda její psychická bariéra byla dostatečná a zda drak neodhalil emoce v její mysli. Natáhla ruku se soškou

k němu. Soška se vznesla a přistála na drakově dlani. Prohlédl si ji zblízka a pak ji opatrně přemístil do výklenku mezi vzorové kousky.

„Můžeš jít,“ řekl jen a nakreslil na podlaze hopsací kruh. V Hance se mísil pocit spokojenosti a nejistoty. Ta soška se jí opravdu povedla, o tom byl přesvědčená, ale profesorovo chování v ní vzbuzovalo rozpaky. Kdyby aspoň řekl: dobrá práce, nebo tak něco. Spokojenost mohl dát najevo i výrazem, ale to ne. Jako by tenhle drak neměl vůbec žádnou mimiku.

U školní brány Hanka zjistila, že je tma. Koukla na hodinky a skoro se polekala. Jak je možné, že je tak pozdě? Asi byla v jeskyni tak zaujatá prací, že si vůbec neuvědomila, jak čas běží. To už asi dnešní Lídino doučování nestihne.

Vyšla před školu a skoro se lekla. U zídky vedle plotu byla opřená Azuela s Lídou a Svát'ou.

„No konečně,“ usmál se ulehčeně její kamarád, „tak povídej. Co se stalo?“

„Co by se mělo stát?“ podivila se Hanka. „Nic se nestalo. Jenom jsem při hodině tak trochu zapomněla na čas.“

„Profesor tě nechal po škole?“

„To ne. Jen mě nechal pracovat, dokud jsem nedokončila tvarování.“

„To nechápu,“ zavrtěla hlavou Lída. „Ještě jsem nikdy nezažila, aby některý z učitelů protáhl vyučovací čas o víc než půl hodiny.“

„Báli jsme se, jestli se ti něco nestalo,“ vysvětloval Svát'a, „tak jsme se šli zeptat, jestli jsi opravdu ještě ve škole. Terignavan nám potvrdil, že ano, a jakmile prý skončí dnešní lekce, že se určitě objevíš. Tak jsme tu na tebe pro jistotu čekali.“

„Mrzí mě, že jsem vám přidělala starosti. Nějak jsem přestala vnímat čas a v jeskyni člověk ani nepozná, že se venku stmívá. Taky jsem předpokládala, že mě profesor po hodině normálně pošle domů.“

„A co říkal?“

„Nic. Jenom mě poslal domů.“

„A co jsi vlastně dělala?“

„Sošku jednorozce. Myslím, že se mi povedla. Škoda, že jsem si ji nemohla nechat.“

„Dokázala jsi za jedno odpoledne udělat celou sošku?“ vykulila oči Lída. „To je paráda. Uděláš mi někdy taky jednu? Jednorozci jsou úžasní. Chtěla bych se někdy na nějakém projet.“

Hanka se na ni shovívavě podívala: „To se ti asi těžko splní. To je stejně nereálné, jako kdyby ses chtěla proletět na drakovi.“

„Proto přece chodím na tuhle školu.“

„Cože?“

„Každý rok se jeden nejlepší žák na škole smí proletět na drakovi. A jednou to budu já, to si piš. I kdybych tu měla studovat deset let, musím to dokázat!“

„Tak moc po tom toužíš?“ užasle se zeptal Svát'a.

„Víš, jaký to musí být skvělý zážitek? Dotýkat se svalnatých dračích křídel, cítit vítr ve vlasech a dívat se dolů. Neumím si představit nic hezčího.“

„Hm, bolavá stehna a dlaně poškrábané od šupin,“ ušklíbla se Hanka.

„Ty to prostě nechápeš,“ mávla přezíravě rukou dívka a zasněný výraz přetrvával v jejích očích. Hanka měla sto chutí si poklepat na čelo, ale pak si to rozmyslela. Asi by se neměla posmívat dětskému snu své kamarádky.

Toho večera už se k doučování nedostali. Ke Svát'ově lítosti to znamenalo i to, že si musí vystačit při večeři se skromnými zásobami podkrovního bytu. Když mu ale Hanka vyprávěla o svém zážitku se spolužáky, zapomněl na to, co jí, a pozorně naslouchal.

Na hodinu odhalování skrytých magických vlastností se zase docela těšili. Když dorazil drago profesor, Hanka nezaváhala a zeptala se na účel šupinek.

„Nepřišli jste na to, k čemu slouží?“ zeptal se drak s malinko škodolibě staženými nozdrami.

„Zatím ne,“ přiznala s pokrčením ramen.

„Ta šupinka byla odměna za to, že jste stihli splnit všechny připravené úlohy,“ vysvětlil Terignavan. „Všichni, kdo ji dnes máte s sebou, vyndejte ji prosím a přiložte k pásku hodinek.“

Drak zakouzllil a šupinka přilnula k pásku a vytvořila rýhovaný ornament.

„K čemu slouží, vám neřeknu. Musíte prokázat vlastní znalosti a inteligenci. Není žádoucí, aby ji používali hlupáci. Upozorňuji jen, že je určena výhradně pro naše studenty. Jakmile pasteckou školu opustíte, přestane vám fungovat.“

Víc informací o šupince z něj nevymámili. Profesor se otočil ke stolu, ukázal na něj a na dřevěné desce se objevil prsten.

„Dnes máte za úkol rozpoznat magickou moc připravených prstenů. Nejlepší by bylo, kdybyste to zjistili dřív, než ten který prsten vyzkoušíte. Některé budou trochu záludné. Ujišťuji vás ale, že všechny negativní účinky magie pominou se závěrem vyučovací hodiny. Přeji vám mnoho zdaru.“

A profesor zmizel. Zase zůstali sami kolem kulatého stolu. Hanka se Svát'ou se s chutí pustili do zkoumání prstenu. Tentokrát to bylo těžší. Postupně zjistili, že je dobré se orientovat podle barevného magického světélkování, které se dalo po chvílce zírání vycítit. Zelené tóny signalizovaly něco praktického zemského, modré souvisely s magií vzduchu nebo vody, rudé patřily většinou tepelným a bojovým kouzlům a žlutá byla poněkud záludná v tom smyslu, že se těžko odlišovala kouzla léčivá od jedovatých.

Na konci hodiny všichni žáci vypadali jako sbírka maškar. Tentokrát jim profesor nic nedaroval. Hanka měla místo jedné ruky tygří tlapu a zelené vlasy se jí vlnily jako hadi. Svát'a měl místo kůže šupiny, další spolužák při každé snaze promluvit skřehotal jako pták, jeho kamarádovi narostla třetí ruka a dívka se s pláčem ke všem otočila zády, když jí místo nosu vypučel v obličejí čenich. Sice prohlašovala, že se její čich mnohonásobně vylepšil, ale smích ostatních se jí dotkl. Ke konci hodiny už tu nebyl nikdo, kdo by chtěl na sobě prsteny zkoušet. Docela si oddychli, když stůl zmizel a jejich zjev se vrátil do normálu. Rozhodně se ale nedalo tvrdit, že by se na hodině nudili.

Po škole Hanka riskla krátký kontakt s Vronem a požádala ho, aby jim zítra u příležitosti návštěvy dovezl něco normálního k snědku, jinak že tu Svát'a brzo umře hladu. Doufala, že jejich přítel opravdu doplní jejich zásoby, jinak získají u Lídy brzo pověst vyžírků. Snažila se kamaráda u večeře mírnit, ale moc se jí to nedařilo. Oproti elvoplackám z tržiště byla večeře u spolužačky královskou hostinou. Na druhou stranu musela přiznat, že Svát'ovo působení při doučování drakonštiny má výsledky. Lída se najednou učila mnohem ochotněji a dokonce si odpustila i otrávené obličej, když měla opakovat fráze. Svát'a si dívku docela šikovně držel od těla a nedal se bez Hanky zatáhnout ani do zahrady.

Druhý den se vzbudili brzo. Oba se těšili na Vronovu návštěvu a vyrazili mu naproti k veřejné bráně. Tentokrát tu bylo docela živo. Nebyli sami, kdo čekal na rodiče nebo přátele. Taky učinili jeden zajímavý objev. Za dvě stovky si tu mohl člověk vypůjčit plošinu i s obsluhou a nechat se dovézt domů. Hanka hned jednu plošinu zamluvila.

„Není to zbytečné plýtvání penězi?“ váhal Svát'a.

„Já nevím jak ty, ale já si chci Vronovu návštěvu užít a mnohem raději si s ním budu povídat doma než na ulici. To mi za ty peníze stojí.“

Pak se konečně dočkali a hned jim bylo jasné, že plošina byla dobrá volba. Kromě velikého kufru přivezl jejich přítel Hančino supervolonové prkno a balík knih.

„Na co mi tu bude prkno?“ divila se Hanka. „Zatím jsem tu nikde neviděla žádný sportovní areál. A kdo ví, zda po mně nebudou chtít nějaké speciální povolení.“

Vron vylovil kus papíru a podal ho Hance.

„Co je to,“ natahoval se Svát'a zvědavě přes její rameno a četl, „Hana Vronová je oprávněná během školního roku používat supervolonové prkno v plošinové zóně...“

„Jak se ti podařilo sehnat povolení?“ divila se.

„Vystupovala jsi na dračím festivale, což tě opravňuje k užívání prkna i v Pasteku. Tak jsem si řekl, že by se ti tady někdy mohlo prkno docela hodit. Zvlášť proto, že jsem pro vás nesehnal povolení k provozování kouzla brány. Musí být otrava chodit všude pěšky...“

„No, bydlíme blízko školy, tak to zatím nebylo tak zlé,“ chopil se Svát'a balíku s knihami, sotva je plošina vyklopila před jejich domem. Vron popadl těžký kufr a Hanka prkno.

„No ne, bydlíte parádně,“ konstatoval jejich přítel, když dovlekl kufr nahoru do bytu.

„Měli jsme kliku,“ usmála se Hanka a zašilhala na kufr. „Vezeš nějaké jídlo?“

„Vežu něco mnohem lepšího! Zachariášův vynález! Původně ho dal do kupy kvůli Tomovi a Samovi, ale teď, když už ho nepotřebují, možná docela dobře poslouží i vám. Doufám, že to vyřeší vaše problémy se stravováním.“

„A co je to?“ dokázala poslední Vronova věta odtrhnout Svát'u od knih a obrátit jeho pozornost ke kufru.

„Abraka dabra,“ přesunul jejich přítel zavazadlo doprostřed místnosti. Pak stiskl zámky a odklopil víko. Do výšky se vysunula police s přihrádkami a nápisy. Jemné tenoučké plátky byly naskládány jako listy papíru. Svát'a sáhl do zásobníku označeného jako zmrzlina a jeden plátek vylovil.

„Co s tím?“

„Tady máš návod,“ ukázal Vron na bok police.

„Vložit do misky v moučnickovém otvoru, nastavit volbu s mrazením,“ plnil Svát'a psané pokyny, „zavřít víko, vyčkat pět vteřin a otevřít.“

„Ukaž,“ vzala mu Hanka misku se zmrzlinou z ruky a ochutnala, „no né, to tedy zírám. A je výborná.“

„Tak já udělám ještě jednu,“ nadšeně prohlížel Zachariášův vynález Svát'a. Vron jim mezitím ukazoval, co je v nabídce a kam je potřeba občas dolít pitnou vodu.

„Máte tu nachystaná jídla i nápoje v množství, které by mělo vystačit do nejbližších prázdnin. Taky je tu otvor na ohřátí jídla, likvidace zbytků, a tenhle nápojový výstup je společný pro teplé i studené, jen se to liší posunutím páčky na modrou nebo červenou.“

„Senzace,“ jásal Svát'a. Úplně zapomněl na knihy a podrobně studoval nápisy v přihrádce jídel. „Je tu dokonce i pečivo, chleba, lívance...“

Hanka nad kamarádem mávla rukou. Byla si jistá, že se neodtrhne, dokud se neseznámí s kompletní nabídkou jídel. Byl to dar z nebes. Nebudou muset nakupovat potraviny ani vařit. Po týdnů s elvoplackami si ani neuměla představit, že by se jejich vynucená dieta mohla otočit k lepšímu.

Postupně Vronovi vylíčila, jak to ve zdejší škole chodí, jak navázali přátelství s Lídou a jak se dostali do tohoto podkrovního bytu. Svát'a na Vronovu žádost doběhl pro Avisira. Oškubaný pták si jejich přítele pozorně prohlížel a kupodivu proti němu nijak neprotestoval. Natrásal se na svém samorostu, pozoroval, poslouchal, ale komunikovat nezačal. Hanka už nevěděla, jak ho k tomu přimět. Pták na její podněty vůbec nereagoval. Ani Vron nebyl úspěšnější.

„Tak mi řekni, co mu je,“ mračil se Svát'a, „ať ho zkoumám, jak zkoumám, připadá mi zdravý.“

Vronovi chvíli trvalo, než odpověděl. Ale pak také bezradně zavrtěl hlavou: „Fyzicky i magicky je naprosto v pořádku. Kdyby nebyl tak opelichaný, dám ruku do ohně za to, že mu nic není.“

„Taky mi není jasné, co v tom vězí,“ vzdychl nešťastně Svát'a. To, že nedokázal určit diagnózu Avisirova zdravotního problému, ho trá pilo už řadu dní.

„Víš, co? Mrknu se po nějaké příhodné literatuře. Pokud ovšem vůbec existuje,“ poklepal mu Vron po rameni a zvedl se k odchodu.

„Já tě dovezu k bráně,“ sáhla Hanka po supervolonovém prkně. Nechali Svát'ů, ať dál bádá nad ptačí záhadou, a vyrazili ven, kde si konečně mohli bez zábran promluvit o Lídině ochraně, kvůli které sem Hanka přijela.

„Myslím, že jsi za těch pár dní udělala všechno, co se dalo,“ konstatoval Vron, „ochránci ti vzkazují, aby sis všímala všeho kolem omamných prostředků a přivolávacích rituálů. Nezdá se, že by postižená dívka byla někdy schopná vydat svědectví o osobách, které mají její psychickou poruchu na svědomí. Ale buď opatrná. Při kouzlech tohoto typu přijde člověk k úrazu dřív, než stačí třikrát mrknout. Kdyby něco, nezapomeň na svůj amulet.“

„Znervózňuješ mě, Vrone. Zatím nemám pocit, že by mi tu něco hrozilo.“

„Něco ti povím, Hanko. Možná máš pocit, že už jsi toho hodně zažila, že jsi zkušená a nic tě nemůže překvapit. Zbav se toho pocitu a poctivě se zajímej o všechny lidi kolem sebe. Někdy tě může zlikvidovat i malé nenápadné kouzlo velice slabého človíčka. Nepodceňuj ani své spolužáky. Mnozí vyrůstali v kouzelnických rodinách a nevíš, co všechno umí. Podívej se na mě. Nejsem začátečník a stejně pořád zjišťuji, kolik mezer mám ve znalostech. Doufám, že chápeš, co ti chci říct?“

„Jasně. Abych se nad nikoho nepovyšovala a nic nepodcenila,“ přitakala zamyšleně.

„Co nejvíc si povídej s lidmi, a informace k tobě přijdou samy.“

„Když já si moc povídat neumím. Na tohle je nejlepší Svát'a. Ten najde společnou řeč skoro s každým.“

Mezitím dolétli k bráně a Vron se s Hankou rozloučil. Zpáteční cestu si Hanka užívala a spokojeně se rozhlížela po městě pod sebou. Tohle bylo o mnoho lepší, než chodit pěšky.

Večer se Avisir choval tak klidně a nenápadně, že úplně zapomněli, že ho mají vrátit, a zůstal u nich přes noc.

Svát'a vypadal ráno nevyspale, asi si skoro celou noc četl v knížkách od Vrona. Zato Hanka sršela energií a měla v plánu se mrknout na tržiště a pak obletět město v rámci vyhrazeného prostoru. Kartička s povolením byla tak chytrá, že ji předem varovala, když se přiblížila k hranicím letové zóny. Byla ráda, že se po deštivých dnech zase objevilo slunce a prohrálo sychravý podzimní den. Dokonce si dovolila krátký mentální kontakt s Plamem, aby si mohli jeden druhému postěžovat na omezení, která jim komplikují vzájemnou večerní komunikaci. Podobný láskyplný pozdrav vyslala i k R'íhanovi. Hned odpověděl a přispěl k Hančině lepší náladě.

Domů se vrátila akorát na oběd. Uklidila prkno a šla si připravit ovocnou šťávu. Chvilí si nemohla vybrat, pak sáhla po malinovce. Jak si ji nesla ke stolu, zakopla o hromádku knih na podlaze. Než stihla zareagovat nějakým kouzlem, chrstla skoro celý obsah sklenice na Avisira, který na stole zobal drobký z elvoplacky.

„Jé, promiň,“ hnal se Svát'a uklidit odložené knížky. Přesněji řečeno, snažil se je odsunout z dosahu limonádové pohromy.

Pták na stole se otočil a zuřivě vztyčil opelichaná pírka na hlavě. Limonádová sprcha jeho zjevu taky zrovna neprosněla. V následující vteřině střelil po Hance ohnivý flusanec, který jí propálil kalhoty na stehně a trochu spálil i kůži dřív, než stihla zareagovat.

„Ty nedomrlý zárodok v hadrrové slupce, ty neohrabaná kreatorro, pozorr na moje brrka!“ ozval se jeho zuřivý krákvý hlas a Hanka hned poté, co ochladila svou spáleninu, překvapeně povytáhla obočí.

„No, to jsou mi věci! Tak ty umíš i mluvit! A nadávat!!!“ nasadila výhrůžný pohled, ale zároveň byla připravená uhnout před další ohnivou slinou.

Svát'a nechal knihy knihami a pozorně se zadíval na spiripyra.

„Ty vrrahu drračích prrůvodců! Sprrosta rrohožko před drračí rrezidenci! Chci se vrrátit k Herrbichlovi!“

„Právě jsem se ti chtěla omluvit,“ zamračila se Hanka, „ale jestli vyslovíš ještě jednu nadávku, chrstnu ti místo toho na hlavu zbytek téhle limonády,“ zdvihla výhružně ruku se sklenicí.

„Ty drzá požírkačko trrávy, prropálím do tebe dírru jako vrrata!“

Hanka nezaváhala a zkusila posledními dvěma loky limonády zasáhnout drze krákorajícího skoroopeřence. Zároveň uhnula ze svého místa a udělala dobře, neboť ohnivý plivanec ji jen těsně minul a neškodně uhasl v rozlité tekutině. Ani Avisir nečekal na dopad druhé limonádové sprchy a přemístil se dostatečně rychle na to, aby unikl lepivému nápoji. Nyní seděl na svém bidýlku na samorostu a spustil podobný jekot, jako když se potkali poprvé.

„Drž zobák, ty jedna vypelichaná slepice,“ vyslovila tentokrát Hanka urážku jen v duchu pomocí dračí komunikace, protože si všimla, jak se po ní Svát'a vyčítavě podíval, když postavila prázdnou sklenici na pobryndaný stůl.

„Uklidni se, Avisire, omlouvám se ti za svou kamarádku, hned tě odnesu domů. Přestaň vyvádět, prosím tě,“ zdvihl mladík samorost i s ptákem a zamířil ke dveřím. Pak se na okamžik zarazil a podíval se na Hanku pohledem, který nedokázala rozluštit. Maličko se pousmál a pak jako by nic otevřel dveře a zmizel.

Hanka vzdychla a pustila se do úklidu té limonádové spouště. Nad propáleným flekem na podlaze mávla rukou, protože postřehla, že podobných kazů je tam víc. Jeden navrch už nehraje roli.

„Všimla sis toho?“ zeptal se Svát'a, hned jak se vrátil.

„Co máš na mysli?“ přerušila uklízející aktivity, protože kamarádův výraz byl prosvětlený nadšením.

„Ta peříčka vzadu na krku...“

„Peříčka?“

„Copak jsi to neviděla? Nechtěl jsem o tom mluvit před Avisirem, ale možná mám malou stopu, která by mohla vést k tomu, co potřebuje.“

„Nevím, jak ty, ale já jsem si ničeho mimořádného nevšimla. Akorát nám předvedl, že umí mluvit a pěkně ječet. A když je naštvanej, tak se mu peříčka na krku staví do pozoru.“

„No vidíš, to s tím možná souvisí,“ zamyslel se a pak se podělil o své závěry, „já ho totiž mám prohlédnutého do posledního brčka. A mohu přísahat, že těch několik peříček za jeho krkem se muselo objevit až po té limonádě.“

„Chceš snad tvrdit, že měla léčivé účinky?“ zapochybovala Hanka.

„Ta limonáda asi ne. Ale ty emoce kolem ní možná ano.“

Hanka nevěřícně potřásla hlavou, zvedla poslední knihu z podlahy a položila ji na stůl.

„Pamatuješ se na to, co vyprávěla dvojčata Mojeranovic, když se vrátila od harpyjí?“ Svát'a se natáhl k uklizeným knihám na stole a začal je přehrabovat.

„Co konkrétně máš na mysli?“ sledovala Hanka nesouhlasně, jak se uklizený stůl zase mění v neuspořádanou pracovní plochu jejího kamaráda.

„To, jak po klucích harpyje požadovaly, aby měli v rovnováze pozitivní a negativní emoce. Pro lidi byl problém sehnat dostatek negativních podnětů, pro běsy zase obstarat si ty pozitivní. Každý jedinec potřebuje svou vlastní rovnováhu, aby byl spokojen. Ale vůbec to neznamená, že naše rovnováha je ta správná. Avisirovi může kupříkladu scházet negativní náboj. Tady někde jsem o tom četl krátké pojednání. Počkej, hned ho najdu... Schwálně si to přečti, co ty na to.“

Hanka se rozhodla nekomentovat binec na stole a usedla do křesla s knihou, co jí Svát'a strčil do ruky. Bylo to opravdu zajímavé čtení. O dracích se tu tvrdilo, že mají ideální rovnováhu pozitivních a negativních emocí. Sice o tom trochu pochybovala, ale každý to může vidět jinak. Jednorožci byli naopak označeni za skupinu tvorů velice nešťastně orientovanou pouze na pozitivní emoce. Hanku zaujalo i to, že autor označil jednorožce jako

druh určený k vyhynutí. Vyčítal jim neschopnost pružně reagovat na změny a konflikty inteligentních obyvatel zdejšího světa. Dočetla do konce a musela mu dát částečně za pravdu. Jednorožci se nikdy nemíchali do problémů, které se jich netýkaly. Dokázali naprosto lhostejně přehlížet i hrůzyplné vyvraždění slabších druhů. Dovedli se bránit, to ano, ale sami od sebe nikdy aktivně nepoužili sílu proti síle. Násilí u nich bylo omluvitelné jen v rámci nejnужnější obrany vlastního území a stáda. Pomáhat jinodruhovým bytostem se u jednorožců hodnotilo podobně jako neslušné chování. Autor také tvrdil, že jednorožci absolutně postrádají soucit a schopnost spolupracovat s jinými inteligentními druhy. V tomto bodě pravdu neměl. Stejně jako u lidí se i ve stádu jednotlivci odlišovali. O některých věcech nebylo snadné stádo přesvědčit, to už zažila. Ale při dobré argumentaci to nebylo nemožné.

Byla mile překvapená, když zjistila, že Sváťa zatím připravil oběd, a očima sklouzla na knihy, které se už zase vršily na podlaze vedle stolu.

V následujícím týdnu ji největší překvapení čekalo na hodině tvarování kamenů. Zatímco ostatní dostali za úkol nějak zajímavě propojit dva různorodé krystaly, ji si drago profesor pozval stranou. Tentokrát promluvil bez svého syčivého akcentu.

„Myslím, že pro tebe přišel čas složit závěrečnou zkoušku.“

„Závěrečnou zkoušku?“ opakovala trochu nechápavě.

„V tomto kurzu je zadání závěrečného úkolu vždycky totožné,“ pokračoval, jako by ji neslyšel, „vybereš si dva kameny a z jednoho vytvoříš sošku draka. Druhý kámen máš jako rezervu, kdybys ten první zkazila. Až sošku dokončíš, odevzdáš mi ji a ten druhý nevyužitý nebo pokazený kámen si můžeš odnést domů. Předlohu žádnou mít nebudeš, musíš pracovat podle své představivosti.“

Potom drak sáhl do dutiny ve stěně a vytáhl menší mísu s kameny. Hance se až zatajil dech. Byly to skvostné drahé kameny ve velikosti její hlavy. Skoro měla obavu, jestli ten vybraný uzvedne. Vyhlédla si tmavý achát s oranžovými žilkami. Trochu si pomohla magií, aby ho přemístila z mísy na nejbližší skalní plošinku.

„Vyber si ještě druhý,“ vyzval ji zelený drak.

„Myslím, že by mi stačil nějaký menší,“ zaváhala nad mísou.

„Dobrá, vyberu ti nějaký sám,“ uklidil profesor nádobu zpět do skalní dutiny a sáhl do jiné prohlubně. Vedle achátu položil nádherný zlatavý citrín ve velikosti lidské pěsti. Když Hanka zdvihla oči, aby poděkovala, byl už drak na odchodu. Pokrčila tedy rameny a pustila se do práce. Nejdřív měla v úmyslu ztvárnit Plama, ale pak si vybavila jeho matku Karmaneudunu ve chvíli, kdy jí oznamovala, že právě ona zničila její domov. Ten okamžik se jí do mysli vepsal velice živě. Dotkla se achátu a ve spojené jednotě své paměti a magie začala tvarovat. Bylo to skoro stejně úžasné jako minule, kdy pracovala na jednorožci. Soustředila se na křivky těla a reliéf šupin na několika místech jen lehce naznačila. Karmaneuduna jí nabídla své přátelství a Hanka si toho velice cenila i dnes, kdy po dračici zůstalo jen místo jejího posledního odpočinku. Měla pocit, jako by se dotýkala svých nejnuiternějších vzpomínek. Když skončila, zůstala ještě chvíli sedět před hotovou soškou a po tváři jí tekly slzy.

„Úspěšně jsi složila zkoušku,“ ozvalo se za ní, „příště přijď o půl hodiny dřív než ostatní.“

Otočila se pomalu k drago profesorovi, ale ten jen mlčky kývl hlavou ke stříbrnému kruhu na podlaze.

„A vezmi si ten citrín,“ dodal, když se zdvihla. Jinak zase ani jediné slovo o tom, zda se mu její práce líbí. Hanka si všimla, že jí na pásku u hodinek přibyl úzký stříbrný proužek. Venku už zase byla tma. Uvědomila si, jak moc ji bolí ramena.

Uražený Svát'a

V poledních pauzách následujících dnů se Hanka nenápadně pokoušela sledovat Hasana a jeho partu. Bylo to ale složitější, než se zdálo. Kluci obvykle hned po vyučování někam zmizeli. Jen jednou použili hopsací sál, což Hanku přivedlo k závěru, že povolení k užití brány ve škole ani jeden z nich nemá. To ovšem znamenalo, že se přesunují nějak jinak. Ale jak? Možná znají nějakou zkratku. Že by se pohybovali po školních pozemcích pěšky, se Hance nezdálo pravděpodobné. Asi bude muset do svého pátrání zasvětit i Svát'u. V duchu se usmála. Bylo skvělé mít ho tady vedle sebe. Vždycky byl ochoten naslouchat a diskutovat o záhadách i o jejích problémech. Děлил se s Hankou o zajímavosti vyčtené z knih a poskytoval jí zázemí a pocit domova. Vždycky z něj vyzařovala vlídnost a spolehlivost. Vlastně se ani nedivila Lídě, že k němu zahořela láskou. Bláznivě zamilovaná dívka jim ale trochu komplikovala život. Její zamilovanost byla stále silnější a Hanka se musela hodně držet, aby se nesmála úhybným manévřům, které byl Svát'a občas nucen podnikat. Naomi tento stav také nadmíru rozčiloval, ale ani ona ve své snaze domluvit zamilované kamarádce neuspěla. Lída vždy jen chápavě přikyvovala, ale asi nebylo v jejích silách poblázněné city ovládnout. Poblíž Svát'i ztrácela soudnost a každé jeho slovo považovala skoro za zákon.

Z toho vzešla i první velká hádka mezi ní a Naomi. Svát'a Lídě rozmluvil účast na jednom plánovaném mejdanu, a tím si z Naomi udělal téměř nepřítele. Ta svou kamarádku častovala výrazy jako: ubohá leštěnka mužskejch bot, nevěrná zrádkyně nebo zbabělá maminčina holčička. Lída brečela, kudy chodila, a slibovala Naomi, že příště určitě dorazí. Jen si při tom slibu dávala velký pozor, aby Svát'a nebyl v doslechu. Bylo jí to ovšem málo platné, protože Hanka to svému kamarádovi hned večer vyslepičila.

„A nemáš pocit, že zrazuješ svou kamarádku, když mi to říkáš?“ mračil se nesouhlasně Svát'a.

„Prosím tě, vždyť je to jen nedospělá pubert'áčka, která ještě ani pořádně neví, co chce. Tahle hloupá dětská láska k tobě ji rychle přejde, a to, že si vybrala Naomi za svou nejlepší kamarádku, taky zrovna nesvědčí o její velké zralosti.“

Pozorovala, jak Svát'ovi při těch slovech tuhnou rysy. Hanka nedokázala odhadnout, co se ho dotklo víc, jestli to byl onen emočně vynucený Lídin slib nebo její trochu po'ouchlá radost z toho, že mu o něm mohla povědět. Každopádně neměla šanci to zjistit, protože kamarád se stáhl do svého pokoje a prásknul za sebou dveřmi. Nechápala, proč si to tak bere.

Asi za hodinu zkusila zaklepat na jeho dveře: „Nechceš taky trochu zmrzliny? Mohli bychom si udělat třeba čokoládovou...“

„Nechci!“ ozvalo se bez jediného zaváhání.

To Hanku skoro uzemnilo. Co se to s jejím kamarádem děje? Není nemocný?

„Možná by sis dal trochu čaje,“ navrhla přes dveře nesměle.

„Běž pryč,“ odsekl nezvykle hrubě.

Měla najednou pocit, jako by ji někdo polil studenou vodou. Něco bylo špatně. Ale co? Takhle se přece Svát'a nikdy nechová. Snad se proboha do Lídy nezamiloval, aniž si toho všimla? Misku na zmrzlinu zase schovala, nějak ji přešla chuť. Usnula až pozdě v noci a zdály se jí děsivé sny o tom, jak Avisir zapálil celý dům. Probudila se celá zpocená a pohled na hodinky ji ujistil o tom, že zaspala. Na stole pak našla hrnek s vychladlým čajem a lístek s nápisem: Šel jsem napřed. S.

Bylo jasné, že nestihne ani matematiku ani drakonštinu. Takhle důkladně asi ještě nikdy nezaspala. No co, vrátit se to nedalo, bude si s sebou muset vzít víc peněz na pokutu. Vzápětí si uvědomila, že už je zase středa a že se má na odpolední vyučování dostavit o něco dřív. Takže měla nejvyšší čas vyrazit.

Stihla to opravdu na poslední chvíli. Drago profesor Artevar si tentokrát vtipkování o pozdním příchodu odpustil. Setkal se s ní před jeskyní. Hanka byla velice zvědavá, co přijde dál.

„Tvoje schopnosti by se měly rozvíjet tím správným směrem, proto jsem ti domluvil na následující středy individuální kurz, týkající se magie kamenů, u našeho specialisty, který je ochoten učit ty nejnadanější studenty. Dnes si tě vyzkouší a sám se rozhodne, zda tě přijme nebo ne. Doufám, že se nebudu muset stydět za to, že jsem tě doporučil.“

Hanka měla pocit, že ji drak poprvé pochválil. Jak bylo jeho zvykem, na odpověď nečekal, jen na zem načrtl obvyklý stříbrný kruh. Nezbyvalo jí nic jiného, než udělat dva kroky a přesunout se neznámo kam.

Malou chvilku měla dojem, že se ani nepřesunula, protože opět stála u jeskyně ve skalním masivu. Akorát že tahle byla o poznání menší. A menší byl i specialista, který ji tu očekával. Byl asi stejně vysoký jako Zachariáš, nečesané vlasy, trčící na všechny strany, mu aspoň částečně držela tepaná čelenka s velkým diamantem vpředu a neuvěřitelně dlouhé vousy měl zastrčené za pásek. A že to byl široký pásek! Vyznačoval se množstvím praktických poutek a drahých kamenů. Drahými kameny měl zdobené dokonce i boty. Zkoumavě si dívku prohlížel a vraštil při tom obočí. Měl ho husté a široké jako ostatně všichni trpaslíci. Tenhle profesor nebyl malý podsaditý vousatý člověk, tohle byl docela jistě čistokrevný trpaslík. A asi dost zvláštní trpaslík, když působil jako učitel v dračí škole.

Hanka zdvořile pozdravila a čekala, co bude.

„Ty seš Vronová, že? Já jsem nějaký Gemsik Rohan. Povídali, že to s kameny docela umíš, tak se o tom přesvědčíme,“ začal bez dlouhých cavyků a mávl na ni, aby ho následovala. Jeho jeskyně působila jako správně zabydlené trpasličí obydlí a dílna v jednom.

Trpaslík smetl z jedné stoličky zbytky kůží a kývl, aby se posadila. Do ruky jí strčil obyčejný oblázek.

„Udělej v něm magický pole,“ nařídil jí a šel ke kovadlině, kde měl rozdělanou nějakou práci.

Magické pole? Hanka kamínek bezradně obracela v dlaních. Pak do něj zkusila nacpat nějakou magickou energii. Moc se jí tam nevešlo. Trpaslík zatím bušil do nějakého kovu. Energie z kamene zvolna unikala. Jak to má proboha ošetřit, aby se v něm udržela? Ani nepostřehla, že rány u kovadliny umlkly.

„Ts, tohle přece umí každéj malej harant. Dej to sem!“ vyrval jí oblázek z ruky, pohladil ho a zase ho vrazil zpět do jejích dlaní. Najednou byl ten kámen schopen pojmout desetkrát víc magie než předtím. Jak jen to proboha udělal?

„Když říkám pole, tak myslím pole! Každá částička toho kamene musí bejt magnetem na magii. A teď polarizuj to pole, aby kámen ochlazoval svoje okolí,“ nařídil Hance.

Ochlazoval? Zase se ocitla před úkolem, který ještě nikdy neřešila. Možná by mohl magicky vázat teplo. Něco zkusila, ale to už tu zase byl trpaslík a spráskl ruce.

„Co to vyvádíš, ženská? To nemá bejt bomba, to má sloužit jako léčivý doplněk, srážející horečku!“

Sebral jí oblázek a dal jí do ruky jiný kámen: „Tak znova! Udělej magický pole.“

Sakra, to je dneska den, pomyslela si nešťastně. Snad by bylo lepší vůbec nevstávat z postele. Zaměřila se na nejmenší částičky kamene a zkoušela je přemluvit k symbióze s magií.

„Totle je ztráta času. Mýho i tvýho,“ konstatoval malý profesor, když přišel zkontrolovat, jak si vede, „jak jsem slyšel, tak ty tvoje sošky ňákou tu magii měly. Jenže úplně neúčinnou. Jedna prej vzbuzuje touhu mrknout se k jednorozcům a ta druhá zase poňouká k přátelství s drakama. To je v praxi úplně na ho... na houby. A to, co sem viděl tady, je taky k ničemu. Budeš si holt muset vybrat nějakýj jinej obor.“

Hanka svěsila ramena a přinutila se k přikývnutí. Odložila kámen, oprášila si ruce a vstala. Jenže si nevšimla, že nad ní není dostatečně vysoký strop a praštila se do hlavy o skalní výčnělek.

„Do falanskejch močálů, to je ale dneska den,“ chytila se za poraněné místo, aby zmírnila bolest. Ani si neuvědomila, že si podvědomě vypůjčila Zachariášův výraz. Zato trpaslík zpozorněl.

„Ty znáš falanské močály?“

„Ne. Ani vlastně nevím, jestli existují,“ zavrtěla hlavou.

„Takže jsi to slovo jen slyšela, nebo o něm četla?“

„Jeden můj santarenský přítel ho občas používá.“

„Jaký máš vztah k jednorozcům?“ dál se vyptával trpaslík, když spolu pomalu kráčeli k východu z jeskyně.

„Ten nejlepší,“ odpověděla lakonicky.

„A k drakům?“

„No... Jsou mi svým způsobem blízcí,“ nechťelo se Hance lhát.

„Jaké barvě cejchu bys dala přednost?“

„Nemám v úmyslu se nechat ocejchovat.“

„Hm, možná to s tebou přece jenom zkusím. Budu tě čekat zase ve středu.“

Hanka na něj překvapeně pohlédla. Co ho asi přimělo změnit názor? Některá z jejích odpovědí? Trpaslík na zemi vykreslil přesouvací kruh. Už do něj chtěla vstoupit, když ji chytil za ruku.

„Ještě moment. Tohle je individuální výuka, takže tě ke mně hopsací sál nedopraví. Použij svou šupinku.“ Jeho prst se dotkl reliéfu na jejích hodinkách a na malý okamžik tam zasvětélkoval symbol připomínající kladivo. Pak ji postrčil do kruhu, odkud se dostala ke školní bráně.

Chtěla se rozběhnout k domovu, když jí došlo, že vlastně zmeškala dopolední vyučování, což zcela jistě obnáší dvě pokuty. Nejméně dvě. Otočila se tedy ke kruhové budově a loudala se do malovaného sálu. Ostatním zřejmě dopolední vyučování ještě neskončilo, protože tu byl nezvyklý klid. Dveře byly tentokrát zavřené a musela zaklepat. Chvilí trvalo, než z nich vykoukla růžová Terignavanova dračí hlava.

„Á, Hana Vronová. Dneska jsi skončila nějak brzo. Profesor Rohan tě nechce?“

„Ještě nevím,“ pokrčila rameny, „moc nadšený ze mě nebyl.“

„A co ti řekl?“

„Abych se ukázala za týden.“

„Aha. A proč jsi vlastně přišla?“

„Zmeškala jsem dopolední vyučování, tak jdu zaplatit pokuty.“

„Student Dundar už je za tebe v poledne uhradil.“

„Opravdu?“

„Ještě něco potřebuješ?“

„Ne, děkuji. To je všechno.“

Teprve po jeho odchodu si uvědomila, že to není všechno. Ještě měla v úmyslu se zeptat na šupinku a na to, jak se s ní vlastně zachází. Teď už to opravdu docela nutně potřebuje vědět.

Ale nenašla odvalu znovu zaklepat. Místo toho doma zkoušela všechno možné: doteky prstem, prstenem, studené, horké, magické, nemagické, světelné, zvukové, bleskové i mentální... a pořád nic.

Pak dorazil Svát'a. Když mu poděkovala za zaplacené pokuty, jen neurčitě zamručel a šel se bez úsměvu posadit ke svým knihám. Pořád ještě s ní nemluvil.

Co je moc, to je moc! Hanka už se na něj skutečně hněvala. Přemýšlela, co mu provést, aby ho taky naštvála. Jak si mimoděk hrála s páskem svých hodinek, náhodou přejela prstem

po šupince. Zasnětlkoval na ní jakýsi symbol, ale jen krátce a hned pohasl. Přejela prstem znovu... a nic. To, co jí napadlo, se jí zdálo poněkud praštěné. Že by...?

Znovu v sobě vyburcovala vztek na svého kamaráda za to, že se před ní uzavírá a nechce říct proč. Vždyť mu nic neprovedla! Nemá právo se takhle chovat. Zasloužil by si nějakou malou pomstu. Šupinka znovu zasnětlkovala. Ale nebyl na ní trpaslíkův symbol. Podržela si pocit vzteku na Svát'u a znovu se dotkla reliéfu šupinky. Po každém dotyku naskočil jiný symbol. Dokonce se dostala i k tomu trpaslíkovu kladivu. Kromě světlkování se ale nic dalšího nedělo.

„Měli bychom vyrazit za Lídou,“ připomněl jí Svát'a doučovací povinnosti.

„A nechceš za ní jít raději sám beze mě?“ navrhl mu.

„Nechci! Ale můžu vás omluvit, že nepřijdeme,“ mračil se.

„To není nutné, můžeme klidně vyrazit,“ trochu si oddechla, že se její podezření nepotvrdilo. Ne, že by Svát'ovi nepřála nějaký hezký zamilovaný vztah, ale s Lídou by to nemělo budoucnost. Ona je sice chytrá i inteligentní, ale ty její nedospělé touhy a snahy se k někomu upnout Hance připadaly směšné.

Večerní doučování proběhlo jako obvykle, jen v době večere se Svát'a omluvil a odešel do zahrady za Hermanem.

„Je nějaký smutný,“ vzdychla Lída, když za kamarádem zapadly dveře, a pak se otočila k Hance, „co se mu stalo?“

„Abych řekla pravdu, tak nevím. Možná jenom nemá náladu,“ pokrčila rameny.

Lídě to ale dál vrtalo hlavou: „Kdepak! To musí být něco vážnějšího. Cítím, jak je smutný, až skoro nešťastný. Doufám, že ne kvůli mně. Tak ráda bych mu pomohla, ale on nechce. Ví, že mě nemá rád. Třeba má doma nějakou jinou a začalo se mu stýskat...“

Hanka to ponechala bez komentáře. Mluvit o Svát'ově lásce se jí nechtělo.

„Ty jsi přece jeho kamarádka,“ dál dotírala Lída, „pověz mi, byl už někdy zamilovaný?“

„A netrápilo by tě, kdybych řekla, že ano?“

„Řekni mi, jaká byla. Hezká? Chytrá? A...“ dívka se na okamžik odmlčela, jako by potřebovala před další otázkou nabrat dech, „miluje ji pořád ještě?“

Hanka se zamyslela. Přímou položenou otázku v ní otevřela třináctou komnatu, které se snažila důsledně vyhýbat. Co když jí Svát'a opravdu pořád miluje? Poslední dobou se choval naprosto korektně a odtažitě, takže se zdálo, že je všechno v normálu a v mezích kamarádky vztahů. Ale co když ho to ještě nepřešlo? Co když jeho dětská láska...? Najednou se Hance rozsvítilo. Už věděla, co se jejího kamaráda tolik dotklo. Zastyděla se. Mluvila pohrdavě o Lídě dětské lásce a neuvědomila si, že Svát'a přesně ví, jak se asi cítí ta, která miluje a není milována. Moc dobře to věděl, protože ani on se od své dětské lásky zatím nedokázal oprostít. Sice docela šikovně předstírá, že se nic neděje, ale uvnitř se možná trápí. Závěr, ke kterému došla, ji nepotěšil. Svát'ova láska mohla vyústit v problém, který nechtěla řešit, ani o něm nechtěla mluvit. A už vůbec ne tady.

„Nemusíš nic říkat,“ ozvala se tiše Lída, „vím, že jsi moje kamarádka a nechceš mě zarmoutit. Je to jasné. Miluje jinou. Nemám šanci.“

Hanka smutně sledovala, jak dívka stékají slzy do jídla, a nevěděla, co na to říct. Tenhle den se opravdu moc nevyvedl.

„Nebřeč. Svát'a je fajn i jako kamarád.“

„Já vím,“ vzlykala dál, „ještě nikdy jsem nepotkala lepšího kluka. A možná už ani nikdy nepotkám. On je tak, tak...“

Hanka obešla stůl, posadila se vedle mladší kamarádky a objala ji. Nechala ji vybrečet na svém rameni, konejšivě mumlala něco ve smyslu „to bude dobrý“ a hladila ji po hebkých blond'atých vlasech. Lída se pomalu uklidňovala, až nakonec zvedla hlavu a smutně se usmála.

„Díky,“ řekla tiše a stírala zbytky slz.

„Už budeme muset domů,“ podívala se na hodinky Hanka.

„Jasně,“ přikývla dívka a stálo ji asi hodně úsilí, aby se znovu nerozbrečela, „vyříd Svát'ovi, že mu přeju dobrou noc. Teď nemám sílu se s ním vidět.“

„Vyřídím,“ pohladila Lídu po rameni a otočila se k odchodu.

Svát'a před Azuelou, která jim jako obvykle otvírala bránu domů, neobvyklý vzkaz nekomentoval.

Zato doma se okamžitě na Hanku obořil: „Proč se Lída nepřišla rozloučit? Cos jí řekla?“

Hanka dvě vteřiny zvažovala, zda odpovědět podle pravdy. Ale tenhle den se už stejně nedal zachránit, tak proč to komplikovat.

„Vlastně jsem neřekla nic, jen jsem nepopřela její dohady, že máš možná rád jinou.“

„Jsi pěkně zlá, víš to?“ koukl se na ni vyčítavě a zmizel ve svém pokoji. Snad jediný pokrok byl v tom, že nepráskl dveřmi. Na Hanku padl splín. Nechtěla nikomu ubližovat, ale některé situace mají jen horší nebo ještě horší řešení. Protože takové, které by uspokojilo všechny zúčastněné, prostě neexistuje. Člověk se snaží jednat podle svého nejlepšího vědomí a svědomí, a přesto může v očích ostatních působit jako padouch. A nedá se s tím vůbec nic dělat. Jen počkat a doufat, že to přebolí.

Aby se odpoutala od neradostných myšlenek, začala znovu zkoumat šupinkovou záhadu. Vyvolat drobné světelné symboly už dokázala bez problémů. Nakreslila si všechny, které se na hodinkách opakovaly. Pokusila se hodinkového zlatého hada přesvědčit, aby jí o těch symbolech něco řekl, ale dostávalo se jí jen opakovaného sdělení, že tato odpověď není k dispozici. Pozdě v noci to vzdala.

Ještě že ji Svát'a ráno vzbudil. Sice se pořád tvářil jako opuštěné štěně a moc toho nenamluvil, ale snídani si tentokrát dopřál vydatnou. Hanka to považovala za krok správným směrem. Taky zbytečně nezahajovala žádné debaty a chodila kolem kamaráda po špičkách. Trochu jim tu v téhle chvíli chyběl Rafan. Ten si obvykle nebral žádné servítky, všechno řekl naplno a nejspíš by jim vynadal oběma. Jenže od něj to vždycky vyznělo tak lidsky a přátelsky, že mu to člověk ani nemohl mít za zlé.

Ačkoliv to ráno vypadalo, že by se den mohl vydařit lépe, hned první školní hodinu ji Teuklin vyvedl z omylu. Oznamil jí, že vykazuje jen minimální vzestup matematické gramotnosti a začal prověřovat její znalosti veřejně. Pak jí udělil pokutu za naprosto nedostatečnou snahu se vzdělávat. Ostatní se jí smáli nebo se pošklebovali a Hanka by se byla nejraději propadla hluboko pod zem. Takové ponížení už dlouho nezažila.

Rozhodla se skočit zaplatit pokutu hned po drakonštině. Osm stovek jí připadalo jako nespravedlivě vysoká suma. Když ale uviděla tu frontu lidí, směřujících do stejných dveří jako ona, přešla ji chuť čekat. Vyšla ven a rozhlížela se po Lídě, aby se k ní připojila. Nikde ji ale nemohla najít. Nakoukla i za budovu. Ta, kterou hledala, tu nebyla, zato uviděla Hasana a jeho partu. Co tady hledají. Zvědavost jí nedala, a tak potajmu sledovala, co se bude dít. Kluci došli k určitému místu, zastavili se a rozhlédli. Naštěstí si jí nevšimli. Pak jeden po druhém udělali vždy dva rychlé kroky a vyskočili do vzduchu, kde zmizeli. Hanka si protřela oči, jestli se jí to nezdá, a vydala se k místu, kde je zahlédla naposled. Ještě bylo v prachu vidět jejich stopy. Jak jen to udělali? Pokusila se propátrat magickým zrakem okolní prostor, ale podle všeho byl prázdný. Pak použila vizualizaci posledních dvou minut a znovu v duchu sledovala jejich kroky a odraz. Sakra! Něco tu přece být musí! Postavila se do jejich stop a udělala totéž, co kluci. Už v okamžiku, kdy pocítila lehkou závrať, věděla, že asi dělá pěknou blbost.

Ocitla se na jakémisi sportovišti, kde bylo několik starších studentů.

„Ale, ale, to je mi návštěva,“ uslyšela za sebou Hasanův hlas, „kdepak se tu bereš?“

„No já,“ olízla si rty a hlavou jí běžely myšlenky na to, jaká odpověď by byla vhodná, aby se příliš neztrapnila.

„Víš, viděla jsem vás, jak se přesunujete, tak jsem to taky zkusila. A ono mě to přeneslo sem,“ rozhodla se nakonec pro pravdu.

Hasanovi kamarádi se shlukli kolem ní a ostatní taky zvědavě přihlíželi.

„Chceš nám snad tvrdit, že jsi použila skrytý odraz, aniž bys věděla, kam tě hodí?“

„No, dá se to tak říct.“

„Ale ty přece ještě nemáš cejch...“

„Nemám.“

„Takže jsi ani nemohla vidět odrazovou plošinku...“

„Nic jsem neviděla. Prostě jsem skočila do prázdna.“

„V tom případě dovol,“ otočil Hasan oči v sloup, „abych tě pasoval na sebevraha první třídy.“

„Kdyby ses špatně odrazila, mohla bys klidně dopadnout i do rokle za školou,“ přizvukoval jeden z kamarádů.

„Nebo se rozmáznout o skály,“ dodal druhý.

„A co asi řekne Teuklin, až dorazí,“ ušklíbl se menší zrzavý kluk a v očích mu svítily poťouchlé ohníčky.

„Vy máte hodinu s Teuklinem?“ zhrozila se zděšeně Hanka. Ještě nezaplatila matematickou pokutu a tady zaručeně vyfasuje další. A možná ještě vyšší. A navíc přijde pozdě do hodiny magické rovnováhy. To si tedy zavařila na pěkný průšvih.

„Olafe, mohl bys nám prosím tě pomoci?“ vzal ji za ruku Hasan a dotáhl ji k vysokému mladíkovi s čokoládovou pleť, který seděl opodál a o rozruch kolem Hanky se nezajímal.

„Jasně, ale budeš mi dlužit laskavost,“ odpověděl mu oslovený a neochotně se postavil. Byl vyšší než ostatní a dost možná i o něco starší. Shovívavě koukl na nešťastnou Hanku a přešel palcem po pásku na svých hodinkách. Světélko symbolu sotva problesklo a on pak rukou s hodinkami naznačil kruh, který stříbrně zasvětloval na zemi. Hanka na nic nečekala a hupsla do něj.

Hodilo ji to k východu ze školy. Rozběhla se, protože měla už jen pár minut na to, aby stihla hodinu magické rovnováhy. Litovala, že nemá hodinu společnou se Svát'ou, protože velice toužila někomu povědět o svém úžasném objevu. Začala se těšit na večer, kdy si budou moci popovídat o možnostech, které jim tajemná šupinka nabízí, a začít zkoušet, jak vlastně v praxi funguje.

Svát'a se ze školy vrátil rozmrzelý a zamračený.

„Co chceš k večeři?“ zeptala se ho Hanka.

„Nic.“

„To tě ty dračí speciality připravily o chuť k jídlu?“ popíchla ho.

„Jo. Dnes to bylo horší než jindy. Víš, čím se musí okořenit čerstvě vydloubnuté oči, aby drakům chutnaly?“

„Ale fuj! Dej s tím pokoj. Já bych na rozdíl od tebe povečeřela docela ráda. Nějak jsem si dnes nestihla připravenou svačinu ve škole ani rozbalit.“

„A pokutu jsi zaplatila?“

„Jasně že jo. Ale nechme pokutu pokutou, musím ti hlavně povědět o něčem, co jsem vypátrala ohledně naší tajemné šupinky.“

Hanka začala nadšeně vyprávět, co ve škole zažila. Svát'a zpočátku naslouchal zamračeně, ale pak se nechal strhnout zájmem o magický problém, který se jim možná konečně podaří vyřešit. Začali zkoušet světélkování symbolů a po malé chvíli i on slavil úspěch. Sice jeho šupinka svítila podstatně méně než ta Hančina, ale to nebylo nic divného. Hlavně že bylo symboly vůbec vidět. Hanka nakonec zkusila i hopsací kruh. Na podlaze zasvětlovala kružnice. Už už do ní chtěla vstoupit, když ji Svát'a chytil za ruku: „Neblázni, Hanko, co si teď počneš v zavřené škole? Musela bys pak na návrat použít bránu, a víš, jak to naposledy dopadlo v Quinwalu...“

„Máš pravdu,“ zarazila se, „dneska už jsem si zahrávala až dost. Není žádoucí mít v Pasteku nějaké opletačky se zákonem.“

„A taky pořádně nevíš, kam by tě to hodilo. Nejdřív bychom měli vypátrat, co ty jednotlivé symboly znamenají a kam vedou. Nemusíš mít vždycky takové štěstí jako dnes.“

Kruh na podlaze se během několika vteřin zase rozplynul. Přesto byla Hanka spokojená. Už zase se mezi ni a Svát'u vrátila důvěra a pohoda. Společné řešení záhady jako by znovu nastartovalo dobré vzájemné vztahy. Jejich spolupráce pokračovala i o víkend, kdy se opět ujali Avisira.

Před jeho příchodem měli velkou spikleneckou poradu o tom, jak ověřit Svát'ovu teorii.

Už je nijak nepřekvapilo, že spiripyr nemá zájem o komunikaci. Nyní už aspoň věděli, že nejen rozumí, ale má schopnost se bez problémů domluvit, a to nejen pomocí dračí komunikace. Pták spokojeně přeskočil ze samorostu na opěradlo své oblíbené židle. Po chvíli se zdálo, že začíná poklimbávat. Naklonil hlavu a mírně přivíral víčka. Hanka se Svát'ou se po sobě podívali.

Je čas to zkusit!

Zatímco Svát'a hlasitě listoval v jedné knize, dívka se postavila za Avisirova záda a poslala na něj malou fialovou energetickou kuličku, která se rozprskla do tisíce žahavých jiskřiček. Ty dopadly na záda nic netušícího ptáka. Ten se otočil a vzápětí sáhl Svát'a po sklenici na stole a chrstl její obsah rovněž na Avisirova záda. Polekaný ptačí skřek se rozlehl domem netušenou silou. Hanka si zacpala uši a připravila se na úhybné manévry. Šokovaný pták tentokrát nebyl tak pohotový jako jindy a trvalo mu několik vteřin, než pochopil, že mu to udělali úmyslně a teď se baví jeho leknutím. To ho rozzuřilo téměř do ruda, a to ve skutečném smyslu toho slova. Ptákova aura se zhmotnila do rudé mlhy kolem jeho těla a oči mu jakoby zezlátly. Hanka skoro půl minuty musela uhýbat před ohnivými plivanci z nozder na ptákově zobáku. Svát'a pak hasil to, co dopadalo na podlahu.

„Copak, tohle kouzlo se ti nelíbilo?“ vysmívala se Hanka spiripyrovi a dráždila ho k dalším útokům.

„Ty potrrhlá lidská holobrrčko, ty prrotivná larrvo z bezkřídleho drruhu!“ nadával pták, když mu došla energie na ohnivé plivance.

„Promiň, Avisire,“ usmíval se Svát'a od ucha k uchu, „jen jsme chtěli něco vyzkoušet ohledně tvé léčby.“

„Takovou drrasticou léčbu si strřčte za klobouk,“ pták se pomalu uklidňoval, ale pořád si hlídal záda.

„Ale pomáhá to, podívej,“ nastavil mladík ptákovi malé Hančino zrcadlo, „zase ti přibýlo několik dalších peříček na krku a na hlavě. Vidiš?“

Spiripyr se nakrucoval před zrcadlem a prohlížel si se zájmem všechna místa, kam Svát'a ukazoval.

„Když se naštveš nebo rozzuříš, začíná ti dorůstat peří. V bojových podmínkách by z tebe možná byl zase krásný příslušník svého druhu. Co ty na to?“

„Spiripyrové jsou průvodci draků. Nikdy neměli šanci žít v klidu a bezpečí,“ odpověděl pták, tentokrát už bez svého obvyklého zuřivého chraptění.

„My s tebou nechceme bojovat doopravdy,“ pokračoval Svát'a, „ale co bys řekl na takový menší válečný stav, ve kterém bychom si navzájem připravovali drobná magická překvapení. Rád bych vyzkoušel, jestli by to léčebně fungovalo na tvoje opeření.“

„Berru,“ zaskřehotal chraptivě pták, „takže konec mírru, začíná boj!“

Vzápětí plivl po Svát'ovi. Ten jenom stihl zdvihnout ruku s knihou před obličej a schytl spáleninu předloktí a u knihy začaly doutnat desky.

„Ty zákeřnej skřehotale,“ pokusila se Hanka Avisirovi zmrazit zobák. To už tam ale pták nebyl. Přemístil se na skříň přímo za ní a zkusil jí plivnout ohýnek do vlasů. Ten ale sklouzl po obranném štítu, který dívka použila. Další spiripyrova slina už neměla žádnou sílu.

„Zdá se, že už ses úplně vyflusl,“ zasmála se Hanka, „takže navrhuji po zbytek dnešního dne příměří. Co ty na to?“

Avisir neodpověděl, jen se přemístil na stůl, kde se ještě o knihy opíralo Hančino zrcátko a znovu začal kontrolovat své řídké opeření. Jak to tak vypadalo, budou mít o víkendech o zábavu postaráno.

Hanka usedla ke stolu, aby napsala pojednání o neviditelnosti pro Teuklina. Na chvíli se jí podařilo zneviditelnit svou ruku, ale uhlídat dokonalé zrcadlení kolem končetiny jí připadalo hodně složité. Zatím se s bídou zmohla na bublinu. Vytvořit vrstvu, která by kopírovala obrys těla, jí připadalo stejně složité jako pokročilá matematika. V neděli chtěla kouzlo neviditelnosti vyzkoušet na Avisirovi. Neviditelnou rukou ho chtěla ťuknout do zobáku, ale neuspěla. Pták se ohnal a bolestivě ji klovl do palce.

„Nebyla jsem dost neviditelná?“ mrzutě se na něj zamračila.

Avisir neodpověděl a otočil se k ní zády. Rozzlobeně na něj hodila utěrku, což zase pro změnu rozčílilo jeho. Než mohla Hanka cokoliv udělat, utěrka na ptákovi shořela na uhel a našťvaný spiripyr zase zkoušel zapálit podlahu, zatímco ona a Svát'a před jeho ohnivými slinami obratně uhýbali.

„Ukaž, neshořela ti pod utěrkou ta nově dorostlá brčka?“ obával se Svát'a, když skončili se vzájemným laškováním. Po chvilce zkoumání ale pokrčil rameny a spokojeně konstatoval: „Zdá se, že oheň tvému tělu svědčí. Peří nejen, že neohořelo, dokonce mám pocit, že je silnější a lépe vybarvené.“

Avisir se zase několik minut natřásal před zrcátkem.

Při pondělní matematice se Svát'a zmohl na svou první školní pokutu. Teuklin ho načapal, jak se baví se spolužákem, a udělil mu tři stovky za vyrušování.

„Ale já jsem mu jen vysvětloval jeden matematický pojem,“ zkoušel se ohradit Svát'a.

„No, když je to tak, budeš to mít za pět set,“ stihl ho nevlídný učitelův pohled. „Ještě nějaká námitka?“

Hance bylo na jedné straně kamaráda líto, neboť i ona vnímala nespravedlnost udělené pokuty. Na druhé straně ale byla ráda, že i takový šprt jako Svát'a si vyzkouší, jaké to je.

V polední pauze Svát'u vyhledala ve frontě před Terignavanovou pracovnou. Stál skoro na konci řady a zamyšleně žvýkal svačinu.

„Jé, to je fajn, že jsi tady,“ řekl, když se objevila, „podrž mi chvíli místo. Musím se na něco podívat zblízka.“

Postavila se do fronty místo něj a udiveně ho sledovala, jak šplhá na ochoz kolem malované stěny a důkladně prohlíží kresby. Zpátky se vrátil s vítězným úsměvem.

„Něco jsi objevil?“

„Myslím, že jo,“ zasvítily mu oči, „schválně se tam jdi taky podívat. Vidíš ty tenké spirálky, co vypadají tak trochu jako poškozená malba? Prohlédni si je zblízka. Jsem zvědavý, jestli uvidíš to, co já.“

Hanka přešla ke stěně, která znázorňovala něco jako mapu školních pozemků a rozhlédla se po spirálkách. Bylo jich tu víc. A jedna přesně v místě, kde viděla Hasana používat skrytý odraz. Další byla u východu školy. Ale ta byla zatočená na druhou stranu. Další spirálku uviděla u kamenů, kde se učila magická rovnováha. A další u velké jeskyně a další u malé jeskyně. A tam si Hanka všimla i další zajímavosti. Při užití magického vidění se vedle spirálky objevil znak připomínající kladivo. Posílila magické vidění a objevila symboly i u dalších spirálek. No jasně! Svát'a objevil klíč k symbolům, které se objevovaly na šupince. Tady se dalo přesně zjistit, kam je který symbol zavede. A ty opačně točené spirálky asi byly skryté odrazové zkratky. Zkoumání malby ji tak zaujalo, že si ani nevšimla, kdy na Svát'u přišla řada. Když se jí připlížil za záda a bafl na ni, málem nadskočila.

„Radši už toho prohlížení nech, za chvíli začne další vyučování,“ upozornil ji a poklepal na hodinky.

„No jo,“ vyděsila se. Přijít pozdě na Teuklinovu hodinu by jí přišlo pěkně draho.

„Ale že se ti podařil parádní objev,“ pochválila kamaráda během poklusu k hopsacímu sálu.

Tentokrát byla hodina zábavných magických efektů docela zajímavá. Konečně začali trénovat opravdové vizuální projevy kouzel. Tahle disciplína šla Hance skoro sama. Teuklin po nich požadoval konkrétní odstíny světla a Hanka si užívala toho, jak snadno se jí dařilo napodobit učitelovy ukázky. Když přestal do kouzel tahat matematiku, byl jí hned mnohem sympatičtější.

Po skončení vyučování počkala úplně nakonec. Odhodlávala se ke kroku, který mohl skončit další pokutou. Ale co, není přece už žádná malá holka, aby se bála učitele.

„Pane profesore, dovolíte, abych se přesunula vlastními silami?“ podívala se na něj a pak přejížděla po šupinkovém reliéfu na hodinkách tak dlouho, až naskočil symbol totožný se symbolem východu, jak ho ukazovala mapa.

„Ještě jsi to nezkoušela?“ zeptal se až nečekaně vlídně.

„Ne,“ byla zaskočena tím, že jí ještě nenapařil pokutu za drzost.

„Tak prosím,“ ukázal gestem k zemi.

Hanka naznačila kruh a hupsla do něj. Doskočila k východu a hned uvolnila doskočiště pro další případné zájemce.

„Dneska vypadáš nějak spokojeně,“ podivila se Lída, která tu na ni čekala.

„To ano,“ přikývla s úsměvem Hanka, „výjimečně jsem nedostala žádnou pokutu a dokonce jsem vyřešila jeden důležitý školní úkol. Zato ty vypadáš nějak posmutněle.“

„No, vlastně tu na tebe čekám, abych pro tenhle týden zrušila naše doučovací večery. Přijela za mnou máma a bude te tu otravovat až do neděle.“

„A to bude tak hrozně?“

„Hlavně vyčerpávající. Zase mě bude přemlouvat, abych přešla na jinou školu, a bude hledat tisíc důvodů, proč je to tady pro mě nepřijatelné. Vůbec mě nechápe. Od té doby, co umřel táta, je hrozně ustrašená. Někdy mám pocit, že by vážně bylo lepší být úplný sirotek.“

„To radši ani neříkej nahlas,“ vzala ji Hanka kolem ramen, „bez rodičů je člověk naprosto nepřipravený na situace, kdy se musí umět postarat sám o sebe. Rodiče jsou berlička, o kterou se můžeš opřít, když jsi třeba nemocná, nebo nemáš peníze na jídlo nebo kde bydlet. Můžeš se u nich vybrečet, když tě někdo zklame, můžou ti poradit, jak se dostat z průšvihů.“

„Ty žádné rodiče nemáš, vid’?“

„Proč myslíš?“

„Jinak bys takhle nemluvila.“

„Možná tak mluvím právě proto, že jsem vyrůstala v dětském domově jako sirotek.“

„A Svát’ a taky?“

„Jo, ten taky. Pak ale našel otce a mají celkem spokojenou rodinu.“

„A ty?“

„Já jsem adoptovaná. Ale rodiče sem za mnou určitě nepřijedou.“

„Jací jsou?“

„Nechci tady o nich mluvit.“

„Chápu. Víš, moje máma je vlastně hrozně hodná. Jenom mi občas leze na nervy. Někdy strašně!“

„Však to ten týden vydržíš a pak se zase všechno vrátí do normálu.“

„Bude se mi po vás stýskat,“ řekla ještě Lída, než zmizela spolu s Azuelou ve vykouzlené bráně.

Ve středu Hanku čekala další hodina u trpaslíka. V žaludku jí hlodal velmi nepříjemný pocit, že se u něj zase ztrapní a fousatý specialista na magii kamenů ji definitivně pošle k šípku. Aspoň že se už k němu dokáže přesunout. Zhluboka se nadechla a použila šupinku. Kruh ji přenesl k malé jeskyni. Tentokrát na ni nikdo nečekal, tak zdvihla kámen, zatukala na skálu a vstoupila dovnitř.

Rohan pracoval s kůží. Nechtěla ho vyrušovat, tak zůstala tiše stát u vchodu. Asi po pěti minutách trpaslík konečně odložil práci a kývl na ni, aby šla blíž. Posadil ji na stoličku, vložil jí do ruky kámen a sám zůstal stát před ní.

„Tak sem přemejšlel vo tom, proč ti to minule tak zoufale nešlo vod ruky. Tys asi nikdá magickej kamínek nedělala a to, co ti vyšlo z rukou, bylo nejspíš něco jako náhodnej přidružený efekt. Nemám pravdu?“

Mlčky přikývla.

„Tak to dneska zkusíme vzít z gruntu. Už jsi někdy spolupracovala s nějakým trpaslíkem?“

„No, nevím, jestli by se to tak dalo přesně nazvat,“ trochu zaváhala při vzpomínce na boj proti aberilům, „ale v podstatě se dá říci, že ano, pane profesore.“

„Nech si toho profesora a říkej mi Rohane.“

Jako pravej trpaslík, pomyslela si Hanka. Zachariáš se taky vždycky tváří, jako že se o nic nezajímá, a přitom mu neunikne ani blecha v psím kožichu. Dříve nebo později si o každém dokáže zjistit neuvěřitelné množství informací.

„Takže teď to vezmeme pěkně od začátku, milá H'anarijo...“

No nazdar! Odkud proboha ví o mé rodině? Čte myšlenky nebo se snad někde poptal?

„Soustřed' se,“ napomenul ji, „jde o to, že kámen, který chceš proměnit v magický předmět, musíš přijmout jako součást sama sebe. Musí se stát tvým nejlepším kamarádem, tvým bratrem, tvým druhým srdcem. Přidržíš ho v nitru svých emocí a tím vzniká magické pole. Čím více emocí, tím silnější to pole bude. Pochopitelně to závisí i na krystalické struktuře dotyčného kamene, ale to sem dnes nebudeme tahat, to se naučíš jindy. Ten emotivní zásah do kamene je ale nutné následně zafixovat. To se dělá protipólem. Nejdřív jsi ho přijala, jako součást svého já, nyní ho musíš co nejrychleji od sebe odtrhnout. Takže v každém magickém kameni, který stvoříš, zůstane malý kousek tebe samotné. Ono se to slovy špatně vysvětluje, tak doufám, žeš pochopila, o co jde.“

„Snad ano.“

„Tak se dej do práce. Vytvoř magické pole.“

Jakmile Hanka oblázek přijala do své mysli, pocítila zvláštní souznění se strukturou kamene. Jako by se procházela uvnitř kamenné hmoty. Ucítila jeho chlad, šedostříbrnou barvu, lehce kovovou chuť... Nechtělo se jí od toho kousku kamene odtrhnout. Ale přemohla se a vyšklubla ho pryč z mysli. Zatočila se jí hlava a po těle ucítila studený pot.

„No sákryš, holka, tos to vzala nějak moc nadoraz,“ uslyšela Rohana a několikrát polkla, aby zahнала sucho v ústech.

„Na, napij se,“ podal jí sklenku. Vypila ji celou na jeden zátah. Ještě že to byla voda, pomyslela si s úlevou, když si uvědomila, že ji dostala od trpaslíka.

„Todle bude zatraceně silnej magickej kamínek,“ spokojeně pokyvoval hlavou Rohan, „máš fakt velkej talent. Ještě že jsem tě minule nevyhodil. Přece jenom je falanskej močál na něco dobrej.“

Hanka se pomalu vzpamatovala. Úbytek magie, který zaznamenala, byl značný. Chvilí potrvá, než se zase všechno doplní. Dnes už asi moc sil na kouzlení mít nebude.

„A teď mi podrobně popiš, co všechno jsi během kouzla cítila,“ pořádal ji Rohan. Občas ji zarazil a přinutil ji, aby si přesně vybavila pocit z kamene, který měla v ruce, a aby si ho zapamatovala. To jí postupně umožní se orientovat v kamenech a poznat, který z nich je a který není vhodný k tomu, aby s ním pracovala. Vlastně to bylo docela příjemné a zajímavé

povídání. Ani jí nepřišlo, že se jedná o vyučování. Byla si jistá, že se na příští hodinu s trpaslíkem bude těšit. A na dnešní večer bude mít určitě zajímavější povídání než Svát'a s jeho netradičními hnojivy.

Vzhledem k tomu, že jim tenhle týden odpadlo doučování u Lídy, mohla se Hanka se Svát'ou víc věnovat Avisirovi. Dokonce i Svát'a se zapojil do vymyšlení lumpáren, které mohli ptákovi provést. Snad nejlépe se jim vydařilo, když schovali ptákův samorost a nastražili místo něj jen nehmotnou iluzi. Avisir se rozplácl na podlaze jako omráčené kuře a zuřil skoro půl hodiny. Ani jeden z nich z toho střetnutí nevyvázl bez popálenin. Ale od toho dne začala spiripyrovi dorůstat i ocasní brka. Ten pták prostě potřeboval k dobré kondici bojové podmínky.

Vronovi se podařilo za uplynulé tři týdny sehnat o spiripyrech jen pár drobných informací. Jediná novinka, o které ještě nevěděli, bylo doporučení, aby byl pták jednou týdně vykoupán v ohni.

Když Vron odcházel, Hanka ho zase doprovodila k veřejné pastecké bráně. Opět přišla řeč na studentku, která tu loni na jaře málem přišla o život.

„Měla by ses o to víc zajímat,“ jemně ji pokáral přítel, když přiznala, že zatím nic nového neví, „ochránci se pořád ještě snaží zjistit, co se vlastně ve skutečnosti přihodilo. Tentokrát ti mám vyřídit, aby ses nesnažila přivolávat ani harpyje ani běsy.“

„A proč bych to proboha měla dělat?“ zaťukala si Hanka prstem na čelo.

„Co jsem měl vyřídit, to jsem vyřídil,“ usmál se Vron a pak vylovil z kapsy krásné zralé jablko. Podal ho dívce a neodpustil si své oblíbené: „A dávej na sebe pozor.“

Přivolávací kouzla

Ani se nenadáli, a už v polovině října přišel první sníh s deštěm a nepříjemné sychravé počasí. Školní prostory, kde se učili, ale byly magicky zatepleny, takže se tam prakticky nic nezměnilo.

Hanka se naučila přemísťovat pomocí šupinky, ale zatím ještě neměla odvalu to používat veřejně. I Svát'a dával přednost hopsacímu sálu před používáním agresivní magie, kterou šupinka vyžadovala.

Jednou po hodině drakonštiny Hanku zastavil Hasan.

„Všiml jsem si, že se hodně kamarádíš s Lídou a Naomi...“

„No, to jo. A co má být?“

„Potřeboval bych zjistit jednu maličkost.“

„A jakou?“ zpozorněla.

„Olaf by rád věděl, jestli Naomi na svých mejdanech využívá magické vůně.“

„A proč ho zajímá takováhle ptákovina?“ podivila se Hanka.

Došlo jí, že si chce Olaf vybrat splátku za laskavost, kterou onehdy Hance prokázal. Možná má důvod špehovat Naomi a po ní bude chtít, aby mu nosila zprávy. Jenže tenhle druh laskavosti mu Hanka rozhodně prokazovat nechtěla. A už vůbec ne prostřednictvím Hasana.

„Taky se divím, že ho zajímá zrovna tohle,“ pokrčil rameny spolužák, „ale slíbil jsem mu, že se tě na to zeptám.“

„Já vím, že jsem tak trochu jeho dlužníkem. Ale špehovat kamarádky pro něj nebudu.“

„Nejde přece o žádné špehování,“ ohradil se Hasan, „jenom o jednu jedinou malou informaci.“

„Jestli se někdy dostanu na mejdan, který bude Naomi pořádát, možná ti odpovím. Zatím ale nemůžu nic slíbit,“ snažila se Hanka vymanévrot, aniž by jeho žádost přímo odmítla.

Hasan se s tím kupodivu spokojil. Doufala, že to časem vyšumí do ztracena, ale trochu se mylila.

Několik dní nato Hanka se Svát'ou v polední pauze studovali namalované obrazy v hale, když k nim dorazila se spikleneckým výrazem Lída a požádala je, aby jí pomohli se dostat na mejdan k Naomi. Tentokrát už si své rozhodnutí nenechala rozmluvit. Svát'a z toho byl nešťastný, ale neodporoval. Uznával Hančinu argumentaci, že bude lepší na dívku dohlédnout, než riskovat, že se na tu akci nějak dostane i bez jejich pomoci. Nechali se zatáhnout do kouta stranou od ostatních, aby nikdo nic neslyšel. Ale bylo to spíš jen takové symbolické gesto, protože magické možnosti naslouchání byly účinnější, než těch pár metrů, a ani tiché šuškáni by nezaručilo dostatečnou diskrétnost, kdyby se je někdo rozhodl špehovat.

„Ve čtvrtek večer dám Azuele do pití něco na spaní,“ mrkla na ně spiklenecky.

„A nebylo by lepší to zařídit magicky?“ zeptal se ustaraně Svát'a.

„Blázníš?“ rozhodila ruce Lída. „Ta je tak nachystaná na všechny magické útoky, že by mě zabila dřív, než by zjistila, kdo jsem.“

„Tak jo,“ rezignovala Hanka, „budeme na tebe čekat u Hermana.“

„To ne, radši počkejte v zahradě.“

Možná měla Lída pravdu. Kdyby do toho zatáhli Hermana a Azuela je při něčem načapala, vystavili by ho velkému riziku. Takže nakonec k Lídinu domu dorazili až po setmění a nechali se propašovat dovnitř. Svát'a si našel úkryt v zahradě a byl ochoten tam počkat, až se holky vrátí z mejdanu, aby je mohl pustit zahradní brankou domů, aniž by se spustil poplach. Byl tu i jako pojistka, kdyby se Azuela vzbudila a začala Lídu hledat. Doufali ale, že na tuto variantu nedojde.

I cesta k Naomi by teď byla jednodušší, když měla Hanka k dispozici supervolonové prkno, ale Lída k jejímu překvapení odmítla nastoupit a trvala na tom, že půjdou pěšky. V tomhle nevlídném počasí to Hanka nemohla pochopit. Nicméně stejně s sebou prkno vzala.

Mejdan uvnitř už byl v plném proudu. Lída tam zapadla jako kapka do vodopádu. Zato Hanku vítala Naomi s poněkud kyselým výrazem. Hned jim oběma strčila do ruky nějaké pití a přitukla si s nimi, aby měla jistotu, že si loknou. Byl to alkoholový koktejl, což Hanku ani v nejmenším nepotěšilo. Lízla si jen symbolicky a všechny její smysly se rozezněly na poplach. Kromě alkoholu se jejího těla dotkla i magie. Začala zkoumat, na co je zaměřena a skoro si oddechla, když dospěla k závěru, že má jen navodit dobrou náladu a uvolnění. Přesto využila nejbližší chvíle nepozornosti své hostitelky a nechala část koktejlu vsáknout do ubrousku, který zahodila. Přece jen bude lepší si zachovat čistou hlavu. Už tak trochu po zkušenostech z minulé návštěvy tušila, jak to tu bude vypadat. Snažila se proto Lídu přimět spíš k tancování, než ke konzumaci podezřelých chuťovek a alkohol jí v nestřežených chvílkách ředila vodou. Už to skoro vypadalo, že dívka tuhle akci přežije v lepší kondici než minule, když najednou Lída zmizela. Hanka si jen na půl minutky odskočila, a když se vrátila, byla její chráněnka pryč. Nejdřív proběhla všechny místnosti v přízemí, ale jako by se Lída do země propadla. Divné bylo i to, že zde nepotkala ani hostitelku. Sáhla po magii, aby našla poslední dívčinu stopu, ale vtom na její rameno dopadla ruka zdejšího vyhazovače.

„Tady se nečaruje, moje milá! V přízemí je zakázáno používat magii.“

„Hledám Lídu a Naomi. Jestli víte, kde jsou, tak nepotřebuji kouzlit,“ podívala se na něj nevlídně.

„Hezky si tu někde dřepni a počkej na ně. Však ony se časem objeví.“

„A kde jsou?“

„Do toho ti nic není!“

„Jsou někde nahoře?“ vrhla Hanka pohled na schody vedoucí do patra.

„Tam je vstup pouze na pozvání, tam nemůžeš.“

Zvažovala, zda bude lepší se pohádat nebo ustoupit a hledat jinou cestu.

„No tak jo, chvílku počkám. Jestli ale nepřijdou, tak jdu domů,“ rozhodla se pro druhou variantu.

Jakmile se přidala k tancujícím, chlapík o ni ztratil zájem.

Po chvílce se pustila chodbou ke kuchyni. Tady byl velký nepořádek a nikde ani noha. Otevřela okno do zahrady a narazila na dřevěnou konstrukci, po které se v létě pnuly květiny. Doufala, že bude mít dostatečnou nosnost, aby jí posloužila jako žebřík. Vyšplhala po ní na balkon. Nyní mohla přes ozdobné závěsy zahlédnout velkou osvětlenou místnost plnou sedících lidí. Podrobnosti bohužel stínila záclona. Rozhlédla se a pomocí úplně nepatrného kouzla si otevřela malé neosvětlené okno, na které ještě mohla při troše šikovnosti z balkonu dosáhnout. Protáhla se dovnitř a zjistila, že je na záchodě. Vykoukla na chodbu a přemýšlela, kam se ukrýt. Vtom se ze dveří velkého pokoje vyřítily dvě dívky a zamířily přímo k ní. Jedna z nich byla Lída.

„Jé, ty jsi tady, to je bezva,“ rozzářila se, když Hanku spatřila.

„No, já, víš, dole bylo obsazeno, tak jsem...“ koktala a kývla směrem k záchodu.

„Nikam nechod, počkej tu na mě,“ požádala ji Lída, jako by to bylo úplně normální.

„Musíme si pospíšet, abychom o něco nepřišly,“ popadla Hanku za loket, když zase vyšla ven, a táhla ji směrem k velké místnosti.

„Počkej, nevím, jestli můžu dovnitř, když jsem nebyla pozvaná,“ na oko se zdráhala Hanka.

„Nesmysl. Naomi je přece naše kamarádka, takže my můžeme chodit, kam se nám zachce,“ mávla rukou Lída. Přede dveřmi se ale zarazila: „Musíme tam vklouznout úplně tiše a sednout si dozadu, abychom nerušily přivolávače. Tak pojd’.“

Hanka následovala dívku tak nenápadně, jak jen dokázala. Lída k ní šoupla polštář, aby se měla na co posadit, protože židle tu nebyly. Asi dvacet dívek tu sedělo v půlkruhu a sledovalo brunetku s krátkými ježatými vlasy. Ta měla zavřené oči a v tureckém sedu lehce pohupovala tělem. Ruce položené na kolenou dlaněmi vzhůru měla pomazané divnou zelenou hmotou. Aura magie viditelně pulzovala v týle její hlavy. Několik minut se nic nedělo, ale všichni seděli naprosto nehybně a napjatě brunetku sledovali. Hanka nedokázala určit přesný okamžik, kdy se nad jejími dlaněmi objevil malý chomáček mlhy. Hlasitější vydechnutí přihlížejících podtrhlo všeobecné napětí. V chomáčku mlhy se začal rýsovat obrys žáby. Byl stále zřetelnější a začal se i vybarvovat.

„Panebože, hararská ropucha,“ spíš vydechla, než zašeptala Lída.

Hance to nic neříkalo, tak čekala, co bude dál. Brunetka přisunula jednu ruku blíž k žábě. Ozvalo se žabí zaskřehotání a pak se tvor rozplynul ve stejném obláčku mlhy, v jakém se objevil. Dívky kolem začaly nadšeně tleskat.

„Děkuji ti, Lívie, to bylo působivé. Jsi opravdu dobrá,“ postavila se na druhém konci pokoje Naomi a podala brunetce malé umyvadlo, aby si mohla umýt ruce od té nevábně vypadající hmoty. Pochvalné komentáře se ozývaly všude kolem.

„To bylo moc pěkné, ale nebezpečné,“ řekla Lída.

„Čím nebezpečné?“ zajímalo Hanku.

„Kdyby ta žába skočila směrem k Lívii a dotkla se jí, kompletně by se tu zhmotnila. A my bychom ji pak musely chytat v rukavicích, protože má na kůži jedovaté bradavice. Ještě že nedošlo k plnému přivolání.“

Hančin pohled se střetl s pohledem Naomi. Zdálo se, že jí Hančina přítomnost není dvakrát po chuti. Ale nahlas neřekla nic. Jen gestem pobídla další dívku, aby zaujala místo před půlkruhem divaček. Znovu se kolem rozhostilo ticho. Tato dívka si před sebe položila květiny. Jejich vůně doputovala až k Hance. Vzpomněla si na Hasana a dávala pozor, zda se vůně dotkne jen nosu, nebo i něčeho jiného. Ano, tohle byla skutečně magická vůně, která z celého pokoje udělala velkou rozkvetlou louku. Hanka se pro jistotu zaštitila proti magickému ovlivnění a sledovala pozorně celý proces kouzlení. Tentokrát došlo k plnému přivolání a po pokoji nyní poletoval motýl. Nadšení dívek nebralo konce.

Pak začaly přemlouvat Naomi, aby něco ukázala i ona. Lída se k nim přidala a hecovala svou kamarádku, ať jim všem ukáže, co umí. Nakonec se jim podařilo hostitelku přemluvit.

„Dobrá. Ukážu vám něco hodně zvláštního. Držte mi palce, ať se to povede. Teprve nedávno jsem dokončila přípravnou fázi, tohle bude první pokus o nahlédnutí.“

„Jsem hrozně zvědavá, o co půjde,“ zašeptala Lída, „dokonce ani mně neřekla, na co se připravuje.“

„Doufám, že se nechystá přivolávat běsa,“ šeptla Hanka, když si vzpomněla na Vronovo varování.

„To by ani v tomhle pokoji nemohla,“ mávla bezstarostně rukou dívka. Hanku až zamrazilo v zádech, když Lída tuhle myšlenku zavrhla jen kvůli rozměrům místnosti.

Za okamžik už klid pokoje narušoval jen dech přihlížejících. Hanka se pomalu začínala nudit. Tohle čarování bylo tak trochu na dlouhé lokte. Zjevně bylo potřeba se mimořádně hluboce soustředit. Ucítila vůni zeminy. A zase byl v té vůni magický podtext. Naomi si dávala na čas. Hanka už se skoro bála, že usne, když se konečně objevilo mlžné zachvění. Obraz tentokrát nebyl příliš zřetelný, ale to, co uviděla, ji dokonale probudilo. Už se zvedala, že vstane, když ji Lída chytila za loket a zadržela. To snad není možné! Naomi přivolávala tulíka.

Obraz se lehce zavlnil a zmizel.

„Co to bylo za tvora?“ zeptal se hlas jedné divačky.

„Viděla jsi?“ zářila Lída jako čerstvě zrozené sluníčko. „To byl tulík! To je úžasné! Naomi je fakt skvělá. To je prostě bomba!“

„No já nevím,“ nesdílela její nadšení Hanka, „tohle by se tulíkům asi dělat nemělo.“

„Nebud' měkota,“ smála se jí Lída, „možná je to malinko přes zákon, ale to nic nemění na tom, že je to skvělý úspěch. Ale ne abys o tom vyprávěla někomu cizímu! Co se stane v téhle místnosti, o tom se nemluví! Jasně?“

Ani nečekala na Hančinu odpověď a hrnula se blahopřát své úspěšné kamarádce.

„No, děvčata, tak jsme si užily, a nyní zase zpět do víru mejdanu!“ zatleskala Naomi a světla v pokoji pohasla.

„Měly bychom vyrazit domů,“ snažila se Hanka odtáhnout Lídu pryč od pití a jednohubek.

„Ještě chvíli,“ bránila se opakovaně roz dováděná dívka, až se Hanka naštvála a poslala na ni nenápadné malé kouzlo únavy.

Když Lídu strkala ven ze dveří, objevil se městský strážce a Hanka ještě slyšela, jak se rozčiluje, že magie, použitá v tomto domě, vykazuje nepovolený prvek brány. Dožadoval se audience u majitele domu a vyhrožoval vysokou pokutou.

„Neboj se,“ zamumlala Lída, „Naomi to má podplacený. Vždycky jenom někoho pošlou, aby se neřeklo.“

Hanka to nekomentovala a posadila si alkoholem omámenou spolužačku před sebe na prkno. Musela letět opatrně a přidržovat ji, protože Lída vsedě usnula. Za chvíli už je Svát'a pouštěl brankou. Kdyby tu nebyly poplašné pasti, bylo by nejjednodušší vletět s prknem až do zahrady. Jenže Azuela viditelně nechtěla nic nechat náhodě a opevnila všechny přístupy do domu, kromě hlavního vchodu a branky pro služebnictvo. I ty dva vstupy se ale daly v noci bez poplachu otevřít pouze zevnitř.

Domů se Hanka se Svát'ou dostali až skoro k ránu.

„Stálo to aspoň za to?“ zívnuł Svát'a

„No,“ ušklíbła se Hanka, „děly se tam věci, o kterých bych jako Lídina kamarádka vůbec neměla hovořit. Asi by se to dalo brát jako zrada, kdybych ti o tom vyprávěla.“

Svát'a zbystřil a pak se zakabonil, když pochopil narážku na svoje odtážitě chování.

„Sice jsem jí žádný slib nedala, ale nerada bych tě svým nevhodným chováním ke společným kamarádkám znovu urazila,“ dál poš'uchovala zvědavého Svát'u.

„A nejsi ty moje kamarádka mnohem déle než Lídina?“ sondoval opatrně její ochotu mluvit.

„Podívej, ty dlouholetej kamaráde,“ dala si ruce v bok, „když udělám nějakou chybu nebo přehmat, tak mi to řekni místo toho, aby ses tvářil jako hladovej mučedník. Pak se i já budu chovat jako kamarádka.“

„Když ono je to někdy složitý,“ udělal na Hanku psí oči, jako by prosil o porozumění.

„Dobrá. Uděláme dohodu,“ zívla i Hanka, „když budeš potřebovat soukromí, tak mi řekneš, že si jdeš hrát na medvěda, a já budu dva dny respektovat tvoje samotářské potřeby. Ale když se tě nějaké moje řeči dotknou, tak mi to na rovinu povíš. Platí?“

„Jo,“ přikývl okamžitě, „ale ty mi budeš zítra, tedy vlastně už dnes vyprávět, co všechno se na tom mejdanu dělo.“

„Pokud nezaspíme, povím ti to při snídani,“ vyrazila Hanka v přímém směru k posteli.

V pátek ze sebe ve škole mnoho aktivity nevymáčkla. Byla ráda, že proplula školními hodinami bez větších problémů. Ani odpolední doučování u Lídy nebylo o mnoho lepší. Svát'a dokonce usnul na pohovce, takže se obě holky po špičkách vykradly z místnosti a šly si povídat na chodbu.

„Poslyš,“ využila Hanka příležitosti, aby se něco dozvěděla o Lídiniých schopnostech, „ty už jsi taky někdy něco dokázala přivolat?“

„No jasně. Vždyť už tenhle obor studuju druhý rok.“

„A co jsi přivolala?“

„Sem tam nějaké mouchy, šneka, vránu a netopýra. Ten byl ale hnusnej. Musela jsem si ruce napatlat jeho trusem, aby se mi to podařilo. Byla smůla, že jsem si na závěrečnou zkoušku v prvním kurzu vylosovala zrovna tuhle létající myš.“

„A co se učíte letos?“

„Letos musí každý z nás ukázat, jak velké zvíře je schopen přivolat. Takže jsme začali u zajíců nebo orlů a ti nejlepší by na konci školního roku mohli zkusit i přivolání koně.“

„Páni, to bych teda chtěla vidět,“ vrtěla hlavou Hanka.

„Víš, přivolat velké zvíře už není o mnoho složitější. Jakmile se jednou naučíš postup, je to jen otázka soustředění, trpělivosti a znalosti druhu. Proto bylo Naomino vystoupení tak působivé. Nikdo z nás tulíky moc nezná. Sice jsme je viděli, já si s nimi dokonce i několikrát hrála, ale to nestačí. Při přivolávání musíš zvířeti nabídnout něco lákavého, něco, co má rádo a kvůli čemu je ochotno přijít. A iluze toho lákadla musí být dokonalá a přesvědčivá. Jinak jen ztrácíš čas.“

„A jak vlastně najdeš konkrétní zvíře, které chceš přivolat?“

„No, na to je několik postupů. Může to být náhodná volba. Když máš přivolávací nadání, dokážeš vycítit jedince s požadovanými předpoklady. Je to, jako když hodíš udici do vody. Jenže tohle je magická udice. Nejdřív se s tím jedincem seznamuješ v jakémsi vzájemném snu a během té doby musíš vypátrat, co má nejraději, co by se mu líbilo. Tím také posiluješ vzájemné pouto. Pak už ho dokážeš zaměřit i v bdělém stavu. To je čas, kdy se začíná zkoušet přivolávací rituál. Já momentálně trénuji přivolání jezevce. Jenže to se musí provádět venku.“

„A co když ho přivoláš? Dokážeš ho potom zase odeslat zpátky?“

„Ne. To neumím. Vlastně ani nevím, z kterého místa pochází. On mi to říct nedokáže a já vidím jen to, co obvykle vidí on.“

„Ale tím mu docela dost ublížíš, když ho vytrhneš z jeho domova,“ podívala se Hanka zvědavě na kamarádku, co si o tom myslí ona.

„Mouše nebo šnekovi je to nejspíš jedno. Ale máš pravdu, že by to některé zvíře mohlo ohrozit. Proto je tu druhý postup, při kterém se zaměřuješ na zcela konkrétního jedince. Někdo ti dá pár jeho chlupů, dráp, šupinu nebo něco z jeho těla a ty vyšeš magickou udici přímo k němu.“

„Vidím, že je přivolávání docela zajímavý magický obor,“ překvapeně konstatovala Hanka.

„Že jo? Taky se mi to zamlouvá,“ potěšil Lídu kamarádčin zájem.

„Ale poslyš, tulík je přece inteligentní tvor. Není trochu neetické ho přivolávat?“

„To máš složitě. Jak se pozná, kdo je a kdo není inteligentní tvor?“

Hanka se zamyslela. Byla trochu v rozpacích, jak by měla definovat inteligenci. Tulíci vypadali a žili tak trochu jako zvířata. Ale dokázali se učit, přizpůsobit a dokonce i mluvit či spolupracovat s jinými druhy. Ale stačí to na to, aby označení jako inteligentní? Vždyť i psi dovedou něco podobného. Jen na rozdíl od tulíků nemají sedmý smysl. A lidská řeč není pro jejich hlasivky vhodná, jinak by ji určitě taky už uměli. I kuň je chytrý a fuň dvojnásob...

„Máš pravdu. Definovat inteligenci není úplně jednoduché. Jedině by se možná dalo říct, že ji mají ti, co přetvářejí svět k lepšímu s ohledem na své potřeby.“

„V tom případě se to na tulíky nevztahuje. A na draky možná taky ne. A ani na jednorožce,“ namítla Lída.

„Myslím, že žádnou definici raději vymýšlet nebudu,“ zasmála se své marné snaze Hanka, „nicméně tulíci jsou, pokud vím, přísně chránění, takže si pořád myslím, že není vhodné si s nimi zahrávat.“

„Já zase myslím, že to s těmi svými obavami přeháníš. Naomi určitě žádnému tulíkovi neublíží. Ke kompletnímu přivolání nejspíš vůbec nedojde a ona bude mít úžasnou zkušenost.“

„Není Naomi o něco starší než ty?“

„No a co? To vadí?“

„Ne. Jen mě zajímá, jak jste se skamarádily.“

„Naomi je úžasná a já jsem moc ráda, že o mé přátelství vůbec stojí.“

Hanka to nekomentovala. Bála se, aby nenarušila Lídinu sdílnou náladu.

„Znám ji sice teprve od loňska, ale už naše první seznámení mělo něco do sebe. Já ji prostě uznávám. Tenkrát se stal ten malér jedné holce z naší školy. Prý zažila něco příšerného a už se nikomu nepodařilo ji z toho vyléčit. A ještě před tím jedna holka umřela.“

Hance se srdce rozběhlo rychleji. Tohle je první zmínka o událostech, které ji zajímaly. Visela na Lídě očima a snažila se tvářit nezaujatě.

„Ve škole zavedli velice přísný režim, za každou hloupost se platily nehorázné pokuty a já válčila s mámou, abych nemusela přejít na jinou školu. Tehdy za mnou přišla Naomi. Povídá mi: jsi tak hrozně podobná těm dvěma nešťastnicím, mám o tebe strach, moje milá. Chci s tebou kamarádit a chránit tě, abys nedopadla jako ty dvě. Dovol mi to, prosím. Bylo to od ní tak šlechetné. Dokonce si změnila některé předměty, abychom spolu mohly být co nejvíc. No řekni sama, něco tak fantastického člověk za život mockrát nepotká.“

„To od ní bylo opravdu milé,“ souhlasila Hanka.

„Prý se to těm holkám stalo při nějakém nepovedeném přivolávání, tak od té doby chodí Naomi vždycky se mnou, aby na mě dohlédla.“

„Ona ty dvě holky znala?“

„Říkala, že ano a že nedopustí, aby něco podobného potkalo i mě.“

„Zdá se, že o tebe měla starost,“ přikývla Hanka, ale vrtalo jí hlavou, jaké motivy asi vedly Naomi k podobnému jednání. Ona přece nepůsobí dojmem lidumila. Chtěla snad odčinit nějakou svou vinu? A proč nabídla ochranu právě Lídě? Opravdu jen kvůli jejímu vzhledu? Hrál snad vzhled těch dvou dívek nějakou roli? Ví o té záležitosti Naomi něco, o čem mlčí? Najednou měla Hanka víc otázek než odpovědí.

Další jejich hovor bohužel přerušil příchod rozespalého kamaráda. Sváťa se omlouval za svůj společenský prohřešek, ale Lída ho velice roztomile ujistila, že ve spánku vypadá tak dětsky a bezbranně, až se skoro začal červenat.

O víkendu jim Vron přivezl další malou zásobu Zachariášových magicky lisovaných jídel. Hance předal knihu s názvem Přivolávací techniky a rizika a Sváťovi obraz spiripyra. Vypadal podobně jako v Hančině optické vizi. Sváťa hned obraz připevnil na zeď. Do téhle podoby zbývala Avisirovi ještě dlouhá cesta. Těch pár nových brček, která mu narůstala, byl jen zlomek skutečného opeření. Ale přece jenom vypadal o fous lépe než na začátku léčení.

Hanka celý víkend přemýšlela o tom, zda má či nemá Hasana informovat o magických vůních na mejdanu. Nakonec se rozhodla. Pová mu jen to, že se na mejdanu s magickými vůněmi setkala, nic víc. Tím splatí svůj dluh a příště už ho může s klidným svědomím odmítnout.

Rozhodla se to Hasanovi oznámit ještě před začátkem pondělní hodiny drakonštiny. Odhodlaně vyrazila k místu, kde se bavil se svými dvěma kamarády. Všichni byli skloněni nad nějakým svítkem. Jakmile si všimli Hančina příchodu, pustili svítek, aby se sám zaroloval. Zahlédla ho sotva na zlomek vteřiny. Přesto ale bylo vidět, že se jedná o starý špatně čitelný dokument s jakýmsi nákresem.

„Copak to tu máte hezkého?“ kývla směrem ke svítku Hanka.

„Ále,“ mávl rukou Hasan, „nic, co by mohlo zajímat tvé krásné oči.“

Kdyby Gábor nesebral svítek a neschoval ho chvatně do tašky, asi by se tím Hanka už nezabývala. Tohle zbrklé gesto ale vyburcovalo její ženskou zvědavost.

„A copak bys ráda?“ snažil se Hasan odvést její pozornost drobným kouzlem. To ovšem podcenil Hančinu vnímavost. Zároveň tím potvrdil její úvahu, že svítek opravdu stojí za prozkoumání.

„Jen jsem ti přišla odpovědět na jednu otázku, abych splatila tvou laskavost. Nečekej ale, že ti řeknu víc než jen tohle jedno jediné slovo: ano.“

„Odpověď na Olafovu otázku zní ano?“ ujišťoval se Hasan.

„Přesně tak, ale na nic víc už se neptej.“

„A seš jistá svou odpovědí?“

„Kdybych si nebyla jistá, neodpověděla bych ti.“

„Výborně. Možná bychom mohli svou spolupráci rozšířit. Nebyla bys škodná. Olaf by tě odměnil velice štědře.“

„Jsi na špatné adrese.“

„Počkej, nemusí jít přece jen o peníze. Mohl by tě naučit pár kouzel, nebo se za tebe přimluvit u nějakého profesora.“

„Jako třeba u Teuklina?“

„Nó,“ rozpačitě zaváhal Hasan, „zrovna u tohohle asi ne...“

„Nenamáhej se,“ zarazila ho Hanka, „splatila jsem mu laskavost, ale tímto způsobem nehodlám spolupracovat vůbec s nikým! Je to jasné?“

„Tvoje škoda,“ ušklíbl se Hasan.

Hanka se otočila a zamířila ke svému sedátku. Byla ráda, že má tuhle záležitost z krku. Do začátku hodiny zbývalo už jen pět minut. Využila je k tomu, aby se v duchu vrátila do okamžiku, kdy zahlédla starý svitek, který kluci tak střežili. Ten zlomek vteřiny, kdy ho zahlédla, stačil k tomu, aby si mohla magicky vyvolat onen správný okamžik a zafixovat si do paměti vizualizaci svitku. Nyní si byla jistá, že si i večer přesně vybaví to, co viděla. Když se bude hodně snažit, možná dokáže svou vzpomínku magicky přenést i na čistý papír jako otisk. Na nic víc už neměla čas, protože do třídy vstoupil Terignavan a ona pozorně naslouchala, jak vypráví o sektě draků, která se neúspěšně snažila přeorientovat na vegetariánské stravování.

K podrobnějšímu prohlédnutí svitku se Hanka dostala až v úterý večer. Těšila se na něco zajímavého, ale poté, co spolu se Svát'ou prohlédla nákres, se dočkala akorát zklamání. Byl to nákres jakéhosi neobvyklého kompasu s nápisem DOMITOROSKOP 12. Popisek v drakonštině byl stručný. Upozorňoval uživatele, že používání přístroje je omezeno na nezbytně nutné případy a každé zneužití bude domitorem trestáno dle jeho uvážení. Ani ona, ani její kamarád z toho nebyli moudří. Růžice kompasu byla bez popisků, jen místo severu byl zobrazen maličký symbol draka a nějaké slovo. To bylo ale částečně poškozeno a dalo se z něj přečíst jen pár písmen: Habe...r...ur.

„Co znamená slovo domitor?“ podívala se Hanka tázavě na kamaráda.

„Moje hodinky říkají, že to v drakonské terminologii znamená vládce.“

„Jaký vládce? Vládce draků?“

„Hm, žádné podrobnější informace nejsou k dispozici. A slovo domitoroskop prý vůbec není ve slovníku.“

„Takže ani nezjistíme, k čemu tenhle divný kompas vlastně je.“

„Přesně tak. Nic, co by dávalo smysl, mě nenapadá. Dneska tomu na kloub nepřijdeme. Leda, že by ses zeptala těch svých spolužáků z drakonštiny.“

„To ani náhodu! Zase by po mně chtěli nějakou protislužbu.“

„Tak to zatím schovej, můžeme se na to poptat u nás během prázdnin.“

Prázdniny! To báječné slovíčko příjemně pošimralo jejich mysl. Na poslední dva týdny v listopadu se oba těšili jako malí. Bude skvělé se zase vrátit do známého vlídného prostředí a na chvíli zapomenout na pochmurný Pastek. To ještě Hanka netušila, že tyhle prázdniny stráví nedaleko odsud ve velice zvláštní společnosti.

Deruvijano

Začalo to hned po vikendu, ve kterém je naposledy před prázdninami navštívil Vron. V pondělí ráno Hanka odevzdala Teuklinovi pravidelně sepsované pojednání o neviditelnosti a ještě na chvilku vyšla ven, aby oddálila okamžik, kdy bude muset opět zasednout do nenáviděné matematické lavice. Už sice udělala nějaké pokroky, ale na oslavu to zatím nebylo. Před budovou narazila na Lídu.

„Máš stuhu?“ vyhrkla bez pozdravu.

„Jakou stuhu?“

„Tak pojd' honem se mnou!“

Vlekla Hanku do obrazového sálu, kde byl stojan s velkým plakátem a po straně visela tyč s uvázanými stuhami. Už jich tam bylo jen pár.

„Honem si vezmi jednu stuhu,“ strkala ji Lída blíž bez ohledu na skupinu přihlížejících.

„A k čemu to je?“ nechtělo se Hance sahat po stuze, dokud si nepřečte plakát.

„No tak dělej, nebo na tebe žádná nezbyde!“

„A mohu vzít i Svát'ovi?“

„Nemůžeš, musel by tu být osobně. A pospěš si, ať nepřijdeme pozdě na matiku.“

Hanka s povzdechem stáhla z tyče jednu stuhu dřív, než se k tyči prodrali další žáci. Ale někteří z nich už měli smůlu, neboť stuhu rychle došly.

O co jde, Hanka zjistila až v polední pauze, kdy byl konečně dostatek času na prostudování plakátu. Poslední víkend před prázdninami škola pořádala exkurzi do dračích lázní pro omezený počet studentů. Akce se mohli zúčastnit jen ti, kdo se při přesunu na stanovené místo prokážou stuhou.

„Proč jste mi něco neřekly? Tak by mě to zajímalo,“ vyčítal holkám Svát'a.

„Promiň, mrzí mě to,“ omlouvala se Lída, „kdyby to šlo, dala bych ti svou stuhu. Ale bohužel jsou nepřenositelné.“

„To nic, budete mi pak vyprávět, jaké to tam bylo,“ nasadil veselejší výraz, když viděl, jak je z toho Lída nešťastná.

Stuhu neměla ani Naomi. Poté, co zjistila, že ji obě její kamarádky získaly, tvářila se dost nerudně. Hanka si její chování vyložila jako žárlivost a mávla nad tím rukou.

„To bude zase Azuela prskat,“ škodolibě se uculovala Lída, když se konečně přiblížil poslední školní víkend před prázdninami, „nedostala totiž povolení mě doprovázet.“

„A nezakáže ti ten výlet?“ staral se Svát'a.

„Nemá šanci. Je to školní akce a profesorka Kostěná jí napsala, že žádnou speciální ochranu nepotřebuji, protože ona se o své žáky dokáže postarat lépe než kdo jiný.“

„Je prima, že s námi jede ona a ne třeba Teuklin,“ těšila se Hanka, „s ním bychom si určitě nic neužili.“

„Co si chceš prosím tě užívat při prohlídce lázní?“ vrtěl hlavou její kamarád.

„To nevím, ale určitě při tom netoužím pochodovat ve dvojicích s matematicky stanovenými rozestupy,“ ušklíbla se Hanka.

„A ty už jsi tam někdy na exkurzi byla, Lído?“

„Právě že ne. Pokaždé jsem se ke stuhám dostala pozdě. Ale někteří z těch, co tam byli, pak měli možnost strávit v lázních celé dva týdny prázdnin. No uznej, to by byla paráda.“

V sobotu ráno Hanka nechala Svát'u, ať si přispí. Tiše se nasnídala a přesunula do školy. Ukázalo se, že na exkurzi vyrazí s profesorkou osmnáct zájemců. Tentokrát se na místo dostali pomocí zcela regulérní brány, kterou profesorka otevřela přímo ze školního pozemku.

Hanka se na bránu dívala trochu s nedůvěrou, neboť její okraje se vlnily víc, než bylo obvyklé, a ani nesahala až k zemi. Profesorka si všimla jejího váhání.

„Nemusíš se ničeho bát,“ usmála se na ni, „škola sice stojí na magicky nestabilním podloží, ale moje brány jsou naprosto spolehlivé. Už je tu otvírám víc než patnáct let, tak vím, co si mohu dovolit a co ne. Městská rada velice zodpovědně zvažuje, komu v Pasteku povolí užití kouzla brány, aby nedošlo k úrazu, to mi věř.“

Hanka prošla branou a stejně jako ostatní se rozhlížela po místě, kde se ocitli. Obrovské skalní město budované speciálně pro draky pulzovalo životem. Draci tu nejen létali, ale i pobíhali a živě komunikovali. Převažovali zelení, ale jak se zdálo, růžovým to vůbec nevadilo. Pohybovali se tu stejně samozřejmě bez ohledu na barvu šupin.

Profesorka celou skupinu dětí vedla k rozlehlému prostranství, kde na ně u odpočinkové věže pro létající draky čekala růžová dračice. Její kůže měla tak sytou barvu, že vypadala téměř červeně. Byla to krásná mladá dračice a podle Hančina mínění působila sympaticky.

Profesorka Kostěná se s ní srdečně přivítala a představila ji dětem: „Toto je dračice Kornjefa, která nás má dnes na starosti. Provede nás lázněmi a poví vám, jak to tady chodí. Chovejte se civilizovaně, ať se za vás nemusí škola stydět.“

Kornjefa ovládala lidskou řeč velice dobře, jen tu a tam si vypomohla dračím výrazem. Bylo od ní milé, že se namáhala mluvit jejich jazykem.

„Vítám vás v pasteckých lázních a během dopoledne vám ukážu samotné lázně, zavedu vás na naši nejkrásnější vyhlídku, čeká vás i malé občerstvení, kulturní vystoupení a nakonec spatříte i dětské hřiště, kam chodí dovádět mláďata lázeňských hostů,“ pravila mladá dračice a vzápětí pro ně otevřela bránu do první jmenované lokality.

Ocitli se u velkého jezera s čistou průzračnou vodou. Dračice je vedla po cestě vzhůru až na ochoz, odkud mohli spatřit ještě další část krajiny za jezerem.

„To, co vidíte tam vzadu,“ vysvětlovala Kornjefa, „je nejdůležitější součástí zdejších dračích lázní. Horké prameny tam rozpouštějí zvláštní minerální horninu a poskytují nám jakési bahnité koupele velice vhodné pro zdraví dračích šupin. Mají nejen léčebný, ale i příznivý kosmetický efekt pro každou dračí pokožku. Po horké koupeli je vhodné se zchladit v jezerní vodě. Budete-li mít štěstí, uvidíte některého z hostů, jak se oplachuje po bahenní koupeli.“

Bylo to opravdu zvláštní místo. Skoro nic tu nerostlo, jen pár trnitých keříků. Hanka byla ráda, že mohou bažinu pozorovat z dálky, neboť i tak byly až sem lehce cítit výpary z horkých pramenů. A nebyla to právě příjemná vůně. V dálce zahlédli několik draků přistávajících u bažiny.

„K bažině se nemohou dostat pomocí brány?“ zeptal se jeden ze spolužáků.

„Samozřejmě, že mohou. Ale pro léčebné účely je vhodné si před koupelí trochu rozproudit krev a protáhnout svaly,“ odvětila vlídně jejich průvodkyně, „proto většina hostů oblétné lázně a pak okruh zakončí koupelí.“

Pomalou se otočili k odchodu, když se jim náhle nad hlavou zjevila silueta mohutného draka a vzápětí zelené tělo ladně přímo z letu prorazilo hladinu jezera a ponořilo se do chladné čisté vody. Hanka skoro bytostně zatoužila sedět na drakovi a zažít ten pocit spolu s ním.

„Nádherný pohled,“ konstatovala za ně za všechny profesorka Kostěná.

Jakmile sešplhali na rovinku u jezera, otevřela Kornjefa další bránu, která ústila na náhorní plošinku pod skalním zubem.

„Tohle je nejvyšší možné místo, kam bylo možné otevřít bránu,“ řekla červená dračice, když se všichni přesunuli. „Nahoru na vyhlídku už musíte dojít vlastními silami. Věřte mi, že ten pohled stojí za to.“

Pak je nechala, aby se plahočili po strmém členitém srázu, zatímco ona lehce vylétla vzhůru a usadila se na nejvyšší špičce skály. Když v potu tváře došplhali až skoro k ní, mohli

se přesunout na druhou stranu skály a před nimi se rozevřel výhled nejen na dračí lázně, ale i na vzdálenější zalesněné okolí a bez problémů dohlédli až do samotného Pasteku.

„Máme opravdu štěstí na počasí,“ libovala si učitelka, „minulé dva roky nebyl tak pěkný rozhled. A támhle je naše škola. Vidíte?“

„To je nádhera, vid’?“ zářila Lída. „Tohle bych na jiné škole nikdy nezažila.“

Hanka byla pořád ještě trochu zadýchaná. Nějak se jí v Pasteku zhoršila kondice. Člověk se všude dopravuje hopsacími zkratkami nebo na prkně, tak není divu, že potom při podobné námaze nestačí s dechem. Nechala Lídu, ať jásá nad neobvyklým zážitkem, a jen občas tiše přikyvovala. Užívala si rozhled stejně jako ostatní, ale víc by se jí tu líbilo, kdyby si ho mohla vychutnat o samotě.

Většině spolužáků se ani nechtělo dolů. Však je taky čekal mnohem nepříjemnější a namáhavější sestup, než když šplhali nahoru. Naštěstí byla červená dračice trpělivá a bez nejmenší známky rozladění čekala na nejpomalejší opozdilce.

Další branou se dostali před menší jeskyni, v níž nebydleli draci, ale lidé. Dva ze zdejších zaměstnanců nejspíš dostali za úkol připravit pohoštění pro dětskou exkurzi. Skalní plošina připomínající stůl byla magicky vyleštěná a právě sem donášeli dva muži tácy s ovocem, obloženým pečivem a pečeným masem. Někteří ze spolužáků se na jídlo vrhli, jako by týden nejedli. Hanka se přesunula blíž k ovocným mísám. Byly tu nejrůznější druhy melounů, jablek, hrušek, něco podobného třešním a plátky ananasu. Když ochutnala všechno, co ji zajímalo, na další jídlo už ani neměla chuť. Na pastecké poměry se toto pohoštění podobalo spíš hostině.

Kornjefa jim dopřála dostatek času na občerstvení i odpočinek. Hance trochu vadilo, jak je červená dračice pozorně sleduje.

Další část prohlídky se týkala rozlehlého parku, upraveného jako hrací prostor pro dráčata. Na jednom konci byl kruhový vyvýšený val, kam směřovala skupinka pěti lidí.

„Pohodlně se usad’te,“ doporučila jim jejich průvodkyně, „uvidíte představení, které má pobavit dračí mláďata.“

Poslechli a sledovali, jak se sem scházejí dráčata. Některá dorazila sama, některá v doprovodu dospělého draka. Hanka vnímala jakýsi šum na pozadí svých smyslů. Když se posadila a uvolnila, zjistila, že dokáže vnímat dračí komunikaci kolem sebe. Dračí děti povykovaly nejen na úrovni sluchové, ale motaly do toho i komunikaci psychickou. Aniž se Hanka snažila, rozuměla většině toho, co dráčata vykřikovala.

Herci se zatím usadili do půlkruhu čelem k divákům a vzduchem zavířily vlny magie, které zasáhly nejbližší okolí. Nad valem se ustálil obraz honosného dračího doupěte, ze kterého vylétla zlatá dračice a začala hořekovat nad tím, že se jí ztratilo dítě. Efekty magie byly natolik stabilní, že herci nechali obraz zlaté dračí matky přelétnout i nad obecnstvem a přidali nejen závan vůní, ale i proudění vzduchu jakoby od dračích křídel.

Příběh byl jednoduchý. Zlí lidští kouzelníci unesli mládě, ale chytří draci je překouzlili a roztomilého zlatého dráčka jim v poslední chvíli vzali. Hanka usoudila, že santarenská představení byla mnohem zajímavější a napínavější než to, co viděla tady. Nicméně použité efekty měly velice slušnou úroveň. Jak se tak ale dívala na dráčky, představení je nijak nenadchlo. Už v půlce příběhu někteří z nich odešli, jiní se pošťuchovali navzájem, nebo obtěžovali své průvodce.

Jeden z větších zelených dráčků, který se tu pohyboval bez doprovodu, se přesunul za záda dětí. Všimla si ho akorát Hanka, protože dráček sice použil kouzlo ticha mezi nimi a svým tělem, ale psychicky si docela hlasitě opakoval: „Bafnu na ně, to bude mela, bafnu na ně, ať se leknou...“

Hanka se opřela o loket, aby na rozpustilého dráčka aspoň koutkem oka viděla. Tohle bylo mnohem zábavnější než představení.

Když byl dostatečně blízko, zamával křídly, vystrčil dopředu hlavu a zařval, jak nejsilněji dokázal: „Uááááá.“

Hanka si všimla, že profesorka Kostěná se místo leknutí jen usmála a dost možná se také bavila na úkor svých žáků, kteří se v úleku vrhli stranou nebo na zem a nyní si utírali smrtelný pot. Lída odskočila podobně jako ostatní, ale když uviděla, kdo je vylekal, začala se smát sama sobě. Zato jeden z kluků, který skončil v nedůstojné pozici na zemi, se zvedl a dráček, který se na své okolí vesele zubil, vši silou nakopl. Chtěl to ještě zopakovat, ale Lída, která stála nejbliž, do něj hrubě strčila v okamžiku, kdy se rozmachoval, takže ztratil rovnováhu a znovu skončil na zemi.

„Co to děláš, ty pitomče?!“ obořila se na něj dřív, než se k incidentu prodrala jejich profesorka. „Vždyť je to ještě dračí děcko! A navíc ti vůbec neublížilo. Jenom si chce hrát.“

Lída se otočila k dráčkovi, který celou scénu zaraženě sledoval, a pohládila ho po krku: „Vid', malej?“

Dráček natáhl k Lídě čumák. Hladit mládě po krku Lídě nedělalo problém, ale dotýkat se ho na tlamě, kde je řada ostrých zoubků, to už byla jiná.

„Jemně ho podrbej pod krkem, takhle,“ natáhla se Hanka, aby kamarádce ukázala, kde to mají draci rádi. Dráček slastně přivřel oči a ještě trochu natáhl tlamu, aby ho lidská ruka mohla příjemně drbat.

To už tu byla i Kornjefa a zdálo se, že si s profesorkou o něčem povídají. Všichni kolem už se uklidnili, takže nebylo třeba nijak zasahovat. Představení se chýlilo ke konci a zelený dráček se vydal směrem k drakům, co sledovali poslední doznívající efekt, kdy se shledala dračí matka se svým zlatým potomkem.

„A nyní, jestli chcete, si můžete chvíli pohrát s dračími dětmi,“ prohlásila Kornjefa a mávla prackou směrem k parku, kam vesele zamířila všechna zdejší mláďata.

Trochu z té výzvy byli rozpačití, protože hry s dráčaty neznali. Ale Červená dračice si věděla rady. Vedla je do centrální části parku, kde se kolem ní seběhlo několik dráčat. Kornjefa hned začala organizovat skupinky, vždy jedno dráče a dva lidi, aby se mohlo soutěžit v přetahování, v obratnosti na zdejších překážkovém okruhu a v legrační magické disciplíně: kdo přenese nejvíc vody bez nádoby. To poslední se všem líbilo nejvíc. Zatímco jedna skupina vodu přenášela, druhá se pokoušela narušit jejich soustředění nebo kouzla, takže se občas magicky zpevněné vodní koule rozprskly na všechny strany a v závěru hry byli mokří úplně všichni. Kornjefa měla nejvíc práce se sušením studentů, aby při téhle zábavě nenastydli.

Než skončili, přišlo za Kornjefou několik dospělých draků a nakonec se k nim přidala i profesorka Kostěná. O něčem se radili a nakonec k sobě zavolali i některé z malých dráčků.

Hanka by si bývala docela ráda poslechla, co projednávají, ale neměla šanci. Nadšená Lída se potřebovala podělit o své nejnovější zážitky a chrlila na kamarádku nekonečnou záplavu dojmů. Zmlkla, teprve když profesorka Kostěná požádala o klid.

„Milí studenti, než odejdeme domů, mám ještě jednu příjemnou zprávu pro některé z vás. Čtyři dračí rodiny by uvítaly, kdybyste svůj volný čas v době dvou prázdninových týdnů věnovali ve zdejších lázeňských prostorách jejich dětem. Po tuto dobu byste zde bydleli a jako deruvijano se stali společníky jejich malých potomků. Týká se to těchto z vás...“

Profesorka si vybrané jedince zavolala k sobě. Mezi jinými i Lídu a Hanku. Postupně žáky představovala drakům a každý se hned na místě musel vyjádřit, zda nabídku přijímá nebo ne. Všichni vybraní zatím nadšeně souhlasili. Když došlo na Lídu a Hanku, přivedla je obě ke starému drakovi, u kterého se drželo rozpustilé dráče, co na ně baflo během představení. Ozámila drakovi jména dívek a pak se otočila k nim: „Toto je nestor Bohantyr a jeho praprotomek Lukerdek. Tomu se líbíte obě a nemohl si vybrat, kterou z vás by si přál jako deruvijano. Takže je Bohantyr ochoten přijmout k malému vás obě najednou.“

„Co znamená deruvijano?“ zeptala se drakovsky Hanka.

„To znamená, že si celé dva týdny budeš hrát jenom se mnou,“ ozval se malý Lukerdek.
„V podstatě je to dost přesná odpověď,“ přikývl starý drak, „budeš si s ním hrát a dáš na něj trochu pozor.“

„Budeme tu muset celou dobu bydlet?“ vyptávala se dál Hanka, i když ji Lída dloubla do zad, aby už těch otázek radši nechala.

„Můžeme se domluvit i na variantě dvakrát šest dní, abyste sedmý den měli pro sebe a svou rodinu,“ vzal drak v úvahu, že budou dívky muset obětovat celé prázdniny.

„Souhlasíme,“ skoro vykřikla Lída dřív, než mohlo dojít na další kamarádčiny otázky.

„Výborně,“ přikývl starý drak, „budeme na vás tady čekat od pondělka za týden.“

„Já mám dvě deruvi, já mám dvě deruvi,“ začal malý dráček vesele poskakovat kolem dědy. Hanka měla nepříjemný pocit, že se zavázala k něčemu, o čem zhora nic neví. Dělat chůvu dráčeti, i když jen na čtrnáct dní, by mohlo být značně náročné. Na druhou stranu by snad škola nedala souhlas k ničemu rizikovému.

„Mluvila jsi někdy s někým, kdo u draků byl?“ zeptala se kamarádky.

„Nemluvila. Ale musí to být fantastická zkušenost. Neříkej mi, že se bojíš! Ten malý je přece tak roztomilý.“

„Ale je to drak!“

„Mrňavej drak,“ smála se Lída jejím obavám.

Přesunuli se bránou na pozemek školy. Všichni se hned hrnuli k východu, ale Hanka po malém váhání oslovila učitelku: „Paní profesorko, můžete mi prosím vás říct, co povídali o pobytu mezi draky ti, co tam byli v minulých letech?“

„Jediné, co ti mohu říct je to, že nikdo z nich o tom se mnou nemluvil.“

„Nikdy jste se nikoho neptala, jak to tam chodí?“

„Párkrát jsem se zeptala, ale odpovědi jako normálka, nebo: dalo se to přežít, obvykle nic moc neprozradí.“

„Já myslela, že je to taky součást zdejších školních aktivit.“

„To se mýlíš. Školní aktivitou je pouze exkurze a to, že skupince studentů umožníme setkání s draky v jejich prostředí. Jestli si tam jednotlivci domluví s draky nějakou další spoluprací, to už nespadá do zodpovědnosti školy, to je čistě soukromá aktivita každého z vás. Já vám pomohu jen v tom, že přijdu o prázdninách v pondělí ráno do školy a otevřu pro vybrané studenty bránu. Všechno ostatní už si musíte dohodnout přímo s draky.“

„Aha. A čistě teoreticky... kdybych si to rozmyslela a v pondělí k nim nedorazila, co by se stalo?“

„I ústně domluvená smlouva je závazná. Pokud by si ale draci nestěžovali, nestalo by se nic. Kdyby však oslovili školu, museli bychom studenta, který bezdůvodně nerespektoval smlouvu, vyloučit.“

„Děkuji za informace,“ kývla zamyšleně Hanka a jako poslední prošla školní bránou ven. Příjemné dojmy z exkurze utrpěly malou trhlinu.

Hanka pospíchala domů, aby se Svátou prodiskutovala vzniklou situací. Nedostatek informací ji znepokojoval. Kdyby ji bývala Lída nechala položit ještě další otázky, mohla se dozvědět i něco o právech a povinnostech, které deruvijano u draků má. Zelení se sice k lidem chovají vlídněji než černí, ale přece jen jsou to pořád draci. A co když nebude v jejich silách uhlídat toho malého? Budou na něj vůbec moci použít nějaké účinné výchovné prostředky? Hanka si o tom nutně potřebovala s někým pohovořit. Než došla domů, byla rozhodnutá výjimečně porušit izolaci a na některé věci se zeptat přímo Plama. On přece má zkušenosti s hlídáním nezvedených mláďat.

Domů dorazila právě ve chvíli, kdy Svátá „válčil“ s Avisirem. Měl v ruce jedno jeho peříčko. I když výraz peříčko je pro jeden opelichaný holý brk příliš vznešený název. Mával jím ptákoví před zobákem a jednou rukou upoutával Avisirovu pozornost, druhou po něm pak střílel lepkavé sirupové kuličky a snažil se ho trefit do zobáku. Na podlaze byl natažený

podivný flekatý hadr, který mohl tvarem vzdáleně připomínat koberec. Než se Hanka nadechla, aby vznesla kousavý dotaz, kde se tam ten hnusnej hadr vzal, s překvapením zjistila, že Avisirovy plivance na té látce naprosto neškodně hasnou. Navíc už bylo znát, že pták ztrácí sílu. Její příchod tak celkem nenásilně ukončil zdejší taškařici.

„Tak co, jaké to tam bylo?“ hořel zvědavostí Svát'a.

„Dej mi deset minut, musím se převléknout a umýt si vlasy,“ napínala ho trochu zlomyslně Hanka.

„Tak já zatím udělám něco k večeri,“ nedal se tím vyvést z míry.

Vlasy si opravdu umýt potřebovala. Po těch dračích sprchách a několikerém sušení je měla jako dráty. Mohla je sice ošetřit magicky, ale to by přišla o ten příjemný voňavý pocit po umytí. Taky si ještě s mokkými vlasy naplánovala onen krátký hovor s Plamem. Doufala, že odpoledne nebude kontakt tak nápadný jako pozdě večer nebo v noci.

Měla štěstí. Plam byl sám a právě se nudil u studia dějin a starých územních nároků. Ani jeden z nich nedokázal skrýt silné emoce, které se jich při uskutečněném dračím kontaktu zmocnily. Hanka velice rychle a stručně vysvětlila, co ji trápí.

„Deruvijano mi nepřipomíná žádné známé dračí slovo. Víš, Plame, co to znamená? Používají to i černí draci?“

„Ne, my to nepoužíváme. Černí draci svá mrňata tolik nerozmazlují.“

„A co to tedy znamená?“

„Něco jako živá panenka na hraní. Zavázala ses k tomu, že uděláš všechno, co ti ten mrňous nařídí a vyplníš všechny jeho rozmary. Nesmíš mu odporovat ani fyzicky ani magicky, jediná tvoje šance je ho ukecat.“

„Budu ho přemlouvat k tomu, aby byl hodnej, a nic víc si nesmím dovolit?“ rozčarovane zopakovala Plamovo vyjádření vlastními slovy. „A co když se neudržím a jednu mu vrazím?“

„Jestli na tebe bude žalovat, může ti jeho rodič udělit trest, jakým se v jeho hnízdě trestají neposlušní sluhové.“

„A sakra!“

„Neboj se, ty to zvládneš.“

„Jenže ten náš drobeček moc poslušně nevypadá.“

„Tak najdi něco, co ho baví a naplánuj mu den tak, aby se nenudil a unavil.“

Hanka měla pocit, že slyší něco víc, než by měla. Jako by časový posun rozdvojil slova a ta se k jejímu vědomí dostávala dvakrát.

„Co se děje?“ zeptal se Plam, když se odmlčela.

Tentokrát byla ozvěna silnější. Na dveře koupelny zaklepal Svát'a: „Tohle bys asi měla hned vidět.“

Byla poněkud v neglizě, ale kamarád nečekal na její „dále“ a vtrhl dovnitř i se samorostem a Avisirem. Poté, co Hanku spatřil ve spodním prádle, Svát'a zrudl jako rak.

„Nějaký problém?“ dožadoval se odpovědi Plam.

„Nějaký problém...“ zopakoval Avisir docela tiše, ale v místnosti to zaznělo dostatečně silně na to, aby Hanka ta slova mohla vnímat jako ozvěnu.

„Budeme muset ukončit spojení,“ pronesla v duchu jen v rámci dračí komunikace, když jí začalo docházet, co se děje.

„Budeme muset ukončit spojení,“ řekl Avisir.

„Buď opatrná.“

„Díky, Plame,“ zaznělo koupelnou současně s jejich rozhovorem.

Hanka si až nyní všimla Svát'ova upřeného pohledu a následně jí došlo, jak nedostatečně je oblečená a proč na ni její patnáctiletý kamarád tak fascinovaně zírá. Ne že by se před ním nějak zvlášť styděla, ale dostala strach, aby jejich kamarádské soužití nesklouzlo na nežádoucí kolej.

„Vezmi ho pryč,“ vystrčila kamaráda i s Avisirem ze dveří, „za chvíli jsem u vás.“

Urychleně se oblékla a dorazila ve chvíli, kdy Svát'a na stůl vedle talíře s večeří připravoval příbory. Do očí se jí ale nepodíval. Natáhla se pro sklenici s vodou a usedla na své místo.

„Jak se stalo, že ten pták,“ kývla bradou směrem k spiripyrovi, „začal papouškovat moje a Plamova slova?“

Svát'a se napil, a aniž vzhlédl od svého talíře, pustil se do vysvětlování.

„Jak jsi odešla do koupelny, začal jsem hledat, co si dáme k večeří. Najednou Avisir tak podivně kníknul, že jsem se ohlédl, jestli mu něco není. Měl na hlavě zježená všechna svá nová brčka a díval se na mě. Copak se děje, povídám mu. On na to: je tu směrový hovor v sousedství, mám tlumočit? Já jsem řekl ano, přestože jsem tak úplně nechápal, co tím myslí. No, víš, byl jsem zvědavý. Pak Avisir začal opakovat rozhovor mezi tebou a Plamem.“

Jak Svát'a mluvil, našel zase svoji ztracenou vyrovnanost i odvahu se podívat Hance do tváře.

„Pomaloučku mi došlo, že jsi nejspíš kontaktovala Plama a že ten pták opakuje váš dialog slovo od slova. Tak jsem s ním hned běžel za tebou.“

Při poslední větě zase sklonil pohled do talíře, ale Hanka tomu nevěnovala pozornost. Zírala na ptáka a přemýšlela o tom, zda by dokázal celou komunikaci opakovat i Herbichlovi. Spiripyrovy schopnosti ji fascinovaly. Nejdřív ptáka považovala za zvíře se sedmým smyslem, nyní ale váhala, zda není inteligentnější, než se zdálo.

Nakonec se rozhodla zeptat přímo. Co víc se může stát, než že jí pták neodpoví.

„Dokázal bys, Avisire, ten můj rozhovor znovu přesně zopakovat?“

„Samozřejmě,“ zaskřehotal.

„A budeš ho tlumočit i Herbichlovi nebo někomu dalšímu?“

„Když mě o to požádají, tak ano.“

„Nechci, abys ten rozhovor někomu tlumočil. Mohl bys mé přání respektovat?“

„Nemohl, nemáš mé peříčko přátelství.“

„A kdo má tvé peříčko přátelství?“

„Jen jeden drak a jeden lidský kouzelník.“

„A jak bychom mohli dostat peříčko přátelství i my?“ snažila se Hanka využít ptákovy vstřícnosti.

„Ts,“ otočil se k ní Avisir zády, což obvykle znamenalo konec řeči. Využila jeho nepozornosti a chrstla mu zbytek vody ze sklenice na ocas. Spiripyr se rozlítl skoro k nepříčetnosti. Ještě že ho předchozí dovádění se Svát'ou trochu vyčerpalo. Dojíst večeří už se Hance nepodařilo. Nakonec Svát'a úplně vyčerpaného ptáka zahnal na samorost a odnesl dolů k Herbichlovi.

Konečně měli chvíli klidu na to, aby mohla Svát'ovi podrobně vyličit, jak strávila den, a probrat s ním své pocity ohledně prázdninové služby u malého Lukerdeka.

V pondělí dorazila do školy Lída bledá a celá uplakaná. Hanka s ní měla možnost promluvit až v poledne. Naomi Lídu hladila a utěšovala, ale na rozdíl od uplakané spolužačky z ní vyzařovala radost a spokojenost.

„Doma mi službu u draků zakázali,“ opět Lídě vyhrkly slzy, když to Hance sdělovala, „nebudu tam moct jet s tebou.“

„Ani se nedivím, že o tebe má tvoje máma strach,“ přikývla Hanka chápavě, „no, snad si Bohantyr nebude stěžovat ve škole.“

„Proč by si měl stěžovat?“ zaškaredila se Naomi.

„Kvůli nedodržení smlouvy, kterou jsme s ním my dvě uzavřely. To by pak Lídu asi vyloučili ze zdejší školy.“

„Nesmysl!“ znejistěla Naomi.

„Tak mi to aspoň říkala profesorka Kostěná, když jsem se jí v sobotu zeptala na pár věcí.“

„Oni by mě za to mohli vyloučit?“ zeptala se Lída šokovaně a Hanka sledovala, jak se její slzy vytrácejí a místo nich se v očích kamarádky objevují bouřková mračna.

„Tak to tedy ne!“ prohlásila zarputile s tím nejvážnějším výrazem, jakého byla schopna. „Já k těm drakům pojedu!“

Naomi vypadala, že je v rozpacích, na kterou stranu se přiklonit. Sice by byla radši, kdyby Lída k drakům nešla, ale ne za cenu vyloučení ze školy.

„Večer mi pomůžeš s Azuelou a je mi jedno, jaká kouzla na ni použiješ,“ zapíchla Lída ukazováček do Hančiny hrudi.

„Dobrá, zkusím s ní promluvit,“ slíbila Hanka neurčitě.

Celý den ve škole přemýšlela o tom, co je pro Lídu lepší. Zvážila všechny okolnosti a nakonec dospěla k názoru, že by dívka k drakům chodit neměla. A vyloučení ze školy by konec konců vyřešilo problém s její bezpečností. Pokud člověk rozumově uvážil všechna pro a proti, nemohl dojít k jinému závěru. Jenže Hanka obvykle dávala prostor i svému instinktu. A ten jí radil pravý opak. Kdyby Lída strávila dva týdny u draků, bude mít šanci sundat růžové brýle a poznat draky zblízka. Ta zkušenost pro ni může být velmi cenná. Stejně bude muset jednou své sny konfrontovat se skutečností, a čím dříve s tím začne, tím lépe pro ni.

Toho večera k doučování drakonštiny vůbec nedošlo. Lída byla rozzlobená a odhodlaná hájit svá práva, ať to stojí, co to stojí. Ještě než mohlo dojít k diskuzi, pohádala se s Azuelou téměř do krve. Ječela na ni jako fúrie a Azuele nezbylo vlastně nic jiného, než vstát a odejít pryč. Sváťa se snažil Lídě vysvětlit, že křik není zrovna nejdůstojnější argument pravdy, a Hanka se vydala hledat ženu, která měla na starost ochranu její kamarádky.

Našla Azuelu u okna v horním patře. Strážkyně vypadala dost našťavaně.

„Můžu si s vámi promluvit?“ oslovila ji Hanka.

„Jestli jdeš orodovat za ten bláznivý Lídin nápad, tak se ani nenamáhej,“ zareagovala nevlídně.

„A můžu se vás na něco zeptat?“

„Tak jo,“ vzdychla Azuela, otočila se a opřela zády o parapet.

„Proč sem za Lídou nesmí chodit Naomi, zatímco my ano?“

„To je jednoduché. Vám důvěřuji, jí ne. Vy dva se snažíte Lídě pomáhat, což oceňuji.“

„Platí nás za to,“ namítla Hanka.

„Nejsem slepá a hluchá,“ usmála se žena, „začali jste jí pomáhat dřív, než byla řeč o penězích.“

Hanka jí oplatila úsměv a pak se rozhodla promluvit o svých pocitech ohledně prázdnin v dračích lázních. Azuela ji nechala mluvit a vyslechla její povídání bez jediného přerušování. Hanka začala tím, k čemu došla z hlediska rozumového, a pak se strážkyni svěřila i se svými úvahami nad střetem Lídiných snů a reality.

„Mluvíš velice rozumně,“ přikývla, když dívka skončila, „ale jsou tu okolnosti, o kterých nevíš a nemohlas je vzít v úvahu.“

„Máte na mysli ty dvě dívky, co v pastecké škole špatně skončily, nebo postavení Lídina dědy?“

„Ale, ale, nejsi ty nějak moc informovaná?“ v očích ženy se objevila ostražitost.

„Jsem,“ rozhodla se Hanka přiznat část pravdy, „a víte proč? Protože mě ochránci požádali, abych na Lídu ve škole občas dohlédla. Kdyby se jí něco stalo, prý by to narušilo vztahy mezi lidmi a draky.“

Azuela se na ni pořád ještě dívala podezřívavě: „Nějak se mi nezdá, že by ochránci o něco takového žádali malou holku.“

„Jsem o dva roky starší, než jsem uvedla do zdejších záznamů,“ ztišila Hanka hlas, „a nějaké zkušenosti s magií už jsem získala. I draky trochu znám.“

„Znáš draky? Tak mi pověz, jak můžeš chtít, aby k nim Lída šla?!“

„Draci jsou arogantní, nadřazení a lidského života si moc neváží. Ano, tohle všechno vím, a přesto k nim mám pozitivní vztah. Víte proč? Jsou to výrazné osobnosti, jsou přístupní rozumným argumentům, no možná ne všichni, ale většina ano. Mají dokonce slušně vyvinutý smysl pro spravedlnost. Když člověk neukáže svou slabost, dá se s nimi mluvit. Pokud byste k nim Lídu pustili, mohla by to pro ni být hodně tvrdá lekce, to přiznávám. Ale ona dospívá a už by pomalu měla vidět věci z praktického úhlu. Zatím musela o své sny bojovat jen s vámi. Neměli byste jí umožnit, aby se trochu poprala i se světem kolem sebe?“

„Tvrdíš, že jsi plnoletá. Dobrá. Dokážeš ale zaručit, že ji tam ochráníš?“

„Stačila by vám záruka na devadesát procent?“

„To si hodně věříš.“

„Když je nejhůř, vždycky se dá utéct,“ usklíbila se na Azuelu.

„Skoro jsi mě přesvědčila,“ podívala se strážkyně z okna, „ale všechno stejně závisí na tom, jestli Lída udolá svou mámu. Jestliže se mě někdo zeptá na můj názor, budu jim tlumočit i tvoje vyjádření. Víc toho nemohu pro Lídu udělat.“

„Děkuji,“ přikývla Hanka. Konec konců dosáhla většího úspěchu, než doufala.

Obě se společně vrátily do místnosti, kde se Sváťa snažil zpacifikovat rozzlobenou dívku. Zdálo se, že se mu to z větší míry podařilo. Jak to ale celé dopadne, už bude nyní záležet především na Lídě.

Zbýlé dny ve škole uběhly jako voda a byla tu sobota. Hanka šla vyprovodit Sváťu k bráně, odkud se mohl dostat do Dubovíku a pak domů. Ještě na poslední chvíli probírali všechno, co by měl během dvou prázdninových týdnů zjistit. Většina otázek se týkala spiripyra, ale vezl s sebou i nákres podivného kompasu.

Hanka si zase chystala věci k drakům. Vzala si i nějaké oblečení navíc, převážně starší, aby jí nebylo líto, kdyby se něco zničilo. Rozhodla se přibalit i prkno. Snad jí ho dovolí ve volném čase používat.

Jestli se akce zúčastní i Lída, nebylo do poslední chvíle jisté. Ona ale o svůj sen bojovala a nevzdávala se. Poslední zpráva o vývoji situace vyzněla ve smyslu, že končené rozhodnutí bude v pravomoci dědy. Ona i její máma posléze souhlasily, že se jeho verdiktu podřídí. Laridon si ale vyžádal na neděli i Hančinu přítomnost. Azuela asi referovala o její intervenci.

Situaci usnadňoval fakt, že Hanku pozvali na oběd. Poprvé viděla Lídinu matku, křehkou ženu, která měla kolem úst výrazné bolestné vrásky, co nemizely ani při úsměvu. Korektně oblečená v černé a bílé bez poskvrny a bez fantazie sledovala svou dceru starostlivým úzkostným pohledem.

To Lídin děda byl mnohem sympatičtější. Vyšší holohlavý pán by vypadal velice seriózně, kdyby to nekazily živé, skoro až rošťácké oči. Ale možná se takhle díval jen v přítomnosti své rodiny. Měl v zásobě úctyhodné množství úsměvů, od nepatrných vrásek kolem očí až k srdečnému zachechtání, když Lída líčila, jak uzemnila svého spolužáka poté, co chtěl kopat dračí mládě. Zato maminka se místo úsměvu tvářila spíš nešťastně.

Azuela vypadala uvolněně a vychutnávala si skvělý oběd. Asi už se taky těšila na svých pár dní volna. Ty měla jisté. Buď Lída vyrazí k drakům, kam s ní nemůže, nebo si ji na prázdniny odveze její rodina.

Oběd skončil a Laridon si zapálil dýmku. S ní vypadal důstojně a přemýšlivě. Lída si přisunula židli až skoro k němu a položila mu ruku na koleno. Upřela na něj psí pohled. Muž to nevydržel a usmál se na ni.

„Ty jedna lištičko podšitá, ty dobře víš, jak na mě,“ řekl vlídně.

„Vid', že mě tam pustíš, dědo,“ zvolila mazlivý prosebný tón.

„Dočkej času, Liduš, ještě jsem se nerozhodl. Je to docela vážná věc. Bojím se, že tě draci zklamou.“

„Ale nezklamou, dědo, neboj se. To dráče je tak roztomilé, kdybys ho jen viděl.“

„Na všechno se díváš dětskýma očima. Víš co, rád bych si ještě poslechl, jak to vaše prázdninové dobrodružství vidí tady Hanka.“

Ta trochu znervózňela, když se na ni upřely oči celé rodiny. Nechtěla jim nic nalhávat. Uvědomovala si stejně jako oni, že by u draků mohlo Lídu potkat leccos nepříjemného. Jak tak přemýšlela, čím začít, Lídin děda jí pomohl.

„Pověz mi, děvče, ty víš, co znamená výraz deruvijano?“

„Ano, zjistila jsem si to. Něco jako živá panenka na hraní.“

„Cože?“ podivila se Lída, která to právě teď slyšela poprvé.

„A přesto tam chceš jít?“ nevíšimál si děda reakcí své vnučky a celou dobu upřeně hleděl Hance do očí.

„Půjdu tam. Už jsem si sbalila věci.“

„A co když tam budeš muset dělat něco hloupého nebo nedůstojného?“

„Zatnu zuby a udělám to. Ale budu při tom přemýšlet, jakou taktiku zvolit, abych se tomu příště nějak šikovně vyhnula.“

„Troufneš si zabavit dračí mládě? A čím?“

„Znám nějaké dračí pohádky a další zajímavé příběhy. Snad mi to na ty dva týdny vystačí.“

„Za každou neposlušnost tě ale draci mohou citelně potrestat,“ přešel najednou děda do drakonštiny. Asi, aby jim nerozuměla Lídina matka.

„Jsem si toho vědoma,“ odpověděla rovněž v drakonštině, „ale i draci se chovají k nezletilým méně přísně než k dospělým, pokud se nejedná o něco mimořádně vážného.“

Mrkla koutkem oka po Lídě. Na tváři její kamarádky nezůstala ani stopa po mazlivém úsměvu. Skoro to vypadalo, že už se v drakonštině o dost zlepšila a nyní rozuměla, o čem je řeč.

„Jsi ochotna dávat na Lídu pozor?“ vrátil se Laridon zase k normální řeči.

„To vám mohu slíbit. Vzhledem k okolnostem asi budeme skoro pořád spolu.“

Muž přikývl a znovu se otočil ke své vnučce.

„A co ty, moje lištičko, jsi srozuměna s tím, že tě tam nebude nikdo rozmazlovat, ba naopak ty budeš muset rozmazlovat malého draka?“

„Já to zvládnou, dědo.“

„Doufám, že mi pak nebudeš vyčítat, že jsem tě dostatečně nevaroval.“

„Nejdu na popravu, budu tam jen dělat chůvu jednomu roztomilému dráčeti.“

Laridon opět přešel do drakonštiny: „Žádnou chůvu, budeš jen panenkou na hraní, která musí poslouchat všechny hloupé rozkazy dráčete. Opravdu to zvládneš?“

„Chci to zkusit.“

„Snad toho nebudu litovat,“ vzdychl děda a Lída mu skočila kolem krku. Vzápětí zazněl hluboký maminčin vzdech. Ale nic už nemohlo Lídě zkazit radost. Po dlouhém boji konečně zvítězila a tím pádem obě kamarádky zítra vyrazí za prázdninovým dobrodružstvím do dračích lázní.

Prázdniny s dráčetem

V pondělí se u školní brány sešlo pět studentů, dva kluci a tři holky. Profesorka Kostěná dorazila krátce po nich.

„Doufám,“ řekla jim na cestu, „že váš pobyt u draků proběhne bez potíží. Nebudete-li si s něčím vědět rady, obraťte se na dračici Kornjefu, která nás provázela lázněmi. Vyhovte drakům ve všem, co po vás budou chtít, a buďte opatrní na sebe i na dráčata. Těm nesmíte v žádném případě ublížit. Přeji vám příjemné prázdniny.“

Pak otevřela bránu a studenti prošli přímo do lázeňského komplexu. Tady už postávali zástupci jednotlivých dráčat, aby se jich ujali.

Čekal tu i starý Bohantyr s Lukerdekem. Dráče nadšeně vítalo obě dívky a natahovalo krk, aby ho mohly podrbat. Bohantyr je vedl do jedné soutěsky, nebo spíš ulice uvnitř skal, kde byly po stranách zbudovány obytné prostory pro dračí hosty. Ten Bohantyrův se nacházel až úplně na konci. Vešli dovnitř. Pro dívky byl připraven jeden skalní pokojík s oknem u stropu.

„Tak tady budete spát,“ řekl jim starý drak, „na snídani, oběd a večeři budete docházet společně se služebnictvem. Tam vám Ida ukáže, kde jsou umístěna očištná místa pro lidi. Na každé jídlo vám poskytnu hodinu, snídane je od sedmi, oběd od jedné a večeře od šesti. Po večeři pomůžete uložit Lukardeka a pak máte osobní volno. První dva dny vám bude trochu pomáhat Lukardekova chůva Ida, ale pak bude mít volno, takže doufám, že jeho ukládání a krmení zvládnete samy. Budu-li s vaší prací spokojen, obdaruji vás. Nebudu-li spokojen, pošlu vás domů. To je asi vše, co potřebujete znát. Zbytek uvidíte samy. Máte nějaký dotaz?“

„Mohu tady v lázeňských prostorách používat supervolonové prkno?“ ujišťovala se Hanka.

„Jestliže máš povolení létat na něm v Pasteku, tak ano. Ještě něco?“

Když už se nedočkal žádné další otázky, pokýval starý drak spokojeně hlavou. Pak natáhl krk, aby mohl zblízka promluvit na Lukardeka: „A ty buď na své deruvijanky hodný. Ne abys jim ublížil, to bych se pak za tebe musel stydět. Jasně?“

Malý dráček všechno vesele slíbil. Bohantyr přikývl a nechal je tam spolu. Bez pozdravu pomalu kulhavě odkráčel pryč.

Lukerdek se okamžitě ujal velení.

„Teď se mnou půjdete na snídani a uvidíte moji zdejší sivi, vy tomu říkáte chůva. Až se najím, doprovodíte mě na hřiště, kde si až do dvanácti budeme hrát. Až mi pomůžete s obědem, tak si zdřímnu a vy se taky můžete jít najíst. Tak na co čekáte? Pojd'te už!“

Dráček je popoháněl soutěskou, až společně došli k většímu prostranství.

„Tady je jídelna pro mláďata,“ hlásil Lukerdek a vrhl se do jednoho vchodu.

Zamířil ke konkrétnímu výklenku, tam zdvihl ze země barevnou palici a začal tlouci do visící dřevěné trubky, která vydávala hlasitý tón. Holky si jako na povel zacpaly uši. Skoro poklusem k nim dorazili dva muži s velkou nádobou plnou kaše. Postavili ji před dráče a zase zmizeli.

„No a teď mě nakrmte,“ podal jim dráček palici. Vlastně to nebyla žádná palice, ale veliká lžice.

„Ty ještě neumíš jíst sám?“ potězkala Hanka lžící a usoudila, že krmení bude pěkná fuška.

Dráček se neobtěžoval s odpovědí, jen otevřel pusku a čekal na sousto. Hanka vzdychla a začala neobratně velkou lžící podávat dráčeti kaši.

„Nabírej víc,“ napomenul ji Lukerdek. Zkusila to, ale brzo byla podlaha celá pokecaná kaší.

„No to snad ne!“ ozvalo se za dívkami. Stála tam statná žena, ruce v bok a mračila se.

„Jéje,“ prskl drak kaši kolem sebe, „moje sivi.“

„Lukerdeku, ty přece umíš jíst sám! Copak se chceš vážně chovat jako mimino?“

Zena vzala Hance z ruky lžici a podala ji dráčeti. To poslušně začalo jíst samo.

„Tak vás vítám v tomhle blázinci,“ usmála se chůva na dívky, „já jsem Ida a mám tu na starost tohohle rošťáka. Dopřát mu deruvijano, je podle mého zbytečné rozmazlování. Ale já do toho mluvit nemůžu. Dobře, že jste aspoň dvě. Než odtud odjedu, vysvětlím vám vaše povinnosti. Až se Lukerdek nakrmí, opláchneme ho od té lepkavé hmoty a může si jít hrát ven. Vás asi čeká pěkná zabíračka, když s ním budete muset trávit celý den. Na dvanáctou ho zase přivedete sem a bude nutné do něj dostat přichystanou porci masa. Málokdy se to stihne tak, aby pak měl člověk dost času na oběd, no uvidíte samy. Lukerdek polední odpočinek nijak zvlášť nemiluje. Je dobré si s jídlem pospíšit a rychle se k němu vrátit, jinak bude rozmrzelý. Odpoledne ho doprovodíte na kurz létání a můžete si s ním hrát až do pěti, kdy tu podáváme večerní kaši. Tu naštěstí Lukerdek konzumuje bez problémů. Pak mají dráčata relaxační pobyt na vyhlídkové terase a vy ten čas můžete věnovat večeři. Nejhorší ze všeho je ukládání ke spánku. To i já mám co dělat, abych ho dostala na kutě. Snaží se provádět různé lotroviny, dokud ho nezmůže únava. Jak říkám, je to s ním pěkná zabíračka.“

Dívky se představily a pak sledovaly chůvu, jak si po jídle přitáhla malou dračí hlavu a zkušenými pohyby umyla houbou upatlanou tlamu mláděte. Pak vědrem spláchla podlahu a setřela zaschlé zbytky. To už se Lukerdek hrnul ven a pobízel své dvě deruvi k rychlejšímu přesunu.

Zamířil do centrálního parku, kde už pobíhala další dráčata. V krátké chvíli se tu Hanka a Lída sešly se svými spolužáky. Malí draci si je důkladně prohlíželi a domlouvali se, co podniknou. Hanka rozuměla i jejich psychické komunikaci, takže si brzo domyslela, co přijde. Nijak ji to netěšilo, ale těžko se proti tomu dalo něco dělat. Dráčata se rozhodla, aby všechna jejich deruvi soutěžila mezi sebou. Nejdřív to byl jen běh s překážkami, pak dráčci testovali jejich magické schopnosti ve známém nošení vody bez nádoby. Všichni byli unavení a zmáčení, jak jim dráčata narušovala magické soustředění. Přesun k obědu ale nebyl tak snadný, jak si představovali. Dráčata chtěla pokračovat ve hře a bylo těžké je přemluvit, že je čas k jídlu. Půlhodinové zpoždění neměl jen Lukerdek, ale skoro všichni malí draci. Hanka zalitovala, že nechala první den supervolonové prkno doma. Teď by bylo příjemné pohodlně letět místo fyzicky náročného poklusávání za Lukerdekem.

Ida už na ně čekala a vyčetla dráčkovi, že se chová k dívkám bezohledně, když nedorazí na jídlo včas. Potrava pro mládě byla připravena ve veliké míse a tentokrát zde nebyla žádná lžice. Ida podala dívkám rukavice a doporučila jim opatrnost v blízkosti ostrých dračích zoubků. Nyní se ukázalo, že je potřeba do mláděte nacpat syrové kousky masa s jakýmsi smradlavým sosem. Lukerdekovi to nechutnalo a bránil se pliváním částečně rozkousaných sout. Ida mu je opakovaně cpala do tlamy, až vypadala podobně jako ty kousky masa.

„Tak si to, holky, pojdte vyzkoušet,“ vyzvala je v půli akce. Moc se jim nechtělo, ale co jim zbývalo, když už vzaly tenhle džob. Za chvíli byly obě stejně zpatlané jako Ida.

„Fujtajfl,“ otrásla se Lída, když jí částečně rozžvýkané syrové maso se slinami a sosem skanulo z dračí tlamy za krk právě v okamžiku, kdy se sehnula pro další sousto.

„No sláva,“ oddechla si Ida, když krmení skončilo. Umyla dráčka, spláchla podlahu a pak Lukerdekovi řekla, aby si šel odpočinout. Ten neprotestoval a spořádaně odešel.

Ida kývla na dívky, aby spolu s ní vyrazily na oběd.

„Ale takhle?“ dotkla se Lída štítivě svého oblemcaného oblečení.

„Neboj se,“ usmála se Ida, „pro tyhle účely tam jsou k dispozici sprchy.“

Než ze sebe smyly ten páchnoucí humus, mnoho jídla už nezbylo. Ukázalo se, že oběd se servíruje podobně jako jejich sobotní pohoštění, jen nabídka je podstatně chudší. Musely se spokojit s úlomky ne moc zdařilých karoplacěk a se zbytky pečeného masa. Lída tomu moc nedala, byla z domova zvyklá na lepší.

Čas na odpočinek neměly dívky žádný, protože už byl nejvyšší čas, aby se vrátily k Lukerdekovi. Byl mrzutý, že přišly na poslední chvíli, a mračil se ještě víc, když ho Lída upozornila na to, že je to jeho vina. Taky se mu nechtělo na kurz létání, takže se loudal a na místo dorazili pozdě. Byli za to pokáráni Kornjefou, což dráčkovu nenáladu ještě prohloubilo. Křídly mával jen tak halabala, za což žádné uznání nesklidil. Hanku s Lídou honil, aby ho podrbaly tuhle a tamhle, aby mu prohlédly nohy, zda tam nemá trn a podobně.

Konec kurzu dráčata uvítala s úlevou. Zatím neměla v křídlech dost síly na létání a ještě neuměla řádně koordinovat magické nadlehčování s pohybem ve vzduchu. Každý pokus pro ně znamenal velkou námahu.

Potom Kornjefa odlétla a nechala je, ať se tu baví, jak umí. Aby si malí draci odpočinuli a pobavili se, začali vymýšlet pro své lidské hračky všelijaké závody. Mimo jiné to bylo plazení a kutálení ze svahu. Lída skřípala zuby a byla rozhodnutá se vzbouřit, ale Hanka jí to trpělivě rozmlouvala.

Konečně to malé dračí diváky přestalo bavit a všichni společně vyrazili k večernímu krmení. To proběhlo celkem v klidu, protože řídká kaše byla v nádobě, ze které ji dráček mohl vypít. Navíc mu asi chutnala, protože nevybryndal ani kapičku.

Od jídelny to byl kousek k vyhlídkové terase, kde se mláďata učila relaxovat. Zde je měl na povel velký růžový drak, jehož autoritu vyčerpaní studenti ocenili. Dráčci spořádaně napochodovali na svá místa a jejich lidskému doprovodu bylo díky tomu dopřáno dost času na klidnou večeři. Všichni byli neuvěřitelně utahaní.

„Mně tak bolí celé tělo, že snad ani neusnu,“ hekala Lída a ostatní přitakávali. Nejhorší bylo, že je po večeři ještě čekalo ukládání a uspávání dračích svěřenců.

„Já nejspíš usnu dřív, než ten můj prcek,“ konstatoval se zíváním jeden z kluků.

Ostatní dospělí sluhové je zvědavě sledovali, ale žádný z nich nejevil zájem si povídat. Ani se nenadáli a zase byl čas vyrazit do akce zaměřené na uspání malého draka.

Hanka s Lídou se připojily k Idě. Byly zvědavé, co je vlastně večer čeká. Po dnešních zkušenostech si nedělaly iluze, že to bude snadné, a měly pravdu. Lukerdek dorazil do skalního bydlíště krátce po nich.

„A co Bohantyr? Ten nepřijde?“ rozhlížela se Hanka.

„Ten dorazí až kolem půlnoci, aby se vyhnul uspávání,“ ušklíbla se Ida.

To, co následovalo potom, Hanka později označila jako večerní demoliční uragán. Lukerdek se chtěl honit, házet si vším možným i nemožným, dokonce se zkoušel prát. I když to bylo jen z legrace, Hanka měla na ruce krvavé šrámy od jeho drápů. I odolná Ida byla už v deset hodin unavená a našťvaná.

„A nechtěl by sis poslechnout pohádku?“ lákala dráčka Hanka, ale neuspěla.

„Pohádky jsou pro mřnata. Já už jsem velkej!“ pokřikoval na ni Lukerdek.

„Nedá se na něj použít nějaká magie?“ vrhla Hanka zoufalý pohled na Idu.

„To by Bohantyr nedovolil,“ vzdychla žena.

„Ale můžeme zkusit vyprávění podpořené magií, proti tomu snad nikdo nemůže nic namítat,“ dál spekulovala Hanka.

„Jestli to ještě zvládneš, můžeš to zkusit,“ souhlasila žena.

Hanka zatím mnoho magie nevydala, takže s tím neměla problém. Vytvořila vizualizaci jednorozce a nechala jeho trojrozměrný magický obraz viset uprostřed Lukerdekovy ložnice. Když tam dráček vrazil, prudce zabrzdil, aby ten snový obraz nenarušil.

Hanka už se neptala, zda chce či nechce něco slyšet, ale rovnou začala vyprávět o tom, jak jedna dívka hledala ztraceného dračího přítele a zachránila ho až s pomocí jednorozce a malého cizokrajného dráčka. Lukerdek sice ještě chvíli dorážel na Lídu, ale pak ho příběh zaujal natolik, že si udělal pohodlí. Usnul dřív, než Hanka dovyprávěla.

„Moc pěkný příběh,“ pochválila její umění Ida.

„Pssst,“ polekala se Lída, že se jejich svěřenec probudí.

„Žádné strachy. Teď ho do rána nevzbudí ani zemětřesení, můžete být klidné, holky.“

„Já nevím, jak vy, ale já jsem utahaná jako kotě,“ zívla Lída.

„Já zrovna tak,“ přitakala Hanka, „ale vezmi to z té lepší stránky, nyní už před sebou máme jen jedenáct dní.“

„To asi nepřeziju,“ odbelhala se Lída ke svému lůžku. Hanka se rozloučila s Idou, a než se i ona svalila do postele, vyčistila magicky svoje i Lídino oblečení. Pak si ošetřila škrábance a na nic víc už neměla ani pomyšlení.

Druhý den obě zaspaly, takže si nestihly dojít na snídani. Vzbudilo je až Lukerdekovo ranní povykování. Děda ho sice v drakonské komunikaci okřikl, ale moc to nepomohlo. Hanka zjišťovala, že už se ani nemusí soustředit, aby rozuměla tomu, co si draci veřejně psychicky sdělují. Doufala, že tahle její schopnost zůstane prozatím neodhalena.

Dračí snídaneň a dopolední dovádění se podobalo tomu včerejšímu vcelku bez velkých změn. Maso k obědu měl tentokrát dráček obaleno v bylinách a konzumoval ho ochotněji, než to včerejší se sosem.

Na létání opět dorazili se zpožděním, i když tentokrát už s sebou Hanka měla prkno. Háček byl ale v tom, že měla Lída k supervolonu krajní nedůvěru. Hanka chtěla, aby si jen stoupla za ni a nechala se vozit, ale kamarádka to rozhodně odmítla.

„Vždyť na tom vůbec nic není. Jen budeš stát a držet se mě,“ přemlouvala ji.

„Já na tyhle věci nejsem šikovná. Určitě bych spadla.“

„Poletím nízko, aspoň to zkus.“

Lída ale raději poklusávala za nimi, i když bylo vidět, jak ji to zmáhá.

„Vyrazíme napřed, abychom tam byli včas,“ navrhla Hanka Lukerdekovi.

„Ne, to nejde. Musíme přijít všichni spolu,“ odsekl a schválně se loudal.

Když dorazili na místo, všechna ostatní mláďata už trénovala rozběh a mávání křídel, tedy přesně to, co Lukerdek tak nesnášel.

Kornjefa k nim natáhla hlavu. „Takhle by to vážně nešlo,“ řekla přísně, „létání je jedna z nejdůležitějších dračích schopností a je třeba se jí věnovat co nejdůkladněji už od mala. Jestli se ještě jednou opozdíte, budu to muset nějak řešit.“

Tentokrát měly dívky během kurzu trochu klid a mohly se na chvíli posadit a popovídat si.

„To mi teda řekni, čeho se vlastně na prkně bojíš,“ nemohla si Hanka pomoci, aby ještě jednou nezkusila kamarádku přemluvit, „máš snad problémy s rovnováhou?“

„To ne. Ale jednou jsem si takhle stoupla za jednoho kluka a moc ošklivě jsem spadla. Než dorazil léčitel, měla jsem strašné bolesti. Od té doby mám z prkna strach,“ svěřila se konečně dívka.

„S tím musíme něco udělat,“ zamračila se Hanka. „Víš co? Obě se postavíme na prkno čelem k sobě a já ho jen lehce nadzvednu a budeme se šourat těsně nad zemí. Kdykoliv z něj můžeš seskočit, protože nebudeme výš, než je obyčejná židle.“

„Když já nevím...“

„Vzchop se,“ Hanka poslala na kamarádku nepatrné množství povzbuzující magie. Pak ji zatáhla na prkno a velice jemně ho nadzdvihla nad zem. Lída po několika vteřinách seskočila a vrtěla hlavou.

„Jestli chceš někdy letět na drakovi, tak koukej naskočit zpátky na to prkno,“ nařídila jí Hanka. Nechala kamarádku několikrát se nadechnout a vydechnout, pak natáhla ruku, aby jí pomohla nastoupit. Znovu stály obě na prkně, držely se za ruce a Hanka prknem lehce pohupovala sem a tam. Pak kousíček popojela, zastavila, popojela a zastavila.

„To prozatím stačí,“ řekla, když viděla, jak je Lída bledá a jak moc se musí přemáhat, „příště už to bude snazší.“

Opět se posadily a čekaly, až dráčatům skončí lekce v létání. Jakmile Kornjefa odplachtila, mláďata na sebe začala povykovat nahlas i psychicky, aby si postěžovala, jaká je

otrava chodit létat, jak je bolí křídelní svaly a co by se asi mělo Kornjefě provést, aby příští lekce odpadla. Dráčci sebou plácli na zem a začali se dohadovat, čím se budou do večere bavit.

„Nemám chvíli něco vyprávět?“ zeptala se Hanka Lukerdeka.

„A budeš k tomu dělat ve vzduchu obrázky?“

„Proč ne, aspoň se trochu potrénuji v magických efektech,“ souhlasila Hanka.

„Tak jo,“ byl Lukerdek pro a začal svolávat kamarády, kteří budou chtít poslouchat lidské vyprávění. Sice se přidali jen dva malí draci, ale to Hance nevadilo. Zvolila jednu z pohádek, které kdysi míval v oblíbenosti Plamínek. Obrazové efekty jí dávaly trochu zabrat. Občas se na ně soustředila tak, že zadržovala ve vyprávění, ale dráčatům to nevadilo. Když skončila, překvapeně se rozhlédla. Kolem ní posedávala a polehávala úplně všechna mláďata. Hančino vyprávění je tak zaujalo, že se nyní hlasitě dožadovala ještě jedné pohádky.

„Tak ještě jednu vyprávěj,“ požádal ji Lukerdek a vypadal velice důležitě, neboť to byl právě on, kdo si přivedl tak šikovnou deruvi. Hanka poslušně přikývla a přidala ještě jednu kratší pohádku, která akorát tak zabrala čas zbývající do večere.

„To byla paráda,“ pochválil Hanku jeden ze spolužáků, vděčný za to, že tentokrát odpadlo kutálení ze svahu a jiné nepopulární hrátky. I tak už je nohy sotva nesly.

Hanka s Lídou měly poslední šanci se u Idy něčemu přiučit. Zítra už budou na všechno samy. A to ještě měly oproti ostatním kliku, že byly u jednoho dráčka dvě.

Ve středu ráno opět zaspaly. Hanka musela Lídou pořádně zatřást, aby ji vůbec vzbudila.

„Nech mě umřít,“ podívala se na ni vyčítavě Lída, „bolí mě úplně celej člověk. V životě jsem se tak nenadřela jako tady.“

„Tu máš věci a koukej vyskočit,“ hodila po ní Hanka hromádku oblečení. Taky jí všechno bolelo a dala by nevím co za možnost si v klidu přispat nebo aspoň odpočinout... Jak to říkal Plam? Nalákat toho malého na něco, co by ho bavilo? Unavená otupělá mysl jí fungovala sotva z poloviny. V tom frmolu kolem vstávání a ranního krmení ji nenapadlo nic, co by nepotřebovalo pomůcky nebo krátkou přípravu.

Po snídani byli malí dráčci nejčilejší. Naštěstí už se nabažili lidského závodění a dopoledne se bez ohledu na dračí a lidskou příslušnost hrálo na honěnou a na schovávanou. Holcám na zádech přibylo pár modřin, protože když vás v zápalu hry plácne drak, i když takhle malý, je to pěkná rána.

Na oběd se malým opět nechtělo a vzhledem ke zpoždění se Lída nechala přemluvit ke svezení na supervolonovém prkně. A co čert nechtěl, zase bylo maso se sosem a krmení připomínalo závody v dračím plivání. Hanka musela dokonce sáhnout k vyhrožování, že už nikdy dráčkovi nepoví žádný příběh, jestli svou porci spořádaně nesní. O spořádanosti nemohla být řeč, ale nakonec do něj většinu masa dostaly.

Právě se chystaly uklízet, když z vedlejšího boxu zaslechly rozčilený hlas dívky z jejich skupiny. Zvědavě tam nakoukly, co se děje.

„... opakuji vám, že to byla nehoda! Vůbec jsem ho nechtěla kopnout do oka, to by mě ani nenapadlo. Jen jsem během honičky uklouzla na stole a při pádu jsem ho nechtěně udeřila.“

„Takže se přiznáváš, že jsi svému svěřenci způsobila zranění.“

Před Sandrou stál vysoký statný postarší muž. Hladce oholený, se záplavou prošedivělých vlasů vypadal celkem impozantně. Autoritativní hlas však nezněl ani trochu vlídně.

„Každá taková nedbalost musí být náležitě potrestána. Odsuzuji tě k deseti poučkám.“

„Nebylo to schválně, pane,“ stále dokola opakovala Sandra, ale bylo vidět, že má strach.

Hance vrtalo hlavou, co to asi jsou ty poučky. Muž držel v ruce krátkou hůlku a lehce s ní zatřepal. Nyní z konce hůlky visela jakási šňůrka a vzápětí ji muž použil jako bič a udeřil

Sandru přes krk. Ta bolestivě vykřikla a couvla. Udeřil podruhé, tentokrát přes tvář, na které se objevil sytě rudý pruh. Dívka se sesunula na kolena a schovala si hlavu.

To už se Hanka vzpamatovala ze šoku, že si někdo dovoluje bít dítě, a vystartovala proti muži. Vyslala kouzlo nehybnosti na jeho nohy a prudce do něj strčila. Upadl a ona cítila jeho protimagii. Přitvrdila, rozbila jeho obranný štít a znehybnila mu i ruce. Nyní ležel na zemi v podstatě bezbranný.

Naklonila se nad něj: „Co si to, sakra, člověče, dovolujete?! Kdo vám dal právo tímhle způsobem trestat dítě?! Navíc za něco neúmyslného...“

Otočila se k Sandřinu dráčkovi a plynule přešla do drakonštiny: „Ty jsi opravdu chtěl, aby ji potrestali? Nebo tě snad zranila úmyslně?“

Růžový dráček měl ještě upatlanou tlamu a vypadal nervózně.

„To bylo jenom při hře. O žádném trestu se nemluvilo,“ odpověděl Hance drakovsky.

„Tak tady tomu člověku řekni, že si nepřeješ, aby tvou deruvi trestal.“

„Je to tak,“ přikývl dráček.

„To nestačí. Řekni mu přesně, co chceš, aby udělal nebo neudělal,“ naléhala na malého růžového draka.

„Chci, aby moje deruvi byla veselá a spokojená. Nechci, aby ji někdo bil.“

Hanka uvolnila magii kolem muže, aby mohl zase vstát.

„Tak jste to slyšel! Ani její drak si nepřeje, abyste ji trestal,“ vmetla mu do tváře a pro jistotu zůstala stát mezi ním a Sandrou.

„Ty jedna drzá štěnice,“ zdvihl se chlap a jeho mohutná postava se nyní tyčila nad Hankou, „copak nevíš, kdo jsem? Já tady určuji pravidla a tresty! A žádnéj mrňavej drak ani hloupá lidská nicka mi do toho nemá co mluvit!“

Hanka byla pořád ještě natolik našťvaná, že ji žádný výhruzný tón nemohl polekat. V rukou ji brněla připravená magie, kdyby ji chtěl zneškodnit kouzlem. On ale švihl rukou a dívka ucítila na krku palčivé zaštipání. Štít proti magii nezachytil jeho fyzický útok. K další ráně už se ale muž nedostal, protože mu končetiny zmrazilo Hančino nachystané kouzlo. Opět lehce proniklo jeho magickým štítem a podruhé ho poslalo k zemi. Hanka se soustředila hlavně na to, aby se ten chlap nedostal z vlivu kouzla a jen okrajově svými smysly vnímala lidský i dračí povyk v blízkém okolí.

„Moji deruvi taky nesmíš uhodit bez mého nebo Bohantyrova souhlasu,“ hlasitě se jí zastával Lukerdek.

„Našeho taky ne.“ „Ani mého,“ přidávali se k halasu Lukerdekovi malí dračí kamarádi.

Lidé je uklidňovali a jeden přes druhého požadovali, aby někdo zavolal Pertinaha.

Snažila se ovládnout svou zuřivost a neublížít muži víc, než bylo nezbytné. Možná už by ho měla uvolnit, aby se mu neudělaly omrzliny.

Lukerdek se prodral tak blízko, až začal ležícímu muži slintat na hrud'

„To od něj nebylo hezké, co ti udělal. Ale už ho radši pusť,“ požádal Hanku.

„Jak si přeješ,“ usmála se na svého upatlaného dráčka a zrušila kouzlo.

„Ustupte, už je tady, ustupte,“ zaznělo mezitím z chodby.

Chlapík se pokoušel zvednout, a s výrazem odporu začal ze svého oblečení stírat rozžvýkané kousičky masa, které na něm ulpěly spolu s dračími slinami. Za Lukerdekem se vzápětí objevila velká zelená dračí tlama a neméně velká pracka jemně odstrčila mládě stranou.

„Co se tu stalo?“ zaduněl hluboký dračí hlas.

„Rád tě vidím, vážený Pertinahu,“ konečně se muž vyhrabal na nohy. Sice se ještě opíral o zeď, ale to mu nezabránilo rozčileně gestikulovat.

„Musím nahlásit vzpouru,“ pokračoval, „tahle holka mě fyzicky i magicky napadla při výkonu spravedlnosti. Žádám o její přísné potrestání.“

„A jak zní tvoje verze?“ zeptal se drak.

Hanka se rozhodla odpovědět v drakonštině: „Ten muž jednu dívku z naší skupiny nepřiměřeně trestal za něco, co provedla nerada a jen nešťastnou náhodou. Navíc její drak žádný trest nepožadoval. Proto jsem zasáhla. Vůbec nechápu, jak k něčemu takovému vůbec mohlo dojít.“

Když skončila, zelený drak naznačil, aby ustoupila, a otočil se k Sandřinu dračeti. Vyzpovídal ho, co bylo důvodem k potrestání jeho deruvi, pak se zeptal na okolnosti, které vedly ke zranění mláděte. Prohlédl si nejen dračka, ale i Sandru.

Nakonec věnoval pozornost muži s bičem: „Zanechal na tobě útok nějaký následek, Kvido?“

„Nic vážného, Pertinahu, jen mě brní končetiny. Mnohem horší ale bude dopad této události na morálku zdejší lidské komunity. Vzpouora proti pravidlům je velmi nebezpečný moment. Vezměte to prosím v úvahu při rozhodování o výši trestu.“

Hanka měla pocit, že se velký zelený drak lehce ušklíbl. V každém případě odpověděl velice šalamounky: „O závažnosti provinění a výši trestu rozhodnou ti, kdo s deruvijano uzavřeli smlouvu. Ti jsou jako jediní oprávněni trestat své osobní sluhy. Buď tak hodný, Kvido, a respektuj to.“

Muže s bičem drakův výrok rozzuřil. Kdyby dokázaly pohledy zabíjet, Hanka by byla nejméně pětkrát mrtvá. Takhle mu ale nezbylo, než se otočit na podpatku a důstojně odkráčet. Ostatní mu bleskurychle uvolnili uličku směrem k východu. Po jeho odchodu se začali všichni přihlížející rozcházet.

„Děkuju,“ obrátila se Sandra na Hanku.

„Páni, bylas fakt dobrá,“ poplácala ji po rameni Lída. Pak se podívala zblízka na Sandru a zděsila se: „Co to bylo proboha za zrůdnost? Takhle by tě přece normální bič nemohl zřítit, musel, podle toho, co vidím, mít nějaké magické znásobení účinku. Co ty na to, Hanko?“

Obě dívky se naklonily nad Sandru a shodly se na tom, že to částečně vypadá jako spálenina.

„Počkej, já ti to přelécím,“ nabídla se Hanka a ani nečekala na Sandřin souhlas. „Možná to nezmizí úplně, ale aspoň tě to nebude tolik bolet a pálit.“

Pruhy na dívčině krku a tváři o něco zbledly.

„Já si chci jít odpočinout,“ ozval se Lukerdek.

„No nazdar,“ podívala se Lída na hodinky, „už je skoro čas vyrazit na hodinu létání. Takže budeme dneska nejen bez snídaně ale i bez oběda.“

„Ale já si musím odpočinout,“ fňukl draček, „jinak nikam nejdu.“

„Kornjefa se bude zlobit,“ připomněla mu Lída.

„Aspoň deset minut...“ smlouval jejich dračí svěřenec.

Sandra mezitím se svým růžovým společníkem vyrazila k východu z dračí jídelny. Hanka aspoň magicky odstranila nejhorší špínu z Lukerdeka, sebe a svojí kamarádky. Sprcha by sice byla lepší, ale tu nestihnou.

U východu na ně čekalo překvapení. Postávali tam jejich dva spolužáci a každý držel placku, obloženou masem a zeleninou. Sandra se vedle nich právě se ládovala podobnou lahůdkou.

„Bylo nám jasné, že oběd nestihnete, tak jsme vám přinesli aspoň něco.“

„Já vás miluju, kluci,“ vrhla se Lída na jídlo. Když člověku vyhládne, všechno pak chutná víc než jindy.

„Dneska asi do hodiny s Kornjefou přijdeme pozdě všichni, měli bychom sebou hodit,“ vyrazili kluci poklusem k centrálnímu parku. Hanka se ohlédla, kde mají Lukerdeka. Zatímco se s Lídou věnovaly jídlu, odplížil se stranou a rozplácl se na holou skálu.

„Nebude mu tam zima?“ starala se Lída.

„Já mu tu skálu trochu ohřeju,“ natáhla Hanka ruku a plošinu, na které leželo dračí mládě, magicky zahřála.

„Kde v sobě bereš tolik magie?“ podivila se její kamarádka.

Hanka jen pokrčila rameny, posadila se na teplou skálu a opřela se o Lukerdeka. Ten jen blaženě zafuněl, když ho podržela na krku. Lída sebou plácla vedle ní. Jak odeznělo napětí, začaly se jim klížit oči.

Že usnuly, zjistily dívky, až když je Lukerdek začal budit.

„Asi jsme hodinu létání úplně prošvihli,“ oznámil jim rozpustile, „nejspíš to od dědy všichni pěkně schytáme.“

„Myslíš, že nás potrestá?“ znejistěla Lída.

„Bičem určitě ne,“ uklidňoval ji dráček, „spíš nám přidělí nějakou otravnou práci navíc.“

Jak se tak loudali směrem k parku za ostatními, zakroužil nad nimi rudý drak. Kornjefa! A už je zahlédla!

„Ona nás snad hledá,“ znejistěl Lukerdek.

Dračice zakroužila níž a nakonec dosedla kousek od nich. Kývla na ně, aby přišli blíž.

„Pročpak jste nedorazili na hodinu létání?“ zeptala se přísně.

Lukerdek už se nadechoval, že začne vyprávět, ale dračice jen mávla tlapou, jako že nechce nic slyšet.

„Jsou tu dvě možnosti, jak vyřešit vaši evidentní nechuť docházet do mých hodin včas. Ta první by znamenala projednat všechno přímo s Bohantýrem. Jako druhou možnost vám nabízím variantu, kdy budu já až do odvolání určovat, kdy pro vás hodina létání skončí, bez ohledu na časový limit. Co vy na to?“

„Beru tu druhou možnost,“ vybral si Lukerdek až podezřele rychle. Strach z dračích prarodiče byl asi větší než jeho nechuť k tréninku.

„Fajn, takže právě teď začíná tvoje individuální lekce, Lukerdeku,“ kývla na dráčka Kornjefa.

Během hodiny proháněla nejen jeho, ale i jeho dvě deruvi. Vlastně to nakonec byla docela legrace. Akorát, když skončili, Lukerdek málem vláčel svá malá křídla po zemi. Fňukal, jak ho bolí všechny svaly. Při večeri mu navíc ostatní dráčci vyčítali, že mezi ně nepřivedl svou deruvi, co umí tak hezky vyprávět.

Pro dívky však měla Lukerdekova mimořádná lekce jednu nečekanou výhodu. Večerní dovádění tentokrát trvalo ani ne půl hodiny. Pak dalo mládě přednost odpočinku a Hančinu vyprávění.

„Jdu se ještě trochu proletět na prkně,“ využila Hanka příležitost, když jejich svěřenec tak neobvykle brzo usnul, „nechceš si vyrazit se mnou?“

„To ani náhodou! A dej na sebe pozor, už je tam tma.“

Hanka si oblékla svou nejteplejší vestu a rozlétla se směrem na vyhlídku. Touhle dobou už tam určitě nikdo nebude. Co by tam taky dělal, když je tma a z okolí je vidět jen pár světél nebo hvězdy. Hanka se usadila na závětrné straně a užívala si tu vzácnou chvílku samoty. Pak opatrně zkontaktovala Plama.

„Sestřičko, jsi v pořádku?“ staral se její dračí přítel.

„No, v poledne mě trochu namíchnul jeden zdejší mág, ale snad se to vyřeší, aniž by mě popravili,“ zasmála se.

„Ani nevíš, jak rád bych tam byl s tebou.“

„Hele, Plame, taky jsi jako malý nesnášel výuku létání? Lukerdekovi se na jeho lekce vždycky tak zoufale nechce, že je mi ho až líto.“

„Pokud si dobře vzpomínám, soutěž v mávání křídly na čas se mi ani dost málo nezamlouvala. Ale plachtění jsme vždycky všichni milovali. Kvůli tomu jsme byli dokonce ochotní trénovat i svaly křídel.“

„Jaké plachtění?“

„Učitel nás přemístil na nějaký vysoký hřeben, odkud jsme se jen odrazili, roztáhli křídla a plachtili určeným směrem. Tu nádheru, nemuset mávat křídly a přesto letět, tu si vybavuji ještě dnes.“

„To by se možná zdejšími dráčkům taky líbilo. Musím se zeptat Kornjefy, jestli by to s nimi nechtěla zkusit.“

„Jak jsi říkala to jméno?“

„Myslíš Kornjefa?“

„Je to růžová, myslím hodně sytě růžová dračice?“

„Ano, to je. Znáš ji?“

„No... Jednou už jsem ji viděl. Je moc sympatická.“

„To souhlasí,“ usmála se sama pro sebe Hanka. Zatím ještě nikdy neslyšela Plama, aby některého z draků označil za moc sympatického.

„Jinak ten papírek, co mi předevčirem ukázal Svát'a, je tak trochu znepokojivá záležitost. Lidé by správně neměli o existenci tohoto přístroje vůbec vědět. Je podezřelé, že se o něj někdo zajímá. Sice to nemusí znamenat nic vážného, ale mohlo by. Takhle na dálku o tom nechci mluvit. Svát'a ti po prázdninách řekne víc.“

„Ty mě napínáš, Plame.“

„Ne. Jen jsem opatrný. A ty bys měla být také.“

„Máš pravdu. Asi bychom neměli pokoušet štěstí ani touto komunikací.“

„Rád jsem tě slyšel.“

„A já tebe,“ ukončila hovor Hanka a ještě chvilku se snažila užívat si ten příjemný pocit vzájemného přátelství. Pak znovu naskočila na prkno, oblétna lázně druhou stranou a zamířila k Bohantrovu příbytku. Do postele se dostala dřív, než se starý drak vrátil domů.

Ráno ji nešetrně vzbudil drsný dračí hlas.

„Vstávejte, deruvi, musíme si promluvit! Okamžitě se dostavte k Lukerdekovi!“

„Co to bylo?“ vyděsila se Lída.

„Rychle se oblékni, Bohantyr nás volá,“ pobízela ji Hanka, „chce s námi mluvit. Asi kvůli tomu včerejšku.“

„No nazdar!“ vyletěla z postele její mladší kamarádka a byla oblečena rychleji než Hanka.

Obě poslušně naklusaly k audienci.

„Včera v poledne jste prý kvůli nějaké hlouposti vyvolaly konflikt s Kvidem,“ dračí hlas v místnosti skoro burácel.

Hanka postoupila kupředu: „Za to můžu já. Ale žádná hloupost to nebyla. Ten trest pro naši spolužačku byl nespravedlivý a zbytečně krutý.“

Odhodlaně se zamračila. Nehodlala se před drakem ponižovat ani prosit za prominutí.

„Prý jsi Kvida dvakrát poslala k zemi,“ natočil Bohantyr hlavu tak, aby na dívku hleděl zblízka.

„Zkoušel uhodit i mě. Naštvala jsem se.“

„Všichni draci se tím večer královsky bavili,“ zazubil se náhle Bohantyr. Ale když se zazubí velký zelený drak, moc legračně to zblízka nevypadá. Hance několik vteřin docházelo, že jí drak právě místo vynadání složil poklonu.

„Je to hnusný, nepříjemně sebevědomý náfuka,“ pokračoval Bohantyr, „nemám ho rád, takže mu ten nářez, co od tebe dostal, ze srdce přeju. Ale vzhledem k tomu, že si Kvida ocejovala zdejší nejmocnější dračice, její syn Pertinah si přeje, abych vás za ten incident nějak viditelně potrestal. To mu bohužel nemohu odmítnout, takže jsem rozhodl, že dnes a zítra si musí Lukerdek celé dopoledne hrát bez vás, a vy dvě v tu dobu budete za trest pomáhat v dračí kuchyni, kde připravují jídlo pro zdejší mláďata. Chce k tomu někdo z vás něco říct?“

„Že mi uvaříte něco dobrého, že jo?“ rozzářil se Lukerdek.

„Snad tam budeme nějak užitečné,“ pokrčila s úlevou rameny Hanka. Tohle byl druh trestu, který bylo možno bez námitek přijmout.

„A teď mi tu včerejší událost ještě jednou a pěkně se všemi podrobnosti vyprávěj,“ mrkl Bohantyr spiklenecky na Hanku. Tak proto nás vzbudil tak brzo, zasmála se v duchu a rozhodla se dopřát drakovi trochu zábavy a uspokojit jeho zvědavost.

Vylíčila celou událost přesně tak, jak ji vnímala. Drak si občas vyžádal i Lídín a Lukerdekův komentář, takže se celé povídání nakonec protáhlo mnohem déle, než všichni čekali.

„Asi se tu odnaučím snídat,“ vzdychla Lída, když jako obvykle doprovodily dráčka k jeho rannímu jídlu s kručícím žaludkem. Jakmile dojedl, všechno umyly, poslaly ho, aby si šel hrát s ostatními dráčaty, a pak obě zamířily za lidmi ve zdejší kuchyni.

Hanku překvapilo, že jich tu pracovalo jen pět. Kuchyně se právě teď tak trochu podobala řeznické provozovně. Jeden chlapík přinášel kusy dobytčat, další je vykostil a tři ženy maso krájely na kousky ve velikosti lidské pěsti.

„Á, vy jste ty naše pomocnice,“ usmála se nejbližší žena a opláchla si ruce ve vědru pod stolem, „tak tedy vítejte v malé dračí kuchyni.“

Dívky pozdravily a trochu znechuceně se rozhlížely po pultech se syrovým masem.

„Žádný strach, děvčata,“ zasmála se kuchařka, když viděla, s jakou nelibostí se rozhlízejí, „pro vás jsme nechali tu příjemnější část práce. Táhle u toho pultu budete krájet zeleninu, ve které se maso pro dráčata nakonec obalí.“

Žena hrábla nahoru do police a podala jim zástěry. Nakonec vyfasovaly velké nože a tři koše naplněné různými druhy zeleniny.

„No vida, naše hrdinky už přišly,“ ozval se náhle za nimi jízlivý hlas. Stál tam malý mužík neurčitého věku s rukama založenýma za zády. Hleděl na ně téměř výsměšně a kuchařka, která přistrčila na pult před dívky prkénka a mísy, sklopila hlavu a urychleně se vrátila na své místo u masa.

„Někdo si možná myslí, že je služba v kuchyni dostatečným trestem, ale já to vidím trochu jinak. A nejen já...“

Pomalou přistoupil k Hance a přitáhl si ji těsně k sobě za zástěru, kterou si právě zavazovala: „Takže si dovolím ti dát malou radu. Vypadni z Pasteku, a to co nejdřív. Jinak by se ti mohlo přihodit něco opravdu nepříjemného. A věř mi, že ta tvoje slavná magie tě proti tomu neochrání. Kruh doporučí, abys byla za své naprosto nevhodné chování vyloučena ze školy, rozumíš?“

Hanka se na muže podívala tak, že ji raději pustil a o krok ustoupil. Ale vyhrožovat nepřestal: „Stačí jediné sebemenší pochybení a budeš velice rychle vyhoštěna z města, to ti garantuji. Jestli tu ale chceš ještě pár dní zůstat, je tvou jedinou šancí se co nejdřív Okem vyvolenému Kvidovi pokorně omluvit a požádat ho o odpuštění. Jinak...!“

Hanka se silou mocí držela, aby na toho zakrslého chlapa nezačala ječet. Raději se kousala do rtu a polykala všechna slova dřív, než se jí prodrala na jazyk, aby hned na místě nezpůsobila další konflikt. Přítomní kuchaři vůbec nezvedli hlavu od své práce a v Lídíných vykulených očích se zrcadlilo pohoršení. Mužík už se však jen nadřazeně ušklíbl a důstojně odkráčel z kuchyně pryč.

Hanka si zuřivě upravovala zástěru, aby zamaskovala svůj nedostatečně ovládnutý vztek.

„To je ale drzost! Jak si ten chlap může dovolit něco takového říct?“ šermovala Lída rozhořčeně nožem na zeleninu. „Měla jsi ho poslat..., ty víš, kam.“

Hanka mezitím rozdýchala nejhorší příval adrenalinu a konečně se na kamarádku dokázala podívat s náznakem úsměvu.

„Nechci, aby mě vyloučili ze školy,“ popadla červenou řepu a mrskla s ní na prkénko, „navíc si myslím, že mě tenhle skrček přišel seřvat hlavně proto, aby si Kvido před zdejšími kuchaři zachoval tvář a autoritu.“

„Nepůjdeš se mu omluvit?“

„To ani náhodou! Nebudu se přece pokořovat před nějakým sadistickým zvrhlíkem,“ vybíjela si Hanka zbytky vzteku na další řepě.

Lída začala porcovat zelné hlávky. Zpočátku jí to moc nešlo, bylo vidět, že doma moc v kuchyni nepomáhá, ale učila se rychle. Musely sebou hodit. Nakrájet obsah velikých košů do oběda byla docela makačka.

Ve chvíli, kdy si Lída na chvíli odskočila, se k Hance přitočil chlapík, co do kuchyně donášel velké kusy syrového masa. Na tváři měl krvavou šmouhu, jak si otíral pot.

„Přijď za mnou o půlnoci k amfiteátru. A vezmi si s sebou své supervolonové prkno. Rád bych se s tebou trochu proletěl.“

Hanka se po něm nechápavě podívala. Umazaný, rozcuchaný, moc důvěryhodně zrovna nepůsobil. A proč se s ní chce sejít? To má být jako rande? Sjela ho opovržlivým pohledem.

„Neboj se. Umeju se a budu se chovat slušně. Nic, co bys nechtěla, slibuju. Jenom trochu pokecáme.“

Hanka už se nadechovala k odseknutí, ať se nenamáhá a jde to zkusit jinam, když dodal: „Jo, a až budeš zase ve škole, pozdravuj ode mě Gemsika Rohana. Prej k němu chodíš, jak jsem slyšel.“

„Jak to víš?“ udiveně si ho ještě jednou prohlédla.

„Večer ti to povím. Teď nemám čas. Musím makat,“ vyzývavě na ni mrkl a vrátil se ke své práci. Teď na Hanku dolehlo ještě větší dilema. Má tam jít? A jestli ano, má o tom říct Lídě? Ten mladík vyloženě čekal na chvíli, kdy tu její kamarádka nebyla. Sice nepožadoval, aby to držela v tajnosti, ale kdo ví. Musí si to ještě nechat projít hlavou.

Dračí oběd tentokrát Lukerdekovi chutnal, což pro dívky znamenalo, že se v následující hodině stihly bez problémů najíst i ony. Na kurz odpoledního létání poprvé za celou dobu zdejšího pobytu dorazil jejich svěřenec včas. Proto byli všichni skoro zaskočeni, když je Kornjefa opět požádala, aby se po hodině ještě zdrželi.

„Ale dneska jsme přece neměli zpoždění,“ zahleděl se dráček vyčítavě na Kornjefu.

„Všimla jsem si,“ přikývla dračice, „ale to ještě neznamená, že jsi jedním včasným příchodem smazal všechny své dluhy.“

„Vždyť musí mít ještě bolavá křídla,“ smažila se přimluvit Lída.

„A co kdyby si dneska pro změnu vyzkoušel plachtění?“ navrhla Hanka.

„Ještě nemá dost silná křídla. Nezládl by to,“ zamítla její nápad dračice.

„Vždyť by to mohl být jen krátký úsek. Třeba támhle z toho hřebenu. Věřím, že by to zvládl nejen on, ale i ostatní dráčata,“ dál naléhala Hanka.

Rudá dračice chvíli přemýšlela. „No dobrá, tak to vyzkoušíme,“ přikývla a otevřela jim bránu nahoru na skálu.

Lukerdek z toho byl trochu nesvůj. Kornjefa s ním několikrát nanečisto vyzkoušela správné držení křídel. Pak dráčka náhle a bez varování s pomocí magického nadlehčení hodila vpřed. Rázem se ocitl ve vzduchu a pokusil se neohrabaně mávnout křídly.

„Zachovej klid a nastav křídla, jak jsem ti řekla,“ zaslechla Hanka příkaz, vydaný na vlně dračí komunikace. Lukerdek poslechl a roztáhl celou plochu křídel. A to, co zpočátku vypadalo jako neohrabaný pád, se vzápětí změnilo na plynulý klouzavý let. Sice přistál trochu jinde, než měl, a skoro udělal po dopadu na zem kotrmelec, ale na první let to nebylo špatné. Hanka s Lídou to sledovaly shora a měly trochu obavy, jestli za ten nápad nedostanou od dráčka vynadáno.

Kornjefa odlétla za ním. Netrvalo dlouho a Lukerdek znovu prošel její branou nahoru na skálu, kde stály obě dívky. Hrnul se k nim jako velká voda: „Viděly jste to? Já jsem letěl, já jsem to dokázal!“

„Byl jsi úžasný,“ jásala spolu s ním Lída a Hanka si tiše oddychla. Plam měl pravdu.

„No,“ zafuněla pobaveně Kornjefa, „úžasně to sice zatím nebylo, ale jako první pokus to ušlo.“

„Tak já to zkusím ještě jednou,“ hrnul se ke kraji Lukerdek.

„Dobrá,“ souhlasila rudá dračice, „ale tentokrát už budeš muset odstartovat sám.“ A začala mu vysvětlovat, jakým způsobem se rozběhnout a odrazit.

„A vy dvě na nás počkejte dole,“ otevřela dívkám bránu do parku.

Tentokrát mohly sledovat Lukerdekův pokus zezdola. Po odrazu měl sice dráček trochu potíže, než se mu podařilo křídla nastavit do správného úhlu, ale pak plachtil nádherně až skoro k nim. Byl tak spokojený a nadšený, že to spravilo náladu i rudé dračici. Milostivě je propustila a Lukerdek pospíchal, aby o svém zážitku pověděl svým dračím kamarádům, kteří z povzdálí sledovali jeho doučování.

Skvělá nálada vydržela dívkám až do večere. Těšily se na klidnou chvíli u jídla, takže ani nepostřehly zakrslého mužíka, který si Hanku „vychutnal“ už v poledne. Nyní se dívkám postavil za záda a čekal, až si ho všimnou.

„Jejda,“ lekla se Lída, když se nad ně naklonil. Muž ale nejevil zájem o ni, ale o Hanku.

„Dopřáváš si tu dlabenec místo toho, aby ses šla omluvit?“ zamračil se na ni. „Ty si zřejmě neuvědomuješ, o co tu jde.“

Hanka jen pokrčila rameny a natáhla se k tácu pro další placku. Mužik ale tác hrubě odstrčil stranou: „A nejez, když s tebou mluvím! Postav se!“

Tohle už bylo trochu moc a Hanka se rozhodla, že si to nenechá líbit. Naprosto nechápala, kde bere ten nesympatický skrček právo ji takhle sekýrovat.

Vtom se na druhé straně velkého kamenného stolu ozvaly rozčilené hlasy a dva muži se tam pustili do hádky. Vypadalo to, že nemají daleko ke rvačce. Malý mužik se přestal věnovat Hance a bez meškání vystartoval k těm dvěma.

Dívka se natáhla pro další placku, ale než na ni dosáhla, někdo ji chytil za loket a strkal pryč. Poznala mladíka z kuchyně.

„Rychle odtud vypadni,“ šeptal naléhavě, „s ním není radno si zahrávat. Radši se mu ztrať z očí, než si na tebe zase vzpomene.“

„Copak oni...?“ kývla směrem k znesvářeným mužům.

„Jo, přesně tak,“ usmál se mladík, „poprosil jsem je, aby odlákali jeho pozornost a tys mohla zmizet. Tak už běž. A nezapomeň přijít večer.“

Vzaly to s Lídou k Bohantyrovu příbytku poklusem. Tam snad za nimi ten protivný člověk nepříjde.

Večer, když se jim konečně podařilo Lukerdeka uložit ke spaní, se Hanka rozhodla, že o své schůzce před Lídou raději pomlčí. Vykradla se ven až poté, co kamarádka usnula. Bohantyr ještě nedorazil, tak to bylo celkem snadné.

Mladík na ni už zřejmě čekal, protože vystoupil ze stínu dřív, než došla k parku.

„Proč jsi chtěl, abych přišla?“ zeptala se podrážděně. „Vlastně ani nevím, jak se jmenuješ.“

„Leon Frask. A chci s tebou mluvit hlavně proto, že trestuhodně podceňuješ situaci. Včera večer jsem obdržel od Rohana vzkaz, abych ti byl v případě potíží nápomocen.“

„Co je Rohanovi do toho?“ podivila se Hanka.

„To opravdu nevím. Jen ti tlumočím, oč mě požádal. Jak tě tak pozoruju, asi bych ti měl co nejrychleji vysvětlit některé věci. Jinak tu nejspíš do konce příštího týdne nevydržíš. Ale tady není vhodné místo na pokec. Navíc je tu pěkná zima. Vezmu tě do poněkud příjemnějšího prostředí a udělám ti výbornej čaj. Co ty na to?“

„Mluvit ano a čaj taky ano,“ opatrně souhlasila Hanka, „ale nic dalšího si od našeho setkání neslibuj.“

„Jak si budeš přát,“ zavibroval v jeho odpovědi náznak smíchu.

Naskočil na prkno před ni, aby mohl řídit směr. Po deseti minutách přistál u malé nenápadné jeskyně. Oba už byli pěkně zmrzlí. Hanka cítila silné magické pole, vyzařující z masivu pod nimi.

Zavedl ji dovnitř. Ukázalo se, že tu má pohodlně zařízený příbytek. Hanka konečně odložila svou nedůvěřivost. Leon ji obsluhoval s kamarádkou nenuceností a ani v nejmenším nenaznačoval, že by měl zájem o něco víc.

„Víš, tohle místo je tak magicky narušené, že je jen nepatrná pravděpodobnost, že by někdo poslouchal, o čem mluvíme,“ vysvětloval, zatímco naléval vroucí vodu na barevnou směs bylin a květin.

„Máš to tu pěkné,“ ohřívala si dlaně o šálek s čajem a začínala být zvědavá, co se dozví.

Posadil se proti ní a přistrčil doprostřed stolu misku s křupavými lupínky: „Víš, nemůžeme tu zůstat moc dlouho, abychom nevzbudili podezření.“

„Proč? Někdo tě sleduje?“

„Mě ne,“ zasmál se Leon, „ale ty jsi tu od včerejška středem pozornosti. Ale když si ti, co tě sledují, budou myslet, že tě balím, nebude je to zajímat. Nerad bych, aby zjistili, že stojím na tvé straně ve sporu s Kvidem. To bych se tu jako sluha dlouho neohráł.“

„Co je vlastně ten Kvido zač?“

„Konečně správná otázka,“ usmál se mladík na Hanku. Ustrkl trochu čaje a začal vysvětlovat.

„Kvido je vlastně nejvyšším šéfem lidské lázeňské komunity. Je nejvěrnějším služebníkem Zadrápnuté. Nevím, jestli jsi ji viděla, je to nejstarší dračice v Pasteku i v širokém dalekém okolí. V jejích prackách se sbíhají nitky veškerého zdejšího života. I když oficiálním kápem zdejších draků je její syn Pertinah, to podstatné rozhoduje a řídí právě ona. Ona a její služebník Kvido se svou sestrou.“

„A kdo je ten mrňous, co do mě tak navázal v poledne a u večeře?“

„To je Kleofáš Chrbel. Na toho si dej velký pozor. Je nebezpečnější, než vypadá. Patří mezi Okem vyvolené, což mu dává velkou moc.“

„Okem vyvolené? Co to znamená?“

„Copak ty nic nevíš o Kruhu dračího oka?“

„Ani to nejmenší.“

„Aha. Tak to abych vzal ty informace pěkně z gruntu. Kruh dračího oka je mystický řád, který významným způsobem ovlivňuje dění v Pasteku. Nikdo přesně neví, čemu všemu se Kruh věnuje, ale jeho šest nejvyšších představitelů všichni znají. Mají titul Okem vyvolení a běda tomu, kdo se jim znelíbí.“

„Jako třeba já,“ ušklíbla se Hanka.

„Jako třeba ty,“ přikývl Leon a pokračoval, „pod jejich vedením pracuje v Kruhu další skupina řádných členů, kterým se říká Okem pojmenovaní. Kdo všechno mezi ně patří, už není tak jisté. Několik jich působí v městské radě, někteří mohou pracovat v utajení. No a nakonec jsou tu ti, co by do řádu rádi vstoupili, ale nemají zatím potřebné zásluhy. To jsou takzvaní Přístupující.“

„Berou každého, kdo se přihlásí?“ zajímalo Hanku.

„K nim se nejde přihlásit,“ zavrtěl hlavou Leon, „musí si tě vybrat některý z Pojmenovaných. Ten tě přivede na rituál Předání světla dračího oka a ty se staneš Přístupujícím. Což ovšem ještě zdaleka neznamená, že se časem dostaneš mezi Pojmenované. Každý Přístupující má v podstatě rok na to, aby prokázal dračímu oku svou užitečnost. Jsou-li jeho skutky uznány jako dostatečné, je pojmenován a tím zařazen mezi stálé členy Kruhu. Pokud se mu to nepodaří, je označen za bezejmenného a udělá nejlíp, když se pak z Pasteku

odstěhuje. Jako odmítnutý totiž obvykle nedostane od městské rady povolení vůbec na nic. S bídou se pak uživí jako ten nejpodřadnější sluha.“

„Takže do Kruhu musí vstoupit každý, koho si vyhlédnou?“

„To ne. Spousta lidí na pozvání odpovídá vyjádřením, že se ještě necítí dost vzdělaní či zkušení na to, aby přijali takovou zavazující zodpovědnost. V takovém případě je Pojmenovaní nechají na pokoji, nebo je zkusí znovu oslovit třeba až za pár let. Rozhodně je to lepší varianta, než se ocitnout mezi bezejmennými.“

„A působí nějaká Pojmenovaní i na škole?“

„Oficiálně ne. Není však vyloučené, že se tam nachází někdo v utajení. Jestli kalkuluješ s tím, že na tebe ve škole Kruh nedosáhne, tak bych tě měl vyvést z omylu. Dračí profesori i učitelé se snaží udržet s Kruhem dobré vztahy. Nezapomeň, že i škola každou chvíli potřebuje od městské rady nějaké povolení.“

„Jestli jsem to správně pochopila, říkáš mi, že proti nim vlastně nemám šanci...“

„Tak nějak. Ale kdyby ses veřejně omluvila, mohlo by to změnit situaci ve tvůj prospěch.“

„To řekl profesor Rohan?“

„Ne. To říkám já. Měla bys poslechnout Chrbelovu radu a Kvidovi se omluvit. Těch pár slov, co ti to udělá?“

Leon chvíli čekal, jak Hanka na jeho radu zareaguje. Ta ale jen tiše usrkávala čaj a nic neříkala.

„Jestli se bojíš tělesného trestu, tak ten ti pravděpodobně nehrozí,“ pokračoval proto v monologu, „ten ti nemohou udělit bez souhlasu draka, který tě zaměstnává. A Bohantyr, jak ho tak znám, je velice rozumný drak, není zaujatý proti lidem a nenechá si od nikoho poroučet. Nedá Kvidovi souhlas s bičováním. Podle všeho z toho vyvázneš jen se slovním pokáráním. To je skutečně malá cena za to, že tady budeš moct dál studovat. No řekni sama...“

„Musím si to všechno pořádně rozmyslet,“ odložila Hanka prázdný šálek a zvedla se, „ale jsem ti vděčná za všechny informace, které jsi mi poskytl.“

„A nechceš se ještě chvíli zdržet?“ lákal ji Leon.

„Ne, díky. Už musím letět,“ vzala si své supervolonové prkno a vyrazila chladnou nocí k domovu.

Měla hodně o čem přemýšlet. Rýsovaly se před ní vlastně jen dvě varianty. Buď se omluví a možná ji nechají v Pasteku dostudovat aspoň tenhle ročník, nebo se vzepře, a pak ji asi dříve nebo později čeká vyhoštění z města. Ochránci ji sem poslali s úkolem chránit Lídu. Měla by k tomu přihlídnout a zachovat se zodpovědně. To znamená vyzkoušet variantu s omluvou. Ale trápila ji pochybnost, jestli je to opravdu nejvhodnější řešení. Vždyť se přece nemá za co omlouvat. Zachovala se správně a přiměřeně. Proč mají mít mocní pravdu, i když pravdu nemají? Proč se má pokořit před nějakým namyšleným surovcem? Není důležitější si zachovat sebeúctu? Nebo má raději ustoupit a splnit úkol? Tohle dilema rozdíralo dívčino vědomí hůř, než by ji dokázala potrápit zanícená tříska. Jak se rozhodnout? Jestli se opravdu chce stát ochránkyní, bude se možná do podobných situací dostávat častěji. Bude muset potlačovat své osobní pocity a jednat v zájmu přiděleného poslání? Jak často bude muset zapírat své přesvědčení? A dokáže to vůbec? Co by na to asi řekl R'íhan, zeptala se sama sebe. Určitě by odpověděl, ať naslouchá svému srdci. Jenže ani její srdce teď nebylo rozhodnuté. Má chránit Lídu nebo zůstat sama sebou? Co by na to řekl Plam? Asi aby zůstala věrná sama sobě. A Svát'a? Aby chránila Lídu. A Rafan? Aby našla způsob, jak zvládnout oboje. Rafan by určitě dokázal něco vymyslet, ale Hanku právě teď nic geniálního nenapadlo.

Usnout se jí podařilo až k ránu. Nebylo proto divu, že opět s Lídou zaspaly. Lukerdek byl otrávený, že si zas bude muset celé dopoledne hrát bez nich a byl u snídaně pěkně rozmrzlý. Pomoc v kuchyni tentokrát taky nepatřila mezi dvakrát příjemné, protože musely

loupat divně čpící cibulky a pak je krájet do smradlavého sosu. Jak se pak v poledne ukázalo, Lukerdek měl na cibulky stejný názor jako dívky, a plival sousta na všechny strany. Než ze sebe vydrhly všichni ten nevalně čpící sajrajt, zase na ně místo oběda čekalo jen pár zbytků. Pozitivní byl jen fakt, že se tam už nepotkaly ani s Kvidem ani s Chrbelem.

Odpoledne na hodině létání je čekalo překvapení. Kornjefa si s sebou přivedla dalšího růžového draka a mláďatům oznámila, že si dnes plachtění mohou vyzkoušet všichni zájemci. Jak se dalo čekat, žádný dráček nechtěl odejít, ani ten nejmenší. Kornjefa spokojeně přikývla a odvedla je na jiné místo, než byli včera. Startovací skála nebyla tak vysoko a měla lepší odrazovou plochu. Dole byla písčité planina, velmi vhodná na přistání. Kornjefa vzala své malé svěřence na vrchol a druhý růžový drak zůstal dole, aby dráčky jistil v případě neúspěšného letu. Lída a ostatní studenti z jejich školy se mohli usadit v písku a počkat, až přijde na řadu jejich svěřenec, aby mohli ocenit jeho šikovnost. Všichni toho využili, aby si odpočinuli a popovídali.

„Já mám hlad, že bych jedla hřebíky,“ líčila Lída ostatním, jak skoro pokaždé zaspí a jak dnes obě dvě dopadly u oběda, který Lukerdekovi nechutnal. Teď se tomu člověk mohl v pohodě zasmát. Jeden z kluků vylovil z kapsy svačinu a galantně ji nabídl Lídě a Hance.

„Dneska odpoledne to vypadá, že nás naši malí nebudou honit parkem jako obvykle, tak tolik nevyhládnou,“ zasmál se, když mu děkovaly.

Pro dráčky bylo plachtění malým svátkem. Každý z nich chtěl létat tolikrát, kolikrát jen to půjde. Konec dnešního kurzu uvítali na rozdíl od ostatních dnů s lítostí. Dotírali na Kornjefu, že chtějí stejný program i příště. Ta ale jen zavrtěla hlavou a prohlásila, že plachtění přijde na řadu nejdřív až za tři dny, ale jen tehdy, když dráčci prokážou patřičnou snahu trénovat křídelní svaly. Malé to sice trochu zklamalo, ale ve vzájemné dračí komunikaci si umiňovali, že se musí snažit, aby si zase mohli co nejdřív zalétat.

„Tomuhle se ještě zdaleka nedá říkat létání,“ vlídně podotkla rudá dračice, „je to jen základ plachtění. Samotné létání je mnohem, mnohem lepší a máte se na co těšit. Na to ale drak potřebuje náležitě vytrénované svaly, aby patřil mezi nejsilnější a nejhbitější letce. Magií se to sice dá ještě o něco vylepšit, ale základem je dobrá kondice. Proto je trénink tak důležitý.“

„Teď, když jsme zkusili plachtění, budeme trénovat, jen se z nás bude kouřit,“ ujistil Kornjefu nejmenší dráček.

„Poslyš, nemohl bys nám přinést večeři, abychom nemusely ke stolu?“ oslovila Lída kluka, co jim dal svačinu. „Víš, otravuje nás tam jeden neodbytný skrček a asi by bylo lepší, kdybychom ho u jídla nepotkaly.“

„Vím, kterého myslíš. Je stejně protivnej jako Kvido,“ usmál se na Lídu oslovený kluk, „to se dá snadno zařídit. Počkáte kousek stranou. Když tam bude, přinesu vám jídlo. Když ne, přijdu oznámit, že je čistý vzduch a najíte se s ostatními.“

Jakmile Hanka s Lídou osaměly, poklepala Hanka kamarádce uznale na rameno: „To jsi zařídila fakt na jedničku. Prima nápad!“

Lídu její pochvala viditelně potěšila.

„Myslím, že k drakům za námi dolejet nebude. Když se mu dokážeme vyhnout v době jídla, nebudou nám jeho řeči kazit den,“ konstatovala spokojeně a Hanka jí musela dát za pravdu.

Díky jejímu nápadu se ani během soboty nesetkaly s nikým, kdo by chtěl na Hanku naléhat, aby se Kvidovi omluvila. Na hodině létání dráčci trénovali ochotněji a usilovněji než obvykle. Pak sebou unaveně plácli do usychající trávy a Lukerdek jako obvykle Hanku požádal o pohádku.

Jak se zabrala do vyprávění a soustředila se na doprovodné efekty, ani si nevšimla, že se za její záda mezi naslouchající vplížil i Bohantyr. Jeho přítomnost zaznamenala až poté, co dovyprávěla.

„Moc hezké,“ ocenil její vyprávění starý drak, „jsem rád, že se o Lukerdeka tak pěkně staráte. Svůj volný den si opravdu zasloužíte. Přišel jsem, abych vám otevřel bránu do Pasteku, jestli chcete.“

„Opravdu?“ rozzářila se Lída. „To bude skvělé.“

„Ale znám to tam jenom na tržišti, jestli to nevádí.“

„Nevadí,“ rychle souhlasila Hanka, „mám s sebou prkno, takže se domů dostaneme bez problémů.“

„Výborně,“ přikývl Bohantyr, „na stejném místě si vás vyzvednu zase v pondělí ráno v osm. Souhlasíte?“

Obě dívky nadšeně přikývly, jen Lukerdek vypadal maličko smutně.

„Vždyť s tebou budeme ještě celý příští týden,“ pohladila ho Lída jemně po nozdrách a ještě se za ním jednou ohlédla, než prošla branou, kterou jim vykouzli starý drak.

Hanka svou kamarádku odvezla na prkně až k ní domů, ale dál jít nechtěla. Těšila se na tiché podkroví, které bude mít celou neděli jen sama pro sebe, jíst bude moci, kdy ji napadne a ráno si parádně přispí.

Původně chtěla celý den prolenošit, ale už před polednem ji to přestalo bavit a rozhodla se trochu přemístit nábytek v obývacím pokoji, aby to tam bylo hezčí a útulnější. Jak postrčila knihovnu víc do rohu, pocítila najednou, jak se o ni otřela utajená magie. Ne nadarmo ve škole trénovala odhalování skrytých vlastností. Navíc tohle maskovací kouzlo bylo provedené jen tak halabala. Nepotřebovala ani minutu, aby objevila skulinu ve dřevě a kus prkna, který se dal vysunout. Za ním se ukrýval vlhkem zkrabacený sešit. Opatrně ho vyndala a položila na stůl.

Byl nadepsaný úhledným školním písmem. Stálo tam: Odhalená tajemství shromáždil Huk.

Otevřela desky a objevila mapu pastecké školy. Nechápala, co je to za tajemství a listovala dál. Následovalo několik mapek, patrně míst ve městě, neboť se jednalo o ulice mezi domy. Na jedné z dalších stránek byl namalován nádherný vzrostlý strom. Za ním objevila několik kreseb z přírody a jakýsi podivný sad. Pak otočila list a poznala ústřední prostor lázní. Následovalo několik obrázků skal a na předposlední stránce bylo uprostřed skalní stěny namalované dračí oko. Pokrčila nad sešitem rameny a nechala ho ležet na stole. Třeba to Svátů bude zajímat, až se vrátí.

Večer už podkrovní byt vypadal čistě a útulně. Hanka se spokojeně uvelebila s knihou v křesle. Z jejího úmyslu si číst ale nakonec nebylo nic. Začala totiž přemýšlet o dalším týdnu v dračích lázních.

Omluvit se Kvidovi nebo neomluvit? Zatím se konečnému rozhodnutí úspěšně vyhýbala. Zahleděla se na bílý flíček na svém prstenu, který stvrzoval její přísahu ochráncům. Jestli má dovést svůj zdejší úkol ke zdárnému konci, měla by asi potlačit své pocity a udělat všechno pro to, aby mohla zůstat na škole. Měla by poslechnout hlas rozumu, zatnout zuby a zachovat se zodpovědně. Už přece není žádné dítě, aby vykřikovala do světa: tohle chci a tohle nechci. Nyní má úkol. Když se omluví, bude ho moci splnit. Jestli však ty, kdo jí dali svou důvěru, kvůli hloupé omluvě zklame, bude v jejich očích vypadat jako neschopná malá holka. Ač se tomu všechny její instinkty bránily, rozhodla se Kvidovi omluvit. Vůbec se na návrat do dračích lázní netěšila.

V pondělí v osm hodin si je Bohantyr vyzvedl a v deset už měly obě dívky pocit, že jejich volný den byl jenom něco, co se jim v nějakém velice dávném čase zdálo. Zapadly do obvyklého kolotoče povinností, jako by to dělaly odjakživa.

V poledne Hanka Lídě oznámila, že už se schovávat nebude, a až potká Kvida, že se mu přece jen omluví, aby byl klid.

„Ty taky jednomu zkazíš každou radost,“ byla její kamarádka zklamáná, že plánovaný spiklenecký komplot kolem jídla nebude pokračovat.

Jako naschvál celé dva dny Hanka mohutného nepříjemného chlapíka ani nezahlédla. Náhodou na něj narazila až ve středu u večere. Muž jí zastoupil cestu a jeho pohled vyjadřoval všechno možné, jen ne vlídnost.

„Dobrý večer,“ řekla Hanka a sbírala síly k vyřčení své omluvy. Než se ale na to stihla nadechnout, Kvidovi skoro zbělely klouby, jak zuřivě svíral pěst kolem rukojeti svého bičíku.

„To ani náhodou, ty pýchou zaslepená mrňavá hnido,“ odsekl vztekle, „ty urážko dračího oka. Ještě jsi nepochopila, že máš zmizet tam, odkud jsi přišla?! Máš tu drzost se sem vrátit a oslovit mě, aniž bys lízala prach u mých nohou?!“

„Ale...“ chtěla se dotčeně ohradit dívka. Jenže mohutný chlap nevypadal, že by ji chtěl pustit ke slovu.

„Nechápu, že tě ještě Bohantyr s ostudou nevyhnal pryč. Myslíš si, že jsi bůhvíco? Tvoje hloupé manýry tě brzo přivedou do problémů. Každý drak, kterého potkáš, se tě bude štítit...“

Hanka náhle ucítila nepatrný magický dotek. Přesně na tyhle jemné skryté čáry byla od chvíle, kdy ji Pohromakové trápili upířím cucem, dost alergická. Vnímala, jak jí Kvido podsouvá magické ovlivnění. V jeho kouzle bylo cosi záluďného. V první chvíli to vypadalo, že jí chce nenásilně vylepšit náladu, ale za prvním dojmem bylo navázáno ještě něco dalšího, podstatně horšího. Zaštitila svou mysl a ztratila poslední zbyteček odhodlání se omluvit.

„...každému drakovi, kterého potkáš, budeš smrdět hůř, než...“ pak Kvidovi došlo, že už nemá šanci kouzlo dokončit, protože Hančiny štíty byly na mužovy schopnosti příliš silné. Zarazil se a zaváhal. V hloubi duše si uvědomil, že by opět mohl narazit a při otevřeném konfliktu utrpět další veřejně sledovanou porážku. Měl tolik soudnosti, aby v magickém útoku nepokračoval.

„Nestojíš mi za ten čas, co tu s tebou ztrácím,“ odstrčil ji z cesty a s toporně vztyčenou hlavou odkrácel pryč. Tohle už by nedokázala spravit žádná omluva. Hance se ulevilo. Její dilema za ni vyřešila Kvidova arogance a záluďnost. Teď už z něj byl regulární nepřítel a nedalo se to žádným způsobem vzít zpět. Ten fakt jí zcela nelogicky vylepšil náladu. Ať se stane, co se stane, nyní už nebude muset potlačovat své pocity a instinkty. Jako by znovu našla sama sebe. S chutí se najedla a Lídiny soucitné pohledy jí připadaly legrační. Ostatní sloužící se od ní začali nenápadně odtahovat. No a co? Stejně už tu budou jen tři dny.

Ještě téže noci ji ze spánku vyrušila dračí komunikace. Jakmile ucítila její dotek, vyděsila se, že se něco přihodilo Plamovi. Ale tohle nebyl její dračí kamarád.

„Uklidni se, dívko, všechno je v pořádku, nic mimořádného se neděje,“ oslovil ji Bohantyrův mentální hlas, „jen jsem tě chtěl požádat, aby ses u mě na chvíli zastavila.“

Ten má nápady, pomyslela si rozespale, když se hrabala z postele a zívala na celé kolo. Tiše se vyplížila, aby nevbudila Lídu, a s trochou zvědavosti vyhledala starého draka.

„Posaď se,“ vyzval ji. Vzhledem k tomu, že tu nebyla jediná židle, vzala za vděk podlahou.

„Víš, původně jsem vás přijal, abych Lukerdeka trochu zabavil a mohl dát chůvě na pár dní volno,“ pokračoval drak, „nečekal jsem ale, že budete tak dobré. Máte na mého malého svěřence až neuvěřitelný vliv. Nejenže si vás oblíbil, on vás dokonce začal respektovat. To v jeho případě považuji skoro za malý zázrak. Navíc ho tvojí zásluhou začaly bavit i hodiny létání. Co dodat? Jsem s vámi spokojen.“

„Díky,“ rozpačitě zareagovala Hanka. Že by ji Bohantyr tahal z postele jen kvůli téhle pochvalě? To nebylo pravděpodobné. Zvědavě přemítala, co má asi starý drak za lubem.

„Většina žáků školy sem přichází s nadějí, že si vyslouží dračí cejch. Jsem ochoten stát se tvým patronem a tuhle čest ti prokázat. Jestli o to stojíš a nemáš-li už jiného patrona z našich řad, jsem připraven tě označit jako dračího služebníka a dosvědčit tvou způsobilost.“

Hanka zalapala po dechu, tohle by ji ani ve snu nenapadlo. Co teď? Neurazí se Bohantyr, když ho odmítne? Jak z toho vybruslit, aniž by ho rozhněvala?

„To je opravdu... promiňte, jsem z té nabídky trochu vedle,“ hledala Hanka narychlo slova, „je to od vás vsutku šlechetné gesto. Pro mě byl zdejší pobyt hlavně velice zajímavou zkušeností. Nečekala jsem podobnou nabídku. Já...“

„Nic ti nevnuču,“ usnadnil jí situaci starý drak, „můžeš si to v klidu rozmyslet. Dračí cejch je pocta i závazek. Je dobré si ujasnit, zda o něj máš či nemáš zájem. Kdybys došla k názoru, že o cejch stojíš, víš, kde mě hledat. Moje nabídka stále platí.“

„Moc si toho vážím,“ oddechla si dívka, že nebude muset draka odmítnout rovnou, „jako patron byste se mi opravdu zamlouval, ale o dračím cejchu jsem zatím neuvažovala. Děkuji za ten čas na rozmyšlenou, který jste ochoten mi poskytnout.“

Až když byla zpět v posteli, si uvědomila, jak velké měla štěstí, že Bohantyr její váhání vyhodnotil jako zodpovědné chování a ne jako urážku. Jak znala draky, většina z nich by tolik ohleduplnosti neměla.

U snídaně se dívky znovu setkaly s opatrnou odtažitostí služebnictva. S Lídou mluvili normálně, ale Hance se všichni viditelně vyhýbali.

Naštěstí se její konflikt s Kvidem nepromítl do vztahů s Lukerdekem ani v tom nejmenším. Malý dráček byl každým dnem příjemnější a vstřícnější. Už ani jednou nezmeškaly jeho vinou žádné jídlo, při krmení neprskal omáčku všude kolem sebe a dokonce občas poslechl, když ho napomenuly, že se chová nepatřičně.

V sobotu měly obě dívky v očích slzy, když si uvědomily, že se s ním budou muset rozloučit. I dráček byl velice smutný a žadonil, aby u něj zůstaly napořád. Až teprve, když na něj Bohantyr zavrčel, aby se choval jako drak, přestal Lukerdek škemrat. Jeho oči však mluvily za něj.

Bohantyr jim opět otevřel bránu do Pasteku, jinak by dívky musely čekat až do neděle, až bude končit domluvená služba i jejich spolužákům. Drak jim věnoval několik překrásných drahých kamenů a prohlásil, že to v podstatě není ani tak mzda, jako spíš poděkování za to, jak oddaně se o Lukerdeka staraly. Když Lída prošla branou, starý drak ještě na okamžik Hanku zadržel a podal jí navíc jeden kámen. Byl to hrubý neohlazený nerost a byl až neuvěřitelně nasáklý magií.

„A tohle máš za to, že jsi mi pomohla vyhrát sázku,“ mrkl na ni téměř spiklenecky.

„Sázku?“ zarazila se Hanka.

„Vsadil jsem se, že se Kvidovi neomluvíš.“

„Na to asi moc draků nesázelo, co?“ zasmála se Hanka.

„Jen já a Kornjefa,“ potvrdil její odhad Bohantyr.

„Málem jste prohrál. Chtěla jsem se omluvit,“ pokrčila dívka rameny.

„Tss,“ syknul posměšně drak, „máš v sobě něco dračího. Takovému protivnému namyšlenci by ses podle mě omluvit nedokázala. Přeji ti šťastný let.“

„Šťastný let i vám,“ rozloučila se Hanka a prošla branou do Pasteku za svou kamarádkou, která ji už netrpělivě vyhlížela.

Lídino tajemství

Sváťa se z prázdnin vrátil už v sobotu večer. Jako by se s jeho příchodem celý podkrovní byt rozzářil. Vtrhl dovnitř rozesmátý, s velkou taškou sušenek, oříšků, ovoce a čokolády. Odhodlaně svoje zavazadlo bránil před Hankou, která do něj hned chtěla nahlédnout. Milostivě jí na uvítanou přídělil jednu čokoládu, ovoce vyndal na mísu a zbytek zásob křečkovsky uschoval do své ložnice.

„Myslel jsem, že nemáš sladké ráda,“ překvapeně sledoval, jak v kamarádce darovaná čokoláda rychle mizí.

„Na rozdíl od tebe,“ olízla si prsty, „jsem dva týdny téměř hladověla.“

„U draků ti nedali najíst?“ zarazil se a nebyl si jist, zda si z něj Hanka neutahuje.

„No, občas to tam bylo trochu složitější,“ pokrčila rameny a začala vyprávět. Sváťa pozorně naslouchal a pak doběhl ještě pro jednu čokoládu a oříšky.

„Promiň, to jsem netušil,“ omluvně dobrotu přistrčil přes stůl před Hanku. Pak začal pro změnu vyprávět on, co je nového doma a v Santareně. Když Hanka vyzvídala, co říkal Plam, Sváťa jen s úsměvem zavrtěl hlavou: „To ti povím až zítra, protože bychom jinak ani nešli spát. Ty jsi měla dneska náročný den a já taky. Takže vydrž, všechno se postupně dozvíš.“

„To není fér mě takhle napínat,“ udělala na něj ublížený kukuč, ale nezlobila se. Uznala, že má pravdu, že i ona už se těší do své zdejší postýlky. A představa, že může zítra vstávat, až se jí bude chtít, v ní vzbuzovala téměř euforii. Jak málo někdy stačí k tomu, aby se člověk cítil šťastný.

Nedělní ráno si zasloužilo své jméno. Venku bylo mrazivo, ale uvnitř se teplota díky magii zdejšího domu držela na velmi příjemné hladině. Sice si mohli zapálit oheň v krbu, ale to bylo spíš na efekt než kvůli zimě.

„Chceš snídani do postele?“ zaťukal na ni Sváťa. Chvíli o jeho nabídce velice vážně uvažovala, ale pak vyskočila a rychle se oblékla. Lépe se jim bude mluvit u stolu.

Sváťa začal o setkání s Plamem vyprávět ještě s plnou pusou.

„To víš, chtěl o tobě vědět úplně všechno, když si tenhle školní rok nemůžete povídat jako obvykle. Tak jsem mu postupně vylíčil všechno, na co jsem si vzpomněl, a nakonec jsem se vytasil s tím okopírovaným obrázkem domitoroskopu. Plam z toho taky nebyl dvakrát moudrý, ale slíbil mi, že se na to někoho zeptá.“

„A koho se na to ptal?“

„Jednoho dračího archiváře. Prý na něj musel použít drobnou magickou motivaci, aby byl vůbec ochoten o tom hovořit.“

„No jo, jemná kouzla, to je něco, co Plam skvěle ovládá,“ zasmála se Hanka, „ostatní draci jsou zvyklí na silnější magii a jeho specialit si obvykle ani nevšimnou.“

„Podle toho, co archivář vyprávěl, je domitoroskop zařízení, které v případě potřeby dokáže najít Pána pokladů.“

„Najít Pána pokladů? Co je to za blbost,“ podivila se Hanka, „copak on se někde schovává?“

„Víš co? Tak já ti to celé vylíčím od začátku, tak jak to vyprávěl Plam,“ dopil Sváťa kakao a pak pokračoval.

„Současným pánem draků je Habeturdeur. Když zvítězil nad svým předchůdcem, žil prý nějakou dobu celkem klidně na území svého rodného hnízda. Jenže jak šel čas, začali ho tam vyhledávat mladí silní draci, aby si s ním změřili své síly. Nic nepomohlo, že jich pár zabil, přilétali stále další a další. Znechucený vládce draků se odstěhoval a usídlil se stranou od ostatních. Jenže ti, co s ním chtěli bojovat, ho zase našli. To už se naštvál a začal se skrývat. Jenže proti tomu oficiálně protestovalo několik dračích hnízd. Prý by Pán pokladů měl být k zastížení vždy, když je třeba projednat něco důležitého. Říkali: jako vládce draků by měl

v těchto situacích vládnout a ne se schovávat. Proto Habeturdeur vymyslel domitoroskop a nechal ho v opatrování svému rodnému hnízdu. Jenže zase se našel nějaký vykuk, který domitoroskop ukradl, aby mohl vyzvat Pána pokladů na souboj.“

„Koukám, že to pán draků nemá jednoduché,“ ušklíbla se Hanka.

„To nemá. Ale je to prý drak značně inteligentní s vysoce vyvinutým sedmým smyslem. Proto domitoroskop zdokonalil a vytvořil jich celkem třináct. Na dračím shromáždění přístroje rozdál tak, aby v těch největších důležitých lokalitách byl vždy aspoň jeden. Upozornil draky, že pouze jeden z rozdaných přístrojů bude ukazovat na Pána pokladů. Ostatní budou zaměřeny na draky, kteří s ním nemají nic společného. Ostatní měli tendenci reptat, ale Habeturdeur je uklidnil, že jakmile někdo začne kterýkoliv z přístrojů používat, on se to zaručeně dozví a přijde se osobně přesvědčit, co se objevilo za problém. Pokud ale domitoroskop někdo vezme z legrace nebo z rozmaru, může od něj očekávat nepříjemný trest. A jestliže s ním některý drak bude chtít zápasit o titul Pána pokladů, musí nejdříve prokázat dostatek inteligence a schopností tím, že ho i v těchto ztížených podmínkách dokáže najít. S tím ostatní souhlasili.“

„A co ten náčrt? Ten taky dělal pán draků?“

„O tom archivář nic netušil. Každý Uznáný starší samozřejmě ví, kde se nachází nejbližší domitoroskop a žádný náčrt k tomu nepotřebuje.“

„To je vážně divné. Ten náčrt musel vytvořit drak nebo někdo, komu o tom drak vyprávěl.“ „Nebo ukradli svitek přímo z dílny Pána pokladů...“

„Ale lidem přece domitoroskop k ničemu není.“

„Nezapomeň, Hanko, že v Pasteku si draci vychovávají svoje služebníky. Třeba Hasan a jeho kamarádi pracují pro draka, který by rád pána draků objevil.“

„Ale to by pak znamenalo, že ten drak ještě domitoroskop nenašel. Že ho možná teprve hledá.“

„... a že to není nic oficiálního, protože v tom případě by ho hledat nemusel a normálně by se zeptal Uznávaného staršího ze svého hnízda.“

„Nebo se mýlíme a jde jen o to, že kluci našli či ukradli zajímavý starý svitek,“ pokrčila rameny Hanka, „a pátrají po tom, co je na něm namalované.“

„Tak by to taky mohlo být,“ uznal Svát'a.

„A kde jsi našla tohle?“ zaťukal prstem na sešit, který Hanka objevila minulou neděli.

„Ále, trochu jsem tu uklízela a našla při tom takovou primitivní skrýš. Asi to patřilo Herbichlovu vnukovi.“

„A co na to říkáš?“

„Jenom jsem to prolistovala. Nějaké ručně kreslené mapky,“ pokrčila rameny, „moc práce si s nimi nedal.“

„Je to s tebou možné? Najdeš ve skrýši takový poklad a ani se neobtěžuješ si ho pořádně prohlédnout,“ nechápal Svát'a.

„Našel jsi tam něco zajímavého?“

„Něco mimořádně zajímavého. Správně bych tě měl nechat, abys na to přišla sama. Ale kdo ví, jak dlouho by ti to trvalo. Je to tak senzační objev, že bych určitě nevydržel čekat. Chci si o tom promluvit hned. A možná bychom to mohli i vyzkoušet.“

„Co vyzkoušet?“ nechápala Hanka.

„Copak to nevidíš? To nejsou jen mapky. Když si je dobře prohlédneš magickým zrakem... No tak to probouha zkus. Už vidíš symbol? Přece z toho úplně svítí!“ Svát'a skoro nadsakoval nadšením, zatímco se Hanka vedle něj pokoušela soustředit na kresbu.

„No jo, máš pravdu, už to vidím.“

„Mám nápad,“ přitáhl si Svát'a sešit blíž k sobě. Opatrně se prstem dotkl mapky a vzápětí i šupinky na pásku svých hodinek. Hanka spatřila, jak na šupince zasvětloval nový, právě přenesený symbol.

„To je senzace,“ dál se rozplýval její kamarád, „s tímhle se dostaneme skoro všude. Už vůbec nebudeme muset používat hopsací sál. Ani do města už nemusíme chodit pěšky.“

„Nechodili jsme pěšky, máme tu přece prkno,“ dotčeně namítla Hanka, ale Svát'a ji vůbec neposlouchal a ťukal symboly jeden za druhým do své šupinky. U obrázku sadu se zarazil a otočil se na Hanku: „Sem bych se moc rád podíval.“

„Proč ne. Můžeme to zkusit,“ nechtěla mu kazit radost.

„Jenom tam nakoukneme a hned se vrátíme,“ nedočkavě na podlaze vykouzlit světelný kruh a pokynul kamarádce, aby do něj vstoupila. Sám ji hned následoval.

Ocitli se v rozlehlé zahradě. Stáli uprostřed křoví, které jako pás oddělovalo část se záhony od ovocného sadu.

„Tý jo, to je dračí ovoce,“ šeptal vzrušeně Svát'a, když se rozhlédl, „počkej, utrhnu si jeden plod.“

„Mám nepříjemný pocit za krkem. Moc bych nedala za to, že je to tu hlídané,“ nervózně pátrala po nějakém zabezpečovacím kouzlu.

„Neblázni,“ chtěla zarazit kamaráda, který právě uškubl kulatý plod podobný malému melounu. Až ji tělo zabrnělo probuzenou magií.

„Rychle pryč! Mizíme,“ houkla na Svát'u a rychle načrtla světelný kruh. Ani se pořádně nepodívala na symbol, který použila. Její kamarád ten magický poplach cítil také. Nezaváhal a s rozběhem hupsl do kruhu. V mžiku vykroužila druhý a oba stáli na školním pozemku před Rohanovou dílnou.

„Kde to jsme?“ zarazil se Svát'a. „Myslel jsem, že nás hodíš domů.“

„Možná sis nevšiml, ale já jsem si zatím nestihla opsat symboly ze sešitu. Domů nás musíš dostat ty.“

„Tak jo,“ dotkl se Svát'a své šupinky, ale světelný kruh se mu vykouzlit nepodařilo. Pak zkusil jiný symbol, ale se stejným výsledkem.

„Nejde mi to,“ pokrčil nešťastně rameny, „budeme odtud muset pěšky.“

„Zkusím nás přesunout aspoň k východu ze školy,“ dotkla se své šupinky Hanka. Na světelný kruh se ale nezmohla ani ona. Omluvně pokrčila rameny a zapátrala v paměti, kterým směrem by měli vyrazit, když vtom se za nimi ozval drsný hlas.

„Ale, ale, copak tu naši studenti pohledávají v neděli?“

Trpaslík nevypadal potěšeně, že je tu vidí. Na jejich pozdrav vůbec neodpověděl. Jen čekal na vysvětlení.

„Omlouvám se, pane profesore. Ve zmatku jsem použila šupinku a netušila jsem, že tu v neděli nefunguje.“

„Ve zmatku povídáš? A copak to má ten tvůj kamarád v ruce? Není to náhodou dračí ovoce?“

„No, on... my... jaksi...“

„Předpokládám, že ho ukradl, protože na tržišti se neprodává. Takže se co nevidět mohu těšit na návštěvu strážců sadu. Doufám nečekáte, že vám za to poděkuji.“

„Opravdu si ho nikdo nesmí utrhnout?“ zaraženě se zeptal Svát'a a podával plod trpaslíkovi. Ten si ho vzal a prohlédl ho ze všech stran.

„No jo, už jsou skoro zralé,“ konstatoval jakoby pro sebe.

„Ještě jednou se omlouvám,“ nevěděla Hanka, co na to říct. Pak rychle dodala: „Mám vás pozdravovat od Leona Fraska.“

Trpaslík přikývl, ale mračit se nepřestal.

„Dobrá, když už jste tady, pojd'te na kafe a zákusek. Dejme tomu, že jsem vás na dnešek pozval, abych vám taky vyřídil jeden pozdrav. Od Zachariáše.“

Trpaslík strčil ovoce do kapsy a kývl, aby ho následovali. Prošli kolem jeho dílny dál do skal, kde po pohodlném schodišti sestoupili do jakéhosi skalního doupěte. Trochu to tu

připomínalo obydlí jejich santarenského trpasličího přítele. Hanka si nemohla vzpomenout, že by v přítomnosti Rohana někdy vyslovila Zachariášovo jméno. Odkud ho asi zná?

Jako by trpaslík odposlouchával její myšlenky, odpověděl na otázku dřív, než ji stihla vyslovit nahlas.

„Využil jsem prázdniny k prohlídce Santareny a ubytoval se v Kouzelných zahradách. Zvláštní náhoda. Jak jsem zjistil, tamější hoteliér vás zná. Domluvili jsme spolu nějaký obchod ohledně kamenů a medoviny. Užitečná návštěva.“

Jestli Hanka profesora Rohana z něčeho nepodezírala, tak to byl zájem o turistiku. Zato si dovedla velice živě představit, že ho do Santareny zavedla zvědavost. Pokud si vzpomínala, tak výraz falanské močály slyšela jen od Zachariáše a Vrona. Bude se jich muset někdy zeptat, kde k němu přišli. Jestliže je to něco, co patří výhradně do trpasličího slangu, pak by bylo jasné, co Rohana přimělo k cestě do Santareny. Trpaslíci žijící ve městech mezi lidmi bývají obvykle zdatní obchodníci a není od věci se s nimi seznámit. Zvlášť když jeden žije v Pasteku, kde je tak draho.

„To vážně úžasná náhoda, že jste potkal právě našeho přítele,“ skočil na to Rohanovi Svát'a, „on je moc fajn a moc nám pomáhá.“

„A má skvělou medovinu,“ kývl jejich hostitel a šoupl před ně velkou mísu s buchtami. Velikost buchet byla poněkud nadstandardní. Ač na ně měla Hanka chuť, rozhodně se necítila na to, aby některou z nich zkonzumovala celou.

„Dáte si kafe nebo horkou čokoládu?“ zeptal se Rohan.

„Čokoládu,“ vydechl nadšeně Svát'a. Hanka zapřemýšlela, jaká asi bude velikost hrnku.

„Já bych prosila jen nějaký malý šálek kávy,“ pípala nesměle.

„Jo, šálek,“ zafuněl trpaslík a sáhl pro čtvrtlitrák. Před Svát'u pak postavil skoro hrnec s čokoládou. Pozorovala kamaráda, kterého to ani v nejmenším nezarazilo. Navíc sáhl po buchtě. Pak se šibalsky podíval po Hance, ulomil z ní asi třetinu a tu jí podal.

Omluvně pokrčil rameny směrem k Rohanovi: „To máte těžký. Ona jí jako vrabec a jak ji tak znám, ani by kvůli tomu vaše buchtu nechutnala. A to by byla fakt škoda.“

Rohan to nekomentoval, protože i on si právě ukousl pořádné sousto a labužnický ho zapíjel kafem. Jen jeho pohled o něco zvládněl, když viděl, jak mladíkovi chutná.

Někde v jejich blízkosti se zachvěla magie.

„To je dobrý. Já to vyřídím,“ zdvihl se trpaslík a zamířil ke dveřím.

V minutě byl zpět a skoro se pochechtával: „No jo, hlídači. Vysvětlil jsem jim, že zabloudili.“

Posadil se zpět k nedojedené buchtě. Než do ní kousl, požádal Hanku, aby mu povyprávěla o konfliktu s Kvidem.

„Copak už o tom opravdu ví celé město?“ zachmuřila se, ale trpaslíkově žádosti vyhověla.

„Uzemníš nejmocnějšího muže zdejšího kraje a divíš se, že si o tom cvrlikají vrabci na střeše?“ ušklíbl se vesele profesor.

„Chtěla jsem se mu omluvit, ale nešlo to.“

„I kdyby to šlo, myslím, že by ti stejně neodpustil,“ lokl si trpaslík kafe, „takhle ses aspoň neshodila před draky. Osobně si myslím, že zdejší drago profesovi návrh na tvé vyloučení ze školy zamítnou. Což ovšem neznamená, že to budeš mít snadné. Příznivci Kruhu se tě nejspíš pokusí vyprovokovat k nějaké nepředloženosti. Jakmile někoho ze spolužáků magicky napadneš, nebo se dopustíš nějakého jiného vážnějšího přestupku, máš to spočítané.“

„Proč by někoho napadala? Žádné spory tu s nikým nemáme,“ zamračil se Svát'a.

„Neměli jste. Zatím,“ skepticky konstatoval Rohan.

„Asi už bychom vás neměli zdržovat,“ nadhodila Hanka, když si všimla, že její kamarád právě statečně dopil kakao.

„Jak myslíš,“ pokrčil rameny trpaslík, „tak pojd'te ven. Uvolním vám cestu ze školy.“

Když se přesunuli na volné prostranství, trpaslík pro ně vytvořil světelný kruh, který je přenesl na ulici poblíž vstupu do školy. Dračí ovoce jim ke Svát'ově lítosti nevrátil.

Jestli Hanka čekala, že se o ní a jejím provinění bude ve škole po skončení prázdnin jednat a hovořit, nedočkala se. Žádnou větší reakci okolí nepostřehla. Vyučování probíhalo normálně, žádný z profesorů se o ničem ani nezmínil, jediné snad Lída se začala chovat mírně odtažitě. Jakoby tím pobytem u draků o kousek dospěla. Rozkvetla a stouplu jí sebevědomí. Toho si všimli i její spolužáci a začali ji víc obletovat. V drakonštině udělala až neuvěřitelný pokrok. Doučovací hodiny sice úplně nezrušila, ale oznámila Svát'ovi, že bude stačit, když se budou scházet pouze jednou týdně ve středu. Hanka měla nepříjemný pocit, že kamarádství mezi ní a Lídou o dost ochladlo. Nechápala, čím to je. Že by ji Naomi zase u Lídy pomluvila? Zamyšleně sledovala, jak se její chráněnka opět přimkla ke své staré kamarádce a obě teď připomínaly nerozlučnou dvojici. Oč jednodušší je kamarádit se s kluky, pomyslela si Hanka. Tam se člověk pohádá, popere a hned se všechno vyjasní. Pak nad tím mávla rukou a rozhodla se chovat, jako by nic neobvyklého nepozorovala. Vnučovat se Lídě rozhodně nebude, aby ji ještě nakonec neodehnala úplně.

Začátkem druhého prosincového týdne Hanka onemocněla. Bylo zvláštní, že si toho nevšimla ani ona ani Svát'a. Provalilo se to při hodině matematiky, kdy se spolužačka sedící za Hankou přihlásila o slovo a požádala Teuklina, aby ji přesadil dál od Vronové, že se nechce nakazit.

Profesor k nim přistoupil blíž a pozorně se zadíval na Hanku.

„No jo, květnice,“ řekl znechuceně, „sbal si věci, Vronová, a přesuň se domů. Do konce týdne jsi omluvena z vyučování.“

Hanka naprosto nechápala, o čem je řeč. Když ale viděla, jak se od ní odtahují i další spolužáci, bez námitek poslechla. Vyběhla na chodbu a poprvé za celou dobu nastavila obrazec své šupinky přímo na přesun do bytu. Od příhody v sadu s dračím ovocem odložili se Svát'ou praktické vyzkoušení nových symbolů z nalezeného sešitu na neurčito. Nyní ale chtěla být ze školy pryč co nejdřív, aby mohla zjistit, co se to s ní vlastně děje.

Když po přesunu doskočila na zem, hned věděla, že použití symbolu domova nebyl zrovna nejšťastnější nápad. Neocitla se totiž nahoře v podkroví, ale stála uprostřed Herbichlova bytu. Vzápětí na ni zaútočil Avisir. Marně na něj ječela: „Copak mě nepoznáváš, ty hloupej ptáku?“

Musela se zároveň bránit a zároveň hasit to, spiripyrovy ohnivé flusance zapálily. Cítila neobvyklou únavu, a když se jednu chvíli koukla na svou ruku, vyděsila se. Na kůži jí vykvetly jedovatě barevné fleky.

Náhle se v místnosti zhmotnil Herbichlos. Zatím ho znala jako zasmušilého klidného muže, který mnoho emocí neprojevuje. Teď z něj ale sálal vztek a doslova sršel rozhořčením.

„Co tu děláš a jak jsi se sem dostala?!“ cedil mezi zuby a Hanka měla obavu, že zaútočí a ona se bude muset chránit nejen před útoky Avisira.

Pak se ale vibrující magie kolem něj o fous zklidnila a Hanka sebrala odvahu k odpovědi.

„Pospíchala jsem domů, tak jsem použila šupinku,“ ťukla do hodinek a aktivovala symbol připomínající židli, který podle sešitu patřil ke zdejšímu domu.

„Odkud máš ten symbol?“ zeptal se Herbichlos už klidnějším tónem a Avisira, který se mu přesunul na rameno, chytil za krk, aby mu znemožnil další ohnivé útoky.

„Našli jsme při úklidu sešit vašeho vnuka,“ neochotně přiznala pravdu Hanka.

„Takže on ho ten hlupák nezničil?! Já ho přetřnu jak hada,“ zamumlal zlostně, ale už to byl jen zlomek zlosti, která s ním lomcovala při příchodu. Dívka nechala pohasnout své magické štíty a unaveně svěsila ramena.

„Hned mi ten sešit přineseš! Ne, počkej, radši půjdu s tebou nahoru osobně,“ pustil spiripyrův krk a odložil přiškrceného ptáka na jeho samorost. Hanka si jen okrajově všimla, jak se jeho peříčka na hlavě duhově zatřpytila.

„A co je tohle?“ otočil si ji Herbichlos k oknu, aby na dívku lépe viděl. „Ty snad máš květnice!“

„Jestli narážíte na barevné skvrny, co mám na rukou, tak asi ano,“ připustila unaveně.

„Kdes k tomu přišla?“

„To fakticky netuším. Nikdy jsem o téhle nemoci neslyšela. Ani nevím, jak moc je nakažlivá. Ale soudě podle reakce mých spolužáků, se domýšlím, že určitě ano.“

„Hlavně mi tu na nic nesahej, je to nemoc špinavých rukou,“ zavrčel knihovník a po ruce, kterou se Hanky dotkl, se mu rozběhly magické plameny. Sykl bolestí a pak si ruku zchladil studenou vodou.

„Na tři dni se zavři do pokoje, ať k tobě kamarád vůbec nechodí. Hlavně to nezkoušej léčit magicky, jinak ti ty skvrny na kůži zůstanou několik měsíců. Čtvrtý den už bys pro své okolí neměla být nakažlivá. Jen budeš kapku barevná. Ale to časem zmizí samo.“

Podruhé už na ni nesáhl, jen ji pobídl gestem: „A teď mě doved' k tomu sešitu!“

Šel jí v patách až nahoru do podkroví. Sešit se povaloval mezi knihami na stole a Herbichlos do něj zamračeně nahlédl a pak ho hodil do krbu. Použil na něj silnější spalovací kouzlo, než bylo nutné. Navíc ještě botou rozdrtil popel, který po papíru zbyl.

„A teď mi ukaž všechny symboly, které máš na hodinkách!“ nařídil přísně.

Kdyby byla Hanka v kondici, možná by se hádala, ale dnes bez námitek poslechl. Muž vytáhl z lemu saka tenkou hůlku a tak, aby se dívky ani nedotkl, použil na symboly, které pocházely ze zničeného sešitu, jakési neznámé likvidační kouzlo. Zarazil se až u posledního znaku.

„Symbol, který vede ke mně domů, si zatím můžeš nechat. Budu s tím počítat a řeknu Avisirovi, že patříš mezi zvané.“

„Nechtěla jsem...“ začala se Hanka omlouvat, ale muž ji gestem umlčel.

„Musím zpátky do školy. Ty si zalez do postele a nedělej hlouposti.“

Ani se nenamáhal odejít z místnosti. Jen na podlaze vyvolal stříbrný kruh a důstojným hopsnutím zmizel.

Hanka přistoupila k zrcadlu a skoro couvla leknutím. I na tváři jí začaly vyskakovat skvrny všech barev a vypadala, jako když se chystá na maškarní. Ještě zkontrolovala břicho. To bylo ještě barevnější. Unaveně se dosoukala do koupelny a pak do postele.

V následujících dnech zjistila, že se jí chce spát skoro pořád. Svát'a navzdory doporučení do jejího pokoje chodil, nosil jí pití a jídlo, které vždy po probuzení našla na stolku.

V pátek ráno konečně zase pocítila, jak se jí vrací síla. Vstala, oblékla se a šla kamarádovi dělat společnost u snídaně. Přivítal ji úsměvem. Když ale veselé ohníčky v jeho očích nemizely ani během jídla, Hanka znervózněla: „Co je?“

„Rozkvetla jsi přímo do krásy,“ znovu se neubráníl úsměvu. Hanka se vrhla k zrcadlu. Sáhla si na tvář, aby se ujistila, že vidí opravdu jen sama sebe. Velké barevné fleky začaly mizet, ale jejich ústup se projevoval zvláštním způsobem. Rozpadly se totiž na spoustu drobných skvrnek, které světlaly od středu ke kraji. Její tvář opravdu připomínala rozkvetlou louku.

„Hlavně na to nezkoušej žádnou magii, jinak ti to zůstane na tváři mnohem déle,“ varoval ji Svát'a. „Já osobně si myslím, že ti to docela sluší,“ prohlásil nevinně, jako by si Hančina nevrleho pohledu, kterým po něm šlehla, ani nevšiml.

Celý týden po návratu do školy Hanka musela strpět záplavu posměšků a vtípků, které si spolužáci při pohledu na její rozkvetlou tvář nedokázali odpustit. Dokonce ani Lída se jí

nezastala. Hihňala se s Naomi na společných hodinách a Hance bylo jasné, že je to většinou na její účet. Naštěstí už všechno začínalo blednout a vracet se do normálu.

Jednoho prosincového dne Hanka konečně objevila příčinu, proč se jí Lída po návratu od draků tak odcizila. Kamarádka měla tuniku se širokými rukávy, a jak zvedla ruce, aby si upravila vlasy, Hanka na její ruce zahlédla zelený dračí cejch. Chytila ji za ruku a téměř hrubě ji otočila k sobě.

„Ty máš cejch?!“ nemohla uvěřit, že se Lída dala označkovat.

„No jasně!“ ušklíbla se. „Na rozdíl od tebe jsem nezaváhala ani vteřinu, když mi to Bohantyr nabídl. Byla bych blbá, kdybych to odmítla. Ani netušíš, jaké možnosti tu má člověk s cejchem.“

„Ty ses zbláznila!“ vyjela na ni Hanka, ale blondýnka ji poctila jen soucitným úšklebkem.

Naomi, vyburcovaná hlasitým hovorem, se přišla kouknout, co se děje. Hanka měla pocit, že se na ni dívá jako nežádoucí domácí hmyz.

„No vidíš, co jsem ti říkala?“ vzala Naomi Lídu kolem ramen. „Ona je úplně pitomá. Bála se cejchu a teď ti závidí. Vykašli se na ni. Ty teď patříš mezi elitu a ona ať se jde klouzat.“

Ten den Lída zrušila i zbývající doučovací hodinu drakonštiny. Hanka měla pocit, že ve své misi těžce selhává. Pokud bude Lída něco divného provádět, možná už se to ani nedozví. A navíc ten cejch. Vlastně je to její vina, že Lídě domluvila pobyt v dračích lázních. Co na to asi řekne její děda? O tom, co řeknou ochránci, ani přemýšlet nechtěla. Bílý flíček na jejím prstenu zatím barvu nezměnil, ale stejně se cítila provinile.

Když se o tom večer zmínila Svát'ovi, byl její kamarád stejně šokovaný jako ona.

„Bohantyr je velice rozumný drak,“ vzdychla Hanka, „ale být celý život jeho vazalem, to fakt neumím představit.“

„Taky bych o takovou vyhlídku nestál,“ souhlasně pokyvoval Svát'a, „i když na druhou stranu by to člověku otevřelo možnost mrknout se do spodní části zdejší knihovny. Ptal jsem se Herbichla, jestli není možné získat nějakou výjimku, ale prý to nejde. Škoda.“

Druhý den přitáhl Svát'a domů mimořádně tlustou bichli o dračím cejchování, takže s ním večer vůbec nebyla řeč. Tak si zašla dolů vypůjčit Avisira, aby se něčím zabavila.

Následující den ráno měl kamarád oči celé červené.

„Snad jsi nečetl celou noc,“ dobírala si ho a vlastně ji ani příliš nepřekvapilo, když přikývl.

„A co ses dozvěděl zajímavého?“

„Lída udělala dobře, že se nechala ocejchovat,“ odpověděl unaveně.

„Cože?!“ nechtěla Hanka věřit vlastním uším.

„Chceš říct, že jsem se taky měla nechat ocejchovat?!“

„Ne. U tebe je to něco jiného. Ty už by ses cejchu nezbavila. Ona ale není plnoletá. To znamená, že její cejch se dá definovat jen jako dočasný. Pro ni je to pocta, ale ne celoživotní závazek. Pokud si ho totiž mezi sedmnáctým a osmnáctým rokem nenechá od draka potvrdit, cejch sám od sebe zmizí jako tvoje květnice.“

„Opravdu? To jsem nevěděla,“ zamumlala Hanka a napadlo ji, kolik asi ještě neví věcí o zdejších zvyklostech. Možná by se měla začít zajímat i o Kruh dračího oka. Jakmile si vzpomněla na Kvida, lehce ji zamrazilo v zádech. Jako by ji její intuice před něčím varovala. Rychle své obavy zahнала a trochu se jí ulevilo, že Lídina pošetilost nejspíš nebude mít trvalé následky.

„Ty, Hanko, co myslíš, že by stalo, kdybych o cejch požádal Plama?“ trochu nesměle se zeptal Svát'a.

Nevěřicně se na něj podívala. Ale kamarád to pravděpodobně myslel smrtelně vážně. Trochu se nad tím zamyslela. Ještě mu nebylo ani šestnáct. Pokud ta kniha říká o cejchu

pravdu, vlastně by to do budoucna skoro nic neznamenal. Uměla si představit, jak moc se Sváťa touží dostat do speciálního patra knihovny. Ale bude Plam ochoten se v téhle záležitosti angažovat? A umí to vůbec?

„O Vánocích bychom se s ním mohli zkusit setkat,“ navrhl, když ho Hanka nezarazila hned po vyslovení tohoto téměř kacířského nápadu.

„Nejsem si jistá, jestli to půjde,“ pokrčila nerozhodně rameny.

„Vezmu s sebou tuhle knihu,“ tvář se mu rozzářila směsicí odhodlání a nadšení, „a když bude potřeba, tak ji Plamovi přečtu. Myslím, že je v ní všechno, co potřebujeme vědět.“

Černý cejch

Škola v Pasteku svým žákům poskytovala v době Vánoc jen dva volné dny na návštěvu domova. Spolu se sobotou a nedělí to vlastně byly dny čtyři a Hanka se na ně těšila víc než na cokoli jiného.

Předposlední školní den se ale stalo něco, co ji doopravdy naštvalo. Některý ze spolužáků v hodině matematiky na ni poslal vlasožroutské kouzlo. Bohužel se jí nepodařilo zjistit, kdo to byl, protože při stopování magie narazila na rozptylovou přehradu. Taky měla plno práce se zrušením účinku zákeřné magie, která jí odpreparovala jedno obočí a vlasy z levé půlky hlavy. Bylo jí jasné, že se následky během jednoho dne prostě nedají napravit. Leda by se ostříhala dohola. Navíc od Teuklina při té příležitosti schytala naprosto nespravedlivou pokutu za to, že hledala útočnicka na úkor své matematické aktivity.

„Dáš mi adresu svého kadeřníka?“ chechtala se Naomi. „Musí to být mistr svého oboru.“ Řehonili se všichni okolo včetně Lídy.

Hanka zatnula zuby a snažila se blahosklonně usmívat. Večer se rozhodla pro účes na ježka. Svát'a jí pomohl aspoň v tom, aby nemusela poslední školní den vystavovat posměchu holou hlavu. Dokázal jí do rána magicky „povytáhnout“ vlasy skoro o tři centimetry a doporučil Hance, ať neplýtvá magií na vzhled, že jí to sluší i tak. Nakonec ho poslechla, což posměváčky ve třídě viditelně zklamalo. Ucítila, jak se někdo pokusil zrušit vzhledové kouzlo kolem ní a jak byl nepříjemně zklamaný, že žádné nepoužila a třicentimetrové vlasy jsou pravé.

Bylo jí ale jasné, že poťouchlým dotazům a vtípkům se nevyhne ani mezi svými přáteli doma. Přesto se na všechna vánoční setkání z celého srdce těšila.

„To je hrozné, letos nemám žádné dárky,“ brblal Svát'a, když se v pátek odpoledne balili na cestu domů, „tady je všechno příšerně drahé a ani jsem nic zajímavého neviděl.“

„Něco si ještě stihneš koupit v Dubovníku. Odtamtud už si můžeme vykouzlit vlastní bránu domů a nemusíme se zdržovat ve frontách na přesun.“

Hanka po kamarádovi hodila vyprané sbalené ponožky a překvapilo ji, že je chytil, i když se vůbec nedíval směrem k ní.

„Doufám, že přijdeš na oslavu slunovratu v magickém útulku,“ zdvihl konečně oči a tázavě se na ni zahleděl, „budou tam všichni naši známí.“

„Jasně. Ale mám toho nějak moc, co potřebuji stihnout,“ vzdychla Hanka, „dnes přespím u Zachariáše, nejspíš mě bude až do noci vyslýchat. Sobotu a neděli bych ráda věnovala své čtyřnohé rodině, no a na pondělek jsem slíbila Vronovi, že přijdu pomoci při přípravě slavnosti v útulku. Doufám, že tam bude i Nik, chtěla bych se ho na pár věcí zeptat.“

„A na úterní dopoledne nám domluv konzultaci s Plamem,“ připomněl jí Svát'a, „ne, abys na to zapomněla.“

„Ale jistě. Já s tím počítám,“ uklidňovala ho a nenápadně do svého vaku přihodila pytlík s magickými kamínky, které pro své kamarády vlastnoručně vyrobila místo kupovaných dárků.

Když si u pastecké veřejné brány vystáli frontu a konečně se přemístili do Dubovníku, jejich cesty se rozdělily. Hance se na tržiště nechtělo, tak Svát'u opustila a otevřela bránu přímo do Kouzelných zahrad. Odložila zavazadlo ve stromovém domku a zamířila do zděné budovy za svým trpasličím přítelem.

„Super sestřih,“ ozval se náhle za ní dívčí hlas. Otočila se a uviděla Andělu s Rafanem.

„Takový praktický,“ zašklebil se její starší kamarád a pokusil se jí rozčuchat pětcentimetrové vlásy.

„Tak už ji nech,“ plácla ho po ruce Anděla a sklídila za to výhružně láskyplný Rafanův pohled. Líbla ho na tvář a zaťukala na hodinky: „Už budu muset vyrazit za tátou. Čeká mě na večeři.“

„Tak ho pozdravuj,“ mrkl na ni Rafan a zamával své milé, když mizela v bráně.

„Proč jsi nešel s ní?“ zajímalo Hanku.

„Zachariáš vaří mnohem líp. A taky jsem děsně zvědavej, jak válčíš v Pasteku. Kolik už jsi tam měla průšvihů?“

„Něco by se našlo,“ ušklíbala se, ale víc neprozradila. Podrobné vyprávění si schovala až po večeři. Věděla, že Rafana nezklame a že jen potvrdí jeho teorii, že všude, kde se objeví ona, rojí se nečekané problémy a lepí se na ni jako špendlíky na magnet.

Hanku trochu zklamalo, že se u večeře neobjevil Vron.

„Jo, taky z něj nejsem nadšenej,“ zavrčel po její otázce Zachariáš, „od té doby, co ve funkci Bdělého vystřídal Demita ten novejš, furt někde lítá, tváří se děsně tajuplně a tvrdí, že pracuje pro ochránce.“

„Ty ale víš, co pro ně dělá, ne?“ zkusil Rafan z trpaslíka vytáhnout nějakou tu informaci navíc.

„No, oficiálně realizuje projekt Vzdělání pro děti se sedmým smyslem z chudších rodin. Ale moc bych za to nedal, že dělá ochráncům zvěda tam, kde to zrovna potřebují. To víš, chlápkuvi bez prstenu na ruce se leckdo svěří.“

„V tomhle má výhodu, může snadno předstírat, že není žádný kouzelník,“ chápavě přikývl Rafan.

„Ono se někde něco děje?“ zajímalo Hanku.

Rafan se zasmál: „Pořád se někde něco děje. Přestupky typu nepovolená magie, nezákonné ovlivňování v obchodním styku, magické podvody, magická zlodějina, to se řeší stále dokola. Až z tebe bude ochránce, tak to poznáš sama.“

„Rohan říká,“ Zachariáš se podrbal ve vousech, „abych tady Hance tuhle ochránčovskou kariéru rozmluvil. Prej má nadání na kameny. Jestli svou šanci zahodí, tak se z ní podle něj stane zbloudilá vesnická slepice.“

„Kdo je Rohan? A co má proti ochráncům?“ zamračil se Rafan.

„Nejdřív jídlo, potom povídání,“ stanovil trpaslík priority a přinesl na stůl večeři. To byla ta správná chvíle pro Rafanova tulíka, aby se probudil a konečně se přišel přivítat s Hankou. Během jídla se stěhoval od talíře k talíři a od každého něco ochutnal.

Hned po moučniku začala Hanka vyprávět, co všechno letos v Pasteku se Svát'ou zažili.

Rafana zaujaly hopsací přesuny.

„Víš, zrovna nedávno jsme u nás probírali různé typy používaných bran. Jeden bývalý ochránce nám vysvětloval, jak se zabezpečují veřejné brány. Pak se rozproutila diskuze a přišla řeč taky na problematiku divokých bran v nestabilním prostředí.“

„To myslíš něco jako Quinwal?“

„Ne. Mám na mysli něco podobného jako je území rezervace Magický les, nebo i další místa, kde jsou nadlimitní podzemní zdroje. V rezervaci se brána v podstatě použít nedá. Výrony magie by tě mohly rozprášíť i s bránou. Jsou ale místa, kde k výronům nedochází nebo jsou tam jen zanedbatelné, a tam se brány s jistou opatrností vykouzlit dají. Musíš je ale otevřít ve vzduchu tak, aby okraj nepřišel do kontaktu se zemí. To je, myslím, přesně to, co praktikujete v Pasteku.“

„To máš možná pravdu,“ přikývla Hanka, když si to nechala projít hlavou.

„A co ten Kruh dračího oka?“ zeptal se Zachariáš. „Víš o něm něco bližšího?“

Hanka ke své lítosti musela přiznat, že toho moc neví.

„Ale vzhledem k tomu, že mě ze školy nikdo nevyhodil, tak myslím, že už nic nehrozí,“ mávla nad tím rukou.

„Kdybys byla ochránce,“ nesouhlasně se na ni zadíval kamarád, „asi by tě nadřízení za tak lehkomyšlnou úvahu nepochválili. Budu muset požádat Svát'u, aby se na divnou partu podíval trochu blíž.“

„Neblázní. Jsou nebezpeční. Mohl bys tím dostat bráchu do problémů.“

„Ale, ale! Najednou jsou nebezpeční?!“ rozzlobil se Rafan. „Jsem rád, že jsi to konečně přiznala nahlas. Tak se o ně koukej zajímat dřív, než ti něco provedou!“

Hanka se naježila. Zvažovala, jestli se kvůli tomu, jak na ni kamarád vyjel, nemá urazit. V hloubi duše ale cítila, že může mít Rafan pravdu.

„Ale no tak,“ zabručel Zachariáš, „nekazte si hezký večer.“

Hanka provinile sklopila oči a Rafan si olízl rty. Tulík vyšplhal na dívčino rameno a položil si ocásek kolem jejího krku.

„Promiň,“ pohladil Rafan Hančino rameno, „po tom, co jsme prožili v Quinwalu mám o tebe trochu strach. Víím, že děláš, co je v tvých silách. Omlouvám se.“

„Víš, Rafe, já asi nemám na to, abych dělala ochránce,“ s povzdechem k němu zvedla oči, „neumím mluvit s lidmi tak, abych se něco dozvěděla, spousta věcí mi dochází pozdě, přitahuju maléry...“

„Co to plácáš, prosím tě?“ vstal kamarád, aby jí dolil mošt.

„Taky se neumím chovat diplomaticky. Vždycky mě někdo naštvě...“

„... a ty zareaguješ dřív, než začneš přemýšlet,“ s pobaveným úšklebkem dořekl Rafan.

„Přesně,“ rozlil se jí na tváři úsměv a zahřál ji pocit vracejícího se porozumění.

Tak to bylo s Rafanem vždycky. Člověk se na něj prostě nedokázal dlouho zlobit. Nakonec se povídání protáhlo skoro až do rána.

Asi by spala mnohem déle, kdyby ji nepřišel probudit Rafanův tulík. S velkým gustem Hanku provokoval, až po něm začala házet všechno, co měla právě po ruce a pak se ho dokonce pokusila chytit za ocásek. Plavík se velice rád honil, ale dívku to brzo přestalo bavit. Tulík byl příliš rychlý na to, aby ho člověk polapil. Místo marné snahy se raději oblékla a automaticky se šla k zrcadlu učesat. Když se uviděla, jen s povzdechem odložila hřeben zpět na poličku. Jak tu nebyl Svát'a, vlasy rostly jen svou obvyklou rychlostí, to znamená skoro vůbec. Na druhou stranu jí zase nehrozila obvyklá tulíkova zábava, smotávání vlasů do jakéhosi neuspořádaného hnízda.

„Sluší ti to,“ neubráníl se úsměvu Rafan.

Hanka už si ve škole užila tolik posměšků, že ji kamarádovo pobavení nemohlo rozházet. Přátelsky se na něj ušklíbla a usedla ke snídani, kterou před ni mladík přisunul. Konečně se zase cítila uvolněně a těšila se na setkání se svou čtyřnohou rodinou a s ostatními přáteli z okolí magického útulku. Domluvila se s Rafanem, že se sejdou v útulku v pondělí dopoledne a pomohou s přípravou pohoštění.

P'ujibovy sny

Hanka prošla branou ke své rodině jednorožců a s velkou radostí se nadechla chladné svěží vůně. Byla tu zima a zároveň nebyla. Navzdory chladu se cítila příjemně a krásně. Její stádo ji opatrně zdravilo a vítalo domů. Jednorožci se snažili nezahltit její mysl hromadným kontaktem, a přitom většina z nich měla potřebu ji pozdravit po tak dlouhé nepřítomnosti. Jako odezvu nechala ve své mysli naplno proběhnout příjemné pocity z návratu.

R'íhan a L'gala vyčkali, až jim stádo dopřeje trochu soukromí, a teprve pak se objevili, aby ji uvítali osobně.

„Jestli se chceš nejdřív trochu projít, promluvíme si později,“ vybídl ji R'íhan, který dovedl vycítit její rozpoložení. Byla mu vděčná za to, že jí hned po návratu dopřál čas na procházku a nezačal hned vyzvídat, co je nového, jak by to udělali lidé.

Za okruhem R'íhanova domova už ležel sníh a Hanka, která si sem nevzala teplé oblečení, musela sáhnout po magické energii, aby z ní kolem sebe vytvořila hřejivou vrstvičku. Vděčně si vzpomněla na Teuklina, který po nich požadoval, aby se naučili kvůli neviditelnosti kontrolovat povrch svého těla a místo ochranné koule používat jen tenkou vrstvu kolem pokožky. Teprve nyní ocenila, o kolik méně magie na to potřebuje. Také tolik nerušila les kolem sebe.

Uvolnila svou mysl a nechala ji splynout s magií na území jednorožců. Její duši zaplavil klid a mír. Chvíli si ten pocit jen tak užívala a pak v duchu pomocí dračí komunikace oslovila Plama. Konečně měli pro sebe dost času. Drak Hance vylíčil, jak se vrátil zpět do hnízda a do rodné jeskyně, která mu každým svým zákoutím připomíná matku. Naštěstí tam všechno zůstalo přesně tak, jako ve chvíli, kdy odtud s matkou odešel, takže momentálně bydlel ve veškerém pohodlí. Také začal podrobně zkoumat matčinu knihovnu a několikrát už dokonce hlídal drače svého bratra. Sistin, jako nový Uznáný starší, Plama beze slova přijal zpět do dračí komunity a zaštitil ho svou autoritou. Plam zapadl zpátky mezi své vrstevníky a zapojil se do běžné výuky. Nikdo se mu tu nesmál ani nepoškleboval. Možná v tom svou roli sehrála i Horova autorita. Pak spolu probrali Hančiny zážitky v Pasteku. Nakonec musel komunikaci ukončit její dračí přítel, aby stihl závody v letové akrobacii, které jeho hnízdo pořádalo pro mladé. Vtom si Hanka vzpomněla na to, co slíbila Svát'ovi.

„Ty, Plame, já vím, že to černí draci nedělají, ale uměl bys vytvořit cejch? Myslím pro člověka?“

„To myslíš vážně?“ nevěřil drak vlastním uším.

„Jistě, jinak bych se na to neptala. Mohli bychom se sejít v úterý u matčina hrobu?“

„Sejdu se moc rád, ale... No, víš, teď už musím letět. V úterý si o tom spolu promluvíme.“

Hanka vnímala Plamův odchod ze své mysli skoro jako ztrátu. To, že byla nucena částečně skrývat svou identitu a nemohla s ním komunikovat častěji, jí dost vadilo. Skoro si přála, aby už její poslání v Pasteku skončilo. Mírnou oklikou zatočila zpět k domovu. Najednou zaslechla známý zvuk, otočila se do směru, odkud zazněl dusot a vzápětí už objímala krk svého jednorožčího brášky.

Napůl očekávala, že si jako obvykle bude chtít hrát a aspoň chvíli se honit po lese. Jenže její čtyřnohý bráška tentokrát ladně srovnal krok s jejím a jen se občas lehce hlavou dotýkal Hančina ramena. K rodičům došli skoro mlčky. Dívce vrtala hlavou P'ujibova proměna. Že už by dospíval? Nevěděla přesně, jak je to u jednorožců, ale možné by to bylo. Vždyť i ona se změnila.

„Už se moc těšíme na tvoje vyprávění,“ ujistila ji L'gala vřele, když si dívka udělala pohodlí, aby mohla vypovědět, co zažila. Hanka je nezklamala a vzala to pěkně od podlahy se

všemi podrobnostmi. Vynechala akorát chvíle, kdy se ocitla na pochybách ohledně své mise pro ochránce. O těch si raději promluví s R'íhanem až později mezi čtyřma očima.

Její čtyřnohý otec jako obvykle přesně vycítil, co má za lubem a vyřešil to velice jednoduše. Po večeři na svou lidskou dceru kývl: „Pojď se se mnou projít, H'anaríjo. Pokud nepohrdneš mými radami, probereme to ještě dnes. Asi ti bude příjemnější, když si to vyřikáme mezi sebou jen my dva.“

Tentokrát Hanka nemusela kouzlit proti zimě, protože jednorožec s tmavou skvrnkou na krku se o její pohodlí beze slova postaral.

Hanka otevřela otcí svou mysl a využila schopnosti jednorožců komunikovat přímo myšlenkami, ve kterých se zrcadlily i emoce. Ušetřilo jí to dlouhé vysvětlování a R'íhan velice dobře cítil, co jí trápí.

„Jsi ještě mladá a stále se máš co učit,“ vlídně odpověděl na její obavu, že nemá na zadaný úkol patřičné schopnosti, „myslím, že ani samotní ochránci od tebe nečekají žádné zázraky. Udělej prostě to nejlepší, co zvládneš a co tě napadne. Věřím, že to bude stačit. Netrap se budoucností a soustřeď se na přítomnost. Hledej semínka a zkus odhadnout, co z nich vyklíčí.“

„Vždycky, když si s tebou promluví, připadá mi hned všechno jednodušší,“ usmála se ve skutečnosti i v duchu. Jednorožcova důvěra jí vracela klid.

„A co si, tati, myslíš o názoru profesora Rohana?“ zeptala se dívka opatrně.

„Jeho názor není důležitý. Mnohem důležitější jsou tvoje pocity. Práce by měla uspokojovat. Ptej se sama sebe, co tě baví, v čem jsi dobrá, na co jsi hrdá, když se ti podaří něco mimořádného. V pocitech nech vyklíčit začátek cesty svého života. Nespěchej. Není, kam spěchat. Až si budeš jistá, teprve pak se definitivně rozhodni. Možná vyzkoušíš ještě mnoho cest, než najdeš tu pravou.“

S takovou odpovědí Hanka moc spokojená nebyla. Ale natolik už svého čtyřnohého otce znala, že se žádného dalšího upřesnění nedožadovala. Stejně by se nevyjádřil, jestli se má věnovat magii kamenů nebo se stát ochráncem. Taktně jí sdělil, že se musí rozhodnout sama.

Jak kráčeli šerem lesa, Hanka si po chvíli všimla, že začíná sněžit. Vločky se snášely večerním tichem a stromy se tvářily ospale. Jako by ona a jednorožec byli jedinými živými bytostmi široko daleko.

„H'anaríjo,“ oslovil ji najednou otec, „mám k tobě prosbu.“

Dívka se překvapeně ohlédla. Obvykle se nestávalo, že by po ní otec něco chtěl.

„Co potřebuješ?“

„Byl bych rád, kdyby sis mohla popovídat s P'ujibem.“

„A proč? Co je s ním?“

„Nevím, nechce se mi svěřit.“

„Něco se mu stalo?“

Jednorožec neodpověděl a Hance připadalo divné, že by právě on, který dokáže přečíst a vycítit každou myšlenku, netušil, na co její bratr myslí.

„Kdy jednorožci dospívají?“ zeptala se přímo.

„To se nedá vyjádřit počtem let,“ potřásl hřívou R'íhan, „každý to má jinak. Když přestanou jednorožce bavit hry a začne se zajímat o život stáda, dá se to nazvat dospíváním.“

„Aha. A co bráška? O co se zajímá?“

„O lidi,“ tón otcova hlasu Hanku zarazil. Proč by mělo právě R'íhanovi vadit, že je jeho syn zvědavý na svět lidí? Je to přece logické, když má lidskou sestru.

„A na tom je něco špatného?“

„Možná, nevím... Uzavřel se před stádem i před rodinou. Mám o něj strach.“

„A proč se nepodíváš do jeho mysli? Ty to přece umíš.“

„Ale to bych ho zradil. Už by pak svůj domov nemusel považovat za domov. To mu nechci udělat. Zkus s ním promluvit. Tobě třeba poví, co se s ním děje.“

„Dobře, já to zkusím,“ slíbila Hanka.

Jednorožec potřásl hlavou a otočil se směrem k domovu. Po chvíli sněžení zhoustlo a bez magického zraku už by asi ani neviděli na cestu.

„Budeš potřebovat nějaké další prostředky na financování studia,“ podotkl otec, „vezmi s sebou zítra k řece bratra, ať ti pomůže s hledáním vhodných kamenů.“

Druhý den se Hanka s P’ujibem vydala podél řeky. Břehy lemovala ledová krajka a rostliny, sklánějící své usychající stvoly do proudu, byly sevřeny modrostříbrnými prstýnky z ledu.

Oba usoudili, že bude lepší věnovat pozornost kamenitým břehům a vodě se raději vyhnout. Kamenů na březích bylo ale méně a jednorožec je prohrabával kopýtky, aby vůbec něco našli. Hanka zneužila jeho soustředění, hrábla do nejbližší závěje a trefila ho sněhovou koulí přímo do ucha. P’ujibo se rozhořčeně ohlédl, ale když uviděl, jak se jeho sestra kření od ucha k uchu, opsal rohem malý oblouček a Hance přistál sníh z nejbližší vhodné větve přímo za krk.

„Jen počkej, to ti nedaruju,“ začala se s bráškou koulovat a oba dováděli jako malí.

„Už dost, už dost, příměří,“ zamávala rukama, když cítila, jak je kompletně promáčená, ačkoliv do vody ani nevkočila. P’ujibo rozpustile hrábl kopytem, ale pak elegantně pohnul rohem a galantně dívku svým kouzlem vysušil.

„Ani nevíš, jak je krásné být zase chvíli doma,“ prohrábla si krátké vlasy a jemně se dotkla bratrovy hřívy, „když se mi v noci zdá, že jsem tady s vámi, jsou to vždycky ty nejhezčí sny.“

„Taky mívám krásné sny,“ vzdychl mladý jednorožec.

„O domově?“

„Ne. O lidech.“

„Sny o lidech ti připadají krásné?“ podivila se Hanka.

„Občas se mi zdává o dívce. Je tak krásná a nevinná. Její vlasy mají barvu podzimní břízy a oči se podobají letní obloze.“

„Nevadilo by ti, kdybys mi ukázal její podobu?“ požádala opatrně.

„Ne, to ne,“ couvl jednorožec polekaně a chvíli to vypadalo, že chce utéct. Pak si to ale rozmyslel a znovu začal rozhrabávat kameny.

„Promiň. Omlouvám se, že jsem byla zvědavá.“ Hanka zklamaně pokrčila rameny, otočila se a šla prohledávat břeh dál od svého bratra.

Po chvíli ucítila jemné dluhnutí do ramene.

„Nezlob se na mě, H’anaríjo, ty jsi jediná ze stáda, kdo pro mě má pochopení. Ale neměl jsem ti to říkat.“

„A proč? Čeho se bojíš? Každý má přece sny. To je normální.“

„U lidí možná. Ale jednorožec, kterému se zdá o dívce, je pro stádo nebezpečný. Když o tom někomu řekneš, vyženou mě.“

„Proč by to dělali? Sen přece nikoho neohrožuje.“

„Kdybych snil o někom, koho jsem někdy viděl, tak by to nebylo tak zlé. Ale tohle je... nevím, jak bych ti to vysvětlil... něco jako most mezi mojí duší a duší té dívky. Zdá se mi, že je za tím mně neznámý druh magie.“

„Tak se svěř otcí. Určitě s tím dokáže něco udělat.“

P’ujibo prudce zavrtěl hlavou, až se jeho hříva rozevlála na všechny strany: „Ne, to nepřipadá v úvahu. Ona je anděl. Nechci o ty sny přijít. Slib mi, že o tom rodičům neřekneš.“

Jednorožec na ni naléhavě hleděl, dokud nepřikývla.

„Dobrá, neřeknu jim to,“ vzdychla nad bratrovou neústupností.

„Víš, ty sny jsou krásnější než všechno, co jsem zatím zažil,“ dál básnil P’ujibo a Hance z jeho vášně začala naskakovat husí kůže. Tohle opravdu nebylo normální. Horečně přemýšlela, čím by mohla brášku vytrhnout z poblouznění.

„Možná bych tě mohla seznámit s mojí kamarádkou Lídou. Taky je blondýnka s modrýma očima. Mohl bys pak snít o někom, koho znáš.“

„Ne, to už by nebylo ono,“ zamítl její nápad P’ujibo.

„A nemůžu pro tebe udělat něco jiného?“

„Ne. Jen dodrž svůj slib a nic rodičům neříkej.“

„Neřeknu. Ale možná bys jim to měl říct ty sám.“

„Už o tom nebudeme mluvit,“ uzavřel se najednou mladý jednorozec i před ní a odsoudil k nezdaru Hančin poslední pokus přivést ho k rozumu.

Když ji večer R’íhan odvedl stranou, aby se zeptal na její rozhovory s bratrem, jen bezradně pokrčila rameny.

„On se ti skutečně svěřil?“ s nadějí se zeptal otec.

„Ano, ale nechtěl, abych vám o tom řekla.“

„Chápu,“ posmutněl R’íhan.

„Nabádala jsem ho, aby si s vámi promluvil. Ale neposlouchal mě.“

„Je to něco zlého?“

„Já nevím. Je to... je to... Naskočila mi z toho husí kůže.“

„On nechce, aby mu někdo pomohl,“ vyznělo to spíš jako konstatování než jako otázka. Hanka toužila otci otevřít svou mysl, ale zradit brášku nedokázala.

Těsně před usnutím ji napadlo, co asi bude pro bratra horší? Její zrada, nebo solidární mlčení, kvůli němuž nedočká pomoci od své rodiny a svého stáda? Další dilema, se kterým si nevěděla rady. Do spánku se jí vkradl neklid a několikrát se probudila, aby znovu přemýšlela o tom, jestli se má nebo nemá svěřit rodičům. Na P’ujibovi jí příliš záleželo. K ránu se rozhodla, že to otci poví. Jen on dokáže svého syna zachránit i proti jeho vůli.

Vyhledala R’íhana ještě před snídaní. V okamžiku, kdy už se nadechovala, potřásl hřívou a promluvil jako první.

„Nedělej to,“ řekl láskyplně, „jednorozec ti dokáže odpustit hodně věcí, třeba i to, že jde kvůli tobě na smrt. Nikdy ti ale neodpustí zradu. Ani takovou, která vzejde z lásky k němu. Nic mi neříkej. Vím, co tě trápí, a moc mě mrzí, že k nám syn nemá důvěru. Ale ani já ho nezradím a nechám ho jít cestou, kterou si vybral. Daruji mu svobodu volby navzdory tomu, že cítím, jak ho to táhne do problémů.“

„Být jednorozcem není vždycky snadné,“ sklopila Hanka oči, aby zamaskovala zmatek ve své mysli.

„Už na to nemysli. Běž za svými přáteli a dobře se bav. Tohle není tvůj problém a jen čas ukáže, co z toho vzejde.“

„Každý problém rodiny je i můj problém,“ smutně se usmála a věděla, že ji otec chápe.

„Soustřeď se na to, co můžeš ovlivnit, a netrap se tím ostatním,“ podotkl.

„Děkuji za rady. Vím, že bych se jimi měla řídit, ale občas je to nad moje síly,“ omluvně pokrčila rameny a hřálo ji vědomí, že R’íhan ví, co přesně tím chtěla říct. Že to od ní není žádná schválnost ani neúcta.

Jenom ji mrzelo, že se s ní toho rána P’ujibo nepřišel rozloučit.

Není dračí cejch jako dračí cejch

Jakmile se však přesunula k útulku pro nemocné magické tvory, už neměla nejmenší šanci o tom dál dumat. Všude bylo plno lidí. Část z nich se věnovala zvířatům a zbytek se bavil přípravou slavnosti. Všichni ji vesele zdravili a zapadla sem jako do velké spřátelené rodiny. Protože byl krásný jiskřivý zimní den, rozhodli se slavnost uspořádat venku. Mojeranovi vnuci připravovali ohňostroj, a když se Hanka přivítala s Vronem, mluvil s ní její přítel vlastně jen napůl.

„Vem si něco na hlavu, ať nenastydneš,“ neodpustil si poznámku při pohledu na její sestřih a jedním dechem pokračoval, „Same, já tě vidím, z příborů nám laskavě rachejtle nedělej!“

Vzápětí jí Sidi vrazila do ruky štos zateplovacích polštářků, aby je začala rozmisťovat na dřevěné lavice, které mezitím chlapi stavěli podél dlouhého stolu.

Konečně se dostala i do kuchyně, aby se tu přivítala se svou nejlepší kamarádkou Paulou. Stihly si vyměnit sotva pár slov, ani tady nebyl klid.

„Darebové nenažraní,“ ozval se rozhořčený hlas kuchařky, následovala velká rána, jak víko jedné mísy padalo dolů až na zem a kolem nich prolétly dvě šmouhy, „Plavíku, Lotrando, počkejte, až vás chytím!“

„A ty sem taky radši nechod!“ mávla utěrkou proti někomu, kdo nakoukl dovnitř dveřmi. Hanka poznala rozesmátého Svátů.

„Jé, to je dobře, že už jsi tady,“ mávl na ni, když ji uviděl, „pojď se mnou do haly, potřebuji s něčím pomoci.“

Pokřčila omluvně rameny směrem k Paule, ale ta se jen usmála a postrčila ji ke dveřím: „Jen běž, určitě se ještě uvidíme.“

Kamarád ji táhl do haly, kde byla umístěna zvířata, kterým by mrazivé ovzduší mohlo být na obtíž.

„Tak co, domluvila jsi to na zítřek s Plamem?“

„Jasně, že jo. Snad jsi mě nevytáhl z kuchyně jen kvůli tomu, aby ses zeptal?“

„To je dobře. Doufám, že to Plam dokáže.“

„Svatopluku?!“

„Ale to víš, že tě potřebuju v hale. Chtěl bych prohlédnout jednu nemocnou hopsuletku. Ale k tomu je nutné, aby ji někdo udržel v klidu aspoň na dvě minuty. Nemohu dělat obojí naráz. A všichni kolem jsou pořád tak zaměstnaní...“

„Jenom já se tu flákám, chceš říct,“ vrhla po něm podmračený pohled.

Uličnický pokrčil rameny a už ze zvyku se klidil z Hančina dosahu.

Celý den byl plný zmatku a chaosu. Teprve večer, když všichni usedli ke společnému jídlu, se jako mávnutím kouzelného proutku všechno zklidnilo.

Po kratičké meditaci, věnované všem, kdo vkročili na cestu do zapomnění a kteří někomu z přítomných při oslavě slunovratu chybí, začala oficiálně večeře.

Zachariáš sem přivezl speciální mísy a talíře, na kterých teplé pokrmy nevychladly, Vron obstaral dostatek svítilen, aby na jídlo dobře viděli, a Mojeranovi vnuci vyzdobili okolí jiskřivými efekty a po jídle slíbili ohňostroj. Hanka si pro jistotu důkladně prohlédla svůj příbor, než ho vzala do ruky, ale vypadalo to, že Vron přehnanou aktivitu vynalézavých dvojčat náležitě usměrnil. Myslela si to až do chvíle, kdy vzala barevnou lžičku, aby si zamíchala nápoj, který měl původně dvě barevné vrstvy: dole žlutou a nahoře červenou. Sotva se lžička dotkla tekutiny, proměnila se v prskavku a drobné barevné šupinky ulpěly na všem, co bylo poblíž. Navíc nevyprskla jen Hančina lžička, ale vzápětí ji následovaly i všechny ostatní. Leckdo by možná i stihl uskočit, ale ne z lavice, odkud se dá nejrychleji zmizet jen tak, že se překulíte dozadu. Pokud si Hanka dobře všimla, uniknout barevným šupinkám

kotoulem vzad se v její blízkosti podařilo jen Nikovi a Rafanovi. Pak pohlédla zvědavě na Vrona. Ten se ani nepohnul, a přesto neměl na kůži jedinou šupinku. Všichni ostatní teď byli kropenatí v nejrůznějších odstínech.

„Nebojte se,“ halekal vesele Sam, „do zítřka to zmizí samo od sebe.“

Oba kluci schytali od Mojerany pohlavek, ale vzhledem k oslavám jen takový symbolický, aby se neřeklo. Jejich ohňostroj pak Hanka označila za mimořádně vydařený. Pak byl čas na předání drobných dárků a občas i na pár slov. Noc byla příliš krátká na to, aby si člověk mohl popovídat s každým, koho znal.

Nakonec se Hance přece jen podařilo zatáhnout Nika kousek stranou od ostatních, aby se mohla zeptat: „Porad' mi, Niku, jak se má člověk rozhodovat v situaci, kdy rozum radí jedno a instinkt se tomu brání.“ A vylíčila mladému ochránci dilema, se kterým bojovala, když po ní chtěli, aby se Kvidovi omluvila.

„Draci uzavírali sázky, jestli se omluvíš?“ řehonil se pobaveně Nik bez ohledu na Hančin zachmuřený výraz.

„Nakonec se to zamotalo jinak, než jsem zamýšlela,“ vzdychla, „ale co bys mi v takovém případě poradil do budoucna? Jak by si ochránci přáli, abych se zachovala?“

Nik opět zvažněl: „Nejdřív musíš prodělat výcvik, tam tě vyškolí, kdy a komu je vhodné se omluvit a kde si hrát na hrdinu. Zatím po tobě nikdo nemůže chtít kvalifikované rozhodnutí. Jednej podle svého nejlepšího vědomí a svědomí, to bude ochráncům stačit.“

„Ale pořád nevím, jestli mám upřednostnit hlas rozumu nebo své instinkty. Co myslíš?“

„Nevím, těžko říct...“

„Ťuk, ťuk, můžu se zapojit do debaty?“ ozvalo se ze tmy a přistoupil k nim Rafan. „Omlouvám se, ale slyšel jsem poslední otázku. Možná bych na ni měl odpovědět já.“

„To není třeba. U tebe vím úplně přesně, co bys mi řekl,“ odsekla dívka rozladěně, že se jí nepodařilo zjistit Nikův názor.

„Ano? A co bych ti řekl?“ zeptal se provokativně Rafan.

„Že můj rozum těžce kulhá za pádicími instinkty a že mám udělat to, co mě napadne jako první.“

„No vida, líp bych se nevyjádřil ani já,“ ušklíbl se kamarád, „tak proč se na to ptáš Nika, když to víš?“

„Chtěla jsem slyšet názor ochránce.“

„To, že je ochránce, ještě neznamená, že ti odpoví přesněji než já.“

„Co se rozčiluješ? Mám právo se zeptat, koho chci.“

„Už mi nedůvěřuješ?“

„To víš, že ti důvěřuju, ale...“ Hanka se zarazila. Rafan do ní ryl jako vždycky, když chtěl, aby odkryla své karty. „Přišel ses pohádat?“

„Ne,“ opustil kamarád agresivní tóninu, „jen jsem se přišel mrknout, co vy dva spolu pečete.“

„Neblázni, Rafe,“ pousmál se Nik, „tohle není o našich vzájemných sympatiích, to je pracovní schůzka.“

„Pracovní?“ zarazil se mladík a znovu se na oba pátravě zadíval. „Předpokládám, že je to tajné. Tak si tu hezky pokecejte,“ otočil se na podpatku a odkráčel zpět do tmy.

Nik se za ním díval a trochu znejistěl: „Nenaštval se?“

„Ne. Věří nám. Možná ho akorát mrzí, že není zasvěcen do problému.“

„To je ale mezi ochránci normální. Měl by si na to zvyknout.“

„Ty ho neznáš tak dobře jako já. On si dokáže z náznaků složit informace tak, že většinou uhodne i to, co se před ním tají. Jako by skládal mozaiku. Když dostupné informace zapadnou do obrazu, ví, že je blízko. Myslím, že můj úkol v Pasteku uhodne v okamžiku, kdy se od Sváti dozví, že je Lída vnučkou Bdělého. Možná by bylo jednodušší mu o tom říct.“

„Ne. Zatím to neříkej ani jemu ani Svát'ovi. Pokud to uhodnou a zeptají se tě přímo, tak to nemusíš zapírat. Ale sama od sebe jim nic nenaznačuj.“

„Dobře, Niku. Abych pravdu řekla, moc se mi zatím to plnění úkolu nedaří. V poslední době se nám Lída dost odcizila. U draků získala cejch a sebevědomí, už nás nepotřebuje a přiklonila se ke své bývalé kamarádce. Nemám povahu na to, abych se za každou cenu vtírala do její přízně. Možná nebudu dobrý ochránce.“

„Koukám, že Lída u draků sebevědomí získala a tys ho tam ztratila. Přestaň se trápit tím, co by na to řekli ochránci, a dělej prostě všechno, co je v tvých silách. Kdyby ti instinkt napověděl, že je něco špatně, ozvi se Vronovi. On to zvaží a poradí ti nebo pomůže.“

„Mám strach, že bych se o tom nemusela dozvědět.“

„Hlavu vzhůru! A teď už se pojd' vrátit k ostatním, než nás začnou podezírat jako tvůj kamarád,“ vzal ji Nik přátelsky kolem ramen a dovedl ji tak až k Paule, které se Lotranda právě pokoušela zacuchat účes.

„Á, to je dobře, žes mi ji konečně přivedl,“ usmála se Paula na manžela a přejela Hance po hlavě proti růstu vlasů.

Hanka se zašklebila: „To fakt nechápu, proč mi teď lidi pořád sahají na hlavu.“

„Musí se přesvědčit, jestli se jim to nezdá,“ pošťuchovala ji Paula. Nyní vypadala mnohem šťastnější, než v létě. Bylo moc fajn si zase povídat s nejlepší kamarádkou. Vydržely to až do svítání.

Po snídani zahlédla Svát'u, jak netrpělivě přešlapuje opodál a čeká na ni. Rychle dopila kávu, oblékla se a rozloučila se s přáteli.

„Tobě to dnes trvá...“ mumlal Svát'a nespokojeně, když se k němu konečně přidala.

Otevřela na volném prostranství bránu přímo do hor, kde byla pohřbena Karmaneuduna. Kdyby tak mohla brány používat i v Pasteku, to by byla úleva. Jenže získat tam nějaké povolení bylo dost obtížné, o financích ani nemluvě.

Jakmile prostoupili k jezeru, opřel se do nich chladný vítr. Hladina byla zamrzlá a sníh byl navátý do bílých uhlazených jazyků.

„I v zimě je tu krásně,“ vzdychl tiše Svát'a při pohledu do nížiny.

Měl pravdu. Oblohou se sunula načechraná oblaka a pokojný ráz okolí rušily jen jejich stopy.

„Už letím,“ odpověděl drak, když ho oslovila.

Bránu musel otevřít rovnou ve vzduchu, neboť se zhmotnil přímo nad jezerem. Nabral rychlost a při nízkém průletu udeřil ocasem do ledu na hladině. Ten se rozpadl na drobné kry a drak při druhé otočce zaplul uvolněným otvorem pod vodu. Led asi nebyl silný, neboť ho o kus dál prorazil, aby opět vzlétl z vody přímo do vzduchu.

„Koukám, že se v létání o hodně zlepšil,“ ohodnotila Hanka obdivně drakovu letovou techniku. Plam provedl otočku přímo nad nimi a sklepal při té příležitosti zbytky studené vody přímo jim na hlavu.

„Co blázníš?!“ otřepala se zimomřivě dívka, když jí ledová sprcha stekla za krk.

„Ále,“ přistál Zuřivý plamen těsně vedle nich a rošťácky mrkl na svou lidskou sestru, „jen si chci být jist, že jsem plně při smyslech nejen já, ale i ty.“

„No, trochu jsme to včera, tedy vlastně dnes, natáhli, ale proč bychom kvůli tomu neměli být při smyslech?“ podívala se.

Drak zafuněl a pak spustil: „Říkala jsi, že ode mě chceš cejch. Co si sakra myslíš, že udělám?! Nejsem žádný otrokář ani trapnej růžovej exhibicionista, abych něco takového používal! Pár textů jsem si o tom přečetl a říkám: ne! Stokrát, tisíckrát ne!!! Respektuj mě laskavě jako černého draka a nechtěj po mně takový svinstvo! Cejch... Ty snad ani nevíš, že je ve hře i varianta, kdy bys jako služka mohla patřit mému bratrovi. Umíš si to představit? Sloužit Zuřivému drápotvi?! Co kdyby si vzpomněl, ty víš, na co...“

Hanka nejdřív s úžasem sledovala drakovo rozhořčení a pak jí došlo, co se přihodilo. Vlastně mu zapomněla říct, že cejch nechce pro sebe, ale pro Svát'á. Jak se rozčiloval, pocítila k Plamovi obdiv a lásku. Bylo nádherné s ním sdílet část osobnosti.

Drak vycítil její emoce a zarazil se. Přišlo mu divné, že má Hanka z jeho projevu takovou radost. Čekal nátlak a přemlouvání. Tohle ho úplně zmátlo.

„Co je? Rozmyslela sis to?“ zeptal se opatrně.

„Špatně jsem se vyjádřila, Plame,“ usmála se na něj, „o cech jsem tě nechtěla požádat já, ale Svát'á.“

Drak stočil hlavu, aby mohl pohlédnout na Hančina kamaráda. Ten jen lehce přikývl a omluvně pokrčil rameny.

„Ještě není plnoletý, takže by mu ten cech vlastně zůstal jen dva roky,“ začala vysvětlovat dívka a snažila se odhadnout, jak její dračí bratr přijme novou variantu.

„Víš, Plame, v Pasteku jsou místa, kam se neocejchovaný člověk vůbec nedostane,“ pustil se do vysvětlování i Svát'á, „a protože Hanka už cech přijmout nemůže, bylo by užitečné, kdybych se tam mohl podívat aspoň já. Celé jedno patro knihovny je pro nás nepřístupné a my nutně potřebujeme informace, abychom se mohli chránit před Vyvolenými z Kruhu dračího oka. Ti by mohli být pro Hanku nebezpeční.“

„Hm,“ zafuněl drak a bylo vidět, že si případnou odpověď důkladně rozmýšlí.

„Rafan mě pověřil, abych o těch lidech zjistil co nejvíc. Taky má o Hanku strach. Bohužel si zneprátelila jednoho z nejvlivnějších představitelů města. Zatím sice nepodnikli nic, co by ji ohrozilo na životě, ale Raf do mě hučel, abych na to příliš nespolehal.“

„Opravdu je to pro vás tak důležité?“ otočil se drak zase k dívce.

„Nevím,“ zaváhala Hanka, „nedokážu to odhadnout. Možná ano, možná ne. Pokud by ti to mělo přinést nějaké problémy v hnízdě, netrváme na tom.“

Odvrátila se, aby nemusela snášet Svát'ův vyčítavý pohled. I tak ho cítila v zádech.

„Hnízdu jsou tyhle záležitosti ukradené. Nikoho to nezajímá. Jenom já s tím mám trochu problém. Je to proti mému smýšlení, proti všem mým zásadám. Pomocí cejchu bych mohl Svát'á ovládnout a přinutit ho, aby dělal věci, a to i takové, se kterými z hloubi duše nesouhlasí. I když na druhou stranu,“ drak zase pohlédl z jednoho na druhého, „bych vás měl v takovém případě víc pod kontrolou...“

Svát'á se ošil, ale drakův pohled vydržel: „Já ti důvěřuji, Plame. A neprovozují nic, co bys nemohl vědět. A o tvůj cech stojím.“

„Tak dobře,“ vzdal to drak.

Svát'á se rozzářil a vykročil drakovi vstříc.

„Udělejte si pohodlí,“ vyzval je Plam, „asi to bude chvíli trvat. Nemám žádnou praxi a chci to udělat správně, tak jak to popsali v příručce, kterou mám z matčiny knihovny.“

„Taky jsem přinesl jednu knihu půjčenou v Pasteku,“ vylovil Svát'á ze svého zavazadla dotyčnou bichli. Drak do ní nahlédl a spokojeně pokyvoval.

„To souhlasí. Je to popsáno úplně stejně,“ konstatoval, když dočetl zatrženou pasáž.

Svát'á si vyhrnul rukáv až k rameni. Všichni se usadili na kameny, které jim drak ohřál svým dechem, a Plam se pustil do neobvyklého úkolu. Hanka ani nedutala, ačkoliv byla napnutá, zdali se to drakovi podaří.

„Hotovo,“ prohlásil najednou Plam unaveně a Svát'á ukázal Hance zmrzlou ruku. Nad loktem se mu proplétal černý ornament.

„Paráda, co?“ usmál se na ni a potom poděkoval drakovi.

„Nebolí to?“ zeptal se chlapce Plam.

„Trochu,“ přiznal Svát'á, „ale dá se to vydržet.“

„Do zítřka by se to mělo zklidnit. Počítej ale s tím, že tě to tu a tam bude zlobit. Kdykoliv se nějaká magie dotkne tvého cejchu, zabolí to.“

„Bolení zubů je horší,“ hrál si Svát'a na hrdinu, ale Hanka na něm poznala, že není ve své kůži.

„Dej mu na to teplý obklad,“ poradil jí Plam. Pak si protáhl křídla a oznámil jim, že si musí zaletět domů trochu odpočinout. Něžně se rozloučil s Hankou a zmizel.

„Chceš jít k vám domů, nebo se přesuneme k Zachariášovi?“ obrátila se na Svát'u.

„Oběd u Zachariáše bude ta nejlepší náplast na všechny bolesti,“ natáhl se pro své zavazadlo, ale Hanka byla rychlejší. Popadla vak a prostrčila Svát'u vykouzlenou bránou do známé zahrady.

Když se pozdě odpoledne vraceli do Pasteku, byly všechny přepravní plošiny rozpůjčované a oni stáli s těžkými zavazadly v rukou a vůbec se jim nechtělo se vláčet takovou dálku pěšky. Zachariáš je napakoval vším možným, od jídla, zeleniny až po sušené ovoce. Jídlo bylo sice lisované do tenkých plátků, ale právě teď jim o moc lehčí než ve skutečnosti nepřipadalo.

„Zkusím šupinku, mohla by nás hodit aspoň k tržišti,“ soustředil se Svát'a na své hodinky. Na zemi se mu však podařilo vykroužit jen pár jiskřiček.

„Promiň,“ omlouval se Hance, „nějak už dnes nemám dost síly. Všechnu mi vysává ta bolest kolem cejchu.“

„Mám nápad,“ rozhodla se při pohledu na svého zdeptaného kamaráda, „Herbichlos mi dovolil používat symbol k němu domů. Myslím, že je vhodná příležitost toho využít.“

Vykroužila na zemi stříbrný kruh a postrčila do něj kamaráda i se zavazadly. Namáhavě nadskočil a pak se stejným způsobem přemístila i Hanka.

Čekala, že doskočí na rovnou podlahu a vůbec nepočítala s tím, že se v místě doskoku bude povalovat Svát'ův vak. Zvrkla si nohu a rozplácla se i s kufrem na podlahu. Zároveň její mysl zaplavil známý ptačí jek.

Avisir vztekle útočil na Svát'u a kloval ho do rukou, kterými si její kamarád kryl oči. Už měl předlokty celé zkrvavené. Zacouval do rohu, kde se schoulil do dřepu, aniž by zuřivého spiripyra pustil ke svému obličejí.

„Co jančíš, bláznivej ptáku?“ ohnala se Hanka po Avisirovi, ale vykoledovala si jen palčivé plivnutí.

„Ty mrcho zákeřná,“ naštvala se na něj, když viděla, jak opakovaně útočí na Svát'u. Hmátla po jeho ocasu. Chytla ho za brčka a mrskla s ním do opačného rohu místnosti. Jedno brko jí přitom zůstalo v ruce.

Spiripyr divoce zaječel a šel jí po hlavě.

„Bude z tebe zase bezocasá slepice,“ zasyčela na něj krvelačně a podklesla v kolenou těsně před kontaktem. Pták narazil do krbové zdi a Hanka sebrala košťátko na vymetání krbu. Než se Avisir vzpamatoval, přetáhla ho po hřbetě a znovu hmátla po jeho ocasních perech. Jenže spiripyr už byl opatrnější a včas se přemístil jinam. Znovu zamířil ke Svát'ovi. Hanka se oháněla košťátkem jako plácačkou a díky spiripyrově zobáku zbylo za chvíli z krbové pomůcky jen oškubané torzo s držátkem. Hanka se chtěla natáhnout pro krbovou lopatku, ale pták jí to nedovolil. Aspoň ho zaměstnala natolik, aby dal pokoj krvácejícímu Svát'ovi.

„Ták dost!!!“ zazněl Herbichlův rozkaz jako prásknutí bičem. Hance zacukaly koutky úst, když si všimla, že má knihovník ve vousech zamotané dvě polévkové nudle. Asi byl někde na večeři.

Rychle potlačila nutkání ke smíchu a začala se omlouvat. Knihovníkův zrak spočinul na Svát'ovi. Nevšiml si Hančiných omluv a přivolal k sobě Avisira. Ten se najednou vznesl a přistál na hřbetu jeho ruky. Na křídlech se mu modrozeleně zalesklo peří a ocas měl zase o něco delší.

„No, kamaráde, už zase začínáš vypadat k světu,“ řekl muž a odnesl ptáka k jeho samorostu.

„Pojďte sem,“ kývl na Hanku a Svátů, aby přistoupili blíž. Vzal z police lahvičku a namazal jim rány a spáleniny. Pálilo to jako čert, ale oba zatnuli zuby a jen mimika knihovnickovi prozradila, že je to zabořeno.

„Vy dva mě stále něčím překvapujete. Občas nevím, co si mám o vás myslet,“ zahleděl se na ně muž a Hanka uzavřela svou mysl, když ucítila jeho zvědavý psychický dotyk.

„Ukaž ruku,“ nařídil Svátovi.

Mladík poslušně nastavil předloktí, kde mu pták potřhal oblečení i kůži. Knihovník ale hmátl po jeho levé ruce a poněkud bezohledně mu vyhrnul rukáv až nad loket.

„Černý cejch jsem už hodně dlouho neviděl,“ procedil knihovník mezi zuby, a aniž Svátů pustil, sáhl po utěrce u krbu. Nebo to byl ručník? Přehodil ho přes kámen, na kterém obvykle kouzelník vařil či ohříval jídlo, a pak ukázal na keramickou vázu, která byla v polici mimo jeho dosah. Hanka mu ji podala a sledovala, jak sype na kus hadru jakýsi černý prášek. Pak luskl prsty a prášek vzplanul. K Hančinu překvapení ale hadr neshořel, jen jakoby doutnal. Herbichlos ho připlácl na Svátův cejch a chlapec sykl bolestí.

„Vydrž,“ řekl muž a zavázal ten hadr kolem ruky. Avisir za jeho zády nazlobeně zasyčel.

„Kuš! Tohle je přítel,“ houkl na něj knihovník a pak dodal směrem k Hance, „nesmíte mu to mít za zlé, on prostě nesnáší ocejchované lidi. Ani mně nemá rád, jen mě svým způsobem respektuje. To, že se vám podařilo ho skoro vyléčit, považují za malý zázrak. Díky.“

„Přestalo to bolet,“ dotkl se Svátů obvazu a usmál se.

„Nech si to zavázané až do rána. Černej cejch je prevít. Bez ošetření by tě bolest mohla potrápít pěkně dlouho. Tohle je vyzkoušené. Čím dřív to člověk použije, tím je to účinnější.“

„Tak děkuju.“

„Hm. Akorát, že jsem kvůli vám přišel o večeři. Nestihl jsem dojíst ani polévku. A teď už by bylo hloupé se tam vracet.“

„Něco vám za chvíli přinesu. Máte rád rajskou?“ usmála se Hanka a drbala si spáleninu, která právě začínala svědit.

„Mám. A ndrbej si to,“ podal jí Herbichlos kufr a Svátův vak. Vyprovodil je před dům, a než zabořili za roh, dodal: „Ještě něco! Knížky ze školní knihovny není dovoleno odnášet mimo Pastek. Tak si to laskavě zapamatujte!“

Namáhavě se dohrabali do podkrovního bytu.

„Páni, já snad usnu dřív, než se přesunu do postele,“ vzdychla Hanka unaveně, když sebou plácla do křesla.

„Ještě dlužíš našemu panu domácímu tu rajskou,“ zaujal Svátů stejnou pozici v druhém křesle a ani on se neměl k tomu, aby šel jídlo připravit.

„Vlastně nám ani nevynadal. Zaslouží si ji,“ konstatovala Hanka a zvedla se, aby to zařídila.

Hned potom oba zapadli do postele, aby nabrali sílu na další školní dny.

Nástrahy Kruhu dračího oka

Od středy do pátku Svát'a trávil každé odpoledne v knihovně. Hance bylo jasné, že to ještě nějaký ten čas jiné nebude a že si na samotu po návratu ze školy bude muset zvyknout. Chodila si proto půjčovat Avisira, aby si měla doma s kým povídat. K ní se pták choval téměř přátelsky a vzájemné pošťuchování se obvykle obešlo bez větších zranění. Někdy pták jen tiše poslouchal, co Hanka povídá, a chvílemi klimbal na svém samorostu.

I v pátek odpoledne dívka přemýšlela nahlas, zatímco ptačí host měl hlavu skloněnou k jedné straně a zavřené oči.

„Tak to vidíš, Avisire, vyhrožovali mi, že ve škole nevydržím ani do konce roku, a zatím se vůbec nic neděje. Za necelý týden začneme psát nový letopočet a co nevidět se přehoupne i první polovina školního roku. Skoro to vypadá, že už proti mně nic podnikat nebudou. Škoda, že nejsem muška. Moc ráda bych zaletěla do lázni a poslouchala, zda si tam o mně ještě povídají...“

„Mám tlumočit?“ skřehotavě se zeptal pták.

Hanka se na něj překvapeně podívala, a přestože nechápala, co má Avisir na mysli, přikývla: „No... ano.“

Byla zvědavá, o co půjde.

Pták začal mluvit lidskou řečí a nejen to. Dokonce napodoboval dva hlasy.

„... to se ptáš vážně? Samozřejmě, že nejsem spokojen. Takové hloupé drobné legrácky přece nemohou účinkovat!“

„Ale tvrdil jste, že je ještě do konce února čas.“

„To sice ano, ale měli byste přitvrdit hru.“

„Samozřejmě. S tím se počítá.“

„Jak je vidět, není to žádná slečinka, kterou rozhodí, když přijde o vizáž nebo o vlasy. Zkuste něco účinnějšího.“

„Doufejme, že se nám ji podaří vyštvat, aniž bychom jí museli ublížit.“

„Ty vaše hloupé ohledy...“

„Naše? Vy jste přece nařídil, aby zmizela bez rozruchu a vyšetřování!“

„Copak je tak složitý to zařídit, když ji vidíš každý den? Čekal jsem od tebe víc.“

„No tak ať to zařídí ta pitomá husa, co doma používá zakázané magické vůně.“

„A to se podívejme! Tak ty ji špehuješ?! Chtěl jsi ji tím vydírat, co? Tak hele, mladej, drž se od ní dál. Ona má mnohem důležitější úkol než ty. Jestli jí zkřížíš stéblo přes cestu, tak si mě nežádej.“

„Já jen, že vůbec nedbá na opatrnost.“

„A co je ti po tom? Ona už věrnost Kruhu prokázala několikrát. Patří mezi Pojmenované právem. Ty ses mezi ně dostal nedávno, tak si moc nevyskakuj. Hleď si svého úkolu a ji nech na pokoji. Rozumíš?“

„Také jsem prokázal věrnost Kruhu.“

„Ale na rozdíl od ní jsi téměř nic neriskoval. Zatím sis mohl jen hrát. Teď ale očekávám, že splníš svůj úkol, jinak ti vlastnoručně vydláždím cestu mezi bezejmenné.“

„Žádněj strach, já svůj úkol splním. Jenom nechápu, proč jste ji prostě po tom incidentu nenechali vyhodit ze školy.“

„Drací a ten pošahanej trpaslík nás přehlasovali. Takže teď je nutné, abys odvedl svou práci ty. Doufám, že to dokážeš. Ale pospěš si s tím. A jestli to nepůjde po dobrém, musí to jít po zlém. Zkrátka to udělej, jak chceš, ale během dvou měsíců ať je pryč!“

„Stane se, jak si přejete, pane.“

Avisir se odmlčel a Hanka přemýšlela, čí slova jí vlastně tlumočil. A jednalo se o rozhovor, který probíhal právě teď, nebo jde o něco, co už stalo dřív?

„Poslyš, Avisire, dokážeš mi říct, kdo s kým mluvil?“
 „Starší muž a mladík ze zdejší školy.“
 „Jak se jmenují?“
 „Nevím.“
 „Jak vypadají?“
 „Jako lidi.“
 „Copak jsi je neviděl?“
 „Ne. Jenom slyšel. Na tvou žádost.“
 „Ten rozhovor probíhal právě teď?“
 „Ano.“
 „A už spolu někdy mluvili?“
 „Nevím.“
 „Dřív jsi je neslyšel?“
 „Ne.“
 „A jak to, že jsi je slyšel teď?“
 „Na tvou žádost.“
 Hanka z toho moc moudrá nebyla.
 „A kdybich se tě zeptala, co právě teď říká Svát’a?“
 „Nic, neslyším ho.“
 „A co říká Lída?“
 „Neznám. Žádná spojitost.“
 „Jaká spojitost?“
 „Neznám vyžádanou bytost, nedokážu lokalizovat.“
 „Škoda. Její plány by mě fakt zajímaly,“ povzddechla si Hanka a zamyslela se nad další objevenou Avisirovou schopností. Kdyby ten pták byl ochotnější k rozmlouvám, kdo ví, co všechno by o něm ještě zjistili.
 „Mohu si půjčit tyhle tři knihy?“ zaskřehotal znenadání.
 „Cože?“ trvalo Hance chvíli, než si vzpomněla, že Avisira požádala, aby tlumočil, co říká Svát’a.
 „Ale já bych potřeboval všechny tři.“
 „Znělo by líp, kdybys tlumočil celý rozhovor a ne jen to, co říká Svát’a,“ podotkla Hanka.
 „To nejde. Opakuji, že knihy ze spodního patra se půjčují jen po jedné. Mám ti to snad říct ještě drakovsky, abys mi rozuměl?“
 „No dobře. Vezmu si tuhle.“
 „Už nemusíš tlumočit,“ zarazila Hanka Avisira, „neříkají nic zajímavého.“
 Pták zmlkl.
 „Doufám, že taky někomu netlumočíš, co říkám já,“ zadívala se na spiripyra výhruzně.
 „Jen pánovi.“
 „No nazdar. Ale co - zas tak moc jsme ho nepomlouvali. A poslyš, Avisire, to tlumočíš každému, kdo tě o to požádá?“
 „Ne.“
 „A čím jsem si to zasloužila já?“
 „Máš moje pero.“
 Hanka stočila pohled na polici, kam odložila svůj úterní úlovek: modrozelené duhové pero z Avisirova ocasu.
 „To je zajímavé. Jen aby tě někdo kvůli tomu neoškubal,“ vzala zmíněné pero do ruky a ušklíbla se na ptáka, který byl od úterka docela pěkně opeřený.
 „Mně dokáže chytit jen drak,“ odvětil pyšně.
 „Já ale nejsem drak,“ namítla Hanka.

„Oči klamou. Jsi drak.“

„Poslyš, jestli tomu dobře rozumím,“ zamyšleně si prohlížela modrý brk, „něco tě nutí sloužit tomu, kdo tě oškube.“

„Ne sloužit. Jen na požádání.“

„Takže to vlastně neděláš dobrovolně.“

„Ne,“ potvrdil její slova pták.

Hanka vzdychla: „Otec říká, že jeden z největších darů je dar svobody. To, co umíš, by pro nás bylo užitečné, ale neměla bych dobrý pocit, kdybys to dělal z přinucení. Vezmi si své pero zpátky. Nechci tě omezovat. Jsi jeden z nejzajímavějších tvorů, které jsem kdy potkala, a mám tě svým způsobem ráda, i když spolu momentálně válčíme.“

Podala Avisirovi pero a očekávala, že ho svým silným zobákem rozcupuje na kousičky. Spiripyr ho ale opatrně uchopil a jeho aura se rozhořela rudou září. Hanka užasle sledovala, jak se modrá barva pera změnila na rudou, posléze bílou a nakonec zůstalo zlatavé. Pták ho položil před dívku.

„Máš dobrého otce,“ pronesl Avisir skoro slavnostně, „naučil tě dívat se a vidět. Tvůj dar mě potěšil. I já ti chci něco dát. Tohle je pero přátelství. Občas pro tebe budu tlumočit dobrovolně.“

Hanka zdvihla zlatý brk a v prstech cítila magické mravenčení. Spiripyr ji stále překvapoval.

„Děkuji. Cením si toho. Znamená to, že teď jsi mým přítelem?“

„Přátelství draka a ptáka? Nenakřáp ti někdo hlavu? Pero přátelství znamená jen to, že budu respektovat tvoje přání.“

„Chceš naznačit, že na našem vztahu se vlastně nic nezmění...“

„Chytrá dračí hlavička.“

„Takže budeme v léčení pokračovat i nadále?“ zeptala se tónem, ve kterém lehce vibrovala struna poťouchlých záměrů.

Pták se hned načepýřil v obranném postoji.

„Ale ne dneska,“ zasmála se Hanka jeho reakci, „za chvíli se vrátí Svát'a. Asi bych tě měla odnést dolů.“

„Dračí otrok,“ opovržlivě se oklepal pták.

„Svát'a není žádný otrok,“ zamračila se a popadla samorost tak razantně, až musel Avisir roztáhnout křídla, aby udržel rovnováhu, „on je přítelem draka! Pamatuj si to, hloupej ptáku!“

Spiripyr po ní prskl palčivou slinu a Hanka byla chvíli v pokušení omlátit ptáka o futro. Pak si ale řekla, že dnes byl Avisir až neobvykle milý a hovorný, a rozmyslela si to. Rychle ho odnesla do knihovnickova bytu a netrpělivě čekala na kamarádův návrat.

„Tak co? Půjčili ti jenom jednu knížku místo tří?“ provokativně se zeptala, když dorazil.

„Tys mě špehovala?“ zeptal se překvapeně a trochu se mu nakrabilo obočí. „Žádnou magii jsem necítil...“

„Bez obav. Nechtěla jsem tě špehovat. To Avisir. Stačilo jedno vyškubnuté brčko a...“

Hanka Svát'ovi vylíčila svůj odpolední objev. Jenže kamaráda zaujal víc odposlechnutý hovor než spiripyrovo zlaté pero.

„Takže brácha měl pravdu.“

„A v čem?“

„Že ty tvoje květnice a ztráta vlasů nebyly náhoda. Tvrdil, že každá normální holka už by Pastek nechtěla ani vidět, kdyby se dvakrát za sebou střetla s posměchem spolužáků kvůli své vizáži.“

„A já nejsem normální?“

„Ani v tom nejmenším,“ ve Svátově hlase zazněl obdiv a láska. Vzápětí hned sklopil oči a několikrát si odkašlal, než se na Hanku znovu opatrně podíval. „To ale znamená, že tě podobné nepříjemnosti budou provázet i v dalších dnech.“

„Jenže teď už si budu dávat pozor,“ zavrčela Hanka. „To by v tom byl čert, abych nezjistila, kdo na mě šije budou.“

„Proč ale do konce února? Proč ne do konce ledna? Jestli je za tím Kvido, spíš bych čekal, že se tě odtud pokusí vystrnadit co nejdřív.“

„No. Však uvidíme, kdo si na kom vyláme zuby,“ zašklebila se bojovně.

Následující dny byla ve škole jako na trní. Neustále dávala pozor, zda odněkud nepřichází nějaká magická aktivita. V posledním prosincovém dni se jí někdo pokusil znemožnit v hodině magické rovnováhy. Její motýlci zahynuli v jediném okamžiku, neboť nečekané zablokování jejího magického proudu mělo podobné účinky jako prudká herda do zad. Hančina obranná reakce rozhodla magickou rovnováhu nejen v místě, kde seděla, ale i několik dalších spolužáků při tom utrpělo ztrátu koncentrace a motýlků. Jejich rozhněvané protesty okamžitě přivolaly profesora. Ten Hanku vykázal z hodiny s pokutou. Zase všechno proběhlo tak rychle, že neměla čas zaměřit útočnicka. Možná zareagovala přehnaně na pouhou škodolibost, ale kdo by se tomu v její současné situaci divil.

Další incident se odehrál několik dní poté v polední pauze. Zašimralo jí v zádech a svetr, který měla na sobě, se začal rozpadat na vlákna. Ještě zahlédla, jak Svát'a zdvihl ruku a zahýbal prsty. Na koho vlastně zaměřil své kouzlo? Hanka se rychle ohlédla. Jak se střetly dva proudy magie, ucítili to vlnění všichni kolem. Její kamarád najednou odhodil nedojedenou svačinu do prachu a v rozběhu chytil jednoho ze starších kluků pod krkem. Oba se okamžitě svalili na zem ve snaze dostat toho druhého pod sebe. Hanka na nic nečekala a spěchala Svát'ovi na pomoc. Dva kluci jí ale zastoupili cestu. To ji poněkud nadzvedlo. Ne nadarmo se učila u Mojerany. Jeden schytl ránu loktem do žeber a druhý ji pustil hned poté, co ho kopl pod koleno. Konečně se prodrala kruhem přihlížejících. Svát'ův soupeř měl výhodu díky své váze. Kamarád to vyrovnával u něj málo vídanou zuřivostí. Zaváhala. Ti dva na zemi se převalovali tak, že nevěděla, jak zasáhnout. Ani jeden z nich nyní nepoužíval magii, protože ta by mohla přivolat některého z profesorů a o případnou pokutu pochopitelně zájem neměli. Taky si Hanka nebyla jistá, zda by se Svát' nedotklo, kdyby se vložila do zápasu jednoho proti jednomu. Její kamarád ale viditelně prohrával. Soupeř ho přitlačil břichem na zem a snažil se mu zkroutit ruce dozadu. Už už se chystala, že zakročí, když se přihodilo něco zvláštního. Jak se její kamarád pokusil vykroutit ze sevření, povolily švy na jeho rukávu. To vyvedlo kluka nahoře z rovnováhy a Svát'a ho shodil ze svých zad. Vyskočil a připravil se na další útok. Protivník dosud v ruce svíral jeho rukáv, ale nevypadalo to, že by se chystal k další akci. Místo toho o krok ucouvl a pustil urvanou část oděvu do prachu. Všichni ztichli a v němém údivu zírali. Hance trvalo několik vteřin, než si uvědomila, na co. Na Svát'ův černý cejch. Využila jejich strnulosti a šla sebrat rukáv. Přihlížející dav spolužáků o krůček ucouvl. Jen Lída se posunula kupředu, aby si prohlédla černý ornament.

„Páni,“ vydechla obdivně, „ty máš... Netušila jsem, že i černí draci...“

„To je určitě nějaký podvod, černí draci to nedělají. Má to namalované,“ ozval se hlas z davu.

„To není namalované,“ dotkla se Lída ruky a její pohled přetékal obdivem. Svát'ův protivník se nenápadně vytratil a i ostatní se začali zvolna rozcházet, aby stihli odpolední vyučování.

„Stav se u mě večer. Moc ráda bych slyšela, jak jsi přišel k černému cejchu,“ usmála se Lída, ale vstřícné odezvy se nedočkala.

„Promiň, potřebuji si ještě něco ověřit v knihovně,“ zamumlal Svát'a a otočil se k ní zády. Lída posmutněle vyrazila za čekající Naomi.

„Ukaž, aspoň provizorně ti spravím rukáv,“ nabídla mu Hanka.

„To se nemělo stát,“ vzdychl Svát'a, „potřeboval jsem ten cejch kvůli knihovně a ne, aby mě ostatní okukovali.“

„No jo, budeš teď celebrita,“ neodpustila si malé popíchnutí a magicky spojovala švy rukávu. Do večera by to mělo vydržet. Bohužel její svetr už dát dohromady nešlo. Zůstala jen v tenké blůzce. Naštěstí v prostorách školy nikdy nemrzlo. Svát'a poděkoval a oprášil si kalhoty.

„Nechci být středem pozornosti. Vadí mi to,“ bručel popuzeně.

„Žádný strach. Za pár dní si zvyknou a dají ti pokoj.“

„Ale co jim mám říct, až se budou ptát na mého draka?“

„Už nemáme čas, něco vymyslíme večer,“ postrčila ho Hanka směrem k hopsacímu sálu.

Ačkoliv Svát'ovi ani nepoděkovala, hrála ji myšlenka na to, jak se jí zastal. Nebylo důležité, jestli někoho přebral nebo ne, ale fakt, že se o to vůbec pokusil. Je příjemné mít vedle sebe někoho, kdo vždycky stojí na vaší straně, pomyslela si vděčně.

V příštích dnech se kolem Svát'i začali rojit starší kluci ve snaze se skamarádit. Nebyl tím nadšen. Začal se svým spolužákům vyhýbat. Díky tomu on i Hanka poznali nejruznější zákoutí školy, kam utíkali, aby si mohli v klidu sníst svůj oběd. Do hodin se naučili přemísťovat pomocí šupinky a podobným způsobem rovněž opouštěli školu. Tato taktika byla užitečná i pro Hanku, neboť se značně zúžily možnosti příznivců Kruhu dračího oka. Jejich snahy o to, znepríjemnit jí život, jakoby ustaly. Během ledna ji nepostihly žádné další pohromy. V klidu se věnovala učení a dokonce zase o něco pokročila i v matematice.

Nejvíce jí to ale bavilo u Rohana. Během několika posledních hodin pracovala s jeho pomocí na kamínku s tajnou schránkou, která maskovala ještě tajnější schránku. Brala to jako naprosto skvělou zábavu až do chvíle, kdy práci dokončila.

Rohan z jejích rukou převzal magický kámen a významně se na ni zadíval: „Právě jsi složila zkoušku z prvního stupně výroby magických kamenů. Přeješ si pokračovat u mě, nebo si vybereš jiný obor vzdělání?“

„Jasně, že chci pokračovat,“ nechápala Hanka, proč se jí ptá na takovou samozřejmost.

„Výborně,“ kývl a na chvíli se otočil zády. Když se znovu obrátil k ní, vložil jí do ruky její poslední výrobek.

„Je tvůj,“ řekl významně a čekal.

Hanka poděkovala, ale když viděla, že jeho vyčkávavý postoj trvá, pomalu kámen otevřela. Do ruky jí vypadlo pár drobných diamantů. Pohlédla na trpaslíka. Ne, tohle není ono, uhádla z jeho pohledu, a otevřela supertajnou schránku. Na dlaň se jí vysypalo několik semen.

„Nedávno jste mi přinesli jablko,“ mrkl na ni spiklenecky, „usušil jsem pár semen i pro tvého kamaráda. Slyšel jsem, že rád zahradničí. Tady ale není příliš vhodné klima, ať to raději zasadí někde poblíž svého domova.“

„Opravdu je to...“

„Jen pár obyčejných semínek,“ přerušil ji rychle profesor a naznačil, aby to opět schovala dovnitř. Pochopila, že není žádoucí o tom mluvit nahlas. Páni! Svát'a se zblázní radostí! Proto ta supertajná schránka. Semena dračího ovoce jsou určitě velká vzácnost. To je od Rohana milé, že se s nimi rozdělil. Měla z tohoto dárku větší radost než z nového proužku na svých hodinkách. Ukončená specializace jí podle regulí školy umožňovala praktikovat naučené znalosti, jak sama uzná za vhodné. Bude-li vyrábět magické kamínky, jistě se kdykoliv a kdekoliv snadno užíví. Její nadšení učitele potěšilo a spokojeně sledoval, jak se semena opět vrátila do svého úkrytu.

Pak pokračoval: „Jako téma tvé další specializace navrhuji magické vylepšování zbraní a ochranných pomůcek. Co ty na to, H'anaríjo?“

„To zní dobře,“ usmála se, „to zní moc dobře.“

Byla osudu vděčná za to, že ji v Pasteku svedl dohromady s profesorem Rohanem. Tady u něj se toho vlastně naučila nejvíc.

Po příchodu domů magický kámen věnovala Svátovi. O jeho tajných schránkách se ale nezmínila. Byla zvědavá, zda na ně její kamarád přijde sám. K jejímu zklamání ale kámen odložil a svou pozornost zaměřil na velice objemnou kroniku Pasteku, kterou právě přivlekl z knihovny. Byly v ní záznamy o událostech ve městě za posledních padesát let, vyjma posledního roku. Autor zápisků podle stručného vyjádření na posledním popsaném listě nečekaně zemřel na srdeční selhání.

„To chceš vážně celé přečíst?“ prolistovala Hanka část knihy. Občas přelétla očima kousek textu, ale nic zajímavého neobjevila. Číst o tom, zda se někdo narodil, zemřel, či oženil, jak se vyhláška města o úklidu změnila s podrobným upozorněním, která část byla vymazána, přepsána či upřesněna, ji rozhodně nebavilo. Její kamarád byl ale jiného názoru.

„No jasně. Tohle může být úplná pokladnice informací.“

„Tohle nepřelouskáš ani za dva měsíce,“ prohlásila skepticky.

„Když budu číst jenom to důležité, za dva až tři dny to musím zvládnout,“ usadil se u stolu a nalistoval první stránku.

Hanka nad ním jen rezignovaně pokrčila rameny a šla trénovat selektivní neviditelnost. Podle Teuklina nebyl žádný problém ukrýt hodinky na ruce tak, aby ruka byla vidět. Ač se hodně snažila, vůbec se jí to nedařilo. Přemýšlela, co napsat do pojednání za tento týden, aby nevypadala tak zoufale neschopně. Možná by měla radši ještě den nebo dva pokračovat v tréninku. Neviditelnost je zatraceně náročná disciplína.

Co zapsal kronikář

V sobotu u snídaně Svát'a prohlásil, že už konečně kroniku dočetl. Pak ji položil na stůl a Hanka povytáhla obočí, když viděla, jak se bichle ježí záložkami.

„Budeš mi předčítat?“ ušklíbala se.

„Mám to v úmyslu,“ odpověděl kamarád úplně vážně, „tak si na dopoledne neplánuj žádnou práci.“

„To myslíš vážně?“ znejistěla.

„Jestli se chceš orientovat v tom, co se tu děje, tak si laskavě udělej pohodlí a poslechni si pár faktů,“ zat'ukal na desky knihy a pak mávl rukou, aby se posadila do křesla. Hanka začala být zvědavá a beze slova poslechla.

Svát'a nalistoval první záložku a začal číst.

„Arlevian pěstováním ohnivých plodů získal tak nesmírné bohatství, že na to dračí Klan zelených ostnů nedokázal hledět s klidnou myslí a rozhodl se úspěšného vetřelce vypudit ze svého území. Střet ale skončil Arlevianovou smrtí a rozprášením veškerého jeho služebnictva. Podle svědeckých výpovědí během střetu zemřelo dvacet šest nebo možná dvacet sedm lidí. Byli to především sadaři a strážci z Arlevianových zahrad.“

Svát'a zdvihl oči od knihy: „Tohle nebudu číst celé, je to moc dlouhé. V podstatě šlo o to, že slavný pěstitel a distributor dračího ovoce byl zavražděn i s těmi, kdo to ovoce uměli pěstovat. To velice pobouřilo odběratele a žádali soud nad Klanem zelených ostnů. Byl to dlouhý a nepřehledný spor, kdy Klan tvrdil, že ovoce je vlastně nebezpečná droga, zatímco ti druzí se oháněli prospěšností a léčebnými účinky ohnivých plodů. Nakonec se musela sejít velká dračí rada a rozhádané strany slíbily, že se podrobí jejímu rozhodnutí.“

„A to všechno se odehrávalo tady v Pasteku?“

„Přesně tak. Ti, co rozhodovali, si dokonce vyzkoušeli účinky dračího ovoce na sobě. Nakonec to vymysleli takhle...“

Svát'a otevřel knihu u druhé záložky: „Za mnohočetnou smrt, způsobenou Arlevianovi a jeho lidem odsoudila rada Klan zelených ostnů ke ztrátě území v rozsahu jednoho dračího přeletu od místa vraždy. Toto území bylo označeno jako samostatná správní jednotka pod přímým dozorem velké rady. Péče o sad byla svěřena rodnému Arlevianovu hnízdu.“

Opět přerušil čtení a pokračoval vlastním komentářem: „Tohle rozhodnutí se ale radě moc nepovedlo, protože hnízdo nemělo s pěstováním dračího ovoce žádné zkušenosti. Sadu se nedařilo, draci reptali, že je ohnivých plodů méně a méně, až nakonec pověřené draky odsud vyhnali a zase začalo přetahování o to, kdo se o zdejší zahrady postará. Abych to zkrátil, nakonec to vyhrál drak, který začal v prostorách bažin provozovat něco jako lázně. Byl natolik inteligentní, že si dal práci s tím, aby našel těch několik lidí, kteří přežili nájezd Klanu zelených ostnů, a pověřil je péčí o sad. Ti aspoň věděli, jak se to dělá. Po čase se stromům začalo dařit. Geoharbes ve spolupráci s obchodně zdatným Pertinahem nakonec udělali z lázní světoznámou dračí lokalitu.“

„A píše tam, i proč se to ovoce rodí jenom tady? Přece by bylo logické, aby si každé hnízdo vypěstovalo sad pro vlastní potřebu, ne?“

„To by se asi drakům líbilo. Ale dračí rada poté, co ovoce vyzkoušela na sobě, usoudila, že konzumace velkého množství ohnivých plodů by mohla vést k degeneraci dračí podstaty, takže jejich pěstování povolila jen v Pasteku.“

„To bych se divila, kdyby všichni draci poslechli a nevzali si domů nějaké to semeno,“ zapochybovala Hanka.

„To nevím, o tom tu není ani zmínka. Ale podle kronikářova vyjádření je ostraha sadu mimořádně kvalitní.“

„Jistě. Však jsme si to vyzkoušeli na vlastní kůži,“ ušklíbla se Hanka. „Ještě tam máš něco zajímavého?“

„To si piš! Jsou tu zaznamenané okolnosti vzniku Kruhu dračího oka.“

„Opravdu? Tak povídej.“

„No, vlastně to všechno začalo, až když se sem za svým synem Pertinahem přestěhovala jeho dračí matka Zadrápnutá. Ze zdejších poznámek vyplývá, že je mimořádně schopná, tím myslím všeho schopná a značně ambiciózní.“

„To je ta, co k ní patří Kvido, ne?“

„Přesně tak. A nejen Kvido. Mnohem důležitější osoba, která má její cejch, je Kvidova sestra Apolena. Jak tady čtu, tak v kronikářově době kolovala po městě rádoby vtipná hádanka: kdo je větší dračice – Apolena nebo Zadrápnutá? Škoda, že to kronikář blíž nevyšvětlil.“

„Tak to ona má na svědomí vznik Kruhu dračího oka?“

„Pravděpodobně ano. Stojí tu psáno: Skupina lidí z okruhu dračích služebníků začala pořádat vzdělávací seance s názvem Dračí oko vás vidí. Návštěvníci těchto aktivit se následně cítili odpočatí a plní síly. Obliba seancí se rozšířila po celém Pasteku. Jenže se ukázalo, že školitelům nejde o blaho zúčastněných, ale o získávání citlivých informací. Proto městská rada seance zakázala. Zdvihla se však vlna protestů a dva nejzatvrzelejší radní se pod tíhou okolností vzdali svých funkcí. Příznivci seancí pak založili něco jako sektu s názvem Kruh dračího oka. Dokonce získali pozemek hned vedle školy, kde si vytvořili areál pro svou činnost. Většina členů městské rady se do nové sekty dobrovolně přihlásila. Oficiálními představiteli této skupiny jsou ti, kdo nosí titul Dračím okem vyvolený. Na veřejnosti však jako mluvčí už od začátku nejčastěji vystupují Kvido a Apolena, což jsou, jak známo, služebníci Zadrápnuté.“

„To skoro vypadá, jako kdyby měli v plánu ovládnout celé město.“

„Však ho taky ve velké míře ovládli. Kronikář tvrdí, že v podstatě rozhodovali o vyhláškách a zákonech. Bez jejich souhlasu nebylo nic důležitého schváleno. Kdykoliv se jim někdo znelíbil, zaonačili to tak, aby městský úřad dotyčné osobě natolik zkomplikoval život, až ji to dohnalo k vystěhování z Pasteku. Kronikář tady ten odstavec zakončil veršovanou poznámkou, že nepřátelství Kruhu je horší než kopec dluhů.“

„Ale jak to, že jsem pořád ve škole, když jsou tak mocní?“

„Jestli to nebude tím, že o škole nerozhoduje městská rada, ale přímo sami draci.“

„Máš snad pocit, že mi draci fandí?“

„Jo. Draci tě berou. Cítí, že jsi jejich spřízněná duše.“

„Na to bych nesázela.“

„Já ano. Přemýšlej trochu. Kvido určitě žádal, abys byla vyloučena ze školy. Jestli jeho návrh neprošel, musel se proti němu postavit někdo důležitý. A to nemohl být nikdo jiný než některý z draků, co nás učí. Tipnul bych si Artevara.“

„To jsou všechno jen dohady,“ ušklíbla se Hanka, „kdo ví, jak je to ve skutečnosti.“

„Jsou to dohady nejlepšího odborníka, kterého znám.“

„Máš na mysli bráchu?“

„Jako bys neznala Rafa. Páčil ze mě všechny podrobnosti, které jsem znal, a nakonec prohlásil, že tohle je jediné vysvětlení, které nekulhá na všechny čtyři.“

„Ještě tam máš něco?“

„Jo. Ještě jsou tu nějaké popisy rituálů Kruhu dračího oka. Zajímá tě to?“

„Jestli to nebude čtení na celou noc, tak ano.“

„Tak já to jenom stručně shrnu. Náš kronikář nikdy členem Kruhu nebyl, ale všechno prý zapsal podle vyprávění jednoho známého, který se dostal mezi Pojmenované.“

„Takže ani sám nevěděl, jestli píše pravdu nebo ne,“ ušklíbla se Hanka.

„On svému zdroji věřil. Tvrdí, že je to seriózní a důvěryhodný člověk.“

„Tak proč tajil jeho totožnost?“

„Protože ani Pojmenovaní si nemohou být jistí trvalou pozicí v Kruhu. Stačí tři hlasy Vyvolených a spadnou zpět mezi Přistupující, ne-li přímo mezi bezejmenné.“

„Koukám, že si Vyvolení svůj vliv pěkně pojistili.“

„Vypadá to tak.“

„Zajímalo by mě, co na to všechno říkají draci.“

Svát' a pokrčil rameny: „O tom se tu nepíše.“

„No nic, pokračuj,“ vybídla ho Hanka.

„Takže všechno začíná tím, když tě osloví nějaký člen Kruhu a vyzve tě, aby ses připojila k jeho členům. Odmítnutím nic nezkažíš, ale nemůžeš pak očekávat, že si v Pasteku vybuduješ svou životní kariéru. Ti, co tu chtějí podnikat a prosperovat, takovou nabídku velice ochotně přijmou. Jsou pozváni na nejbližší hromadnou sešlost. Než jim řeknou, kde to bude, musí složit přísahu mlčenlivosti. Hned poté obdrží pozvánku, která slouží zároveň jako přenosová brána. Je to něco podobného jako naše symboly na šupince. Kronikář nepíše, na kterém místě se rituál odehrává, ale popisuje větší prostranství poblíž skalního masivu s dračím okem.“

„Masiv s dračím okem? A to má být co?“

„Oko se prý ve skále objevuje vždy na začátku každého setkání, kdy na přítomné sešle v rámci meditace pocit štěstí a síly. Pak si obvykle prohlédne ty, kdo se mají zájem zařadit mezi Přistupující, a ty, kteří procházejí obřadem pojmenování. Občas se oko objevuje i při zadávání úkolů jednotlivým členům. Podle popisu by to mohlo být oko mimořádně velikého draka. Ale na druhou stranu nikdo z Kruhu netvrdí, že by takový dračí jedinec existoval.“

„A kde by se tam to oko jinak vzalo? Je to snad iluze? Co o něm říkají?“

„Počkej, někde jsem si tu založil jejich rituální popěvky,“ začal Svát' a zuřivě listovat knihou.

„Tady je to. Říkají: Dračí oko vás vidí, chrání a posiluje. Otevřete se jeho magii a pozvedněte svou mysl na vyšší úroveň. Vyslyšte volání Dračího oka a ono vás na oplátku pozve do chrámu klidu a blaženosti. Připojte svou mysl ke kruhu přátel a vykročte na cestu souznění a společného úsilí o lepší budoucnost... Dál už se vlastně opakuje totéž, jenom jinými slovy. Já bych to vyhodnotil, jako mix meditace, hypnózy a ovlivňování mysli.“

„A někdo z kouzelníků se při tom stará o iluzi dračího oka,“ přikývla dívka.

„Pravda je, že se všichni shodují v tom, jak je tahle meditace skvělá a příjemná. Členové Kruhu se obvykle na každé setkání těší. Má to ale háček. Přistupující by měli časem dokázat svou věrnost Dračímu oku nějakým významným skutkem. Nejsou-li sami dost aktivní, je jim dříve nebo později příslušný úkol přidělen. A pak jde do tuhého. Třikrát nesplníš zadaný úkol a jdeš z kola, pardon, chci říci z Kruhu ven.“

„... a jako bezejmenný si už v Pasteku neškrtněš,“ dopověděla Hanka.

„Přesně tak,“ přikývl Svát' a. Pak pokračoval: „Úkoly však nedostávají jen Přistupující, ale i Pojmenovaní. Těm sice mohou rozkazovat pouze Vyvolení, ale v případě selhání se metoda třikrát a dost praktikuje i zde.“

„Takže Pojmenovaný na tom o moc líp není, co?“

„Je a není. Může bez omezení zadávat úkoly Přistupujícím, což se dá určitě využít mnoha způsoby. Také má právo navrhopat, aby konkrétní Přistupující byli pojmenováni.“

„Co to znamená? Dostanou nějaké nové jméno?“

„Dá se to tak říct,“ přikývl Svát' a, „aby mohl být někdo pojmenován, musí s tím souhlasit jeden z Vyvolených. Ten pak dává přistupujícímu tajné dračí jméno. Kdo toto tajné jméno zná, může s tímto Pojmenovaným hovořit v myšlenkách i na dálku. Obvykle tajné přizvisko znají jen Vyvolení a nejbližší přátelé dotyčného z okruhu Okem pojmenovaných.“

„Že by něco jako dračí komunikace?“ zaujala Hanku ta popisovaná schopnost.

„Těžko říct. Žádné podrobnosti o tom, jak to funguje, kronikář neuvádí. Zajímavé je, že rituál pojmenování může proběhnout buď na některém veřejném setkání Kruhu, nebo i v soukromí a tajně, pokud to okolnosti vyžadují. Takže přehled o Pojmenovaných mají pouze Vyvolení a nikdo jiný. Na povrch to může vyplavat až v situaci, kdy je takový utajený člen požádán o službu, kterou jinému Pojmenovanému nechce poskytnout.“

„Zajímavé. Opět jeden mocenský bonus pouze pro Vyvolené. Mají to vymyšlené téměř dokonale. Ještě by mě zajímalo, jak se vlastně člověk stane Vyvoleným.“

„O tom prý rozhoduje výhradně Dračí oko. Jeho moci a vůli se podřizuje veškeré dění v sektě.“

„Takže je vysoce pravděpodobné, že to celé probíhá v režii Kvida a jeho sestry Apoleny.“

„Možná ano, možná ne,“ pokrčil rameny Svát'a.

„Dejme tomu, že má Kvido opravdu takovou moc,“ začala spekulovat Hanka, „mohl by moje vyštívání z Pasteku zadat jako úkol několika Pojmenovaným a ti posléze další skupině Přistupujících. To bych proti sobě měla celou armádu lidí.“

„Myslím, že to nehodnotíš ze správného úhlu. Kdybys potřebovala z domu vyhnat jednu myš, co bys udělala?“

„Pořídila si kočku.“

„Jenom jednu?“

„No jistě. Na vyhnání myši přece stačí.“

„Tak vidíš.“

„Takže si myslíš, že na mě poštvál jen jednoho Pojmenovaného?“

„Jestli se nezajímá o to, kdo doopravdy jsi, vsadil bych na to poslední sušenku.“

„Hm, jestli je to tak, mohl by být nepříjemně překvapen.“

„Mně spíš vrtá hlavou ten konec února. Proč konec února? Proč jim tak záleží na tom, abys už tady v březnu nebyla?“

„Kromě uraženého Kvida mě nenapadá nic, co by proti mně mohli mít,“ nedokázala na Svát'ovu otázku odpovědět ani Hanka.

Ještě chvíli Svát'a předčítal zajímavosti z kroniky o lázních, o zlodějích dračího ovoce a trestu, který za svůj prohřešek vyfasovali, o problémech s kouzlem brány, které se tu a tam vyskytly i u zkušených kouzelníků, o slavnostním zařazení nového dračího zájemce do učitelského sboru školy krátce poté, co jiný drak na funkci profesora rezignoval.

„To by mě zajímalo, co vedlo Artevara k tomu, aby se stal učitelem,“ komentovala Hanka právě přečtený úryvek z kroniky, „já z jeho výrazu nikdy nepoznala, zda pracuji dobře nebo ne. Jako učitel by měl být k žákům otevřenější.“

„O jeho důvodech tu nic není, ale píše se tu, že se po svém příchodu do školy zasadil o to, aby i žáci bez cejchu měli možnost získat to nejlepší vzdělání. Rozšířil výuku v oblasti zpracování magických předmětů a artefaktů, čímž značně vylepšil pověst zdejší školy.“

„No vida, kdo by to do něj řekl.“

„A tohle je taky zajímavé,“ podržel si Svát'a prst na řádce textu a zkontroloval, jestli mu kamarádka věnuje náležitou pozornost, „Artevar také prosadil, aby škola přestala posílat své žáky do služby k drakům jako deruvijano. Opakoval, že škola není oprávněna vystavit své svěřence takovému riziku. Trval na tom, aby tahle praxe skončila jednou provždy. Zákaz používat studenty jako deruvijano sice při hlasování neprošel, ale bylo stanoveno, aby zodpovědnost za uzavřenou dohodu s drakem přešla na jednotlivce, který případnou smlouvu odsouhlasí. Každý svobodně a naprosto dobrovolně rozhodne sám o sobě, zda bude či nebude zaměstnán u draků jako deruvijano.“

„Takže škola to provozuje dál, jenom za to nezodpovídá,“ ušklíbla se Hanka.

„Ale snahu měl, jak vidíš.“

„Poslyš, Svát'o, nepišou něco zajímavého i o té holce, co tu nedávno umřela?“

„Byl jsem zvědavý, kdy se na to zeptáš,“ usmál se spokojeně a rozevřel kroniku u další záložky. „Píše se tu: Toho dne došlo ve škole...“ Sváťa se odmlčel.

„Co je?“ zarazil Hanku jeho zamyšlený výraz.

„Zrovna jsem si všiml, že se to stalo v březnu.“

„Tak už to konečně přečti.“

„Toho dne došlo ve škole k politováníhodné události. Jedna studentka překročila školní řád a použila nepovolenou magii. V důsledku toho promarnila svůj život a jen díky včasnému zásahu profesorského sboru nedošlo k dalším ztrátám na životech. Vyšetřování potvrdilo, že se jednalo o nehodu, neboť nezkušená žákyně nezvládla složité kouzlo a zavinila si svou smrt sama. Nicméně profesor Artevar veřejně vyhlásil, že od této chvíle škola magicky zabezpečila veškeré prostory areálu, aby už nikdy k podobné nehodě na jejím území nemohlo dojít.“

„A dál?“

„Poslední rozloučení s Harper Vaniovou se konalo v jejím rodném městě. Škola rodičům poskytla vysoké odškodné. To je vše. Víc o tom kronikář nenapsal.“

„To to pěkně odbyl. A co ten podobný případ před rokem?“

Sváťa rozevřel jednu z posledních stránek.

„Taky je tu jen stručná zmínka, poslouchej. Pozornost města vzbudila jedna soukromá akce, kdy došlo k vážnému poškození myslí jedné ze studentek. Škola ale jakoukoliv odpovědnost odmítá, neboť použitá magie významně překročila rámeček vyučovaných kouzel. Poškozená si musela být vědoma toho, že si zahrává se silami, které nemá šanci zvládnout. Další vyšetřování bylo zastaveno, neboť přivolaný specialista neprokázal cizí zavinění. Škola vyjádřila politování nad zdravotním stavem své žákyně, poskytla rodičům finanční prostředky na léčení a svým žákům zakázala používat na veřejnosti nově nabyté znalosti bez úspěšně složené zkoušky.“

„No jasně. Nikdo za nic nemůže,“ ušklíbla se Hanka.

Sváťa si zamyšleně kousal spodní ret.

„Co je? Ještě něco zajímavého?“

„Hádej, kdy se to přihodilo. Zase v březnu...“

Tentokrát se zadumala Hanka. Jestli mají ochránci pravdu a Lídě opravdu hrozí nějaké nebezpečí, bylo by na čase ji víc hlídat. Ale před kým a před čím? Jestliže ta riziková kouzla nějak souvisí s přivoláváním, jakou roli v tom může sehrát Naomi? Vyhecuje Lídu, aby přivolala něco nebezpečného, nebo je pravda, co říká, a chce kamarádka ochránit?

„Možná bych měl přijmout Hasanovu nabídku a zařadit se mezi Přistupující...“

Hance chvíli trvalo, než jí došlo, co vlastně kamarád říká. Zdvihla oči, ve kterých se musel zrcadlit jednoznačný nesouhlas.

„Zkus o tom chvíli přemýšlet,“ pokračoval, když viděl její reakci, „poznali bychom lidi, kteří jsou pod vlivem Kruhu, to znamená víc informací a lepší přehled o tom, jak to funguje v táboře tvých nepřátel. Co ty na to?“

„Že je to pěkná blbost.“

„Kdyby ti to nabídl Raf, určitě bys neodmítla.“

„Teď se pro změnu zamysli ty. Umíš lhát jako on? Umíš uhodit pod pás, když je to potřeba? Máš stejný čich na pravdu a lež jako on? Dokážeš předem ublížit někomu, kdo tě ohrožuje?“

„Chceš říct, že jsem neschopnej...“

„Jsi příliš čestný, vstřícný a otevřený na to, abys obstál jako špeh v nepřátelském táboře. Mnohem víc mi pomáháš jako poradce. Vyštrachal jsi spoustu informací, ke kterým bych se jinak nedostala. Jsem ráda, že tě mám vedle sebe.“

„Půjdu udělat oběd,“ zdvihl se Sváťa od stolu a Hanka měla pocit, že jeho sebevědomí o mnoho nepozvedla. Pořád se asi cítil ukřivděný jejím odmítnutím. Sice se to snažil zamaskovat, ale na to ho znala příliš dobře.

„Raf si myslí, že tě sem delegovali ochránci, abys dávala pozor na Lídu. Hned uhodl, že je Laridon jejím příbuzným,“ pátravě se zadíval na Hanku Svát'a, když na stůl položil ohřátou polévku.

„To se dalo čekat, že na to brácha přijde,“ ušklíbla se.

„Rád bych ti s tím pomohl.“

„Tak dělej to, co umíš nejlíp.“

„Co tím chceš říct?“

„Aby sis na nic nehrál. Buď sám sebou. Povídej si s lidmi a ptej se na věci, kterým nerozumíš.“

„Buď sám sebou! To se ti snadno řekne! S tímhle černým cejchem už to dost dobře nejde.“

„Zapomeň na to, že ho máš.“

„A jak asi, když se mě každý den dvacetkrát někdo zeptá, jak jsem k němu přišel?“

„Řekni jim pravdu.“

„Pravdu?“

„Chtěl jsi prozkoumat další patro školní knihovny, tak ses domluvil s jedním mladým drakem, aby ti tajně a proti svému přesvědčení udělal cejch. Takže musí být každému jasné, proč jméno draka tajíš.“

„A nebudu pak vypadat jako blbec?“

„Do háje, brácho, máš snad zatmění mysli? Kolik asi lidí by k něčemu takovému dokázalo přemluvit černého draka?“

„Budou si myslet, že kecám.“

„Ať si to klidně myslí, to je přece jejich problém a ne tvůj.“

Svát'a se konečně zase usmál, jako by se mu ulevilo. Pomalu dojedli polévku a pustili se do masa na houbách.

„Možná máš pravdu. Řeknu jim, že se na vstup do Kruhu zatím necítím dost zralý.“

Hance se ulevilo. Představa, že si bezelstný kamarád zahrává s nejmocnějšími silami tohoto města, ji děsila. Vůbec se jí nelíbila možnost, že by důvěřivého a láskyplného Svát'u ovládli nebo ohrozili. Ani dost málo nechtěla, aby se změnil. Měla ho ráda. Sice ne tak, jak by si přál, ale dost na to, aby se o jeho křehkou a čistou duši bála. Vděčně se na něj usmála a při tom jí napadlo, jak ho zaměstnat.

„V jednom bys mi ale pomoci mohl. Přestaň se vyhýbat Lídě.“

Svát'a vzdychl: „Víš, co po mně chceš?“

„Jenom si s ní povídej. Nic dalšího jsem tím nemyslela.“

„I tak je to balancování na tenkém ledě,“ podotkl s podtónem nesouhlasu, „nechci jí ublížit.“

„Ani já,“ přikývla s pochopením, „ale se mnou už se teď moc nebaví. Kdyby Naomi vymyslela nějakou hloupost, ani se to nedozvíme.“

„Dobře, já to zkusím,“ znovu vzdychl její kamarád.

Odpoledne Hanka zaběhla pro Avisira. Svát'a pro něj zatím přichystal překvapení. Nastražil na stůl drobký sušenek, které při konzumaci začnou s mírným zpožděním pění a prskat přímo v puse nebo v krku. Těšil se, co tomu bude říkat spiripyr. Za to, jak se k němu ten pták v poslední době choval, to bude jen malá splátka.

Nutno říci, že si svou malou zlomyslnost Svát'a opravdu vychutnal. Ať už Avisir čekal útok nebo ne, tuhle zradu neodhalil. Drobečky pečlivě sezobal do posledního a po chvíli vypěnil a to doslova. Tentokrát nedokázal plivat oheň, tak aspoň útočil zobákem na jejich krk a ruce. Zaznamenal však jen pár úspěšných zásahů. Oba jeho protivníci už měli za těch několik měsíců dostatečný trénink na to, aby včas uhnuli nebo se ubránili. Zvláště když se jednalo jen o „přátelské“ dovádění.

„Už vypadáš docela dobře,“ konstatoval Svát'a, když ptákovi začaly docházet síly a konečně se mu přestaly dělat bubliny u zobáku. Avisir se po něm nevraživě ohnal.

„Co máš proti lidem, kteří se přátelí s draky?“ zamračila se na něj Hanka.

„Cejchuje se tupý dobytek, aby se nezatoulal,“ kýchl a vyprskl zbytek pěny, pak natočil hlavu, aby viděl na Svát'u, „tupý dobytek si nic lepšího nezaslouží.“

Hanku ptákova zarputilost naštvala.

„A proč ty zůstáváš u Herbichla a nežiješ svobodně v lesích nebo horách?“

„Má moje zlaté pero.“

„To já mám přece taky.“

„Chceš, abych bydlel s tebou?“ opatrně se zeptal pták.

„A bydlel bys, kdybych řekla ano?“

„Možná.“

„Máš závazky ještě k někomu dalšímu?“

Avisir se začal probírat svými peřičky a Hanka usoudila, že asi neodpoví. Pak ji ale spiripyr překvapil.

„Jsem dračí přítel.“

„A s kterým drakem se přátelíš, jestli to není tajemství?“ zeptala se překvapeně.

„S tím nejlepším.“

„A co potom děláš u knihovníka?“

„Příjemné bydlení, dobré zacházení i strava,“ přiznal pták.

„A ty mi příště něco vykládej o dobytku,“ ušklíbla se Hanka, „možná nejsi ocejchovaný, ale držíš se tam, kde tě nakrmí a kde máš střechu nad hlavou. Tomu říkáš svoboda? Vždyť tady můj kamarád je svobodnější než ty.“

„Dob...“

Hanka se výhrůžně naklonila k ptákovi: „Hele, jestli ještě jednou použiješ slovo dobytek, oškubu ti ocasní pera do posledního!“

Pár vteřin nebylo jasné, jestli se po ní pták ožene zobákem, ale pak spiripyr přešlápl a otřepal se: „Dobrá. Uznávám, že i on může být dračí přítel.“

„A navíc je i tvůj přítel,“ kula Hanka železo, dokud bylo žhavé, „protože kdyby nebyl, nenechal by si tu od tebe neustále ničit kůži, oblečení a pokoj.“

„Mám tlumočit?“ zničehonic se naprosto nelogicky zeptal pták.

„Ano,“ řekl Svát'a dřív, než se Hanka z toho náhlého obratu v hovoru vzpamatovala.

„Je tady u mě Herman a přinesl večeři pro čtyři strávníky. Vezměte Avisira a přijďte k nám dolů. Doufám, že vám společná večeře nebude vadit,“ napodobil pták Herbichlův tón.

Pozvání přijali s nadšením. Hermana už dlouho neviděli a těšili se na to, co řekne, až uvidí Avisira.

Starý sluha je nezklamal.

„To snad ani není pravda,“ překvapeně spráskl ruce, „já toho ptáka ani nemohu poznat, jak se změnil. Páni! Takové nádherné peří. Vy jste ho opravdu dokázali vyléčit. To jsem moc rád. Teď už Herbichlovi rozhodně ostudu dělat nebude.“

Hanka se musela v duchu smát, když viděla, jak pták slastně při té chvále mhouří oči a natřásá se, aby jeho dorůstající opeření působilo ještě načechraněji.

„No jo, už přece jen vypadá trochu k světu,“ příkyvoval i knihovník.

„Jen jestli mu to vydrží,“ zapochyboval Svát'a, „jestli nebude mít pravidelný pohyb a trochu zábavy, tak nevím, nevím.“

Hanka odložila samostatně s Avisirem ke krabu a Herman začal servírovat večeři. Povídali si o jeho zimní zahradě, o počasí, o škole a vyklubal se z toho docela příjemný večer.

„A co Lída? Už se konečně s Azuelou skamarádila?“ neodpustila si Hanka zvědavou otázku.

„Ale kdepak. Je to čím dál horší. Ta holka je jak z divokejch vajec. Minulý týden na sebe s Azuelou ječely tak, že to snad bylo slyšet až na ulici.“

„Copak? Azuela ji nepustila na mejdan?“

Herman vzdychl: „Nevím, jestli bych ti to měl říkat...“

Utřel si pusou ubrouskem, zadíval se na Hanku a pak přece jen pokračoval: „Slečna Lída namíchala naší bojovnici něco na spaní a utekla večer za svou kamarádkou. Našel jsem Azuelu spát v křesle na chodbě, tak jsem ji vzbudil a doporučil jí, aby raději použila postel. To si ani neumíte představit, jak zuřila, když slečnu nenašla doma. Hned pro ni letěla a přivlekla ji zpět v podstatě násilím.“

„To se asi Lídě asi moc nelíbilo, co?“

„Ztropila takovou hysterickou scénu, že jsem byl připravený u dveří, abych v případě nutnosti došel pro lékaře. Moc nechybělo k tomu, aby ji Azuela šupem dopravila domů a dala výpověď.“

„Nemá chudák zrovna snadnou službu,“ souhlasila Hanka a raději převedla řeč na jiné téma, aby Hermanovi zbytečně nekazila náladu. Další hovor poslouchala jen na půl ucha a dumala, jakým způsobem Azuelu upozornit, že by mohl být březem rizikový. Sice by ji ráda varovala, ale nechtělo se jí mluvit o schopnostech spiripyra. A bez toho by těžko vysvětlovala, kde vzala informace. Než to stihla vymyslet, Svát'a to vyřešil za ni. Začal mluvit o kronice, kterou si půjčil z knihovny, a Hanka jen užasle sledovala, jak nenápadně převedl řeč i na události z minulých let.

„Nechápu, proč se o některých prkotinách kronikář rozepisuje na dvě stránky, ale skoro nic nenapsal o úmrtí studentky v březnu před dvěma roky. Moc by mě zajímalo, jaké kouzlo se jí vymklo z ruky a proč umřela,“ upřel svůj nevinný pohled na Herbichla, „zaujala mě i poznámka, že další ztráty na životech nebyly. Takže se domýšlím, že ta magie byla nebezpečná i pro okolí.“

Knihovnik se zakabonil, ale odpověděl: „Přivolávat inteligentní bytosti, a ještě navíc ty, které si libují v temných barvách magického spektra, je mimořádně hloupý nápad. V podstatě nikomu nebylo jasné, proč to ta dívka zkoušela. Když už si chtěla zahrávat se smrtí, jsou mnohem příjemnější způsoby, jak umřít.“

„A koho přivolala?“ zkoušela Hanka míru Herbichlovy ochoty mluvit o nepříjemném incidentu, který škola spíš tutlala.

„Už jsi někdy slyšela o běsech?“

„Ano. Tom se Samem nám o jednom vyprávěli.“

„Asi si někde něco přečetli.“

„To ne. Byl to jejich spolužák a trochu s ním kamarádili.“

„Opravdu?“ usklíbl se Herbichlos nevěřičně. „A kde že to studovali?“

„V Airbowanu. Ale jenom jeden rok, pak je vyhodili.“

Herbichlos překvapeně pozvedl obočí a jeho nedůvěřivý pohled se vytratil: „Koukám, že máte zajímavé kamarády. Víím o pár lidech, kteří v Airbowanu studovali, ale nikdy jsem s nikým z nich nemluvil.“

„Je zajímavé,“ vpadl jim do řeči Svát'a, „že podobný malér se odehrál ve stejnou dobu, to jest v březnu, ale rok poté. Tehdy se také jednalo o přivolávání?“

„U druhého případu jsem nebyl,“ zavrčel neochotně Herbichlos.

„Že by někdo znovu přivolal běsa?“ spekuloval nahlas Svát'a.

„Ne, tentokrát to byla harpyje a ta dívka nezemřela. Nepřihodilo se to na pozemcích školy, takže nic víc o tom nevím.“

Svát'a ani v nejmenším nebral ohled na knihovnickovu zachmuřenou tvář: „A co když se něco chystá i na letošní březen?“

„Něco jsi zaslechl? Proč si to myslíš?“

Svát'a pokrčil rameny: „Jen mě to tak napadlo.“

„No, doufám, že už žádná z vašich spolužaček nebude tak nebetyčně hloupá, aby přivolávala něco, co školní pravidla výslovně zakazují. Kdybyste se o něčem podobném doslechli, tak to musíte škole oznámit včas. S podobnými maléry si není radno zahrávat.“

„Nemáte něco takového v plánu, že ne?“ ujišťoval se opatrně Herman.

„To určitě ne,“ usmála se na něj Hanka, „my na přivolávání ani nechodíme. To spíš Lída. Slyšela jsem, že jí to docela jde.“

„Jezuskote, to ani neříkejte nahlas,“ polekal se sluha, „budu muset Azuele říct, aby na naši slečnu dávala v březnu pozor.“

Hanka si v duchu zamnula ruce. A je to. Azuela bude varovaná a o mnoho víc už toho pro dívčinu bezpečnost v této chvíli udělat nemohou.

Další intriky Kruhu

Po domluvě se Svát'ou Hanka naplánovala větší dozor nad Lídou i ve škole. Její kamarád se přestal vyhýbat spolužákům a rozhodl se čelit opakovaným zvědavým dotazům.

Naomi jejich návrat ke společenskému životu nesla nelibě. Zato Lída byla nadšená. Hanky si moc nevěšovala, její přítomnost brala jako nutný přívažek k šanci vidět se s chlapcem svých snů. Nevynechala jedinou příležitost prohodit s ním pár slov.

V úterý při polední pauze Hanka úspěšně odrazila magický útok. Jakýsi kluk, kterého vůbec neznala, se pokusil ovlivnit její mysl a magické schopnosti. Byl to chabý pokus a v podstatě byl odsouzen k neúspěchu ještě dřív, než se ho útočník rozhodl uskutečnit. Hanka nad tím jen mávla rukou a nechala to být.

Další útok na ni se uskutečnil hned druhý den. Ve středu po drakonštině kluk se zrzavými vlasy otevřel přímo za školním vchodem bránu a strčil do Hanky tak prudce, že tím přechodovým oknem prolétla jako moucha po zásahu plácačkou. Na druhé straně udělala kotrmelec a zjistila, že je na pasteckém tržišti. Středa byla jedním ze tří dnů, kdy se tu prodávalo. Zrovna teď tu bylo víc lidí, než by čekala. Byla klika, že do nikoho při příchodu nevrázila. Skoro si oddechla. Taková brána mohla vést kamkoliv a docela dobře ji mohla i zabít. Tohle byla naštěstí jen taková malá hloupá zlomyslnost. Oprášila si šaty a vyklepala z vlasů smetě.

„Hej, ty tam, zatýkám tě pro nepovolené použití kouzel,“ ozval se za ní ostrý hlas. Ohlédla se. Muž v uniformě městské stráže už natahoval ruku, aby ji uchopil za rameno. Lidé mu mlčky ustupovali z cesty. Hanka přejela očima okolí. Trčela tu hloupě mezi stánky v jakési slepé uličce.

Co se dá dělat, pomyslela si rezignovaně, budu se muset ušpinit ještě jednou. Po čtyřech vlétla pod pult nejbližšího prodejce, až překvapený majitel stánku se zeleninou zděšeně vyjekl. Jak odskočil, udělal jí místo, což bleskově využila k útěku před zákonem. Ještě v běhu aktivovala šupinku a vzápětí hupsla do kruhu, který ji přemístil přímo k profesorovi Rohanovi.

„Promiňte, mám potíže,“ omlouvala se, když ho po doskoku skoro povalila. Vypadalo to, že i on se sem právě dopravil podobným způsobem jako Hanka.

„Jaké máš potíže?“ ušklíbl se.

„S pasteckou policií, honí mě,“ přiznala udýchaně.

„Použila jsi při útěku několik odskoků nebo jsi skočila přímo ke mně?“ v jeho pohledu se mihl stín nespokojenosti.

„Přímo. Promiňte, neuvědomila jsem si...“ nejradši by si nafackovala za svou nepromyšlenou reakci. Zdejší policie určitě dokáže lidi vysledovat, zvláště když k útěku využili magii. Bývalo by bylo rozumné se přesunout do školy a zamíchat se mezi ostatní studenty. Tam by ji těžko někdo vystopoval. Zase se ukázalo, že jí to nemyslí dost rychle.

„Nebudu ti pořád zachraňovat zadek,“ zavrčel rozmrzele trpaslík a odepnul z brašny dlouhý řemen. Brašnu jí podal: „Podrž to oběma rukama, otoč se ke mně zády, a ať už se děje cokoli, ani se nehni.“ Se smíšenými pocity ho poslechl.

„A teď pusť se na zámek, nechci slyšet jediný slovo, jedinou námitku! Jasný?!“

Hance to moc jasné nebylo, ale trpaslíkův tón nepřipouštěl jinou variantu než absolutní poslušnost. Rozhodla se mu důvěřovat.

Známé zachvění magie signalizovalo, že se sem někdo přemísťuje. Městský úředník se objevil okamžik před tím, než ji trpaslík nešetrně švihl řemenem od brašny přes zadek. Překvapeně vyjekla.

Rohan se vzápětí nevlídně podíval na nezvaného návštěvníka v úřední uniformě.

„Co tu chcete?“ nerudně se na příchozího zamračil.

„Ji,“ ukázal úředník na dívku, „provinila se použitím brány, ačkoliv nemá pro kouzlo náležité povolení.“

„To nebyla její brána, byla moje. Chtěl jsem si na tržiště skočit pro něco dobrého. Akorát, že mi do ní skočila, když se chtěla vyhnout trestu. Ale to se přepočítala! Teď si to vychutná dvojnásob.“

Trpaslík se znovu ohnal řemenem. Tentokrát to tolik nebolelo a Hanka se jen nesouhlasně ohlédla.

„V tom případě musím udělit pokutu vám,“ pokračoval strážce zákona přísným tónem, „a to za nedostatečný dozor nad svěřeným žákem. Bude to za pět set.“

„Hm. Tady máte,“ hodil mu trpaslík k nohám safír, bratru nejmiň za dva tisíce. „Drobný si nechte. A už vypadněte, mám tu nějakou práci.“

Hanka schytala třetí ránu. Tentokrát ji Rohan nešetřil a přitlačil. Vyjekla částečně překvapením a částečně bolestí.

„Přejete si kopii zápisu?“

„Nic neseepisujte a už sakra vypadněte!“

„Jak je ctěná libost,“ chlap v uniformě se zlomyslně zahleděl na pádnou trpaslíkovu ruku, jak se znovu napřahuje k ráně a pak se přemístil pryč.

Hanka zatnula zuby, ale čtvrtá rána už nedopadla. Rohan svěsil ruku s řemenem, uchopil ji za rameno, otočil k sobě a vzal si zpět předmět z jejích rukou.

„Zasloužila bys víc, ale nebudeme to přehánět,“ připnul řemen zpět k brašně.

Kdysi, ještě v Útulném domově, zažila Hanka kvanta tělesných trestů. Už skoro zapomněla, jaké to je. Kdyby je Vron ze sirotčince nevytáhl, kdo ví, jaký život by ji čekal. Vlastně by měla být vděčná osudu, že se dostala do školy a že je teď tady. Nezlobila se na Rohana. No, možná trochu ano. Ale může si za to sama. Kdyby se nezachovala hloupě, nemusel by improvizovat. A pak. Jeden výprask ji přece nemůže rozházet, zvláště když ji spasil před úředními nepřijemnostmi...

„Můj zachráněnej zadek mě dost bolí,“ ušklíbla se vyčítavě na profesora a začala lovit ve své kapse peníze za pokutu, kterou profesor musel zaplatit.

„Nech to bejt,“ odmítl trpaslík platbu, „stejně to asi byl jeden ze zákeřnejch pokusů, jak tě dostat pryč ze školy. Nemám pravdu?“

„To jste odhadl přesně,“ vzdychla a nenápadně si hladila bolavé pozadí, kde bude mít určitě nejméně dva pěkně barevné pruhy.

„Měla bys mít voči i vzadu, jinak prohraju všechno, co jsem na tebe vsadil.“

„A smím se zeptat, na co jste vsadil?“

„Že tu budeš studovat ještě v dubnu.“

„A vsadil někdo na to, že tu zůstanu až do konce školního roku?“

„Budeš se divit – nikdo.“

„Nechci odtud odejít, ale na druhou stranu bych se nerada nechala zabít.“

„Nezdá se, že by to měli v úmyslu. Určitě ne tady ve škole. Myslím, že jim jde o to tě vyštvať.“

„Což se jim možná jednou povede... Nikdy předem nevím, co na mě chystají.“

„No, dneska jsi měla namále. Proč myslíš, že jsem toho úředníka tak přeplatil?“

„Máte peněz, že nevíte co s nimi?“ zajiskřilo Hance šibalsky v očích.

„Slabej pokus o humor,“ ušklíbl se trpaslík. „Ty prachy dostal za to, že tenhle incident nedá do zápisu. A protože akceptoval můj trest pro neposlušnou žákyni a vzal prachy, nehrozí ti veřejné obvinění. Z toho vyplývá, že proti tobě dost dobře nemohou zahájit trestní řízení a nedejbože tě vypovědět z Pasteku. Budou tě muset nacytat při nějakém jiném překročení městských zákonů.“

„Což je pro ně relativně snadné, když ani netuším, z jaké strany mi hrozí příští podraz.“

„Je to boj, holka. Hra o každý den. Neříkej, že tě to nevzrušuje,“ Hanka měla chvíli dojem, že se Rohanovi stýská po nějakém střetnutí, do kterého by se mohl zapojit se zbraní v ruce. Ale možná má pravdu. Když tu situaci člověk přijme jako boj o každý den a každý den, kdy se neocitne na lopatkách, pak vyhodnotí jako své vítězství, má to něco do sebe.

Trpaslík s uspokojením zaznamenal jiskru v jejím oku. Dál už to nerozváděl a zahnal dívku do dílny, kde na ně čekala práce na bojovém opasku, který by měl zvyšovat sílu majitele. Hanka měla to odpoledne trochu problémy se sezením, ale o polštářek se požádat neodvážila.

V dalších dnech se Hanka začala na veřejnosti pohybovat s několika vrstvami magických štítů. Dva byly detekční a další tři byly kombinací odrazení, neutralizace a usměrněného pohlcení magické aktivity. Sice si pod nimi občas připadala jako ohrožený druh lovné zvěře, ale fungovalo to. Dokázala se vyhnout přeměně kůže na šupiny i koncentrované dávce hysterie.

„Á, naše obrněná dáma,“ posmívala se jí Naomi, kdykoliv se k ní a k Lídě připojila. Tvářila se, že si toho nevšímá a přesně podle trpaslíkovy rady byla vděčná za každý den, který tu přestála bez úhony.

Škola v Pasteku stanovila jarní prázdniny na první dva březnové týdny. Trochu ji mrzelo, že většina kamarádů na jiných školách měla volno už v únoru, takže se s nimi nepotká. Ale i tak se těšila na dny, kdy nebude muset střežit svou kůži před každým, kdo se pohybuje v její blízkosti.

Poslední únorový pátek měla už od rána výbornou náladu. Lída je v pořádku a ona se ubránila sílícímu magickému nátlaku. Před ní jsou dva nádherně dlouhé volné týdny. Ještě se nerozhodla, jak s nimi naloží. Tentokrát už žádné dračí galeje v lázních! Bude si užívat volna a musí navštívit kromě své čtyřnohé rodiny i ostatní známé.

Musela se hodně přemlouvat, aby hodinu matematiky absolvovala bez Teuklinova napomínání a bez pokut. Ale možná byl učitel během posledního dne před prázdninami shovívavější.

Drakonština s Terignavanem byla vyložene odpočinková. Drago profesor se věnoval dračímu folklóru a to hlavně pohádkám pro dračata. Většinu z nich znala. Bylo příjemné, když je vyprávěl někdo jiný a ona mohla jen naslouchat.

Pak zaznamenala dotek magie. Nešel sice přímo na kůži, ale bylo to příliš blízko. Ohlédla se po útočníkovi a střetla se s rozpustilým pohledem Hasana. Zašklebil se a poslal jí vzdušný polibek. Honem kontrolovala, co jí provedl, protože se zezadu ozval tlumený smích. No jasně – vlasy. Zelektrizoval je, aby stály v pozoru kolmo vzhůru. Musela zrušit svoje obranná kouzla, aby to vůbec dokázala dát do pořádku. Smích vzadu neutichal. Jak se ti cvoci mohou bavit takovou pitomostí?! Profesor si naštěstí ničeho nevšímá a dál vyprávěl jednu z pohádek.

Když hihňání zezadu neutichalo, Hanka se otočila a významně si poklepala na čelo. Pro jistotu ještě jednou zkontrolovala mysl, tělo, vlasy, kůži... Všechno se zdálo být v pořádku. Tak nad těmi hloupými pubertáky mávla rukou a znovu se zaposlouchala do profesоровy kultivované drakonštiny.

Na konci hodiny jí kluci dali ve dveřích přednost. Konečně nějaké milé gesto, pomyslela si a začala se ohlížet po Svátovi. Našla ho až po chvíli, jak se vybavuje s Lídou. Jakmile se přiblížila, dívka zmlkla. Pak si Hanka všimla, že má za svými zády Naomi. Možná Lídu vyrušila ona... Naomi měla pusku od ucha k uchu. Něco ji zřejmě dobře pobavilo. Hanka ustoupila tak, aby na ni líp viděla. Mít tuhle dívku za zády nepovažovala za dobrý nápad.

Najednou ji vzal Svát za loket.

„Pojď pryč,“ zašeptal přidušeně.

„Proč? Děje se něco?“ ohlédla se na něj a udiveně povytáhla obočí, když viděla, že je rudý jako rak. Když pak na zemi opsal stříbrný kruh, nezaváhala a hupsla do něj. Ocitla se na plácku mezi křovisky, kde rostl nádherný vysoký strom, podobný těm, co vídala u jednorožců. Vzápětí dorazil i Svát'a.

„Tady jsme ještě nikdy nebyli,“ rozhlížela se překvapeně.

„Já už tu několikrát byl,“ přistoupil Svát'a ke kmeni a zbožně ho pohladil, „víš, on tu roste tak sám, ani dryádu u sebe nemá, potřeboval by společnost.“

„Tak tu něco zasad'.“

„Jenže to není tak jednoduché. Tohle je pan strom. Vnímá, cítí, dokáže i komunikovat. Potřeboval by speciální společnost. Možná bys mohla přinést nějakou mladou sazeničku od jednorožců.“

„To nevím, jestli by dovolili. Bojím se, že pro podobný experiment nebudou mít pochopení. Ale zeptat se můžu.“

„Tak se prosím tě zeptej,“ otočil se Svát'a zase k ní. Ještě pořád byl v obličejí trochu červený.

„A teď se otoč a zruš na chvíli svoje magické ochrany.“

„Co je? Co mám na zádech?“

„Spíš jde o to, co tam nemáš,“ sklouzl jeho hlas do chraplavé polohy.

Vyhověla mu a rozčilovalo ji, že netuší, co její kamarád provádí. Cítila jen magické šimrání od krku až na zadek.

„Hotovo,“ řekl přiškrceně a vylovil jídlo. Hanka stále čekala, že jí vysvětlí, o co šlo, ale kamarád mlčky zabořil oči do svačiny a šel se posadit zády ke stromu. I Hanka vylovila své lívance s marmeládou a čekala, až Svát'a zdvihne oči.

„Tak co jsem to měla na zádech?“ zeptala se znovu, když se na ni konečně podíval.

„Nic.“

„Nelži a pověz, o co šlo!“

Svát'a vzdychl, jako když se připravuje k mimořádně obtížnému úkolu, polkl a konečně promluvil: „Nelžu ti. Tam, co máš obvykle šaty, jsi neměla nic.“

„Co tím chceš říct?“ dolehlo na Hanku neblahé tušení.

„Někdo ti vzadu zneviditelnil oblečení. Musel bejt dobrej, když to dokázal, aniž by sis něčeho všimla.“

Teď pro změnu zrudla Hanka. Hanbou i vztekem zároveň.

„Já toho Hasana zabiju!“ skřípala zuby, když si uvědomila, proč jí kluci ve dveřích dávali přednost a čemu se řehkala Naomi. A to drobné kouzlení se zježenými vlasy sloužilo vlastně jen na odpoutání její pozornosti. Tohle už bylo moc i na ni. Má cenu se po prázdninách do téhle školy vracet?

„Po prázdninách už si na to nikdo ani nevzpomene,“ řekl Svát'a, skoro jako kdyby odpovídal na její myšlenky.

„Na,“ vrazila mu zbytek svých lívanců, „nějak mě přešla chuť.“

Její kamarád pokrčil rameny a s chutí je dojedl. Hanka přecházela sem a tam jako raněná lvice.

„Jestli ho odpoledne načapám u školy, povím mu něco, co si za rámeček nedá. Tímhle už opravdu překročil všechny meze.“

„Fajn, jestli tam bude, tak ti ho podržím, abys mu to mohla vysvětlit ručně,“ přikývl Svát'a, „ale teď už musíme jít, abychom neprošvihli začátek vyučování.“

„Tak jo,“ konečně se Hanka trochu uklidnila.

Odhalování skrytých magických vlastností nyní už bylo mnohem složitější než na začátku roku. Některé předměty v sobě tajily až sedm různých jemně rozdílných magických vylepšení, a dokud studenti přesně nepojmenovali každý z nich, nedostali se dál.

Obvykle Hanka neměla ve zvyku pospíchat hned domů, ale tentokrát byla u stříbřitého hopsacího kruhu první. Svát'a v duchu zaúpěl. Byl by mnohem raději, kdyby dnes Hanka na Hasana vůbec nenarazila. Měl pocit, že se schyluje k dalšímu ožehavému incidentu. Našel kamarádku postávat poblíž východu ze školy. Solidárně se k ní připojil a pět minut doufal, že se nic neseeme. Pak se tu ale vynořil Hasan se svými dvěma kamarády. Hanka prošla východem těsně za nimi a pak Hasanovi poklepala na rameno.

„No ne,“ otočil se mladík a pobaveně se ušklíbl, „naše kámoška s růžovými kalhotkami.“

Hanka původně měla v úmyslu mu jenom vynadat, ale neuctivý posměšný tón ji vytočil natolik, že se její ruka sama od sebe sevřela v pěst a vylétla k nosu posměváčka rychleji, než čekal. Razance jejího úderu by Hasana neodvolatelně poslala k zemi, kdyby ho kamarádi nezachytili. To, že se mu vzápětí spustila krev z nosu, ho vlastně zachránilo před další ranou, ke které se dívka napřahovala.

„Zavolám strážníka,“ nabídl Hasanovi Gabor.

Mladík s krvácejícím nosem opět získal ztracenou rovnováhu a zlostně odstrčil ruce svých kamarádů.

„Zbytečná námaha,“ zavrčel směrem ke Gaborovi, „vždyť ani nepoužila magii. Z čeho bys ji obvinil? Z toho, že mi jednu ubalila? A navíc docela oprávněně?“

„Teče ti krev.“

„Už skoro ne,“ Hasan se pokusil setřít zbytek krve a udělal si šmouhu na tváři.

Konečně Hanka ovládla svůj vztek a usoudila, že snad tahle malá lekce postačí. Pak zapíchla výhružně svůj ukazováček do vzduchu před jeho bradou: „A už na mě nic podobného nezkoušej!“

„No jó, tak dobře. Ale nemáš se za co stydět. Všechno, co bylo vidět, stálo fakt za to,“ řekl jakoby omluvně. „Nechtěla bys se mnou chodit?“

„Ubožáku! Co si o sobě vůbec myslíš? Já s žádným přísluhovačem Kruhu nebudu chodit ani náhodou,“ odsekla.

„Neříkej, že si ti nelíbím...“ pokusil se Hasan o rošťácký kukuč, ale ta šmouha na tváři mu trochu kazila celkový dojem.

Hanka nemohla popřít, že ten kluk má v sobě jiskru a jisté kouzlo přitažlivosti. Svým furiantstvím jí občas připomněl Rafana. Byl praktický a dovedl ocenit dobrou akci. Neurazil se, když mu jednu vrazila, dokonce uznal, že oprávněně. Byl jí svým způsobem sympatický. Ale patřil ke Kruhu dračího oka. Kdyby na jeho nabídku kývla, jen by znásobila komplikace, které už i tak má dost velké. A navíc má vedle sebe Svát'u. To by nemohlo vést k ničemu dobrému.

„Jsi jen hloupej přísluhovač zákeřnejch čarodějů. Nechci s tebou ani chodit ani kamarádit,“ otočila se k odchodu.

Její odmítnutí se ho dotklo. Chytl ji nad loktem a znovu ji otočil obličejem k sobě. Jeho výraz už nebyl ani rošťácký ani dobromyslný.

„Ty přivandrovalá nicko, ani jsi neměla dost odvahy přijmout dočasný cejch a chceš urážet Pojmenovaného? Všichni ve městě, kdo něco znamenají, jsou členy Kruhu. A ty jsi jen zbabělá malá holka.“

Hanka se mu vyškubla ze sevření a ušklíbila se: „Máš to v hlavě celé pomotané. Chudáčku... Ty jsi asi kdo? Rohožka pod botami Vyvolených! Jen když budeš poslušný a úslužný k těm vašim namyšleným panákům, možná ti milostivě dovolí se naparovat v nějakém úřadu. To tě uspokojuje?! Je mi tě líto!“

„Pitomá holka, co ještě nevytáhla paty z maminičky kuchyně a ani nemá dračí cejch, mě nemůže urazit,“ prohlásil dotčeně.

Svát'a, který až doteď stál tiše za dívkou, dospěl k názoru, že nastal čas jejich slovní přestřelku ukončit. Vzal Hanku kolem ramen, aby ji nasměroval domů, a odpověděl Hasanovi místo ní: „Kdybys věděl jen polovinu toho, co nevíš, vzalo by ti to dech.“

Lehce dívku postrčil o další krok: „Pojď a vykašli se na něj. Sice ho pojmenovali, když Kruhu našel domitoroskop, ale on sám přitom ani nedokázal zjistit, k čemu ten přístroj slouží.“

Po jeho slovech ztuhl nejen Hasan a jeho kamarádi, ale i Hanka. Jak to proboha Svát'a ví?

„Jdeme,“ nařídil rezolutně a spolu s kamarádkou odcházel pryč, zatímco ostatní za nimi jen konsternovaně hleděli, aniž by se zmohli na nějakou reakci.

Jakmile došli domů, Hanka na Svát'ů uhodila: „Jak jsi to proboha zjistil?“

„To ne já, to Plam,“ usmál se kamarád šibalsky. „Když jsi Hasanovi jednu ubalila, vycítil, že se něco děje. Tentokrát se ale nespojil s tebou, nýbrž se mnou. Zatímco se všichni soustředili na váš střet, Plamovo kouzlíčko zkoumalo Hasanovu mysl. Jak se před tebou vytahoval, že je Pojmenovaný, běžely mu hlavou obrazy, jak odevzdává nalezený domitoroskop a jak ho za to oceňují. Nemohl jsem odolat, abych mu to vzápětí nevetl do tváře. Vejtaha jeden hloupej!“

„Ale říkal jsi taky, že nezjistil, k čemu ten přístroj slouží...“

„Jo, to jsem si přidal jen takový soukromý odhad. A zdá se, že jsem se trefil do černého, co myslíš?“

„Udělal sis nepřítele, víš to?“

„Mým nepřítelem se stal už ve chvíli, kdy ti provedl ten nechutný žert.“

Hanka pohlédla Svát'ovi do očí. Nejradši by mu dala přátelskou pusu, ale bála se narušit křehkou rovnováhu jejich vztahu. Nepřála si, aby se její dlouholetý kamarád začal chovat zamilovaně.

„Až se vrátíme z prázdnin, tak si na něj dej pozor,“ jen lehce přikývla a honem hledala téma, které by tenhle sblížující okamžik převedlo někam do bezpečnějších rovin komunikace. Zrak jí padl na magický kamínek. Sáhla po něm jako po spáse.

„A nezapomeň si vzít domů můj dárek. U vás bude bezpečnější,“ vložila mu ho do dlaně.

„A co vlastně umí?“ pootočil ho v dlani a zahleděl se znovu na Hanku.

„Snad chodíš do hodin odhalování skrytých vlastností, ne? Zjisti si to,“ spiklenecky na něj mrkla.

„Dneska jsem odhaloval celé odpoledne, tak bys mi snad mohla napovědět, ne?“

„Ani náhodou! Nechci ti zkazit překvapení.“ Ignorovala kamarádův lehce vyčítavý pohled a šla připravit pití.

Svát'a se posadil ke stolu, odsunul dvě otevřené knihy, aby si udělal místo, a začal zkoumat Hančin kamínek. Postavila mu k ruce sklenici s jablečným moštem a se zájmem sledovala, jak se snaží. Po chvíli kamínek vydal své první tajemství a na stůl se vysypaly malé diamanty.

Kamarád rozčarovane zdvihl zrak a střetl se s dívčím šibalským pohledem. Pusa se mu roztáhla v úsměvu: „Tohle ještě není všechno, že?“

„Tohle je všechno, o čem se tu může nahlas mluvit.“

„Ty mě napínáš,“ Svát'ův obličej se rozsvítil nadšením, že drží v ruce další záhadu, kterou musí rozlousknout. Ale ať se snažil, jak se snažil, další tajemství kamene se mu odhalit nepodařilo.

„Nepospíchej,“ smála se mu Hanka, „máš na to celé prázdniny. To víš, Rohan je dobrý v každém směru. Lepšího profesora jsem tu ani najít nemohla.“

„Tak mi aspoň malinko napověz,“ loudil kamarád.

„I kdybys tu záhadu luštil déle než rok, věř mi, že to bude stát za vynaloženou námahu.“

„Celé prázdniny se mnou nebude žádná zábava,“ namítl vyčítavě.

Azuela odchází

Hanka se pokusila trochu uklidit, aby tu po nich při odjezdu na prázdniny nezůstal příliš velký nepořádek. Zvolna se chystali k odchodu, když vtom na jejich dveře někdo zaklepal.

Azuela!

„Stalo se něco?“ vyděsila se Hanka.

„Myslíš Lídě? Ne, ta je v pořádku,“ uklidnila ji návštěvnice. „Ale rád by si s tebou promluvil její děda.“

„A není on už náhodou ve funkci Bdělého?“

„To sice je, ale chce s tebou mluvit soukromě. Ne z titulu své funkce.“

„A můžeme k němu jít spolu?“ kývla hlavou směrem ke Svát'ovi.

„Laridon bude chtít, abys mluvila otevřeně.“

„To nebude problém. Svát'a už stejně všechno ví.“

„Dobře. Tak pojd'te oba,“ přikývla Azuela. Jakmile vyšli z domu, otevřela bránu do nádherné zahrady. Obydlí Laridonovy rodiny se odráželo na hladině jezírka s barevnými rybkami.

„Žijí tady teprve krátce,“ sdělila jim cestou Lídina společnice, „celou zahradu neobejdeš ani za tři hodiny. Mezi námi, hlídat bych to tu nechtěla.“

„Všechno je to tu takové násilné a vyumělkované,“ vrtěl hlavou Svát'a, měli by si pořídit lepšího zahradníka.

„No jistě,“ ušklíbla se Azuela, „teď si mohou dovolit skoro všechno.“

Zdálo se, že Laridon vůbec nepočítal s tím, že by mohli pozvání odmítnout. Očekával je v knihovně, která byla částečně vybavena jako pracovna. Na stolku, kam se běžně odkládaly knihy, bylo připraveno pohoštění a křesla byla už předem rozmístěna do kruhu, aby mohli jen usednout a začít diskutovat.

Laridon je přivítal s úsměvem, ale kolem očí nedokázal zamaskovat starostlivé vrásky. Azuela na nic nečekala a usedla do jednoho křesílka. Laridon jí podal pití a gestem hosty vybídl, aby si vybrali občerstvení. Hanka zvolila misku s ovocným salátem, Svát'a dal přednost nadýchanému moučníku.

„Děkuji vám, že jste přišli,“ kývl, ať klidně pokračují v jídle. Sám se podobně jako Azuela jen napil a sáhl po dýmce. Během řeči ji velice precizně a pomaličku nacpával, jako by chtěl jen zamaskovat nervozitu a něčím zaměstnat ruce.

„Pochopitelně už vím, čím ochránci Hanku pověřili. Sice mi to připadá trochu překombinované, ale budiž. Až do včerejška jsem si myslel, že je ve škole všechno v pořádku a pod kontrolou.“

Laridon se na okamžik odmlčel a šlehl pohledem směrem ke strážkyni.

„Dokud mě tady Azuela nepožádala o uvolnění ze služby. Prý není v jejích silách strážit někoho, kdo s ní odmítá spolupracovat.“

Hanka překvapeně zdvihla obočí a byla velice zvědavá, co se dozví dál.

„Šel jsem si tedy promluvit se svou vnučkou. Byla rozčilená. Než jsem se jí stihl na cokoli zeptat, nařídila mi, abych Azuelu vyhodil, neboť neustále překračuje hranice slušného chování. Upřesnit to nechtěla. Jen trvala na tom, že už Azuelu vedle sebe nechce, a jen tak mimochodem mi oznámila, že byla přijata mezi Přistupující do Kruhu dračího oka. Prý je to v Pasteku velká pocta a uznání mimořádných schopností takto vyznamenaného jednotlivce...“

„Cože?“ Hanka málem vyprskla poslední sousto. „Oni už ji zatáhli do Kruhu? Vždyť je nezletilá.“

Bdělý přestal nacpávat dýmku a sledoval, jak se kdo tváří.

„Podle oficiálních informací je Kruh dračího oka jakési sdružení významných obyvatel Pasteku, kde se odehrávají hromadné meditace a prý se tam neděje nic nezákonného ani rizikového.“

Pak se Laridon otočil na Hanku: „Ale tvoje reakce naznačuje, že to vidíš jinak než moje vnučka. To mě zajímá. Pověš mi o tom něco víc?“

„Jistě, ráda,“ přikývla Hanka, „ale nemyslíte, že by vám o tom měla vyprávět spíš Lída?“

Muž odložil nacpanou dýmku a vzdychl: „Víš, to není tak jednoduché. Začala si hrát na dospělou. Bojím se, že nám její puberta dá zabrat víc, než jsme čekali. Dřív byla svěhlavá, ale svěřovala se. Dnes mi jen stručně oznámila holá fakta a tím to končilo. Mám o ni strach. Už jsem přišel o syna, nechci ztratit i ji.“

„Tak už ji raději do Pasteku vůbec nepouštějte,“ doporučila mu Hanka.

„Ano, to by bylo nejjednodušší řešení. Ale i v takovém případě bych o svou vnučku přišel. Je tou školou úplně posedlá. Sice už přestala mluvit o létání na drakovi, ale o odchodu někam jinam nechce ani slyšet. Prý kdybych jí Pastek zakázal, do konce života se mnou nepromluví ani slovo. A ona by toho byla schopná, to mi věř. Je paličatá po tátovi.“

Azuela se na svém místě zavrtěla a vložila se do rozmluvy: „Problém je v tom, že jsme ztratili její důvěru. Jestliže nebude spolupracovat, není v lidských silách ji chránit. Kamarádi s lidmi, kteří se mi nelíbí. Stále víc a víc podléhá jejich vlivu. Abych to řekla naplno, úplně ji zblbli, pane. Není s ní rozumná řeč. Nemohu ji ochraňovat.“

„To je pravda. I nám se vyhýbá. Trochu mluví akorát tady se Svát'ou,“ potvrdila její slova Hanka.

„Ten ji ale ochránit nedokáže,“ ušklíbla se Azuela, „toho by přepralo i pětileté agresivní mrně.“

„Nejsem tak bezmocný,“ zamračil se Svát'a.

Azuela však jen opovržlivě mávla rukou a Laridon rezignovaně pokýval hlavou.

„Ještě zvažte svoje rozhodnutí, Azuelo. Rád bych vás poprosil, abyste zůstala aspoň do konce školního roku,“ zkusil mladou ženu přemluvit nejen slovy ale i pohledem.

Ta ale jen odhodlaně zavrtěla hlavou: „Je mi líto, pane, že musím odmítnout. Nezlobte se. Mám Lídu docela ráda a nikdy bych si neodpustila, kdybych selhala. A jak už jsem řekla: bez důvěry ji nemohu střežit.“

„Škoda. Ale chápu vás a děkuji za vaše dosavadní služby. Na rozdíl od mé vnučky jsem s vámi byl spokojen,“ Laridon vstal a došel k polici, kde měl připravený sáček s drahými kameny. Azuela rozpačitě převzala z jeho rukou svou mzdu, uklonila se a odešla.

„A co vy? Nechtěli byste bydlet společně s mou vnučkou?“

„To by nedělalo dobrotu, pane,“ ozval se Svát'a dřív, než mohla Hanka přikývnout, „ona je moc hezká dívka a já bych za sebe nemohl stoprocentně ručit... Jestli tedy chápete, co tím chci říct...“

Laridon se usmál a přikývl: „Jistěže chápu, taky jsem byl mladý...“ A znovu vzdychl. Sáh po nacpané dýmce a konečně si ji zapálil.

„Tak mi konečně povězte něco o tom Kruhu dračího oka,“ vyzval své zbývající hosty. Hanka a Svát'a se střídali ve vyprávění. Laridon beze slova naslouchal a knihovnu provoněl kouř jeho tabáku.

Všichni sebou škubli, když se nečekaně rozrazily dveře.

„Už zase kouříš v knihovně, dědo? Víš, že se to nemá?!“ vtrhla dovnitř Lída.

„Jé, kde vy se tu berete?“ překvapeně zaznamenala přítomnost svých spolužáků.

Tentokrát byla nejpohotovější Hanka.

„Azuela si vyžádala naše svědectví, že s tebou nezacházela špatně ani násilně,“ zvolila diplomatickou odpověď, která se částečně blížila pravdě.

„To je k ničemu. Vy jste přece u našeho posledního konfliktu vůbec nebyli. Tak jakou může mít vaše svědectví cenu? Už jsi ji konečně vyhodil, dědo?“ pohlédla Lída nasupeně na muže s dýmku.

„Odešla a už se nevrátí,“ odvětil škrobeně a bez úsměvu.

„No sláva. Stejně už mi tam k ničemu nebyla.“

„Budu ti muset sehnat jiný dozor.“

„Copak jsem nějaký trestanec? Už jsem velká, dědo, dokážu si poradit sama.“

„Jsi nezletilá a já nebudu nic riskovat.“

„Nechci, aby se mi někdo cizí coural po celém domě.“

„Fajn! V tom případě požádám tvou matku, aby se k tobě dočasně přestěhovala.“

„To nemyslíš vážně, dědo...“ polekala se Lída.

„Smrtelně vážně, holčičko.“

„Tak jo. Někoho sympatického mi sežeň,“ vzdala dohadování Lída. „Slibuju, že nebudu dělat žádné naschvály.“

„Beru tě za slovo,“ významně na ni pohlédl Laridon a Lída urychleně vyklidila pole. Práskla za sebou dveřmi, až to zadunělo.

„No, to fakt nevím, koho lepšího než Azuelu k ní seženu,“ vzdychl muž a nechal si dovyprávět vše, co Hanka se Svátou o Kruhu věděli. Nakonec jim poděkoval a vyprovodil je na zahradu, odkud se mohli přemístit tam, kam potřebovali.

Laridon se pak vrátil do pracovny a vyklepal vyhaslou dýmku. Jako Bdělý si mohl dovolit skoro všechno, ale přesto to nestačilo na to, aby si poradil s jednou malou tvrdohlavou holčkou, kterou z celého srdce miloval. A hanba by ho fackovala, kdyby na ni někdy v životě měl uplatnit svou magickou moc. Takové věci se příbuzným nedělají. Ale co kdyby na tom závisel její život? Některá rozhodnutí vůbec nejsou jednoduchá...

Jednorožcovo mlčení

Hanka jako obvykle absolvovala večeri u Zachariáše. Tentokrát se tu sešla s Vronem a Nikem. Skoro měla pocit, že podává jedno hlášení za druhým. Nejdřív u Laridona a teď tady. Ještě že u jednorožců na své vyprávění nepotřebuje hlas. Sice ho ze zvyku používala, ale podstatné byly obrazy v její mysli. Zatímco Nikovi musela podrobně vysvětlovat, co kde komu řekla a co slyšela, doma to bylo jednodušší. Jednorožci si dokázali sami přečíst tu část mysli, kterou jim nabídla v rámci komunikace. A jakpak se asi má bráška P'ujibo?

„...z útulku ti vzkazují, že se můžeš zastavit, kdykoliv se ti to bude hodit,“ tulíkovy drápky jí zašimraly na krku a Lotranda přeběhla na její druhé rameno. Díky tomu Hanka zase začala vnímat, že na ni Nik mluví.

„Jo, díky,“ zareagovala roztržitě, „určitě mám v plánu tam pár dní strávit.“

„Ty už napůl spíš,“ zasmál se Nik jejímu nepřítomnému pohledu, „tedy pokud nejsi zamilovaná.“

„Ne, zamilovaná opravdu nejsem,“ řekla unaveně a zvedla se.

„Tak dobrou noc. A pozdravuj u jednorožců,“ popřál jí mladý ochránce a odchytil v jejich vlasech svého tulíka.

Rozloučila se a vyšplhala do stromového domečku, který tu ona i kluci pořád měli k dispozici. Divila se, že je Zachariáš ještě nevystěhoval, když se tu zdržují tak zřídka. Ale bylo milé, že to neudělal. Měla to tu ráda.

V sobotu ráno se v klidu nasnídala a pak vyrazila domů k jednorožcům. Už na ni čekali.

Stáhl se jí žaludek obavami, sotva je spatřila. Nečekala na ni jen její rodina, ale i S'faidea a K'lumonideotis. Vzápětí dorazil i B'hara.

Ucítila jen jejich přivítání. Přesto okamžitě věděla, že je L'gala smutná a R'íhan napjatý. P'ujibo stál uprostřed skupinky a měl mysl natolik uzavřenou, že to Hanka ještě u žádného jednorožce nezažila. Na pohled působil nervózně a vzdorovitě.

„Co se tu děje?“ zeptala se dívka nahlas.

Za všechny jí odpověděla S'faidea: „Čekáme na tvůj příchod, abychom vyřešili jednu vážnou záležitost. Chtěli jsme, aby u toho byla celá vaše rodina. P'ujiba zasáhlo jedno záludné přitahovací kouzlo. Čekali jsme, zda si s tím poradí on sám nebo jeho nejbližší. Ale dál už čekat nelze. Kouzlo se objevuje opakovaně a je nejvyšší čas ho zarazit. Nyní se poradíme, jakým způsobem to provedeme.“

„O jaké kouzlo se jedná?“

„Je to kontaktní magie,“ ochotně jí začal vysvětlovat K'lumonideotis. „To znamená, že každým novým použitím kouzla se kontaktní kanál rozšiřuje a zpevňuje. Je to lidský kanál a není vhodné, aby kdokoliv z jednorožců něco takového strpěl.“

„Taky jsem člověk,“ připomněla jim Hanka.

„Jistě,“ souhlasila S'faidea, „jenže ty jsi členem stáda a kontaktní kanál mezi tebou a R'íhanem je proto přirozený a oficiální. P'ujibo je ale ještě příliš mladý, abychom mu mohli dovolit tak důvěrné spojení s člověkem. Je potřeba ten kanál jednou provždy uzavřít.“

„Nesouhlasím,“ ozval se konečně i P'ujibo, „můj kontakt nikoho neohrožuje.“

„Tak proč před námi uzavíráš svou mysl?“

„Nechci se toho kontaktu vzdát. Nic krásnějšího jsem v životě nezažil.“

„To je zlé,“ ozvala se mysl dalších členů stáda, kteří tu sice nebyli, ale zajímalo je to a aspoň naslouchali. Hanka zapátrala po názoru svého otce. Ten se k tomu však nevyjádřil.

„Prosím o návrhy na způsob vyřešení problému našeho stáda,“ otevřel diskusi K'lumonideotis.

Hanka zděšeně naslouchala možnostem, které se ozývaly z různých stran.

„Vypovězení ze stáda... zablokování magické aktivity... vynucený výslech a likvidace druhé strany... odklonění kanálu na opačnou spektrální rovinu... uzavření do odstíněné bubliny, dokud nedostane rozum...“

Všichni jednorožci mluvili najednou přesně tak, jak byli zvyklí, když šlo o výměnu názorů. Hance pořád ještě působilo problémy se v tom orientovat. Nedokázala se na tolik podnětů soustředit. Asi bude muset počkat, až se návrhy posunou někam dál.

„Jsem proti násilnému výslechu,“ ozval se rozhodný R'íhanův hlas.

„Už nikdo žádný nový návrh?“ vzal si opět slovo K'lumonideotis.

„Dobrá, probereme to postupně. Vypovězení ze stáda je až poslední možné řešení, zatím o něm nebudeme uvažovat. Zablokování magické aktivity je trest, ale nikoliv řešení. Bez P'ujibovy spolupráce nemůžeme odblokovat nebo zlikvidovat sesilatele kouzla. Vynucený výslech neschválila rodina. Zbývají tedy dva návrhy. Odstíněná bublina nebo odklonění komunikačního kanálu.“

„Odklonění je příliš riziková záležitost, nedoporučuji ho,“ ozvala se S'faidea.

„Ale už jsme ho párkrát úspěšně použili. Při troše opatrnosti je to vhodný způsob,“ namítl B'hara.

„To kouzlo se může velice snadno obrátit proti nám. Zvláště když nemáme lokalizovanou druhou stranu kanálu.“

„Myslím, že tentokrát má S'faidea pravdu. Zatím nebudeme riskovat P'ujibovu smrt. Pro jistotu posílím obecnou zrcadlovou vrstvu naší komplexní ochrany před vetřelci. Když se někdo pokusí o nějaký větší průnik, je velká pravděpodobnost, že si náhodné odklonění vykoleduje vlastními silami. A našeho mladého poblouzněného nešťastníka zatím zaštitíme magicky odstíněnou bublinou. Apeluji na jeho rodinu, aby ho přivedla k rozumu co nejdříve. Buď se musí sám odříznout od komunikačního kanálu, nebo nám k němu umožní přístup a my to vyřešíme za něj. Souhlasíte?“

Ze stáda zaznělo dostatek souhlasných odpovědí na to, aby mohl K'lumonideotis tento plán přijmout jako schválený. Kolem jejího čtyřnohého bratra se zamihotal vzduch a utvořila se jakási omezeně prostupná slupka, která magické schopnosti mladého jednorožce omezila jen na nejbližší okolí. P'ujibo vzdorovitě potřásl hřívou a zamířil do lesa. Bublina se přesouvala spolu s ním. Po chvíli už tu s Hankou zůstali jen rodiče R'íhan a L'gala.

„Abych se přiznala, moc tomu nerozumím. Co přesně se bratrovi stalo?“

„Začal komunikovat s nějakým člověkem asi s čarodějem nebo čarodějkou.“

„Ale ve škole v Santareně si přece také povídal s lidmi. Jaký je v tom rozdíl?“

„Povídat si s lidmi či s jinými tvory není nic zvláštního, to je normální. Mít ale s někým důvěrný dálkový kontakt, to je něco jiného. To je přípustné jen mezi členy stáda nebo při vznikajícím vztahu mezi budoucími partnery. A jak jistě sama uznáš, to s člověkem není možné. Přesněji řečeno: možné to je, ale není to normální ani žádoucí. Takový jednorožec obvykle bývá vyhnán z magického území a je zapomenut.“

„Je nějaká šance, jak z toho brášku dostat?“

„Podle toho, jak reaguje na rady ostatních, tak jen mizivě malá nebo žádná,“ konstatoval smutně R'íhan.

„A v té bublině, co má kolem sebe, toho druhého neuslyší?“

„Přesně tak.“

„Nás taky neuslyší?“

„Uslyší jen toho, koho bude mít na dohled. Může se pást, může se pohybovat po celém našem území, ale hranice našeho lesa opustit nedokáže, v tom mu bublina zabrání.“

„A co s ním bude dál?“

„To nevím. Buď se s tím časem smíří a kontakt už neobnoví, nebo bude z rodného území vypovězen.“

„Možná byste s ním měli promluvit.“

„O to už se pokoušíme dva měsíce,“ ozvala se i L'gala, „on ale nechce nic slyšet, ani o svém problému hovořit. Dokonce se přestal učit a jen mlčky vykonává tresty, které mu za to byly uloženy. Úplně se odtrhl od reality a svým chováním se nenávratně odsuzuje k samotě. Je to smutný pohled.“

„Tak trochu doufáme, že bude mluvit aspoň s tebou,“ ucítila R'íhanův láskyplný dotek v mysli.

„Dobře. Odpoledne se po něm podívám a zkusím si s ním popovídat.“

„Nic víc stejně udělat nemůžeš,“ přikývl jednorozec. Hanka se jemně dotkla jeho nozder. Cítila zoufalý zármutek obou rodičů a obavu o dítě. Sdílela ten pocit s nimi. Pak ji požádali, aby vyprávěla, co je nového v Pasteku.

Vyhověla jim, ale nemohla se dočkat, až po obědě vyrazí hledat brášku. L'gala jí poradila směr, kterým jít. Bylo tu nádherně. Všude bylo znát, že už jaro vypukne co nevidět. Drobné zelené výhonky, ptačí zpěv, zemitá vůně všude kolem...

Vlastně ani nemusela dlouho hledat. P'ujibo se k ní přidal sám ze své vlastní vůle. Nechtěla tu příjemnou chvíli kazit slovy, na to bude i tak dost času. Jen tak tiše kráčeli vedle sebe a sdíleli ten pocit jara s živoucím lesem. Zastavili se nad vodopádem a pozorovali hru světla a stínů. P'ujibo se přitiskl k Hančinu rameni a nechal se od ní hladit. Vnímala, jak moc se mu stýská po normálním životě ve stádu, jak se nyní cítí osamělý, když najednou zmizela z jeho mysli existence všech členů stáda. Odřízli ho nejen od jeho snů, ale i od normálního života jednorozce. Musí to pro něj být těžké. Opatrně jí otevřel svou mysl. Stesk a smutek se v ní mísil se vzdorem. Měl stádu za zlé, že se ho snaží donutit k návratu do normálního života nátlakem. Tím víc se zatvrzoval a lpěl na svém snu. Dal Hance jasně najevo, že nemá cenu ho přemlouvat. Vlastně to svým způsobem uvítala. Těžko by totiž hledala argumenty, proč jednorozec nesmí snít o člověku. Hance takové provinění nepřípadalo nijak závažné.

„Vždycky budeš můj bratr,“ řekla mu v duchu, „ať už se rozhodneš tak nebo onak. Ráda bych ti nějak pomohla, ale nevím, jak.“

„Pomáháš mi už jen tím, že jsi tady se mnou a neopakuješ ty hloupé argumenty, které do mě hustí ostatní.“

„Podle tebe nemají pravdu?“ zeptala se a hned jí bylo jasné, že se dopustila velké chyby. Jednorozec se od ní odtáhl, uzavřel mysl a rozběhl se pryč.

„Promiň,“ poslala za ním omluvnou myšlenku a osaměla. Začala přemýšlet o tom, jak by měla se svým bráškou jednat, aby ho příště neodradila. Jeho důvěra je tak křehká, každého hned podezírá z nátlaku a skrytých úmyslů. Možná by se měla postavit na jeho stranu a ne se ho snažit přivést zpět ke stádu. Co když stádo nemá pravdu? Vždyť se jedná jenom o sny nebo možná komunikaci na dálku. Co je na tom závadného? Proč kvůli tomu jednorozci spustili takový povyk?

Najednou v mysli ucítila v rámci dračí komunikace Plamův dotyk. „Zítra mám celý den volno. Uděláš si na mě čas, sestřičko?“

„S největší radostí,“ odpověděla a už teď se těšila na setkání.

Jak to, že stádu nevdá moje komunikace s drakem, napadlo ji vzápětí. To je přece taky dálková komunikace. A navíc s bytostí, která by mohla být nepřítelem stáda. Rozběhla se za R'íhanem. Tohle jí musí nějak vysvětlit. Proč ona může a její bratr ne? Není v tom ještě něco, co jí neřekli?

Po večeři, když se šla s R'íhanem projít, zavedla na to řeč. Odpověď asi nebyla jednoduchá, protože otec chvíli přemýšlel, než se pustil do vysvětlování.

„Částečně máš pravdu, dcero. Tvůj kontakt s drakem je hodně podobný tomu, co stádo P'ujibovi zazlívá. Ale tvoje a Plamovo propojení tu bylo už v okamžiku tvé adopce. Museli jsme tě přijmout se vším všudy nebo odmítnout. Drak je součástí tvé duše, ale neovlivňuje tě. Váš vztah je vyvážený. Stádo vlastně vyjádřilo důvěru tobě i Plamovi. On má na draka velice rozumnou a kultivovanou povahu. I to jsme vzali v potaz. Co se týče vašeho vztahu, není to

vztah založený na zamilovanosti. To je možná to nejdůležitější, čím se liší tvoje propojení od P'ujibova.“

„A kdyby byl bráška propojen s nějakým důvěryhodným člověkem, taky by k tomu stádo přihlédlo?“

„Podle reakce svého syna soudím, že se z jeho strany jedná o silnou srdeční závislost. Vy lidé byste řekli, že se zamiloval až po uši. Zkušenosti z naší historie potvrzují, že jednorozec se nezamiluje ani do starého člověka, ani do kluka, ale obvykle do dívky, která ještě nebyla dotčena partnerskou láskou. Nebo máš snad nějaké náznaky, že je tomu tentokrát jinak?“

„Nic takového tvrdit nechci,“ uznala dívka zamyšleně.

„Tak vidíš. Z toho nemůže vzniknout vyvážený vztah. Lidská dívka se dříve či později zamiluje do muže a zlomí mému synovi srdce.“

„A kdyby ho milovala stejně silně jako on ji?“

R'ihan se zase odmlčel a nějakou dobu kráčeli v šeru lesa vedle sebe jen v tichém zamyšlení. Nakonec se jednorozec přece jen rozhoupal k odpovědi.

„Dobrá, nebudu ti tajit, že už došlo ke dvěma případům, kdy jednorozci akceptovali vztah jednoho z nás a lidské dívky. Jednalo se o prokazatelně oboustranně mimořádně silnou náklonnost, kdy hrozilo, že vynucené odloučení nepřežije ani jeden z nich.“

„No sláva, konečně se dostáváme k jádru věci,“ zaradovala se Hanka.

„Moc nejásej,“ zchladil její nadšení R'ihanův zasmušilý tón, „ani jednou to nedopadlo nijak slavně.“

„Co se jim stalo?“

„Jedna z těch žen se tolik toužila stát jednorozcem, že časem úplně přišla o rozum a zemřela poté, co se rozhodla přijímat stejnou potravu jako její čtyřnohý druh. Nikdo ji nepřesvědčil o tom, že dělá velkou chybu.“

„A ten druhý vztah?“

„Ti ještě žijí. Jednorozec odešel od stáda, ona se vzdala lidské společnosti. Zvolili samotu, neboť nenašli pochopení ani u jedněch ani u druhých. Vlastně se odsoudili k vyhnanství. Nedokážu posoudit, jestli je ještě pořád jejich soužití naplňuje štěstím natolik, aby to vyvážilo osud, který si zvolili.“

„Samota ti připadá jako nešťastný osud?“

„Ano. Pokud trvá roky a roky, tak ano. Vlastně už se nemají kam posunout. Nebudou mít potomky, které by vychovávali a připravovali do života, nebudou se stádem ani s přáteli vychutnávat proměny času. Nejsem si jist, jestli samotná láska může být smyslem života. Osobně bych se přiklonil k záporné odpovědi.“

Hanka se nad tím zadumala. Až takhle daleko nepřemýšlela. Nyní už částečně chápala, proč se jednorozci snaží P'ujibův vztah zatrhnout hned v počátcích. Ale zvolili opravdu tu správnou cestu? Tím už si tak jistá nebyla. Pořád ji nenapadalo, jak mladému jednorozci pomoci. Vlastně – něco málo by pro něj jeho rodiče udělat mohli...

„Mám na tebe prosbu, otče.“

„Tak povídej,“ povzbudil ji jednorozec, když se zarazila, aby našla správné vyjádření.

„Tvůj syn, vlastně váš syn, ať už ta záležitost dopadne, jak dopadne, je mladý a já cítím, že potřebuje vaši lásku. Potřebuje každý kousek lásky, který mu můžete poskytnout.“

„Ale on s námi přestal komunikovat sám od sebe.“

„Já přece nemluvím o komunikaci. Jen o lásce. Máte ho přece rádi.“

„Jistě.“

„Víš, jak jsi mi často posílal pohlazení na dobrou noc? Bylo to uklidňující, krásné, příjemné, věděla jsem, že je někde někdo, komu záleží na tom, jak se cítím. Chtěla jsem poprosit tebe i L'galu, abyste něco podobného poskytli nyní i mému bratrovi. Přestaňte usilovat o to, aby promluvil, jenom mu dejte najevo, že je a vždycky bude milován.“

„Pokud bude dostatečně blízko na to, aby to vnímal, splníme ti tohle přání s největší radostí.“

„Mám tě ráda. Jsi ten nejlepší otec, jakého znám.“

„Kéž bych měl z P'ujiba stejnou radost, jako mám z tebe,“ vzdychl jednorožec.

Druhý den ráno Hanka vyrazila za svým dračím přítelem. Jako obvykle se sešli u jezera, aby uctili vzpomínkou památku jeho dračí matky.

„Už jsi se mnou dlouho nelétala. Což takhle jeden malý trénink?“ foukl jí drak do vlasů.

„Moc ráda,“ vyšplhala mu za krk a pokusila se kouzlem zpevnit své oblečení, aby se během letu neprodřelo o dračí šupiny a aby její kůže přežila bez zbytečných šrámů. Pevně se chytla výstupků na dračím hřbetu, aby se neskutálela už při vzletu. Mávání křídel k jejímu pohodlí moc nepřispívalo, ale když drak vystoupal dostatečně vysoko a začal plachtit, byla to nádhera. Ten pocit blízkosti a sounáležitosti se ani nedal popsat. Užívali si to oba.

„Což takhle koupel?“ uličnicky se zeptal drak, když se v průběhu kroužení objevila přímo pod nimi stříbrolesklá hladina jezera.

„V téhle zimě? Zbláznil ses?“ protestovala Hanka. Chceš snad, abych nastydla?! Ať tě to ani nenapadne!“

„Ale ano. Chladná koupel posiluje zdraví.“

„Ne, já proti tomu rozhodně protest...“ dál to nedořekla, protože se potřebovala včas nadechnout.

Drak v plném letu rozrazil vodu a vtáhl ji pod hladinu. Voda byla opravdu ledová. Hanka doplavala k nejbližšímu břehu co nejrychleji a vyškrábala se ven. Magicky vysušila sebe i šaty a mírně zahřívala oblečení, dokud jí nepřestaly drkotat zuby. Drak se zatím blaženě převaloval na hladině.

„Tobě se to vážně líbí?“ kroutila nad ním hlavou.

„Občas je to velice příjemné,“ konstatoval a taky se pomalu vysoukal z vody. Rozevřel křídla, aby k nim mohlo slunce, a uvelebil se na břehu.

„Ty jsi zase vyrostl, co jsem tě neviděla,“ opřela se Hanka o jeho bok a nastavila obličej jarnímu slunci.

„Ty jsi taky vyrostla. Hlavně magicky.“

„Co tím chceš říct?“

„Čaruješ úsporně a s větší lehkostí. Je radost tě při tom sledovat. A je moc krásné být zase chvíli s tebou.“

„Kdyby nás teď tak viděli draci z vašeho hnízda! To by byl malér! Hnali by tě pryč tak rychle, že bys nestačil balit kufry. Doufám, že jim o mně nevyprávíš...“

Drak pobaveně zafuněl. Věděl, že má Hanka pravdu a že by ho jeho soukmenovci za dnešní zábavu rozhodně nepochválili. Ale nelámal si tím hlavu. Užíval si společné chvíle a právě teď mu bylo blaze.

Vycítil ale, že dívka není v takové pohodě jako on.

„Máš starosti. Nechceš si o tom popovídat?“ velice jemně vybídl Hanku k tomu, aby se svěřila s tím, co ji trápí. Pootočil hlavu a nepatrně ji přitom dloubl do ramene.

„A nebude tě to nudit? Je to celé hlavně o jednorožcích,“ láskyplně svého dračího přítele podrbala na hlavě.

„Jen povídej,“ vyzval ji drak a trpělivě naslouchal, dokud neskončila.

„Porad' mi, Plame. Co mám dělat?“

„Postupuj krůček po krůčku.“

„Ale čím mám začít?“

„Přece obnovením důvěry mezi tebou a P'ujibem.“

„Co když to nepůjde?“

„Ale půjde. Jenom na něj nesmíš naléhat. Máš přece dva týdny volna. Strávíš-li je s ním, jistě promluví.“

„Mám tomu věnovat celé dva týdny?“ zarazila se Hanka, která měla během prázdnin úplně jiné plány.

„Máš P'ujiba ráda?“

Drak po ní vlastně ani žádnou odpověď nechtěl. Hanka musela především odpovědět sama sobě, jak naloží s volným časem. Jako všechno, i tohle bylo o prioritách. Dá přednost vlastní zábavě, nebo se pokusí obnovit ztracenou důvěru svého bratra? Co je pro ni důležitější? Nyní už věděla, jak se rozhodne. Možná v příštích dnech zklame pár kamarádů, ale to se nedá nic dělat.

„Díky, Plame.“

„Kdybych mohl být nějak nápomocen, dej mi vědět,“ zafuněl spokojeně a složil sluncem osušená a prohrátá křídla. I Hanka se zvedla a se zívnutím se protáhla.

„Jestli někdy budeš mít pár hodin volna, mohli bychom se zase proletět,“ navrhla.

„Dnešní koupel ti nestačila?“ pousmál se koutkem úst.

„Nemáš náhodou problém s ušima? Já přece mluvila o létání!“

„Určitě se ti ozvu.“

„Budu se těšit,“ mávla na rozloučenou a prošla branou přímo k jednorožcům.

Posadila se do trávy u svého oblíbeného jezírka s divokými ptáky a začala uvažovat, jak využije čas strávený na území stáda. Neměla v úmyslu běhat a shánět bratra. Věřila, že za den nebo dva přijde sám.

Na nejbližší dobu si naplánovala výpravu za drahými kameny. Tentokrát se chtěla zaměřit na ty, které měly předpoklady pro další magické zpracování. Tady bude mít dost času i klidu, aby trénovala své nové schopnosti. Asi by měla taky pár hodin věnovat nácviku neviditelnosti a pár hodin údržbě a zvelebování zdejšího lesa...

Vycítila překvapení svých rodičů, když jim oznámila, že zůstává. Snažili se to nedat najevo, ale vzbudila v nich záchrvěv naděje.

Hledání a zkoumání nalezených kamenů Hanku bavilo. Jako by v rukou držela poupě, které teprve rozkvetne do plné krásy. Vybrala si několik nejhezčích a nejzajímavějších. Vrátila se s nimi na své oblíbené místo, kde už na ni čekalo ovoce a zelenina. Hm, pozornost rodičů. Bylo toho mnohem víc, než mohla k obědu sníst. Vzala si jen to, na co měla chuť, a znovu obrátila svou mysl k vybraným kamenům. Věděla, že není žádoucí, aby cokoliv uspěla. Najít ideální souznění s kamenem, to chce čas a trpělivost. Každá struktura je trochu jiná, svým způsobem jedinečná. Musí vycítit každou zvláštnost nebo kaz a všechno propojit ve své mysli s barvami magie.

Jakmile se ponořila do zkoumání kamenů, přestala vnímat čas. Skoro ji překvapilo, když se setmělo. Odložila aktivaci magického pole na ráno.

Probudila se svěží a odpočatá. Proběhla se kolem jezera, opláchla se chladnou vodou a už se těšila na kouzla vkládaná do kamenů. Uvědomovala si sílu svého sedmého smyslu a hodlala ji využít naplno. Kámen, se kterým včera sladila svou mysl, aktivovala ještě před snídaní. Dala do něj vše, co měla právě k dispozici. Už při tvorbě magického pole cítila, jak bude hluboké a stabilní. Byla to dobře odvedená práce. Měla z toho radost. Nějakou chvíli meditovala a odpočívala. Pak se šla najíst. A po chvíli se objevil bráška.

Postával opodál a pozoroval ji. Vyslala k němu jen přátelský úsměv a ujištění, že by ji jeho společnost potěšila. Nic víc. Začal se pást a občas zdvihl hlavu.

Hanka se vrátila ke svým kamenům. Dnes už nebude mít dost magie na práci, ale může zatím zkoumat strukturu dalšího vybraného kousku kamene. Po očku stále pozorovala i svého bratra. Bliž nepřišel, ale neustále zůstával na dohled. Cítila kontakt s jeho myslí a občas ho ujistila, že je fajn, když jí dělá společnost. Těsně před setměním zmizel. Možná proto, že se k Hance při večerní procházce připojil R'íhan.

„Na člověka jsi magicky velice zdatná, H'anaríjo.“

„A nevadí stádu, když tu používám svou magii?“

„Ani v nejmenším. Stádo je potěšeno tím, co umíš.“

„To je dobře. Víš, v Pasteku jsem potkala skvělého učitele. A taky mě to baví.“

„Já vím. Cítím to.“

S R'íhanem si Hanka povídala ráda. Těšil ji jeho zájem a láska. Už se naučila i to, že je lepší se mu svěřit, než své prohřešky tajit. Nikdy ji nekáral přímo a chápal, že člověk prostě nikdy není dokonalý a všechny ty nedostatky a chyby k němu patří. Na druhou stranu se Hanku pokoušel motivovat, aby své slabosti přijala jako fakt a aby se je snažila aspoň částečně vylepšovat. Jako v té záležitosti s Kvidem. Uznal, že se Hanka své spolužačky zastala oprávněně, ale fyzický útok označil za zbrkllost. Jednorožci obvykle nejednali tak, aby si z někoho udělali nepřítele. Hanka ale tentokrát oponovala. Podle ní jiná možnost, jak zastavit nepřiměřeně krutý a nespravedlivý trest, neexistovala. I R'íhana bavilo diskutovat po večerech se svou lidskou dcerou. Byl jí vděčný, že zůstala o prázdninách se stádem.

P'ujibo se během následujících dnů popásal v blízkosti Hanky, ale povídat si nepřišel.

V pátek se znovu ozval Plam a Hanka nadšeně souhlasila s dalším společným výletem. Báječně si zalétali, a protože bylo krásně, dívka se smířila i s další koupelí. Když se pak jako obvykle sušili na slunci, drak najednou zdvihl hlavu a roztáhl pysky k úsměvu.

„Co se děje?“ zpozorněla Hanka.

„Svát'á právě rozluštil tajemství tvého kamínku. Jeho nadšení jsem si nemohl nevšimnout.“

„Škoda, že jsem u toho nebyla,“ vzdychla, když si představila, jak musel být její kamarád mile překvapen.

„Poslyš, sestřičko, nejsou ta semínka trochu nebezpečná?“

„Promluvím se Svát'ou, aby byl opatrný na to, kde je vysadí. Ale myslím, že i on ví moc dobře, jak choulostivá je to záležitost.“

„Jestli mu něco vyroste, docela rád bych to ochutnal,“ podotkl Plam.

„Ty přece žádné potíže s chrlením ohně nemáš. Nebo snad ano?“

„Nemám, ale i tak by mě zajímalo, jaké to ovoce je.“

„Když mě pokaždé nebudeš máchat v jezeru, možná se za tebe přimluvím,“ škádlila ho Hanka.

Bylo jí v dračí společnosti tak dobře, že se jí skoro ani nechtělo vracet k jednorožcům. Tady na slunci vedle Plama bylo krásně, zatímco tam na ni čekal jen smutný pohled na nešťastného bratra. Pořád ještě doufala, že za ní nakonec přijde a bude ochoten si povídat. Chce to jen trpělivost, trpělivost a k tomu navrch zas a znovu trpělivost.

Druhý den, když se zabývala tvarováním kamenů, se konečně dočkala. P'ujibo přišel blíž. Dívka vstala, přistoupila k němu a zabořila hlavu do jeho hřívky. Nechal se beze slova objímat a Hanka silou mocí držela na uzdě své emoce, aby ho nepoplašila. Cítila jeho bezbřehý smutek. Nechtěla ho litovat ani mu dávat rady, o které nestál. Jen ho ujišťovala, že ať se stane cokoliv, vždy zůstane jejím přítelem a bratrem. Pak se zase vrátila ke své práci.

„Vím, co si myslíš i co mi chceš říct,“ konečně se P'ujibo rozhodl promluvit, „vím i to, že jsi jediná ve stádě, kdo pro mě má aspoň kousek pochopení.“

„Jsi můj bráška a není mi lhostejné, co se s tebou děje.“

„Rád bych ti všechno řekl, ale bojím se. Bojím se a stydím se za to, jaký jsem.“

„Za co se stydíš? Za svoje city?“

„Ne, to ne. Spíš za to, jaký jsem slaboch. Za to, že nejsem normální. Nechovám se tak, jak se ode mě čeká. Nezasloužím si vaši lásku.“

„Co to plácáš za nesmysly, bráško? Zasloužit si lásku! Zasloužit si můžeš svou mzdu, úctu nebo pokárání. Ale láska je přece úplně jiná kategorie. Vůbec si neumím představit, co všechno by se muselo stát, abych tě přestala mít ráda.“

„Asi jsem se zamiloval do člověka.“

„No a?“

„To je přece hrozné, ne?“

„Proč hrozné? Jak jsem slyšela, občas se to stává.“

„Jenže stádo si myslí, že to hrozné je.“

„Podívej, mluvila jsem s otcem a vnímám to trochu jinak. Stádo se tě prostě pokouší zachraňovat proti tvé vůli. Což je podle mého mínění špatně zvolený přístup.“

„Ty mě nechceš zachraňovat?“

Hanka se usmála a zavrtěla hlavou: „Nejdřív mi pověz, před čím.“

Ted' hlavou potřásl i jednorožec: „To taky nevím. Leda před tou hloupou bublinou, co mám kolem sebe.“

Měla na jazyku ještě asi tisíc otázek, ale zase je spolkla, aby brášku neodradila od dalšího hovoru. Jednorožec se odmlčel a znovu se začal pást. Hanka si ale překvapeně všimla, že neškube trávu jako obvykle, spíš se jen tak probírá stébly. Že by mu nechutnalo? Zadívala se na něj s určitou obavou. Na pohled jeho hrudník vypadal o něco hubenější. Dřív mu žebra tolik neprosvítala. Nebo se jí to zdá?

Její taktika se osvědčila. V následujících dnech si s ní P'ujibo začal povídat stále častěji a častěji. Náladu jí kazil jen pocit, že bráška není ani o trochu veselejší. Spíš naopak. V druhém prázdninovém týdnu už se ani nenamáhal předstírat, že se pase.

Ve čtvrtek už Hance povolily nervy. Ačkoliv jí rozum radil, aby se spolehla na moudrost rozhodnutí svého stáda, intuice se boxovala s rozumem v ringu protichůdných pocitů. Hančin šestý smysl bil na poplach, že tahle metoda dožene jejího bratra na cestu do zapomnění. Nakonec to nevydržela a uhodila na bratra přímo.

„Pověz mi, P'ujibo, žereš ty vůbec něco?“

„Ani ne. Nějak nemám chuť.“

„Na to, abys normálně jedl, žádnou extra chuť nepotřebuješ!“

„Mýlíš se, H'anaríjo. Každé stéblo mi připomíná dřevěnou třísku, každý kousek ovoce chutná jako bahno, i naše křišťálová voda je najednou hořká a nechutná.“

„Jsi nemocný...“

„To ani ne. Jen už se mi tak nějak nechce žít.“

Hance chvíli trvalo, než poslední větu dokázala strávit. Připadalo jí nemyslitelné, aby jednorožec, navíc mladý jednorožec toužil po smrti. To je přece proti veškeré logice! Potřásla hlavou, jako by z ní chtěla ta šokující slova vytrást a zamračila se.

„To už je ti všechno kolem tebe úplně lhostejné?“

Jednorožec neodpověděl.

„Podívej,“ odložila všechny ohledy, které k P'ujibovi celé prázdniny měla, „možná ses ocitl v situaci, se kterou si nevíš rady. Ale hledal jsi vůbec jiné řešení, než je smrt?! Ono by to asi bylo moc namáhavé hledat jiné řešení, že?! Rozhodl ses, že budeš zbabělec, o nic se nepokusíš a od všeho utečeš?!“

Hanka se dostávala do ráže a všemi svými smysly bratra varovala, ať před tímhle rozhovorem nezkouší zdrhnout, ať se konečně jednou vzchopí a přizná pravdu nejen jí, ale i sám sobě.

„Ale s tím, co mě potkalo, se nedá bojovat. Před tím se dá jedině utéct do zapomnění,“ konečně velice nešťastným tónem odpověděl.

„Tvrdíš, že jiná cesta není? Víš, co říká můj brácha Rafael? Existuje nekonečné množství cest, a když se jeden trochu snaží, vždycky se dá najít nějaká přijatelná. Pojd'me teď hledat spolu, ano?“

Jednorožec neodpovídal, ale Hanka pokračovala bez ohledu na jeho souhlas či nesouhlas.

„Všechno kolem nás má v naší mysli nějaký stupínek důležitosti. Než začneme zkoumat tvoje stupínky důležitosti, povím ti něco o mých. Když jsem se vloni vyhrabala z té šlamastyky kolem sitbelů a vzpamatovala se z toho blázince v Quinwalu, začala jsem

přemýšlet, co je teď pro mě v životě nejdůležitější, co chci v nejbližší době dělat, čeho chci dosáhnout, co mě baví. Docela mi trvalo, než jsem si ujasnila priority. Víš co? Zkus odhadnout, co je pro mě důležité. Jsem zvědavá, jestli se trefíš,“ ukryla Hanka část svých myšlenek, aby si mladý jednorozec nemohl odpověď přečíst v její mysli.

Zkroušený P'ujibo trochu pookřál. Když se zrovna nemluvílo o něm, hned se cítil lépe.

„Co je pro tebe důležité,“ zopakoval otázku a na pár vteřin se zamyslel, „toužíš se stát ochráncem, proto potřebuješ být úspěšná ve škole, důležitý je pro tebe vztah s Plamem, Vronem a kluky, co je znáš odmala, důležitý je pro tebe domov u Zachariáše, útulek pro magická zvířata. A učíš se zacházet s kameny, abys je mohla prodávat a nebyla existenčně závislá na nikom dalším. A možná ti trochu záleží i na našem otci.“

„Jsi blízko,“ otevřela Hanka zase svou mysl, „ale není to úplně přesné. Domov u Zachariáše mi je sice milý, ale zdaleka není tak důležitý jako domov, který mám tady. Vás vnímám jako svou skutečnou rodinu. Podobně vnímám i Plama a oba kluky, se kterými jsem vyrůstala. Mám také hodně přátel a daleko na ostrově i biologického otce. I na nich mi pochopitelně záleží. Co se týká mé touhy stát se ochráncem, měl jsi pravdu, patřila na přední místo v mých prioritách. Ale v posledních několika měsících jsem svůj žebříček hodnot trochu přeskládala. Některé podstatné vlastnosti, které dobrý ochránce potřebuje, mi chybí. V roli ochránce bych se musela chovat jinak, než je mi příjemné. Pořád bych polemizovala sama se sebou, zda se něco nedalo udělat jinak a lépe, nutila bych se k rozhovorům s lidmi, kteří mi nejsou sympatičtí, vyčítala bych si každé opominutí... Docházím k názoru, že tuhle cenu za svůj sen platit nechci. Asi nebudu ochráncem. Zato mě začala hrozně moc bavit práce s kameny. Nejen že by mě to uživilo, ale hlavně mě to vzrušuje. Pořád cítím, jak by se to dalo dělat lépe, těší mě pátrat po nových postupech, zdokonalovat se, učit se u těch, co to umějí. Chápeš? Tohle je mimořádně důležitý dílek do mého smyslu života. Jestli pro mě bude stejně důležitý i v budoucnosti, to ještě nevím, to se ukáže až časem.“

Hanka zmlkla a doufala, že i P'ujibo bude nyní ochoten mluvit o svých snech a touhách. Nějaké přece mít musí.

„A co je teď nejdůležitější pro tebe?“ zeptala se ho. „Víš, co? Zapomeň na stádo i na všechny, co ti radí nebo tě kritizují, a podívej se pozorně do své mysli. Co bys udělal, kdyby neexistovala žádná omezení ani zvyklosti?“

„Šel bych hledat svůj sen.“

„Tu dívku ze svého snu?“

„Ano. Ale nechtěj vědět, kdo to je. To neprozradím ani tobě.“

„Dobře. Nebudu se tě na ni ptát, neboj se. Ale představ si, že ji najdeš a dejme tomu, že i ona úplně nejvíc touží po tobě. Co bude dál?“

„Zůstaneme spolu.“

„Počítej s tím, že váš vztah nepřijmou ani lidé ani jednorozci. Budete si muset najít nějaký osamělý kout přírody, kde se vám bude líbit. Stále ještě si pohrávám s variantou, že vaše city budou vzájemné, pevné a stálé. Čím vyplníte svůj život v letech, která strávíte spolu?“

„Proč přemýšlíš o něčem, co nejspíš nikdy nebude existovat?“

„Můj milý bratře, mám v úmyslu se postavit na tvoji stranu, možná i proti vůli celého našeho stáda. Je to závažné rozhodnutí. Než do toho půjdu, ráda bych znala tvou vizi budoucnosti. Chci si být jistá tím, co považuješ za svůj smysl života. Jak vypadá vize, ve které by ses cítil šťastný?“

„Žil bych tady u stáda i s ní...“

„A co když ona bude chtít, abyste žili raději v blízkosti lidí.“

„Přece jí odtud mohu kdykoliv otevřít bránu k lidem.“

„Ona přece také může rovněž argumentovat tím, že od ní můžeš kdykoliv zaběhnout domů. Máš ji tolik rád, abys přistoupil i na její řešení?“

„Jak to mám vědět? Ještě jsem se s ní nesetkal.“

„Nevíš to, a přitom rozhoduješ o svém životě či smrti? Neměl bys to raději nejdřív zjistit?“

„Ale to budu muset odejít pryč od našeho stáda.“

„Ano. A co myslíš? Je to lepší nebo horší než smrt?“

„Zahanbuješ mě, H'anaríjo.“

„Ano. Ale proč to dělám? Mám tě ráda. A kvůli tomu hodlám riskovat hádku se stádem. Možná potom budu muset odejít i já. Ale jestli ti to pomůže, budu spokojeně usínat a nebudou mě trápit výčitky svědomí, že jsem nečinně přihlížela tomu, jak tu pomalu, ale jistě chřadneš.“

„Taky tě mám rád. A nechci, abys ztratila domov, který je pro tebe tak důležitý. Zítřka ráno já sám požádám stádo o změnu rozhodnutí. Odejdu odtud a začnu hledat anděla ze svého snu. Máš pravdu. Měl bych vědět, pro koho se to vlastně trápím.“

„Když bude potřeba, budu tady a podpořím tě.“

Hanka cítila bratrovo odhodlání a doufala, že ho to nepřejde. Odklusal pryč a v jeho pohybu se zase objevila jiskra. Možná to bylo tím, že přestal všeset hlavu a ploužit se unaveným krokem. Kam ale půjde, když opustí stádo?

Hanka se rázným krokem vypravila za R'íhanem. Rychle mu vylíčila jejich rozhovor a zeptala se ho na radu.

„Jediné místo, kde by nebyl sám a kde by ho bez problémů přijali, je útulek pro zraněná magická zvířata,“ řekl po krátkém zamyšlení. Jiné vhodné zázemí mě nenapadá.“

„Dneska s tebou na večerní procházku nepůjdu. Stavím se ještě na pár slov u Zachariáše,“ oznámila mu lehce omluvným tónem. Doufala, že z jejich myšlenek nevyčetl i chuť zpestřit si ovocný a zeleninový jídelníček něčím vydatnějším.

„No, že se taky jednou ukážeš,“ bručel Zachariáš při jejím příchodu. „Každou chvíli se tu po tobě někdo ptá. Ale musíš ještě chvílku počkat. Na večeri má přijít i Vron. Ten se aspoň slušně předem ohlásí a objedná.“

„Promiň, rozhodla jsem se narychlo pod tlakem okolností.“

„Fakt? A já myslel, že jsi konečně dostala hlad.“

„To taky,“ zasmála se a už ze zvyku se hrnula do kuchyně, aby mu pomohla.

Vron dorazil asi hodinu po ní. Vypadal zaprášeně a unaveně. Jeho tvář ale spokojeně zářila, a když ji uviděl, přidal k rozesmátým očím i úsměv.

„Náš program pro děti nadané sedmým smyslem začíná skvěle fungovat,“ mnul si ruce a udělal si pohodlí u stolu v kuchyni. Zachariáš mu podal džbánek s pivem a vytáhl z trouby šťavnatou pečení. Zavoněla celou kuchyní, až se Hance začaly sbíhat sliny.

Zpočátku jedli mlčky, pak se Vron rozpovídal o systému, který má pomoci dětem z rodin, které by jim normálně neměly šanci zaplatit cestu na Ostrov volby a studium.

Pak začala vyprávět Hanka o starostech, které má její adoptivní rodina s mladým jednorozcem.

„To nejní dobrý, to vůbec nejní dobrý,“ mumlal nespokojeně trpaslík, když skončila, „a ty se jako obvykle snažíš sebe i celou svojí rodinu namočit do pěkného maléru.“

„Protože už jsem se na to nemohla koukat.“

„No jo, no jo, ale útulek mi nepřipadá jako dobrá volba. Co když si ten tvůj jednorozčí bráška bude myslet, že se ho snažíte předhodit doktorům?“

„A co kdybys ho vzala do hor k jezeru?“ navrhl Vron.

„Tam by se necítil dobře. Potřebuje nějaké místo, kde jsou blízko stromy a roste tam pěkná tráva.“

„No tak já se po něčem poptám,“ zahučel trpaslík s povzdechem.

„Nemusíš se ptát,“ vložil se do toho Vron, „ukážu Hance místo, kam svého brášku může vzít. Tam se mu bude líbit.“

„Ty myslíš...?“

„Jo. Můj kout, kam se chci uchýlit na stará kolena. Osamělý jednorožec by mi nevalil. Jestli si ale bude chtít přivést nějakou ženskou, tak bude lepší, když si časem najde něco jiného.“

„Kout na stará kolena?“ překvapeně povytáhla obočí Hanka.

„Já věděl, že se mi budeš smát,“ vzdychl Vron a vyzval ji, aby ho následovala. Venku byla tma, ale okolí prozařovalo světlo měsíce. Její přítel otevřel bránu do krajiny, která voněla jarem.

Magie tu byla na dosah, ale její hladina byla klidná a vyrovnaná. Z blízkého lesa se ozývaly zvuky nočních tvorů a záhy je tu objevil netopýr a začal trhaně létat kolem nich.

„Támhle je můj srub,“ vedl Vron dívku k malé vyvýšenině na kraji lesa. „Když budeš chtít, můžeš tam klidně přespávat, místa je tam dost. Používám ho zatím jen málokdy.“

„Díky. Myslím, že se tu P’ujibovi bude líbit. Bude mít klid na to, aby se vyrovnal sám se sebou. Snad to zvládne. Na víkend tu s ním zůstanu, ale pak se budu muset vrátit do školy.“

„A nechceš se raději vrátit do školy v Santareně?“

„Jeden trpaslík si tam na mě vsadil, takže se v Pasteku pokusím přežít aspoň do dubna,“ zavrtěla lehce hlavou. Sama byla zvědavá, jestli to zvládne.

Druhý den vstala brzo, aby ji jednání jednorožců nezastihlo v útlumovém stavu rozespalosti. Zase jednou po čase se celá jejich rodina sešla u snídaně.

Stejně jako minule se S’faidea a K’lumonideotis objevili osobně. P’ujibova nervozita jakoby nakazila všechny zúčastněné. A protože to byl on, kdo si vyžádal nové jednání, všichni očekávali, co řekne.

„Zbavte mě prosím toho odstínění,“ požádal je klidně. S’faidea mu vyhověla a mladý jednorožec oslovil stádo a ujistil všechny, že nemá v úmyslu nikoho z nich ohrozit svým jednáním. Mluvil klidně a účelně. Hanka se dohadovala, že nejspíš své vystoupení včera večer prodiskutoval s rodiči a nechal si od nich poradit. To bylo moudré. Asi přece jen dospívá, pomyslela si smutně.

Nakonec P’ujibo stádu oznámil, že jim neposkytne kontakt na osobu, která se vetřela do jeho myslí, a to ani v případě, že mu bude hrozit doživotní vyhnanství. Sice miluje rodné území, ale v případě nutnosti je ochoten zaplatit tuto cenu.

Hanka vycítila ve stádu nesoulad. Zhruba polovina myslí pulsovala pochopením, ale zbytek žádal tvrdší přístup a nepodmíněné vyhoštění vzpurného jedince. Pak si vzali slovo i rodiče. L’gala poukázala na případ, kdy jednorožec zvolil život vedle člověka, a přesto zachoval věrnost letitým zvyklostem jednorožců. R’íhan zase všechny upozornil na to, že jeho syn teprve dospívá a není vyloučeno, že ještě může najít cestu zpět ke stádu.

V podstatě řekli všechno, čím se dalo argumentovat. Hanka přemýšlela, má-li se i ona zapojit do diskuze, ale ucítila jemný otcův dotyk s žádostí, aby se svým člověčím temperamentem do jednání raději nezasahovala. Vyhověla mu a tiše čekala, k jakému verdiktu se stádo přikloní.

„Vzali jsme v úvahu P’ujibovo mládí,“ tlumočila jim konečné rozhodnutí S’faidea, „a požadujeme, aby jmenovaný jedinec opustil území stáda, dokud nebude ochoten promluvit o druhé straně, která ovlivňuje jeho mysl. Změní-li někdy názor, smí se vrátit k dalšímu jednání o svém vyhnanství. Nyní se ptám, kdo ze stáda se za něj zaručí a dohlédne na to, aby dodržoval nepsaný kodex jednorožců a nepošpinil jejich dobré jméno?“

„Já,“ ozvalo se trojhlasně z myslí rodičů i Hanky.

„Souhlasíme. Bude za něj ručit jeho rodina. P’ujibo opustí rodné území ještě dnes. Nepřijde sice o ochranná kouzla našeho stáda, ale vzhledem k jinému místu pobytu počítejte s tím, že budou mnohem slabší než tady.“

S’faidea a K’lumonideotis důstojně odklusali a nechali jim čas a soukromí na to, aby se mladý jednorožec mohl důstojně rozloučit se svým domovem.

Celý den jejich rodina strávila společně. Odsunuli z mysli všechny problémy a jen se procházeli po nejoblíbenějších místech. U vodopádu prošli vodou a na druhém břehu P'ujibo Hanku vyzval ke hře na honěnou mezi stromy. Bylo to jako krátký návrat do šťastné minulosti – něco, co měli oba rádi a co už se nikdy nebude opakovat. Byl to moc hezký den.

Navečer Hanka svou rodinu vyzvala, aby ji následovala. Vkročili na Vronovu louku v okamžiku, kdy za vrcholky stromů zdejšího lesa začalo zapadat slunce. Bylo tu opravdu krásně. Nemohlo se to sice srovnávat s prastarým hvozdem u jednorožců, ale nedotčená příroda a magicky vlídné prostředí stačilo na to, aby se jim zde líbilo. Pozorovala je, jak obíhají celou louku, sklánějí se nad potokem a znovu běží směrem k ní.

„Poděkuj svému příteli, dcero,“ požádal ji R'íhan, „tohle místo je lepší, než jsme doufali, a jsme mu vděční za to, že se má náš syn kam uchýlit. Kéž tu najde klid i svou šťastnou budoucnost.“

Nakonec Hanka a P'ujibo ve ztichlém podvečeru osaměli.

„Nebojíš se samoty?“ zeptala se ho starostlivě. Přece jen ještě měla strach, aby se rozkolísaná mysl jejího bratra nevrátila k nepatřičným myšlenkám.

„Bojím,“ přiznal se její bratr, „ale sám jsem si tuhle cestu vybral. Asi bude chvíli trvat, než vyprchají všechny účinky té věznící bubliny. Pořád ještě se cítím ponížený a tak nějak divně ulepený od té násilné magie. Musím se toho nejdřív zbavit. Pak teprve začnu hledat tu ze svých snů.“

„Zůstanu tady s tebou aspoň do zítřka.“

„To je zbytečné, H'anaríjo, mám v plánu projít si v klidu tenhle kraj a najít svou ztracenou rovnováhu. Běž za svými přáteli a neboj se. Na cestu do zapomnění se dobrovolně nevydám.“

„Budu na tebe myslet,“ neudržela se a objala ho, i když věděla, že se to u jednorožců považuje za prohřešek. Její bráška na to ale reagoval potěšeným zafuněním.

„Tak už běž,“ vyzval ji a Hanka se přemístila do Kouzelných zahrad. Než se vrátí do školy, měla v úmyslu aspoň na chvíli navštívit útulek, pozdravit se s přáteli, prohodit pár slov s Paulou a pak se ještě jednou vyspat ve svém oblíbeném stromovém domečku.

Kde je Lída?

Návrat do Pasteku Hanku trochu deprimoval. Všude jinde už bylo jaro, ale tady to zrovna zelení nehýřilo. Navzdory probouzející se přírodě jí tohle město připadalo nevlídné a zaprášené. Skoro zalitovala, že se pro návrat rozhodla už v neděli v poledne. Na druhou stranu bude mít několik hodin na to, aby sepsala povinnou zprávu pro Teuklina o pokusech s neviditelností zaměřených na jednotlivé živočišné smysly. Sice u jednorozců trénovala, ale psát se jí tam nechtělo. Občas jí připadalo, že popisovat své zkušenosti jí zabere víc času, než je získávat. Doufala, že se Svát'a vrátí až večer a že to do té doby stihne text sesmolit tak, aby to mělo hlavu a patu.

Zhruba po hodině ji rozbolela hlava. Bude to chtít pauzu, protáhla se a začala si v duchu pohrávat s myšlenkou zajít ke knihovníkovi pro Avisira.

Sakra, ptáku, pomyslela si, ty se přece umíš přemísťovat. Proč pro tebe pořád musíme chodit dolů? Nemohl by ses k nám jednou přemístit ty sám?

Šla si udělat mošt, a když se otočila zpět ke stolu, kde měla rozepsaný úkol, uviděla na opěradle židle duhově modrého spiripyra, jak si probírá peří pod krkem.

„Ale jistě,“ odpověděl na její poslední myšlenku, „stačí jen požádat.“

„Ty jsi ale hloupý opeřenec,“ usmála se na něj, „tos nám nemohl říct dřív, že to umíš?“

„Když už je řeč o hlouposti, neházej to na mě. To vám tak dlouho trvalo, než jste zjistili, že to jde.“

Hanka po něm střelila štiplavé kouzlo a Avisir ji hned vzápětí naštvál tím, že jeden z jeho ohnivých plivanců zasáhl její právě sepisovaný školní úkol. Pár minut se kočkovali, pak to dívku přestalo bavit. Pokusila se magicky opravit poškozený papír, ale moc se jí to nepodařilo. Usoudila, že bude jednodušší to přepsat.

„Tak to ti teda pěkně děkuju,“ vrčela naštvaně, „místo abychom si pěkně v klidu popovídali, budu teď muset znovu naškrábat tuhle slátaninu a ještě k ní vymyslet nějaký smysluplný závěr.“

Pták se polekaně přemístil, když prudším pohybem ze stolu smetla ohořelý zbytek papíru. Hanka se natáhla pro čistý list.

„Doufám, že to stihnu přepsat, než Svát'a dorazí. Určitě si teď ještě povídá s někým z rodiny. Snad mě moc nepomlouvá...“

„Mám tlumočit?“ zeptal se Avisir.

„Proč ne,“ souhlasila zvědavě Hanka a odsunula úkol, do kterého se jí stejně nechtělo.

„...dobře víš, jak je to pro mě těžké,“ imitoval pták Svát'ův hlas.

„Pravidla jsou pravidla. Trvám na slibu, cos mi dal.“

„No dyť jo! Ještě ani jedno z tvých pravidel jsem nepřekročil,“ hájil se rozduřeně.

„To je dobře. Měl bys lovit i v jiných vodách. Lída na tebe přece letí, sám jsi to říkal.“

„Víš, kam si můžeš strčit ty tvý rady!“

„Klobouk nemám, tak se výběr značně zužuje.“

Hanka teprve teď identifikovala druhý hlas. Musela se usmát, když si představila, jak v Rafanových očích tančí pořouchlé ohníčky.

„Tak zkus trénovat jinde. Někde se přece musíš naučit, jak říct holce, že má pěkný vlasy, milej úsměv nebo třeba krásný oči. To ráda slyší každá,“ pokračoval v udílení rad mladšímu bratrovi.

„A kolika holkám jsi to říkal ty?“

„Pár by se jich našlo.“

„Že to povím Anděle!“

„To jsem tě tolik naštvál?“

„Ale né. Já jen, že to pořád nikam nevede,“ Avisir krásně imitoval i Svát'ův povzdech.

„Můžu ti říct jen to, co ti říkám pořád. Podívej se na sebe. Pořád jsi víc kluk než mužskej. Dokud ti není aspoň dvacet, většina starších holek si tě ani nevšimne. S tím nic nenaděláš.“

„Dlužím jí pusu aspoň za ten kamínek, co mi dala.“

„Jestli nechceš všechno pokazit, drž se pravidel! Jinak ti vlastnonožně nakopu, ty víš, co.“

„Brambory zasazený nemám, tak se výběr dost zužuje,“ oplatil Sváťa bráchovi stejnou mincí.

„Už dost,“ zarazila Hanka spiripyra.

Tohle byl důvěrný rozhovor a nebylo od ní příliš etické, že tajně šmírovala. Ale zvědavost jí nedala, aby nevyslechla aspoň část jejich dialogu. V duchu poděkovala Rafanovi, že bráchu zpacifikoval natolik, aby se jejich společné bydlení v Pasteku neproměnilo v jeden velký trapas a problém. Sváťa byl ve svých citech vytrvalý. Dokud byl ještě dítě, dalo se s tím žít. Ale jak roste, začíná se tím jejich vztah komplikovat. Zatím mohou aspoň předstírat, že jsou dobří kamarádi, ale kdyby se pokusil překročit tuhle křehkou hranici, už by se to nedalo vrátit. Doufala, že dá na rady staršího bratra a neudělá to. Svým způsobem ho měla moc ráda. Ale spíš jako bráchu.

„Co mi to, sakra, provádíš? Co jsem ti udělala?!“ vystartovala proti ní hned v pondělí ráno Lída a s každou vyřčenou otázkou do ní vrazila tak, že Hanka musela o krok ustoupit, aby si zachovala rovnováhu. „Mstíš se mi za to, že už s tebou nekamarádím? Nebo co to má bejt?“

„A co má jako bejt?“ nechápala Hanka její zuřivost. Teprve když jí spolužačka zašermovala rukama před obličejem, všimla si, že má mezi prsty plovací blány.

„Ale já přece nic...“ začala protestovat, ale Lída se chovala jako lavina v půli kopce. Byla rozjetá a nic ji nemohlo zbrzdit.

„Jsi pěkná mrcha, víš to?! Jestli tě zatím nikdo nedokázal z Pasteku vyštvat, tak mně se to povede, na to si můžeš vsadit!!!“

Hanka si připadala jako ve špatném snu. Kvůli čemu se na ni Lída tak osopila?

Sváťa se k ní naklonil a zeptal se: „Jen tak mezi námi, proč jsi na ni poslala to kouzlo?“

„Nic jsem neposlala,“ zatápala Hanka po stopě magické aury. Pak jí to docvaklo. Někdo to na ni hodil. Stopa od zákeřného kouzla skutečně vedla k ní. Až doteď vlastně netušila, že se něco takového dá provést. Vron měl pravdu. Kdo ví, co všechno zdejší děti dovedou. Tohle byla pěkná podpásovka. Navzdory všem ochranám a šitům její protivníci vždycky našli skulinu, jak ji nachytat.

V poledne se zase pod ní pro změnu propadla zem. Jako kdyby se vnořila do tekutého písku. Zajela dolů až po kolena a ten, kdo útočil, přesně v té chvíli zemi vrátil původní hustotu a hmotnost. Nějakou dobu jí trvalo, než se z té pasti vyhrabala. Nebylo to nic nebezpečného, ani ji to příliš nezdrželo, ale měla zlost, že se tolik různých lidí nechalo naočkovat myšlenkou, že je potřeba ji z Pasteku vyštvat.

Začínala toho mít dost. Nemohla se pořádně soustředit na učení. Byla otrava pořád kolem sebe udržovat ochranné pole. A dokonce se pokusili rozbít i ty poslední zbytky jejich kamarádkských vztahů s Lídou.

V úterý po ní někdo hodil jakési rostlinné osidlo, které mělo snahu se natahovat a omotávat se kolem ní. Naštěstí byl nablízku Sváťa. Hanka nestačila zírat, jak suverénně si s rostlinou poradil a odrazil agresivní šlahoun zpět na sesilatele. Pro změnu se spolužáci nesmáli jí, ale Davidovi.

„Dobrá práce,“ poděkovala gestem kamarádovi a spěchala za Lídou a Naomi, aby je pro jistotu měla na očích aspoň v den, kdy s nimi měla společné vyučování.

Ve středu jí Naomi polila oblečení jakýmsi podivným inkoustem, který Hančiny štíty nedokázaly odklonit. Ba naopak. Barva se rozlézala spolu s magií a uchytávala se na šatech tak urputně, že ji dívka nedokázala odstranit. Ze zoufalství zvolila jinou obranu. Nechala magii vykroužit různé geometrické obrazce, aby barva aspoň vypadala jako vzor na šatech.

Byla šťastná, když se mohla konečně vypravit za Rohanem. Tam si aspoň nemusí nepřetržitě hlídat záda.

„Ale fuj! Co to máš na sobě?“ zamračil se, když dorazila.

„Můj vzor se vám nelíbí?“ ušklíbla se.

„Copak vzor! Ale ta špiónská barva, co máš na sobě, tu nemá co dělat!“

„Špiónská?“ podivila se.

„No, něco s tím uděláme,“ podrbal se ve vousech a zatáhl dívku do dílny.

„Chvilku se nehýbej,“ poručil jí a foukl na ni jemný prášek. Ten vzplál a Hanka se ocitla uprostřed modrého ohně. Naštěstí nepálil. Jen jí začala brnět kůže na celém těle. Oheň pohasl a barva se v podobě drobných vloček neškodně snášela na podlahu.

„Co to bylo za barvu?“ vyzvídala Hanka.

„Nejen že by slyšeli každé tvé slovo, ale ten, kdo ji na tebe chrstnul, by mohl dokonce sledovat, kde jsi a co děláš.“

„Díky, že jste ten sajrajt ze mě sundal,“ oklepala ze sebe poslední vločky a pak se mohla konečně v klidu věnovat práci, která ji bavila. Dnes pro ni profesor připravil obzvlášť náročnou magickou lahůdku: kovové rukavice, kterým měla magie pomoci, aby přilnuly k ruce a chovaly se jako látkové, aniž by ztratily svou odolnost a pevnost.

Domů se vracela v dobré náladě. Zkazit ji mohlo jen pomyšlení na to, co asi spolužáci vymyslí zítra. Svát'á se asi jako obvykle zapomněl v knihovně, což tentokrát Hanka docela uvítala. Přivezla si od jednorožců kamínky, kterým se o prázdninách věnovala, a dnes měla chuť pokračovat a některý z nich přeměnit na magický objekt. Rozložila si je na stole a nechala pracovat svou intuici, aby zvolila správný kamínek, který by se hodil k navyšování uložené energie. Byla naprosto uvolněná a soustředěná, postupně si kamínky pokládala na dlaň a nořila se do jejich struktury.

Vtom někdo prudce zabušil na dveře. Lekla se tak, že upustila zkoumaný kámen a srdce jí tlouklo jako zblázněné. Ozvalo se další zabušení. Konečně rozdýchala to leknutí a pomalu vstala. Kdo to může být? Zaktivovala své magické štíty a s rukou na klíče se zarazila. Co když je to další útočník?

„Kdo je tam?“ zeptala se pro jistotu.

„To jsi ty, Vronová? Tady je Pohromak. Otevři!“

„Pohromak?“ naprosto nechápala, co tady chce právě tenhle kouzelník.

„No tak dělej, nemám čas tu tvrdnout půl hodiny!“

No jasně, kdo jinej by se mohl chovat tak hulvátsky, než právě on, ušklíbla se dívka a stiskla kliku. Vtrhl dovnitř jako velká voda a bez skrupulí zvizitýroval celý byt.

„Co je? Co si přejete?“ postavila se mu Hanka do cesty, když chtěl vtrhnout do její ložnice.

„Kde je? Kde ji máš?“

„A co? Co vlastně hledáte?“ nechápala, proč tak rozčileně slídí po podkroví.

„Kde je Lída?“

Teď to konečně Hance docvaklo.

„Snad nejste Lídina nová ochranka?“ neubránila se škodolibému úsměvu, ve kterém se mísilo i překvapení s trochou soustrasti.

„Přestaň se hloupě křenit a řekni mi, kde je,“ dívčino pobavení mu rozhodně nebylo po chuti.

Hanka se koukla na hodinky a ztuhla. Ve škole už Lída určitě být nemohla. Leda že by courala po knihovně se Svát'ou.

„Moment, něco si ověřím,“ natáhla ruku proti Pohromakovi, aby k ní nemohl přistoupit blíž. Zavřela oči a zkontaktovala svého kamaráda.

„Jejda, to už je tolik hodin?“ podivil se. „Trochu jsem se tu do něčeho začel. Promiň, za chvíli jsem doma. Cože? Ne, Lída se mnou není. Co tě to napadlo?“

Hanka Pohromakovi pohlédla do očí a zavrtěla hlavou: „Nevím, kde je. Možná u Naomi.“

„Tam už jsem byl. Není tam.“

„A byl jste i v prvním patře?“

„Tvrдили, že v patře už nikdo další není.“

„Kdo to tvrdil? Naomi?“

„Ne. Nějaká jejich služebná.“

„Já bych to pro jistotu prověřila,“ zatvářila se pochybovačně.

„Tak jo. Pojd' se mnou,“ tentokrát z jeho hlasu nezaznívala hrubost, ale spíš obava. A dost velká obava, protože otevřel bránu přímo v pokoji, což je proti všem pravidlům bezpečnosti. Postrčil Hanku kupředu a oba v tu ránu stáli před vchodem do domu, kde bydlela Lídina nejlepší kamarádka. Čaroděj si vynutil vstup a nemilosrdně zakouznil na nešťastnou služebnou. Ta je odvedla až do pokoje, kde kdysi Hanka viděla obřad přivolávání. Tentokrát tu ale opravdu nikdo nebyl.

„No, tak to jsme v háji. Žádné další místo, kde by mohla být, neznám,“ pokrčila Hanka rezignovaně rameny.

„Ne tak docela, jsou tu stopy po branách,“ zamumlal Pohromak, „tohle místo...“

Odmlčel se a Hanka pozorovala, jak se zamračene soustředí. Lechtání použité magie cítila s nepříjemnou intenzitou.

„... nám možná pomůže,“ dořekl větu a v pokoji otevřel další bránu. Měla hodně nestabilní okraj, což Hanku znervóznilo.

Pohromak ale nebral ohled na její pocity, popadl ji za loket a protáhl ji na druhou stranu prostoru skoro násilím.

„To byla divná brána,“ protestovala rozhořčeně.

„Tuhle cestu z pokoje používali nejčastěji, jen jsem vyvolal opakování kouzla. Nikdy jsem tu nebyl, proto ten nestabilní okraj.“

Pohromak se pozorně rozhlížel: „Tak co? Nevidíš je tu někde?“

„To jste si Lídu ani nepojistil nějakým sledovacím kouzlem?“ podivila se Hanka.

„To si piš, že pojistil. Proč myslíš, že ji tak zuřivě hledám? Buď je mrtvá, nebo odstíněná. Že já tenhle kšeft bral!“

„To se taky divím,“ ušklíbala se. Neměla Pohromaka ráda a tyhle trable mu docela přála. Ale mělo to háček. Šlo o Lídu a ne o něj. Vytěšnila z myšlenek svou averzi vůči němu a nechala svůj magický zrak bloudit po okolí.

„Támhle,“ označila směr rukou a pobavilo ji, že Pohromak udělal totéž, co ona, skoro v ten samý okamžik. Místo, na které oba současně ukázali, téměř svítilo aktivitou.

Kouzelník natáhl krok a skoro poklusem dorazili na volné prostranství, kde se odehrávalo něco většího. Sice ne ve smyslu, že by tu bylo mnoho lidí, ale ve smyslu magickém.

Silové pole, připomínající průhlednou polokouli, chránilo ty, kdo byli uvnitř. První, koho si Hanka všimla, byl Kvido. Stál tam v absolutním soustředění, po zuby ozbrojený, díky své výšce působil vskutku impozantně. Další tři postavy seděly na zemi: Lída, Naomi a žena v jakémsi slavnostním kouzelnickém rouchu. Lída něco říkala, ale přes bublinu nebylo nic slyšet. Hanka zdvihla ruku, aby se pokusila tu slupku kolem nich narušit, ale Pohromak ji zarazil.

„Co blázníš? Chceš je zabít?“

„Zajímalo mě, co říká a co dělá,“ odsekla, ale připravenou magii nepoužila.

„Jo, to mě taky. Ale uvítal bych, kdyby to ta bláznivá vnučka Bdělého přežila. Musíme počkat na chvíli, až magické pnutí nebude tak silné.“

Měl pravdu. Hance až vstávaly chlupy na krku, jak se okolí chvělo magickou aktivitou. Bublina nepochybně tlumila nejen zvuk, ale i vyzářování aury kolem kouzel. Kdo nebyl přímo tady, ani nemusel pocítit, že se tu děje něco velkého.

Co to proboha dělají, vrtalo Hance hlavou, když se pnutí, místo aby sláblo, rozechvělo dalším náporem.

Sakra, Avisire, teď bych potřebovala, abys mi tlumočil, co se tu děje, pomyslela si zoufale. Pohromak na tom nebyl, co se nervozity týče, o moc líp. Ruce měl zaťaté do pěstí a nervózně si kousal ret.

„Jsem tady. Stačí požádat,“ začaly se Hance do ramene drápy a málem podklesla pod nečekanou vahou spiripyra. Dívka na poslední chvíli srazila kouzelníkovu ruku, která bleskurychle vyčarovala obranné kouzlo proti ptákovi. Část magie sice Avisira zasáhla, ale hlavní proud ho minul. Pták zlostně zasyčel.

„Nechte toho! Tohle je přítel,“ hrubě odstrčila Pohromaka a tím vlastně muže zachránila i před Avisirovým ohnivým plivancem.

„Co to je...“ mračil se kouzelník na Hanku. Ta mu ale nevěnovala pozornost a pohládila spiripyra po hrudi.

„Potřebujeme vědět, co říkají lidé tam uvnitř. Dokážeš nám tlumočit? Nám oběma!“ upřesnila pro jistotu.

„Jo,“ přisvědčil pták a přesedl na druhé Hančino rameno, aby byl co nejdál od Pohromaka. Pak mírně nahnul hlavu a začal napodobovat hlasy.

„... a tebe, kterého tak dlouho a důvěrně znám, proto volám, ještě jednou volám a do třetice volám...“ Lídin hlas nezněl v podání Avisira moc věrohodně.

„... tady jsem a čekám na tvůj příchod. Je tu má víra, láska a důvěra. Přijď a dotkni se mé ruky a mého srdce.“

Pnutí magie bylo tak silné, že Hanka nervózně zatnula zuby. Najednou měla divný pocit, jako by praskla nějaká důležitá nitka a působilo to na ni podobně jako falešný tón ve složité písni.

„Zatraceně! Odrazilo se to!“ tlumočil pták slova staré ženy.

„Tak na co čekáš? Vypadni odsud, já jdu hned za vámi,“ odpověděl jí Kvido. “

Magická aktivita náhle poklesla. Pohromak na nic nečekal a zaútočil na bublinu. Pod jeho kouzlem se rozprskla na milión jiskřiček.

Dělo se tolik věcí najednou, že měla Hanka problém vnímat, co všechno je v pohybu. Viděla starou ženu, jak hbitě vstala, popadla Lídu za ruku a protáhla ji obloukem brány, kterou kdosi otevřel. Možná ona... Nebo to byl Kvido? Ne, Kvido to být nemohl, protože právě útočil na jakousi bytost, která se zjevila v dalším chvění magické aury. I Hanka vyrazila kupředu, aby se pokusila dohnat Lídu. Jenže do cesty se jí připletla ta bytost, kterou Kvido kouzlem odhodil stranou.

Mezitím se Pohromak pokusil zopakovat bránu, ve které zmizela žena s Lídou. Kvido po něm ale sekl mečem a donutil ho ustoupit. Zrušil bránu a otevřel jinou. Pozadu do ní nacouval. Pohromak po něm skočil. Vyhnul se nastavené zbrani a vzápětí oba zmizeli někde v neznámu.

Bytost, o kterou Hanka zakopla, se zdvihla a ohnala se po dívce ostrými drápy. Avisir celý zrudl ohnivou barvou, zaječel na všech úrovních a vrhl se proti té bytosti.

Naomi teprve teď vstala a odpotácěla se kousek stranou. Třesoucíma se rukama se pokusila o bránu, ale nepodařilo se jí to. „Oni mě tu nechali, oni mě tu nechali,“ mumlala zoufale, z očí jí tekly slzy a nemohla zastavit třas rukou.

Hanka se překulila, aby unikla blížícím se drápům a sáhla po magii. Ale přivolaná bytost byla rychlejší. A bohužel i mocnější. Slova v neznámém jazyce Hanku přimrazila na

místě a Avisira v podstatě také. Jen tak tak stihl dosednout na zem a bezmocně otvíral zobák. Bytost se vztyčila ve své plné velikosti a Hance konečně došlo, kdo to je. Harpyje!

To tedy bylo nadělení!

Přesně před tímhle ji Vron varoval. Byla ztuhlá tak, že ani nedokázala sáhnout po amuletu. Vlastně, i kdyby to dokázala, stejně neměla v úmyslu utéct a nechat Avisira a Naomi napospas rozzuřené harpyji.

„Kde je ta, co mě přivolala?!“ chraptivý tón ještě umocnil vypjatost celé situace.

Hance se uvolnil krk a konečně mohla aspoň promluvit: „Ctěná avelleto, je mi líto, ale nevím...“

„Nejsem žádná učitelka,“ vztekla ji přerušila hrozivá postava, „ale to je konec konců jedno. Moje kletba ji dostihne tak jako tak.“

„Ale ona vás nevolala,“ namítla nesměle Naomi, „to kouzlo se jen nešťastnou náhodou odrazilo na vás.“

„Tím hůř,“ zasyčela harpyje, „když to někdo neumí, tak ať nečaruje! A ona už nikdy čarovat nebude, za to ti ručím!“

Hance se strachem sevřely snad všechny vnitřnosti. Tohle nebyla planá výhrůžka, byla si jistá, že právě v téhle chvíli jde Lídě o samotnou existenci, ne-li přímo o život. Rychle se nadechla, aby se pokusila změnit neodvratný osud své chráněnkyně.

„A co kdybych vás požádala o laskavost a vy byste tu nešťastnici ušetřila?“ vyřkla s vědomím, že zadlužit se u harpyjí je ještě větší průšvih než podobný závazek u sirén.

„Žádáš mě o laskavost? Ty, hloupá nedostudovaná holka? Nespadla jsi na hlavu?“

„Jsem sestrou draka, dcerou jednorozců a na hlavu jsem nespadla,“ odsekla Hanka a rozčilovalo ji, že se nedokáže vyvléknout ze znehybňujícího kouzla.

Harpyje se zarazila a naklonila se k Hance blíž: „Jsi ta, která držela v rukou osud světa?“

„Měla jsem jantarový amulet, který mi v Quinwalu pomohl,“ s jiskřičkou naděje pohlédla na harpyji.

„Hm, v tom případě ti prokážu laskavost, aniž bych vyžadovala závazek,“ potřásla hlavou jejich děsivá společnice a Hanka se znovu mohla pohybovat. „Co žádáš?“

„Abyste neohrozila tu, která vás omylem přivolala, ani její život ani mysl ani zdraví.“

„Nějaký trest za svou lehkovážnost dostat musí. Ale dobrá. Budu respektovat tvé přání. Vezmu jí jen veškerou její srst. Kdyby se však mou kletbu někdy pokusila magicky zvrátit, sama ponese odpovědnost za svou volbu. S každým pokusem zestárne o deset let a stejně nemá šanci uspět. Jestli ti na ní záleží, tak ji varuj.“

Naomi vypadala vyděšeně: „A to přijde o všechny své krásné vlasy?“

„Chceš jí snad věnovat svoje?“

„Ne, to ne,“ chytila se dívka za hlavu, jako by tím mohla zachránit svou hřívu.

„Já myslela, že jsi její kamarádka,“ zahleděla se jí harpyje přímo do očí.

„To jsem,“ bázně potvrdila Naomi.

„Lžeš,“ zasyčela hrozivě jejich společnice, „ale i pro tebe mám dárek. Už nikdy nedokážeš promluvit nic jiného než čistou pravdu.“

Několika hrozivými nesrozumitelnými slovy potvrdila kletbu. Už skoro vypadalo, že odejde, když zavadila zrakem o spiripyra. Natáhla ruku s hrozivými drápy, zdvihla ho ze země a zálibně si ho prohlédla.

„Jsi krásný jedinec svého druhu. Nechceš mi věnovat peříčko?“

„Nerozdávám na potkáni,“ oklepal se pták nespokojeně.

„No, když ne, tak ne,“ vyhodila ho harpyje do vzduchu a poslala za ním ohnivou kouli. Hanka se nejdřív polekala, ale pak si uvědomila, že oheň Avisirovi spíš prospěje, než ublíží. Než se ohlédla zpět, harpyje už tu s nimi nebyla. Ulehčeně si oddychla. Ale jen na okamžik,

protože vzápětí jí došlo, že je Lída pořád ještě v nebezpečí. Otočila se k Naomi a chytila ji za šaty přesně v okamžiku, kdy se chystala utéct pryč.

„Tak to teda ne! Nepůjdeš nikam, dokud mi nepomůžeš najít Lídu! Kam ji ta žena odvedla?“

„Těžko říct,“ pokrčila dívka rameny a nevypadala, že by se jí zrovna chtělo spolupracovat.

„Co jste tu vlastně dělali, co chtěla Lída přivolat?“ uhodila na ni Hanka rázně.

„Jednorožce,“ odpověděla neochotně.

„Cože? A proč proboha?“

„Dostala to za úkol od Kruhu, aby si vysloužila pojmenování.“

„Tak jednorožce...“ vyklíčilo v Hance neblahé tušení. „A jak dlouho se už o to snaží?“

„Dlouho. Nejdřív to byla jen hra, ale když ji přijali mezi Přistupující, nařídili jí, aby to dotáhla až do konce.“

„A tenhle dnešní termín, to je náhoda, nebo to mělo nějaký speciální význam?“ pokračovala Hanka ve výslechu.

„V březnu tam prý rostou ty houby.“

„Jaké houby? A kde?“

Naomi už se skoro kroutila nevolí, ale přesto odpovídala: „Houby pravdivého vidění už se dají najít jen na území jednorožců.“

„Chce je po Lídě Kvido nebo ta žena, co tu byla s vámi?“

„Úkol jí zadala Apolena.“

„To je ta, co tu byla s vámi?“

„Ano.“

„Kde by teď mohla s Lídou být? Určitě existuje několik míst, kam by ji mohla zatáhnout, aby pokračovala v tom nešťastném pokusu,“ naléhala Hanka na dívku, která nyní díky kletbě nemohla lhát.

Lhát nemohla, ale aspoň zkoušela mlčet.

Hanka ji uchopila za šaty a přitáhla si neochotnou spolužačku blíž k sobě. Použila nejzuřivější pohled, jaký svedla: „Teď mě na ta místa zavedeš a nepřestaneme hledat, dokud je nenajdeme, rozumíš?!“

Naomi nešťastně přikývla. Avisir Hance přistál na rameni a znovu zaťal drápy do místa, kde už to udělal minule. Hanka jen sykla bolestí, ale neodehnala ho. Okřídlený spolubojovník se mohl hodit.

Na prvním prostranství, kam se přemístily, nikdo nebyl. Ani na dalším.

„Nezkoušej na mě zdržovací taktiku!“ rozzlobila se Hanka. „Zaved' mě tam, kde by opravdu mohly být!“

Další místo bylo tak temné, že Hanka jen stěží rozeznávala siluety stromů. Kolem se tyčily strmé srázy, tohle musela být hluboká rokle, která se táhla kolem Pasteku. Naomi se bez váhání vydala po úzké pěšině až tam, kde se prostranství rozšiřovalo. Konečně Hanka uviděla Lídu. Přesněji řečeno: uviděla holohlavou dívku ve známých šatech. Byl trochu šok ji vidět takhle. Něco jiného bylo slyšet harpyjínu kletbu a něco jiného byl pohled, který se nyní Hance naskytl. A co horšího – k Lídě se právě blížil jednorožec a jemně se dotkl čenicem její dlaně. I když v tom šeru neviděla všechny podrobnosti, o jeho totožnosti ani v nejmenším nepochybovala. Lída a P'ujibo! Rozběhla se k nim, protože ji při pohledu na ně sevřel panický pocit strachu, že se tu má stát něco nenapravitelného. Za Lídinou postavou se vztyčila silueta kouzelnice a napráhla ruce.

„Ne! To nééé,“ vykřikla Hanka a z jejího ramene odstartoval Avisir. Ale ani on už nemohl zabránit tomu, co následovalo.

Stará žena do dívky strčila tak rázně, až Lída upadla na jednorožcův roh. Pak žena dívku popadla v pase a vysadila ji na P'ujibův hřbet. Hanka nerozuměla tomu, co kouzelnice

Lídě říká, možná na ni sesílala nějakou magii. Avisir na ženu zaútočil a byl vzápětí prudce odmrštěn stranou. V okamžiku, kdy už Hanka byla jen dva kroky od nich, otevřel jednorožec bránu a pak pomalu a velice opatrně, aby neshodil Lídu, prošel na druhou stranu. Hanka v rozběhu skočila za nimi a nad její hlavou se mihl modrý záblesk, jak se spolu s nimi protáhl branou i spiripyr.

Kolem nohou jí zavířila jemná mlha a okolní stromy jí byly až příliš povědomé. Během zlomku vteřiny vytušila, kde jsou. Bylo to horší, než čekala. Oblil ji mrazivý pot. Spěchala za P'ujibem a byla si víc než jistá, že tohle neprojde ani jednomu z nich. Ocitli se totiž v posvátném háji jednorožců.

Náhle se její čtyřnohý bratr zastavil a Lída sklouzla z jeho hřbetu na zem. Hanka nevěřičně sledovala, jak do malého vaku sbírá jakési houby. V okamžiku, kdy se Lída opět narovnal, uviděla na její hrudi poblíž ramene velkou krvavou skvrnu.

„Co to tu proboha vyvádíte?“ obořila se na ně Hanka.

P'ujibo jen sklonil hlavu a neodpověděl. Zato její kamarádka měla v očích žár nadšení a opojení. Snad ani nevnímala fakt, že stále ještě krvácí.

„Splnila jsem úkol,“ přitiskla si vak s houbami na prsa a hleděla na Hanku jako na nějaké náhodné obecenstvo, „teď mě konečně přijmou mezi Pojmenované.“

„Jsi očarovaná nebo co? Nevidíš? Teče ti krev. Musíme to ošetřit,“ vzala ji Hanka za ruku.

Lída ji ale razantně odstrčila a začala se znovu škrábat na hřbet mladého jednorožce.

Ještě ani nebyla pořádně nahoře, když ho požádala: „Vezmi mě zpět, můj krásný bílý příteli.“

Hanka je chtěla zadržet, ale vyrušilo ji pronikavé zaječení Avisira. Ohlédla se a uviděla, jak útočí na přicházející S'faideu. Strážkyně nebyla sama. Celkem je obkličovalo šest jednorožců.

„Nech toho, ty hloupej ptáku, tohle nejsou nepřátelé.“

„To si jen myslíš,“ zaskřehotal zuřivě, „nyní už jsou!“

Hanka koutkem oka zaznamenala, že P'ujibo s dívkou mezitím nerušeně zmizeli pryč.

„Okamžitě na ně přestaň útočit, Avisire!“ autoritativně nařídila spiripyrovi dívka, když okolní vzduch začaly křížovat omračující blesky. Dva z nich ptáka zasáhly a srazily ho na zem. Zde se ale převalovala mlha a nebylo pořádně vidět, kde se rozrušený spiripyr skrývá. S'faidea ho ale nejspíš viděla, protože v útoku pokračovala, a po jejím kouzlu Hanka vedle sebe zaslechla přidušené skřípání zobáku. Zalovila v mlze, a když svého spojence nahmátla, nešetrně ho popadla za krk a tím, že ho přitiskla k sobě, mu zabránila v jakémkoliv další aktivitě. Ignorovala drápy, které se jí začaly do kůže, a vykročila naproti strážkyni.

Jednorožci tu mlčky stáli kolem, jako by na něco čekali.

„Provinila jsem se?“ zeptala se Hanka S'faidey přímo.

„Ještě nevím,“ odvětila, „potřebujeme tvé svědectví. Nejdřív nám ukaž, co způsobilo váš příchod do Posvátného háje. Taky nás zajímá, proč s sebou máš toho dračího okřídleného zvěda.“

Hanka posunula Avisira ve své náruči tak, aby se vyhnula jeho drápům a mohla se soustředit na komunikaci se stádem. Pak ve své otevřené mysli zopakovala vše, co viděla od chvíle, kdy začala spolu s Pohromakem hledat Lídu. Bojové emoce strážců pohasly a Hanka vycítila spíš příznivou odezvu.

„Tvé provinění můžeme označit jako méně závažné,“ potřásla hlavou S'faidea, „až budeš mít volno, věnuješ dvacet dní práce pro dobro lesa. Souhlasíš?“

„Ano, moc ráda,“ ulevilo se Hance, že jí nepovolený vstup do Posvátného háje prošel tak lehce.

„Mohu se zeptat, co to tu roste za houby? Jsou nebezpečné?“

„Nijak zvlášť. Jasnozřivé pýchavky nejsou jedovaté, spíš jen vzácné. Všude jinde už se kouzelníci postarali o jejich vyhubení.“

„Opravdu? A co je na nich tak zvláštního?“

„Rostou jen touhle dobou, a jestliže si přetřeš oči práškem, co je uvnitř plodnice, žádná magie tvůj zrak neoklame. Prohlédneš každou neviditelnost či magickou vizuální iluzi, ať už ji stvořil kdokoli, třeba i nejschopnější kouzelník.“

„To zní zajímavě,“ zamyslela se Hanka. Možná by nebylo marné si taky nějakou houbu najít. S'faidea asi její myšlenky vnímala, protože ji upozornila: „Prášek z čerstvých hub je neúčinnější. Pak ale rychle slábne a po roce už je téměř k ničemu.“

Náhle si Hanka uvědomila, že je tu vlastně kvůli Lídě a zarazila se. Bylo divné, že jednorozci nezadrželi ani dívku ani jejího bratra.

„Jak je možné, že jste dovolili mojí kamarádce a P'ujibovi odejít z háje tak snadno?“ zeptala se zvědavě.

„Jejich dny jsou sečteny. Je zbytečné, abychom jim ubližovali ještě víc, než ublížili oni sami sobě.“

„Nerozumím. Vysvětli mi to prosím,“ požádala Hanka.

„Tím, že jednorozec prolil její krev, vydal se bezvýhradně do moci té, kterou zranil. Je teď mezi nimi pevné magické pouto a on je nucen splnit každý její příkaz. To ale nepotrvá dlouho. Ona to zranění pravděpodobně nepřežije. Podle mého odhadu na něj zemře už brzo. A P'ujibo, kvůli tomu krví zpečetěnému poutu, k naší velké lítosti opustí tenhle svět společně s ní.“

„Mně to zranění nepřipadalo až tak vážné. Možná, že Lída neumře,“ zapochybovala Hanka.

„Poranění, které způsobí roh živého jednorozce, sice nepřivodí okamžitou smrt, ale velice těžko se hojí. Možná ta dívka vykrváčí už dnes nebo ji zabije horečka nebo postupem času ztratí sílu a chuť k životu. Těžko odhadnout, jaké následky ji postihnou,“ trpělivě vysvětlovala S'faidea.

„Opravdu neexistuje žádná možnost, jak ji vyléčit?“

„Jen nepatrná. Slyšela jsem asi o dvou lidech, kteří zranění podobného druhu přežili, ale osobně jsem je neznala. Prý měli tak velké srdce, že jejich ránu zahojila láska. Tak se to aspoň v příběhu, který jsem kdysi vyslechla, tvrdilo. O žádném dalším léku nikdo nic neříkal, v tom ti neporadím. Raději se připrav na nejhorší.“

„I tak bych se měla pokusit o její záchranu. Musím za ní,“ rozhodla se Hanka s povzdechem.

„Dopřej tomu svému ptákovu trochu vzduchu, nebo ti cestou umře,“ napomenula ji S'faidea a pak otevřela pro Hanku bránu, která kopírovala tu P'ujibovu.

Dívka si uvědomila, že nevědomky zatíná pěsti a tím pádem Avisirův krk svírá silněji, než měla v úmyslu. Povolila sevření a spiripyr se chrčivě nadechl. Na nic dalšího nečekala a proběhla branou.

Málem vrazila do temně zelené dračí hlavy. Jemněji tvarovaný čumák jí prozradil, že jde o dračici a ostře ošoupané hlavové ostny podobně jako velikost jejího těla signalizovaly, že se jedná o hodně starou samici. Pohled měla nabroušenější než trpasličí nůž. Hance z něj naskočila husí kůže. Hned vedle stál Kvido s pochodní a Apolena právě zkoumala obsah vaku, který Lída naplnila v háji.

„Natrhalo přesně to, co jsi potřebovala, má paní,“ prohlásila kouzelnice nadšeně.

„Tak na to nesahej, je to jenom moje,“ zasyčela zlostně dračice. „Radši zaříd', aby nikdo nemohl svědčit,“ a hlasitě se nadechla.

Hanka díky svému magickému zraku zachytila změnu aury kolem Kvida, což znamenalo, že sahá po magii. Hleděl přímo na ni. Pustila z ruky spiripyra a ve zlomku vteřiny vyhodnotila situaci jako krizovou. P'ujibo s Lídou vypadali pěkně zřízeně, jako by byli za

poslední hranicí svých sil. Ani boj s drakem a dvěma kouzelníky nepřipadal v úvahu. Jedinou přijatelnou možností byl útek. Rafan by řekl: strategické vyklizení nevýhodných pozic. A protože drak se zrovna nadechl a Kvidova aura se skoro rozsvítila, zbývala Hance sotva vteřina na akci, kterou zamýšlela. Vyhoupala se proto na hřbet jednorožce za Lídu, přidržela jednou rukou svou kamarádku, aby nesklouzla dolů. Zároveň s tím se jí do dlaně přimotala i část P'ujibovy hřívy. Druhou rukou hmátla po svém amuletu. Naštěstí zafungoval, dalo by se říci, okamžitě, a spolehlivě je všechny tři přesunul do Kouzelných zahrad.

Na hranici života a smrti

Lída pravděpodobně během transportu ztratila vědomí, protože její tělo neuvěřitelně ztěžklo a Hanka už ho nedokázala udržet nahoře. Sklouzávalo dolů do trávy, přebarvené nyní měsíční září do šedočerného odstínu. I jednorozec se třásl vysílením.

Vtom se tělo kamarádky odlehčilo a Hanka ho s úlevou svěřila dvěma silným rukám. Sama sklouzla dolů, pohladila P'ujiba po zpoceně šíji a doufala, že i Avisir se mezitím dostal bezpečně pryč. Rozhodně patřil k ptákům, kteří se o sebe dovedou postarat.

„Co se jí stalo? Jenom omdlela, nebo je zraněná?“ zeptal se Zachariáš, který vzal Lídu do náručí.

„Vezmi ji dovnitř,“ nadechla se Hanka zhluboka chladného nočního vzduchu, aby zklidnila srdce, které jí ještě divoce bušilo rozčilením, „myslím, že je na tom dost zle.“

Ještě než udělali další dva kroky, zachvěl se vzduch a vedle nich se objevil Vron. Asi nějakým způsobem zaregistroval použití záchranného amuletu.

„Co se děje? Potřebuješ pomoc?“ otočil se na Hanku.

„Myslím, že ano,“ přikývla, „sežeň toho nejlepšího léčitele, který je k dispozici. Laridonově vnučce jde o život. Zranil ji roh jednorozce. Možná by neškodilo, kdybys přivedl i Svát'u. Lída ho má ráda a jeho léčitelské schopnosti taky nejsou k zahození.“

„Jasně. Udělám, co půjde,“ přikývl Vron a znovu zmizel ve tmě. Hanka vyrazila za trpaslíkem a spolu s ním dorazila až do pokoje za kuchyní, kde Zachariáš Lídu položil na lůžko pro hosty. Jakmile rozsvítil lampičku na stole, Hanka se zděsila. Dívčiny šaty doslova zrudly krví.

„Nekoukej tady jak tvrdý Y a běž převařit nějakou vodu. Až to budeš mít, rozděl ji do dvou nádob a přines je obě sem,“ nařídil jí trpaslík.

„A neměla bych spíš magicky...?“

„Nezdržuj a pospěš si s tou vodou,“ přerušil ji zlostně. Hanka pokrčila rameny a rozběhla se do kuchyně, aby vyplnila Zachariášův příkaz. Starý zkušený trpaslík nepochybně ví, co dělá. Aspoň pomohla magicky vodě, aby se dřív vařila. Mezitím několikrát klaply dveře a na chodbě se rozzářila další světla. Spěchala s konvicí a kameninovou miskou zpět k trpaslíkovi.

„No, to je dost,“ zavrčel na ni a naházel do konvice i do misky rozličné směsi koření a přihodil i několik kamínků. Dívka na posteli už byla v péči Demita a Vrona. Hrud' měla obvázanou pruhy bílého plátna a trpaslík opatrně klůckem namácel okolí rány. Na Lídině krku trůnila Demitka a vypadala důležitě. Zahlédnout tulíka, který se tváří důležitě, je dost vzácné. Zpravidla to signalizuje, že je situace opravdu vážná. Vtom do místnosti vrazil Svát'a a nesl ze zahrady trs květů. Podal je Demitovi a ten je rozemnul v rukou tak, aby jejich vůni nemocná dívka musela vdechnout. Víčka se jí zachvěla a tlumeně zasténala.

Demit se otočil na Vrona: „Potřebuji všechny tulíky, které dokážete sehnat. Urychleně!“

Vron uchopil Hanku za rameno a vytáhl ji na chodbu.

„Zkontaktuj Nika a Rafana, ať hned přijdou, že případné oficiality vyřídíme dodatečně. A ať sebou hodí, že to zatraceně spěchá,“ požádal ji, „já zkusím přivést ještě další tři tulíky. Snad to bude stačit.“

Hanka přikývla a hned své dva přátele oslovila. Rafanovi to nemusela říkat dvakrát. Byl tu i s Plavíkem dřív, než by jeden napočítal do pěti. Zato probudit Nika bylo poněkud složitější. Ale i to se jí nakonec podařilo. Demit vzal tulíky dovnitř a ostatní návštěvníky vykázal do kuchyně.

Hanka se rozhodla využít času, kdy ji nepotřebují, aspoň k tomu, aby přichystala pro zúčastněné malé občerstvení. Mezitím vyprávěla, co se v Pasteku přihodilo. Nik a Rafan se

k ní postupně v kuchyni přidali a začali pomáhat. Pak se Hanka vypravila ven, aby zkontrolovala, jak na tom je jednorožec. Stál ukrytý ve stínu stromů jako vytesaná socha.

„Jak je ti, bratříčku?“ zeptala se starostlivě.

„Dokud žije ona, žiju i já,“ odpověděl rezignovaně. Hanka ho objala, ale necítila žádnou vstřícnou odezvu. Svěsila nešťastně ruce a o krok ustoupila. Jako by před ní stál někdo cizí a ne její bratr P'ujibo.

„Chceš vodu? Nebo nějaké ovoce?“ zkusila položit ryze praktickou otázku.

„Nedokážu pozřít ani kapku rosy, natož něco jiného,“ odmítl její snahu. Hanka stěží zadržovala slzy. Zemře-li Lída, bude to poslední noc i pro P'ujiba. A ona s tím nemůže vůbec nic dělat. Aspoň se posadila vedle něj, aby tu nebyl tak sám.

Venku už se pomalu začalo rozednívat, když za ní přišel Rafan a přinesl jí teplý čaj. Vděčně ho vypila a nechala se odvést dovnitř. Všichni léčitelé už seděli v kuchyni a nachystané občerstvení mizelo rychleji, než se připravovalo.

„Jak jí je?“ zeptala se a pohlédla přitom na Vrona.

Odpověděl však Demit: „Ještě stále se neprobrala, ale už není v přímém ohrožení života. Vzkázali jsme pro jejího dědu.“

„A má šanci se uzdravit?“ zeptala se Hanka tak tiše, jako by ani nechtěla slyšet odpověď.

„Zatím to nevypadá moc dobře, ale uděláme pro ni vše, co půjde,“ pochyby v jeho pohledu Hance napověděly víc, než slova, která jí adresoval, „třeba bude mít štěstí.“

„Tulíci jsou pořád ještě u ní?“ rozhlédla se po místnosti.

„Jestli někdo dokáže přispět k jejímu uzdravení, jsou to právě oni,“ přikývl Demit, „v její mysli a auře nesmí zůstat ani stopa po temnějších odstínech magie. To by ji zabilo. Snad to bude stačit k tomu, abychom otočili stav poranění do stádia hojení.“

„Jestli se na ni chceš podívat, tak můžeš,“ vyzval ji Vron, „Sváťa tam u ní zůstal.“

Rafan Hanku doprovodil až ke dveřím a pak ji postrčil dovnitř. Sám ale nevstoupil.

Lída působila ve světle lampičky bledě a vypadala křehčeji než panenka z porcelánu. Tulíci, jindy tak neposední a veselí, v tuto chvíli nehybně leželi na jejím těle. Občas některý z nich pohnul ocáskem, ale to bylo všechno.

Sváťa seděl na židli u Lídiny hlavy a byl tak soustředěný, že snad Hančin příchod ani nezaznamenal. Vzala kamarádčinu ruku do svých dlaní a ucítila cosi zvláštního. Něco jako nezřetelný kontakt. Byla z toho lehce zmatená.

„Nezapomeň, že má dračí cejch,“ promluvil v její mysli Plam. Nepochybně vycítil, jaké měla Hanka potíže a pravděpodobně sledoval i veškeré dění v průběhu dnešní divoké noci. Její dračí přítel měl mnohem citlivější vnímání než ona.

„No jo vlastně... Bohantyr! Myslíš, že cítí, v jakém je jeho chráněnka průšvihů?“

„O tom nepochybuj,“ přitakal Plam, „akorát asi nedokáže zjistit místo jejího pobytu, když je v hlubokém bezvědomí.“

„Jednorožci a draci, to obvykle moc dohromady nejde,“ spekulovala Hanka, „nebude ten dračí cejch bránit v jejím uzdravení?“

„No, vyloučeno to není,“ přiklonil se k jejímu názoru i Plam, „asi to bude záviset na tom, co Bohantyr udělá. Snad by bylo lepší ho požádat, aby se do celé záležitosti raději nemíchal.“

„A co když ji začal hledat? Možná proto jsem nejspíš cítila ten slabý kontakt.“

„Já být tebou, tak se vrátím do Pasteku a promluví si s ním,“ navrhl Plam.

Vtom se z chodby ozval nějaký hluk. Hanka tiše vyklouzla z místnosti a zavřela za sebou dveře, aby ten ruch nedolehl až k nemocné spolužačce.

Zaslechla otvírání dveří a nepříjemně našťvaný hlas: „Jak to, že mi nikdo neoznámil, že je Lída Laridonová tady?!“

No nazdar! Pohromak. Vlastně na něj úplně zapomněla. Nejspíš se ho Kvido dokázal nějak šikovně zbavit. A jestli je to tak, musí z to být Pohromak na mrtvici. Docela chápala, že zuří, když svou chráněnkou objeví úplně jinde, než by měla být, a navíc se nikdo ani neobtěžuje mu o tom podat zprávu.

Podle toho, co slyšela, se slova ujal Rafan. Hanka s povděkem přijala fakt, že se její kamarád svého budoucího tchána nebojí a dokonce je schopen ho uklidnit.

Znovu klaply dveře a tentokrát rozeznala hlas Bdělého. Laridon přišel za svou vnučkou. Hanka rychle zamířila do kuchyně, aby nebyla na ráně, až zraněnou a holohlavou Lídu spatří. V kuchyňských dveřích ji ale odchytil Vron.

„Být tebou, tak Pohromakovi aspoň týden nechodím na oči,“ doporučil jí a strkal ji chodbou ven, „vůbec se mi nelíbil jeho tón, když v kuchyni prohlásil, že si s tebou musí co nejdřív něco vyříkat.“

V zahradách už bylo světlo, ale slunce ještě nezačalo hřát. Jednorozec stál pořád na stejném místě. Vron však Hanku zadržel, když k němu chtěla zamířit.

„O P’ujiba se postarám já,“ ujistil ji a pokračoval, „ty se teď musíš vrátit do Pasteku a dohlédnout na to, aby tam nehodili odpovědnost za zranění Lídy Laridonové na vás nebo na jednorozce. Podle poměrů, jaké tam panují, bych hádal, že je něco podobného vysoce pravděpodobné.“

„Asi nestihnu začátek vyučování,“ ušklíbala se Hanka, když mrkla na hodinky.

„Ale stihneš. Otevřu ti bránu v blízkosti tržiště. Tam se snad dokážeš ztratit, ne?“

Hanka pohlédla na reliéf šupinky v pásku hodinek a přikývla.

„Svát’u omluv z vyučování do konce týdne a dávej na sebe pozor,“ Vron se dotkl jejího ramene a přeléčil jí škrábance od Avisira. Pak otevřel bránu a Hanka proklouzla do Pasteku.

Okamžitě použila šupinku, aby se přesunula domů k Herbichlovi. Ještě ho zastihla před odchodem do školy. Právě sypal Avisirovi do misky nějaké barevné zrní. Pohled na spiripyra Hanku překvapil. Na svém samorostu vypadal impozantně. Skvěl se v plné kráse. Bojové podmínky uplynulé noci neuvěřitelně prospěly jeho vzhledu. Peří mu modře duhově zářilo a ocasní brka byla hustá i správně dlouhá.

„Jak jí je?“ zeptal se knihovník.

„Myslíte Lídě?“ ujišťovala se Hanka.

„A koho jiného bych měl myslet?“ zavrčel podrážděně. „Avisir mi všechno vylíčil.“

„Zatím nic moc,“ neochotně odpověděla a vyhnula se jeho pohledu.

„Bohantyr tě bude chtít vidět,“ procedil mezi zuby Herbichlos. „Už od půlnoci dělá ve městě dusno kvůli tomu, že jeho chráněnkou byla napadena jednorozci.“

„Ale to je přece nesmysl,“ zvedla Hanka konečně oči.

„Ona nebyla zraněna rohem jednorozce?“

„To ano,“ připustila zamračeně, „ale všechno bylo jinak. Copak vám to Avisir nevylíčil podrobně?“

„Já nejsem ten, kdo tě bude hájit,“ obořil se na ni muž, „než vyrazíš do školy, dobře si rozmysli, co budeš říkat. Faktem zůstává, že jednorozec, kterého prokazatelně velmi dobře znáš, vážně poranil tvou spolužačku. Všechny bude zajímat, za jakých okolností se to stalo. Co myslíš, že bude tvrdit Kvido a jeho sestra? Bude to tvoje slovo proti jejich slovu. Já ani Avisir se toho míchat nebudeme. Tak buď tak hodná a nesnaž se nás použít jako svědky!“

„To je od vás fakt laskavé,“ kousavě opáčila dívka a bylo jí jasné, že ji čekají těžké chvílky. Vron měl dobré tušení. Jestli to spojenci Kruhu proti ní otočí takhle, jakým způsobem by mohla obhájit pravdu? Odsoudí ji dřív, než se dovolá někoho, kdo umí vizualizovat minulost. Základní fakta hovoří proti ní. Stačí je maličko překroutit a má na krku další malér. A tentokrát to bude malér s velkým M. Jak z toho, sakra, ven?!

Věděla, že nemá mnoho času na to, aby vymyslela něco geniálního. Bude muset improvizovat. Co by jí asi poradil Rafan? Nejspíš by řekl: Nesnaž se lhát a použij pravdu tak, aby hrála do rukou především tobě.

Hanka vyběhla nahoru do podkroví se převléknout a celou dobu marně přemýšlela, jak to navléknout, aby ona a jednorožec nebyli obviněni z pokusu o vraždu Lídy Laridonové. Nepřišla však na žádnou možnost, jak pravdu využít ve svůj prospěch. Nedá se nic dělat. I ona bude muset trochu lhát. Jestli to vyjde, nebudou ji moct z ničeho obvinít. Zároveň tím ale pomůže těm, kteří Lídino zranění způsobili, což už se jí líbilo méně. Stále doufala, že ji napadne něco lepšího, ale ať obracela situaci z té či oné strany, spásná myšlenka nepřicházela.

Jakmile prošla školní branou, hovořící spolužáci v její blízkosti ztichli a všichni na ni zvědavě zírali. Vtom se objevil profesor Teuklin a děti se rozestoupily.

„Vyučování dnes začne o půl hodiny později,“ oznámil jim stroze a kývl na Hanku, „a ty pojď se mnou, musíme si promluvit.“

Poslušně hupsla do kruhu, který před ní načrtl. Přemístili se ke stromu, který Hanka poznala. Připomínal jí stromy v lese jednorožců. Nebyl sice ani teď na jaře ve své nejlepší kondici, ale začínal rašit a dotýkal se Hančiny mysli uklidňujícím dojmem. Na rozdíl od stromu na ni ti, co se zde shromáždili, působili zcela opačně. Obzvláště Bohantyr se tvářil skoro výhružně. Naštěstí mezi rozezleným zeleným drakem a Teuklinem, vedle kterého stála, přešlapoval jako živá ochranná hradba celý profesorský sbor včetně Artevara a Rohana. Možná byli přítomni i někteří zástupci města a Kruhu. Rozhlédla se pozorněji. Kvida s Apolenou tu naštěstí neobjevila.

Nervózně podupávala v očekávání, co se bude dít. Ohlédla se na Teuklina, ale žádné reakce se od něj nedočkala. Přitom se nezdálo, že by ji chtěli předhodit přímo Bohantyrovi. Docela ji překvapilo, když se jejího výslechu ujal jindy tak mlčenlivý drago profesor Artevar.

„Obdrželi jsme informaci,“ nezdržoval se zelený drak žádnými zbytečnými frázemi a přešel rovnou k věci, „že tvoje spolužačka byla poraněna rohem jednorožce, kterého prý dobře znáš, a že právě teď bojuje o svůj život. Je to pravda?“

„Ano,“ přikývla Hanka a snažila se opatrně volit slova, která použije, „byla jsem svědkem oné tragické nehody. Lída Laridonová zakopla a velice nešťastně upadla na roh mladého jednorožce. Hodně krvácela a nyní je v péči své rodiny. Mám o ni strach. Nikdo mi nechtěl říct, jestli to přežije.“

„Nehoda?“ zavrčel podrážděně Bohantyr. „Žádná nehoda to nebyla! Tu dívku zavlékli do háje jednorožců. To vím naprosto jistě! A tam byla napadena. Jen pěkně pověz všechno, co o tom víš!“

„Buďte tak laskav, Bohantyre, a nezastrašujte naši žákyni,“ požádal rozrušeného draka Artevar. Pak se obrátil na Hanku: „A ty nám vyprávěj pěkně od začátku, co jsi dnešní noci viděla a jak to celé probíhalo.“

„Vlastně to začalo tím,“ spustila pomalu s nádechem nervozity Hanka, „že za mnou včera večer přišel jeden můj známý, který měl v Pasteku dohlížet na Lídu Laridonovou. Ptal se, jestli nevím, kde je. Ona Lída měla občas ve zvyku vyplížit se tajně z domova, aby mohla navštívit své kamarády. Zavedla jsem proto pana Pohromaka tam, co bydlí její přítelkyně Naomi. Zde jsme však nezastihli ani ji, ani Lídu. Pan Pohromak chvíli přemýšlel a pak nás přenesl na místo, kde jsme Lídu i její kamarádku opravdu našli. Jenže Lída před námi utekla. Pan Pohromak se vydal za ní, ale mně už s sebou nevzal. Zůstala jsem tam ve společnosti její kamarádky Naomi. Nakonec jsem Naomi přemluvila, abychom se vypravily za Lídou i my. Zpočátku se nám nedařilo ji najít, ale hledaly jsme dál. Pak jsme Lídu objevily. Moc mě překvapilo, když jsem na tom místě uviděla i známého jednorožce. Jmenuje se P'ujibo. Běžela jsem blíž. Mezitím ale Lída ztratila rovnováhu a zranila se o jeho roh. Mohu tady na místě všem odpřísáhnout, že ji jednorožec v žádném případě sám nenapadl a byl tím, co se stalo, stejně nepříjemně zaskočen jako já. V okamžiku, kdy jsem tam doběhla, se snažil odejít

branou. Lída se ho ale pevně držela, tak ji vzal s sebou. Bála jsem se o ni, proto jsem je následovala. Ocitli jsme se v háji jednorožců. Byla tam strážkyně s několika dalšími jednorožci, ale nikdo z nich ani v nejmenším Lídě neublížil. Neměli z nás sice radost, ale nedotkli se nás ani jediným kouzlem, na tom trvám. Jestli nevěříte, jistě vám to jednorožci dosvědčí.“

„A dál?“ pobídl ji Artevar, když se nakrátko odmlčela.

„Nakonec jsem zraněnou kamarádku i s jednorožcem přenesla pomocí svého amuletu domů do Santareny, kde se moji přátelé pokusili zachránit její život. Modlím se k osudu, aby se jim to podařilo. Ale nejsem si jistá, jestli její dračí cejch nekomplikuje už tak dost problematický uzdravovací proces. Nevím, jak funguje kontakt mezi drakem a jeho chráněncem. Lída teď hlavně potřebuje absolutní klid. Každý rušivý prvek ji může zabít.“

Významně se podívala směrem k rozrušenému zelenému drakovi. Tentokrát už se Bohantyr odstrčit nedal a prodral se hradbou profesorů až k ní.

„Kdo ji ošetřuje?“

„Myslím, že celou léčbu řídí Demit, to je ten, který byl ještě vloni ve funkci Bdělého. Lída je v těch nejlepších možných rukou,“ odpověděla Bohantyrovi drakovsky.

„Neřekla jsi všechno! Opravdu na ni jednorožci nezaútočili?“

„Ani jeden z nich na Lídu nezaútočil. Chcete, abych znovu přísahala?“

„Ne. Cítím v kostech, že o tomhle říkáš pravdu,“ zdálo se, že už jí drak nehodlá ukousnout hlavu ani ožehnout tvář ohněm, „pošlu do Santareny svého člověka, aby sledoval léčbu mé chráněnký.“

„Řekněte mu, ať se informuje u Zachariáše v Kouzelných zahradách,“ projevila Hanka dobrou vůli a částečně drakovi otevřela svou mysl, aby mu dala najevo, že oceňuje jeho schopnost naslouchat rozumným argumentům, i když je znepokojený a rozčilený.

„Škoda, že jsi nestála o můj cejch i ty,“ zavrčel už téměř vlídně.

Hanka si všimla, že i ostatní kolem nich dospěli k názoru, že slyšení je u konce, a začali se rozcházet.

„To mi tedy vysvětlí, kde se vzal jednorožec v Pasteku?“ vzal Hanku za rameno Teuklin.

„No, to by mě taky zajímalo. P’ujibovi moc do řeči nebylo a Lídy jsem se zeptat nemohla,“ zamračila se Hanka podobně jako on.

Teuklin po ní šlehl podezíravým pohledem, ale dál nenaléhal. Zato se k ní přitočil Rohan a v očích mu jiskřilo pobavením: „Já se tak těšil, že konečně vypukne nějaká válka mezi draky a jednorožci. Mám připravené skvělé brnění. A ty to takhle zahraješ do ztracena. Ani nevíš, jak mě to mrzí. Potřeboval bych trochu protáhnout rezavějící instinkty.“

„A že jsem tak zvědavá, na čí straně byste stál?“

„Přece na své, jako vždycky,“ ušklíbl se na ni, „a už běž, jinak zmeškáš začátek vyučování.“

Dokonce i matematiku dnes Hanka přivítala s úlevou. V poledne zaběhla za Terignavanem, aby omluvila Svátovu nepřítomnost. Růžový drak vzal její informaci na vědomí, ani se na nic nevyptával. Pak se vydala rovnou na hodinu magické rovnováhy. Měla už pěkný hlad, protože naposledy trochu jedla u Zachariáše a svačinu si připravit nestihla.

Jak se tak rozhlížela, Naomi dnes do školy asi nedorazila. Měla velkou chuť se jí ještě na pár věcí zeptat, ale momentálně neměla šanci.

Odpoledne pospíchala, aby se vyhnula zvědavým dotazům svých spolužáků a byla co nejdřív doma. Odhodila veškerou opatrnost a zkontaktovala Vrona.

„Zatím nic nového. Vždyť je to sotva pár hodin, co jsi pryč. Děda chtěl Lídu převzt domů, ale když viděl, jak na tom je, rozmyslel si to. Uznal, že lepší péči nikde mít nemůže,“ referoval ochotně.

„A P’ujibo?“

„Odmítá opustit Kouzelné zahrady, chce u ní být co nejbliž. Nepodařilo se mi ho přemluvit.“

„Já vím. S tím asi nedokážeme nic udělat,“ vzdychla.

Nepříliš nadšeně se zvedla a šla si udělat večeři. Po dvou soustech ji ale přešla chuť na jídlo. Události minulé noci ji rozhodily víc, než si chtěla připustit. Na co je mi veškerá magie, pomyslela si trpce, když ani nedokážu pomoci svým nejbližším.

Odložila příbor a zkontaktovala R'ihana. Ozval se okamžitě. Otevřela mu svou mysl, protože to byla nejjednodušší cesta, jak si co nejpřesněji vyměnit pocity a zážitky.

„Trápíš se zbytečně, dcero, pomáhat můžeš jen tomu, kdo je ochoten tvou pomoc přijmout. P'ujibo se musí s touhle problematickou situací vyrovnat sám. Raději mi převyprávěj, co všechno se od včerejšího večera přihodilo.“

Hanka zaváhala, zážitky byly ještě příliš živé a nebyla si jistá, jestli to, jak se zachovala, nebylo diktováno spíš emocemi než rozumem.

„Jen povídej,“ vybídl ji vlídně R'ihan, „vezmi to hezky popořádku a to, co nemůžeš změnit, přijmi jako cestu osudu, které ses nemohla vyhnout.“

Otec měl pravdu. Poté, co mu vylíčila všechny události, došla k názoru, že víc se asi opravdu udělat nedalo.

„Jen mě mrzí,“ řekla nakonec, „že ti, kdo Lídu do celého maléru uvrtili, z toho tak snadno vyvážnou.“

„Možná ano, ale tvoje svědectví jim zase poněkud nabouralo možnost obžalovat tebe nebo naše stádo ze spoluúčasti na smrti tvé kamarádky.“

„Ale, tati, ještě přece neumřela.“

„Ještě ne...“

„Přála bych si teď být u ní.“

„Raději to nech na Svát'ovi. Jestli někdo dokáže vrátit Laridonovu vnučku do života, tak nejspíš on,“ snažil se jednorozec jemně usměrňovat její emoce.

„To mi řekni, proč jste všichni tak přesvědčeni, že umře.“

„Přivoláním jednorozce překročila veškeré hranice etiky, které ohledně sedmého smyslu existují. Teď už podle mého mínění nemůže mít dostatečně čistou mysl na to, aby se tělo začalo hojit.“

„Ale, tati, přivolávání ji přece učili ve škole a ona je v tom opravdu dobrá. Navíc je v pubertě, takže odmítá naslouchat radám a snadno se dá zmanipulovat kdejakým darebákem, který ví, jak na to. To přece ještě neznamená, že je špatná.“

„Nechci ti brát naději.“

„Zítřka odpoledne se za ní zajdu podívat.“

„Tvůj amulet byl jednorázový, podruhé už ti fungovat nebude.“

„Kašlu na všechny pastecké předpisy! Ať mě klidně vyhostí! Dnes už vím, že tady nikoho svou branou neohrozím.“

„A neoháněl se někdo ještě před pár dny tím, že ho do dubna ze školy nikdo nedostane?“ připomněl jí malinko potměšile R'ihan. Na jednorozce byl občas nečekaně lidský.

Hanka rozladěně přerušila kontakt. Jestli ji něco dokázalo spolehlivě naštvat, tak to, že někdo použil její slova proti ní. Věděla, že má jednorozec pravdu, ale něco jiného bylo uznat to nahlas. Zlobila se na něj, na pastecké předpisy, sama na sebe a svou bezmocnost. Měla velkou chuť do něčeho kopsnout.

Asi by si sem měla pozvat Avisira, dokud má bojovou náladu... Jenže on to teď vlastně ani nepotřebuje. Nikdy nevypadal zdravěji než ráno, kdy ho potkala dole u Herbichla.

Znechuceně se podívala na zbytek večeře. Asi to bude muset vyhodit.

Zabušení na dveře v ní vzbudilo rozporuplné pocity. S Vronem přece už mluvila, kdo jiný by to mohl být? Šla otevřít, aniž by předem zjišťovala, kdo to je.

„Zase vy?“ řekla překvapeně místo pozdravu a zalitovala, že teď už nemůže předstírat svou nepřítomnost.

Dovnitř vstoupil Pohromak a netvářil se nijak příjemně. Jenže kdy on se vůbec tvářil příjemně? Nemohla si vzpomenout. Připravila se na ostré kázání. Dnes bude mít velký problém, aby držela pusu.

Pohromak vylovil z kapsy papír a odkašlal si: „Mluvil jsem dopoledne s Rafelem. Prý ti dlužím laskavost za to, že se malá Laridonová dostala do Santareny živá a ne jako mrtvola. Abych se přiznal, nemám podobné dluhy rád. Kazí mi zažívání. Tak jsem ti tady něco zařídil.“

Zamračeně Hance podal papír. Trochu nedůvěřivě do něj nahlédla. Pastecké povolení? Rychle přelétla očima text. Povolení dvakrát denně použít kouzlo brány k osobním účelům... Páni! Tak tohle vsutku od tohoto mrzutého kouzelníka nečekala!

„Děkuji,“ pokusila se zdvořile kývnout hlavou, „nemyslím si, že mi něco dlužíte, ale tohle povolení se mi teď opravdu bude hodit. Je to od vás milé.“

„Platí to až od zítřka,“ zamumlal na půl úst a otočil se k odchodu. „Sbohem.“

„Na shledanou,“ najednou se Hance výrazně zlepšila nálada. Dokázala si totiž velice živě představit Rafa, jak hučí do rozrušeného Pohromaka a jak svými chytrými argumenty otáčí celou situaci v její prospěch. Zítra si s ním o tom popovídá podrobně, jestli ho ještě zastihne u Zachariáše. Není nad to mít skutečné kamarády. Ohřála si nedojedenou večeři a s chutí vylízala talíř.

V průběhu pátečního dne se situaci ve škole rozhodla postavit čelem. Na zvědavé dotazy odpovídala většinou pokrčením ramen nebo s patřičnou dávkou přezíravosti ve smyslu: „Když si někdo zahrává s nepovolenou magií, nemůže se divit, že špatně skončí.“ A když byl někdo neodbytný, dodala: „Víc o tom nevím, zeptejte se Naomi.“ Jenže té se nikdo zeptat nemohl, neboť zase do školy nedorazila.

„Prý se znáš s jednorozcem,“ dorážel na ni i Hasan.

„Do toho ti nic není,“ divila jeho drzosti. Tvářil se, jako by mezi nimi nikdy nedošlo k žádnému konfliktu, jako by byli nejlepší přátelé.

„Ale no tak, nebuď taková netýkavka.“

„Hele, běž zobat žížaly do jiný louže, ano?!“ otočila se k němu nezdvořile zády, aby ostentativně dala najevo, že se s ním nemá v úmyslu vybavovat.

„A co ten tvůj černě ocejchovaný ocásek? Kam se poděl, že není ve škole?“ halekal za ní Hasan.

Už se nadechovala, že ho setře, když jí došlo, že tenhle kluk používá stejnou taktiku jako Rafan. Snaží se ji vytočit, aby z ní vyrazil pár informací. Ne, na tohle mu neskočí. Jen se na něj přezíravě ušklíbala, aniž jeho dorážení jakkoliv komentovala.

Hned po skončení školy se bez prodlení přemístila do Kouzelných zahrad.

„P'ujibo?“ rozhlédla se po svém bratrovi.

„Jsem tady,“ ozval se jednorozec ze zarostlé části zahrady.

Rozběhla se k němu a objala ho. Necítila při tom ale žádnou příznivou odezvu, jen bezbřehou lhostejnost ke všemu kolem a horečku obav o zraněnou dívku.

„Měl bys něco sníst,“ řekla mu, když zavadila pohledem o jeho vystouplá žebra.

Symbolicky si ukousl trs trávy.

„Půjdu se podívat za Lídou,“ mávla nad ním bezradně rukou a zamířila k budově.

Hned ve dveřích ji vyhmátl Zachariáš: „Ty taky.“

„Co já taky?“ nechápavě zvedla obočí.

„Taky bys měla něco sníst,“ postrčil ji do kuchyně.

„Ale já bych radši nejdřív...“ snažila se změnit směr, ale trpaslík jí to nedovolil, „teď je u Lídy její děda, takže ti doporučuju strávit pár minut u dlabance a nevyrušovat je.“

„Už se probírala?“

„Ano. Před chvílí. Proto jsem Laridona zavolał.“

V kuchyni zastihla Svát'u, jak se láduje bramborovými plackami. Tvářil se docela spokojeně, ale kruhy pod očima prozrazovaly, že toho asi moc nenaspal.

„Myslím, že se toho dostane,“ usmál se na Hanku a postrčil talíř s plackami blíž k ní, aby si taky mohla nabídnout. Neodmítla. Zachariáš postavil na stůl dva džbánky – s pivem a s jablečným moštem. Hanka sáhla po tom druhém a nalila sobě i kamarádovi.

„Ještě jsou tu tulíci?“

„Jo,“ přikývl, „ale jestli chceš mluvit s Rafem, tak si musíš počkat do nedělního odpoledne.“

„Spíš bych si ráda promluvila s Lídou.“

„Hm, to nejseš sama. Jenže ona je ještě na hovory příliš slabá. Sotva se probírala...“

„Jenže až ji děda vezme domů, už se k ní nedostaneme vůbec.“

„A na co tak nutnýho se jí potřebuješ zeptat?“ zamračil se Svát'a.

„Hlavně na to, co cítí k P'ujibovi,“ vzdychla smutně.

Svát'a ji obdařil chápatým pohledem, ale mírně zavrtěl hlavou. „Ještě bych s tou otázkou počkal. Mohlo by ji to rozrušit. Zatím je nitka jejího života hodně křehká. Potřebuje spoustu lásky a péče. Stres by mohl zvrátit všechno, o co se tu celou dobu snažím,“ podotkl tak vážně, že měla Hanka pocit, jako by se její kamarád v posledních hodinách napil z kalichu dospělosti.

Do kuchyně nakoukl Laridon.

„Chtěl bych si ji vzít domů,“ obrátil se na trpaslíka.

Odpověděl mu ale Svát'a: „Nechte ji ve společnosti tulíků ještě aspoň do zítřka. Pak už to snad zvládne i bez nich.“

„Mohou se k nám přestěhovat s ní,“ navrhl Laridon.

„Tulíkům nemůžete nic nařídít,“ pokrčil Svát'a rameny, „můžete je jen požádat.“

„No tak jo. Nechám ji tu ještě do zítřka. V poledne se tu pro ni zastavím,“ souhlasil bez velkého nadšení Bdělý. Pak zaostřil na Hanku.

„Pojď se mnou na chvíli ven,“ oslovil ji, „rád bych slyšel podrobnosti o všem, co se té noci přihodilo.“

Dívka se s mužem posadila na terase a poctivě vylíčila vše, co se od chvíle, kdy ji navštívil Pohromak, přihodilo.

„No jo, no jo, ten jednorozec je nepříjemná komplikace,“ zahučel spíš sám pro sebe, „no, až se Lidka vyléčí, pokusíme se s tím něco udělat.“

„Chce u ní být co nejbliž. Vezmete ho taky s sebou k vám domů?“ zeptala se opatrně Hanka.

„Myslíš toho jednorozce? To by asi nebyl dobrý nápad. Ať se radši vrátí ke svým.“

„Stádo ho zpátky nevezme...“

„Podívej, děvče, Lidka na tom momentálně není zrovna nejlíp. Nejdřív se musím postarat o její zdraví a taky něco udělat s těmi nešťastnými vlasy. Nebudu riskovat, že ji pohled na jednorozce rozruší nebo uvrhne do deprese.“

„Ale přece jsem vás upozornila na varování harpyje ohledně vlasů.“

„Jistě. Poslouchal jsem tě velice pozorně. Neměj obavy, budu opatrný.“

Hanka vzdychla. Tenhle muž jí asi s P'ujibovým problémem nepomůže. Vidí jen svou vnučku a nic dalšího ho nezajímá. Hlavně aby nechtěně neublížil i jí. Jak Hanka harpyje poznala, není radno brát jejich doporučení na lehkou váhu. Rozloučila se s Laridonem a vrátila se dovnitř. Svát'a už zase seděl u Lídy a držel ji za ruku. Nad nemocnou se vznášelo jeho kouzlo spánku.

Posadila se k nim a nemohla se ubránit lítosti. Ještě před pár dny to byla veselá krásná dívka. Jak málo někdy stačí, aby člověk uklouzl na nádherné slunečné cestě, po které kráčí, a všechno je najednou jinak. Bledá dětská tvář podtržená holou hlavou Hanku dojímala.

Plavík ji přišel přivítat studeným čumáčkem a hned se zase vrátil na své místo v Lídině posteli. Ostatní tulíci jen otevřeli oko, aby jim neuniklo, kdo přišel, a ani se nepohnuli. Už tohle samo o sobě se dalo považovat za neklamně znamení, že je situace stále vážná.

Tiše Svát'ovi vylíčila, co bylo ve škole, a jakou musela zvolit taktiku, aby se vyhnula obvinění z pokusu o zabití kamarádky.

„To se ti docela povedlo,“ řekl uznale, „aby proti tobě mohli něco podniknout, museli by prohlásit, že tu nehodu viděli i oni. Byli by sami proti sobě, kdyby o tom chtěli mluvit veřejně.“

„To jo.“

„A co jsi řekla Laridonovi?“

„Jenom to, co jsem opravdu viděla. Přece nebudu Bdělému podsouvat naše dohady a závěry,“ Hančin pohled znovu zabloudil k Lídinu bledému obličejí, „opravdu si myslíš, že se z toho dostane?“

„Teď už je to skoro jisté, rána se začala hojit. Vidíš? I tulíci už střídavě pochrupují, je to na dobré cestě.“

„Tak se běž taky vyspat, počkám tu s ní.“

„Dobře. Ale za dvě hodiny mě vzbud’.“

Do neděle u Lídy střídavě bděli. Občas se probouzela a měla žízeň. Zachariáš pro ni vařil speciální bylinkový čaj, který mírnil bolest a posiloval krev.

V neděli se během dopoledne začali postupně objevovat společníci tulíků až na Rafana, ten měl dorazit až po obědě.

Demit dívku důkladně prohlédl a potvrdil Svát'ovo vyjádření, že se rána hojí. Laridon si přivedl dva muže s nosítky. Plavík se usadil na Svát'ově rameni a spolu s ním přihlížel, jak Laridon s Demitem Lídu pomáhají naložit na nosítka. Ještě před odchodem Bdělý všem poděkoval a nechal svoji vnučku přenést domů.

Hanku mrzelo, že se dívka na jednorozce ani nezeptala. Ano, byla sice v kritickém stavu, ale její čtyřnohý bratr také...

Našla ho na stejném místě jako minule. Prázdné oči a svěšená hlava vypovídaly o tom, že Lídin odchod vzal na vědomí. Hanka se posadila do trávy na dohled od něj a zkoušela na něj mluvit. Ani nedal najevo, jestli ji poslouchá. Nakonec ztichla a jen mu mlčky dělala společnost. Asi by se měl vrátit tam, odkud ho Lída zavolala. Měla by se Vrona zeptat, jestli by mu to nevadilo. Přece jen to bylo hlavně jeho místo. Kde se zase zdržel, že ani nedorazil sem? Hanka se ho pokusila oslovit.

„Potřebuješ pomoci?“ zeptal se.

„Ne, jen si promluvit o tom...“

„Teď nemohu,“ přerušil ji, „ale hned, jak tu skončím, se zastavím v Santareně. Předpokládám, že jsi tam.“

„Jasně. Počkám tu na tebe.“

Usadila se pohodlněji a snažila se k P'ujibovi vysílat pozitivní energii. Ale asi to bylo jen plýtvání magií. Váhavě oslovila R'íhana.

„To je výborná zpráva,“ zareagoval nadšeně, když mu oznámila, že dívka to s velkou pravděpodobností přežije, „tvůj kamarád je veliký kouzelník. Možná si ani neuvědomujete, co dokázal. Je to skoro zázrak.“

„Vím, že je dobře.“

„Musí mít vřelé srdce a čistou duši.“

„To ano. Je to takový náš Svatoušek. Občas čekám, kdy mu narostou andělská křídla.“

„To má být pokus o legraci?“ trochu nejistým tónem zareagoval R'íhan.

„Promiň,“ omluvila se Hanka, která občas zapomínala, že už se sice její otec naučil o lidech hodně, ale smysl pro humor ještě zdaleka nedotáhl k dokonalosti, „vždyť přece sám cítíš, jak ho mám ráda.“

„To ano, ale nechováš k němu dostatek úcty. A on by si ji, zvláště po tom, co dokázal s Lídou, opravdu zasloužil.“

„Ale co teď uděláme s P’ujibem?“ stočila raději Hanka rozhovor do praktické roviny.

„Nemyslím, že máš nějakou šanci ho zachránit. Jestli ho ta dívka opustí, utrápí se k smrti, jestli ne, o moc lepší varianta to pro nás nebude.“

„Ale on má taky veliké a čisté srdce.“

„Jenže se teď o něj dělí s člověkem.“

„...který si to podle tebe vůbec nezaslouží,“ dořekla se stopou sarkasmu Hanka.

Jednorožec mlčel a tiše souhlasil.

„Nemusíš mít pravdu. O Lídě jsi taky tvrdil, že nepřežije.“

„Přežila jen díky tvému kamarádovi a díky tulíkům.“

„Až se Lída trochu vzpamatuje, zkusím s ní promluvit. Třeba existuje nějaká možnost, jak brášku zachránit.“

„Nemůžeš někoho zachraňovat proti jeho vůli.“

„To se ještě uvidí,“ přerušila Hanka kontakt a v hloubi duše zazlívala jednorožci, že on se k svému synovi chová přesně v tomto duchu. Zavřela oči a pokusila se vlnu nevole, která v ní vibrovala, odsunout někam pryč.

Na rameno jí skočil tulík a přitiskl se k ní. Otevřela oči a uviděla přicházet Rafana.

„To máš marné, Plavíku, na slušné hnízdo pořád ještě nemá dost dlouhé vlasy,“ řekl svému malému chlupatému příteli a usmíval se. Pak ale zahlédl P’ujiba a zvažněl.

„Moc dobře nevypadá,“ kývl hlavou směrem k němu a přisedl si k Hance.

„Je magicky připoutaný k Lídě. Od chvíle, co ji odvezli, už ani nemluví.“

„Magicky připoutaný?“ přežvykoval kamarád zamýšleně ta dvě slůvka a opět se zahleděl na uboze vyhlížejícího P’ujiba.

„Prolil její krev. Otec tvrdí, že teď musí Lídě splnit vše, oč ho požádá.“

„A co kdyby ho požádala, aby už se na ni nevázal?“

„On ji miluje. Nevím, jestli by to zabralo.“

„Být tebou, tak to aspoň zkusím.“

„Prolil její krev, bude v tom asi i kus magie.“

„Nesmysl! V tom to určitě není. To by potom každý jednorožec, který se postaví proti nepříteli, musel své protivníky rohem umlátit, místo aby je probodnul. Umíš si to představit?“

Hanka se neubránila úsměvu.

„Podle mě je to nějaká jejich morální úchylka. Něco ve smyslu, že prolitá krev přítele je dluh, který se nedá do konce života splatit. Ne, že by to byl v tomhle případě menší problém, ale tak úplně bych to s magií nespojoval.“

„Jednorožci to vidí trochu jinak. No nic. Co mi radíš?“

„Zatraceně dobře si v Pasteku hlídej záda.“

„Ale ne. Myslím ohledně P’ujiba.“

„Dopřej mu čas a volnost.“

„Ty už jsi jako jeho otec,“ zamračila se, „a co když se zatím utrápí?“

Rafan natáhl ruku k Plavíkovi. Tulík přeběhl od Hanky k němu.

„Nechceš se mrknout i támhle na toho jednorožce?“ zeptal se svého tulíka.

„Ne,“ přitiskl se k němu jeho chlupatý přítel.

„Proč ne?“ podivil se Rafan.

„Jeho bolest by mě mohla zabít.“

„Je tak velká?“

„Nemá břehy, ani zlomek naděje, utopil bych se v ní.“

Rafan ho zadumaně pohlídal: „Hlavně, že jste pomohli Lídě. Cení si toho a děkuji ti.“

„Bez bratříčka stromů bychom to nedokázali,“ skočil Plavík zase na Hančino rameno a Hanka vděčně přijala pocit úlevy, který jí tulík poskytl. Pak si vzpomněla, na co se chtěla svého kamaráda zeptat.

„Ty, Rafe, jak jsi dokázal přesvědčit Pohromaka, že je mým dlužníkem?“

„To byl brilantní kousek mé diplomacie,“ pustil se Rafan s chutí do vyprávění se všemi podrobnostmi. Byli tak zabraní do rozhovoru, že si dokonce ani nevšimli, když se v jejich blízkosti objevil Vron se Svát'ou.

Vron přistoupil k jednorožci a skoro hrubě Svát'u odstrčil stranou: „Do tohohle se mi neplet', už jsi to svoje udělal.“

Sklidil za to chlapcův ukřivděný pohled. To ho však nerozhodilo a kývl na Hanku.

„Odvedeme ho zpátky ke mně. Ale budeš ho muset k tomu přemluvit, nebo ho prostě dostrkat skrz bránu až na místo.“

„Tak jo,“ vstala a spolkla otázky typu: myslíš, že má šanci přežít? – nebojíš se, že na tvém oblíbeném místě umře jednorožec? – máš nějaký nápad, jak ho zachránit?

„Můžeme jít s vámi?“ zeptal se Rafan.

„Obávám se, že budete muset. Jinak s tímhle bílým rohatým paličákem nepohneme,“ ušklíbl se přátelsky Vron a pak se významně podíval na Svát'u, „akorát na něj proboha nezkoušejte nic magického, to by nemuselo dobře dopadnout.“

Vron měl pravdu. Po otevření brány na P'ujiba nefungovalo nic, ani Hančino naléhání a prosby. Kluci ho museli násilím dostrkat skrz a Hanka ho vlekla za hlavu a hřívu. Naštěstí už neměl dost sil na to, aby aktivně vzdoroval.

Tereзка

„Páni, tady je nádherně,“ rozhlédl se Rafan, když se konečně dostali na druhou stranu.

„Uf, to byla dřina,“ prohrábla si Hanka zpoceně vlasy a teprve při tom gestu si uvědomila, že jí tulík pořád sedí za krkem. Podrbala ho na břišku a zhluboka se nadechla svěží lesní vůně.

„Chvilku tu na mě počkejte,“ řekl Vron a zase zmizel.

„Má tu i parádní srub,“ začal Rafan zvědavě zkoumat okolí. Nakoukl dovnitř a překvapeně hvízdal. Mávl na kamarády, aby se šli taky podívat. Hanka udiveně povytáhla obočí. Zařízení uvnitř se od minula změnilo. Na oknech visely veselé záclonky, na stole se skvěl nový kostkovaný ubrus, na něm trůnilo připravené pohoštění a mísa s ovocem. V rohu za skříní navíc přibyla další menší postel, opatřená nebesy a květinovým závěsem.

„Někdo tu s ním asi bydlí,“ podotkl nevěřicně Svát'a.

„Nebo bude bydlet,“ zamyšleně upřesnil Rafan, „ale na postýlku pro nás to rozhodně nevypadá.“

Pak se bleskurychle pohnul, až se Hanka polekala. Její přítel ale jen odchytil Plavíka, který se nenápadně přesunul na stůl a hrábl do misky s pohoštěním.

„Tohle se, kámo, nedělá!“ pokáral ho mrzutě. „Jestli máš hlad, tak o něco požádej.“

Tulík jen prsknul a snažil se vykrotit z pevného stisku.

„Asi se vrátil Vron,“ hrnula se Hanka zase ven, když se jejich smyslů dotklo zachvění poklidného magického okolí. Kluci vyběhli za ní.

Ke srubu právě přicházel jejich přítel a vedl za ruku dítě – malou holčičku, tak šesti či sedmiletou s tmavými očima a nepořádně zacuchanými vlasy. Jak je dívěnka spatřila, pokusila se mu vytrhnout, ale on svíral její ruku tak pevně, že se jí to nepodařilo. Proti její vůli ji přitáhl blíž k nim a s mírným pobavením sledoval, co ona na to. Holčička se přestala pokoušet o útěk, ale tvářila se zarputile.

„Dovolte, abych vám představil Teri, chci říct Terezku Martinovou. Nějaký čas by tu se mnou měla bydlet. Uvítám, když nás budete chodit navštěvovat co nejčastěji,“ usmál se na Hanku a oba kluky. Tulíkovi se konečně podařilo vyprostit z Rafanovy ruky. Přihopkal blíž k dívce a zadíval se na ni. Okamžitě couvla a schovala se za Vronem.

„Nemusíš se bát, neublíží ti,“ o krok přistoupil Rafan a hned zase couvl, když se dívěnka začala cukat a opakovaně pokoušet o útěk.

„Ona se nás bojí,“ udiveně pohlédl na Vrona.

Hanka si dřepěla na bobek a přivolala Plavíka k sobě. Ten jí hupsnul na ramena, pak na hlavu a začal se jí přehrabovat ve vlasech. Holčiččin zvědavý kukuč prozradil, že ji ta podívaná zajímá. Opatrně se natočila, aby lépe viděla. Hanka pomalu sáhla do svých vlasů a vzala tulíka do ruky. Jako by chápal, o co se snaží, nechal se hladit a drbat na břišku a neustále pokukoval po malé Vronově společnosti. Hanka Plavíka položila na zem a postrčila ho směrem k dívence. Tulík vždy udělal dva krůčky, zastavil se, podrbal na čumáčku, další dva krůčky, učesání ocásku, další dva krůčky, ohlédnutí, další dva krůčky a už byl skoro u ní. Tereзка se shýbla, aby ho zkusila pohladit. Vron se sehnul spolu s ní. Nejdřív se dotkla tulíkovy chlupaté hlavičky, přešla mu dlaní po hřbetě a dál už ho hladila bez zábran. Potom ho volnou rukou zvedla do náruče. Teprve nyní Vron usoudil, že holčička neuteče a pustil ji, aby si mohla s Plavíkem hrát.

„Nechod' nikam daleko,“ řekl jí a ostatní vybídl, aby vstoupili do srubu.

Jakmile se usadili, zeptal se jich: „Všimli jste si na té malé něčeho zvláštního?“

„Má mimořádně velickou a jasnou auru. Je nadaná,“ přikývla Hanka, „jenom nechápu, proč jsi ji nezařadil do svého programu pro nadané děti a bereš ji sem.“

„Tipnul bych si, že se jí stalo něco ošklivého,“ zadíval se tázavě na muže Rafan.

„Bojí se světa kolem sebe. Co kdybys ji představil i P'ujibovi?“ ve Svát'ově pohledu bylo něco víc než otázka.

„Máte pravdu. Tahle holčička byla dcerou jednoho ne právě vlídného lichváře. Podle toho, co jsem zjistil, strávila většinu svého života zavřená v nevelké sklepní komoře, aby nerušila svého otce. Matka ji tím asi chránila před jeho násilnickou povahou. To děvče pravděpodobně nemá žádné vzdělání a vůbec nemluví. Není možné ji nechat mezi ostatními dětmi.“

„A co se stalo jejím rodičům?“

„Otec její matku v záchvatu zuřivosti zabil a sám pak umřel na infarkt. Ta malá byla u toho a ani nevěděla, jak si přivolat pomoc.“

„A žádné jiné příbuzné už nemá?“

„Zdá se, že ne. Aspoň se tam nikdo takový po smrti jejích rodičů neobjevil. Nejhorší na tom ale bylo, že lidé ze sousedství jí to neštěstí přáli a škodolibě se z něj radovali. Jejího otce nenáviděli tolik, že část té nenávisti ulpěla i na jeho malé bezbranné dcerce. Kdybych se tam neobjevil, asi by dopadla hodně špatně. Musel jsem ji adoptovat, aby mi ji dali.“

„Takže Tereza Vronová a ne Martinová,“ zašklebil se vesele Rafan, „co ty na to, Hanko? Zdá se, že máme novou ségru.“

Hanka se ale nezasmála. Upřeně hleděla do mužových očí a pak se tiše zeptala: „Co nám zamlčuješ? Jak jsi ji vůbec našel?“

„Jo. No tak dobrá... Asi byste to měli vědět. Přivedl mě k ní nekontrolovaný magický výboj. Zavolali mě tam ochránci, když zjistili, že mají vyšetřovat malé děcko. Prý abych to jako odborník přes nadané děti prověřil. Sepsal jsem sice oficiální zprávu, ale jednu okolnost jsem v ní zamlčel...“

Hanka napjatě čekala, co je na celé události tak zvláštního, aby to způsobilo Vronovu nervozitu.

„...že to byla Teri, kdo zastavil otcovo srdce.“

„A do háje!“ najednou Rafanovi všechny jeho úsměvy došly. „A přesto jsi ji adoptoval?“

„Má nadání a neměla zrovna štěstí na rodinu. Chceš ji za to soudit?“

„Kdo je bez viny, ať hodí kamenem...“ rozhlédla se po svých kamarádech Hanka, když si uvědomila, jak by kdysi bez Vronova přispění skončili oni.

„Dobře, žes nám to pověděl. Chápu to tak, že bránila svoji mámu a svou existenci. Co je na tom zlého? Chut' do života není trestná. A kdo ví, jestli její přítomnost neposkytne šanci i P'ujibovi,“ zamyšleně podotkl Svát'a. Hanka na něj překvapeně pohlédla a konečně se jí rozsvítilo. Zaplavila ji vlna naděje. No ano! Jestli může něco jednorozce probrat z letargie, tak jedině neštěstí někoho jiného. Někoho bezbranného, kdo se bez svého zavinění dostal do neřešitelných problémů. Nejradši by Svát'ovi za ten nápad dala pusku.

„Nevím, jak ostatní, ale já tu ve dnech volna budu pečená vařená,“ usmála se Hanka. „Dostaneme ji z toho. Naučíme ji všechno, co bude potřeba, aby mohla na Ostrov volby co nejdřív.“

„Jen jestli mi naše nová ségra vrátí tulíka,“ nadhodil Rafan a zvedl se. „Omlouvám se, ale mám nejvyšší čas, abych se stihl vrátit na základnu do večerky.“

Vyšli ze srubu společně s ním, aby ho doprovodili.

Jak se objevili, tulík opustil holčičku, přeběhl k Rafanovi a vyskočil mu na rameno. Tereza je pozorovala nepřátelsky, ale neutekla.

„Jestli na mě budeš koukat takhle, tak už ti příště, až přijdu, tulíka nepůjčím,“ houkl směrem k ní lehce výhružným tónem Rafan.

V očích holčičky se mihla obava, ale ani teď neutekla.

„P'ujibo, kde jsi?“ zapátrala Hanka po jednorozci, ale ten nebyl v dohledu, ani se neozval. Nepřekvapilo ji to.

„Asi už taky půjdeme,“ řekla, když Rafan zmizel, „aby se tu Teri mohla v klidu trochu porozhlédnout. Třeba už se na nás příště tolik mračit nebude.“

„Ve středu přijďte na večeři, to už se tu snad tohle malé kvítko rozkouká natolik, aby sebou neškubalo pokaždé, když někdo promluví,“ pozval je Vron.

„Budeme se těšit,“ kývla Hanka.

„Přidal jsem do její postele kapku magie proti zlým snům,“ sdělil Vronovi tiše Svát'a a pak následoval kamarádku branou do Pasteku.

Přemístili se přímo před Herbichlův dům.

„Tak tomu říkám pohodlíčko,“ liboval si Svát'a, „myslím, že začnu mít Pohromaka rád.“

Jejich školní týden opět začal zvýšeným zájmem spolužáků, ale už je to zdaleka tolik netrápilo jako dřív. Postupně si zvykli odpovídat neurčitě a natolik lhostejně, že všechno to vyptávání nakonec přestalo zvědavce bavit.

Naomi se ani v těchto dnech ve škole neobjevila. Také útoky členů Kruhu poněkud polevily a byly spíš symbolické než nebezpečné. Přesto Hanka ochranu nepodceňovala. Zkřížila plány nejvyšším představitelům Kruhu a to se neodpouští. Kdykoliv se mohla dočkat skutečného napadení, a proto nic neponechávala náhodě.

V úterý po vyučování ji Svát'a požádal: „Vezmi nás do Dubovníku.“

Vyhověla mu a byla zvědavá, co má v úmyslu. Došlo jí to až v okamžiku, kdy ji zavlekl k prodáváči hraček.

„Musíme Teri přivést nějaký dáreček. Co myslíš, líbila by se jí támhle ta panenka?“

„Jak to mám proboha vědět?“ zaváhala Hanka.

„Já ji vezmu. Aničce by se určitě líbila. Uvidíme,“ rozhodl se Svát'a, „a co jí vybereš ty?“

Hanka se bezradně rozhlédla. Co by tak mohlo zaujmout malou holku? Nakonec se rozhodla pro dřevěnou truhličku se zrcátkem. Tázavě se podívala na kamaráda, co on na to.

„Jo. To je, myslím, dobrá volba,“ kývl souhlasně. Hanka pak do truhličky ještě přidala hřebínek a sponu do vlasů.

Ještě se trochu zdrželi nákupem sušenek a ovoce. Hned po návratu do Pasteku ale vybalili dárky pro Terezku a pustili se do jejich magického vylepšování. Svát'a panence zpevnil a prodloužil vlasy a opletl se zklidňujícím kouzlem. Hanka na truhličce vytvarovala pár jednoduchých květinových motivů, které tu a tam vylepšila drobnými blýskavými kamínky. Sice si je původně s sebou přivezla jako platidlo, ale teď už stejně neutratí tolik peněz jako zpočátku, kdy musela jídlo nakupovat na zdejším tržišti. A třeba to sestřičce udělá radost. Do hřebenu se pokusila vložit magii dobré nálady, ale obávala se, že její kouzlo asi dost brzo vyprchá, nebyl to moc vhodný materiál.

Ve středu po vyučování na nic nečekali a vyrazili k Vronovi. Když nikde nikoho neviděli, nakoukli do srubu. Na stole našli vzkaz: Vyzvedávám objednanou večeři, Teri jsem vzal s sebou. Vron.

„Tak se zatím můžeme poohlédnout po P'ujibovi, co ty na to?“ navrhl Svát'a.

Hanka potřásla pochybovačně hlavou, ale přece jen zkusila svého čtyřnohého bratra v duchu oslovit.

Docela ji překvapilo, když se objevil. Šla ho obejmout a prsty mu prohrábla zcuchanou hřívou. Nesnažila se mu ani dávat rady ani ho utěšovat, jen mu zprostředkovala vjem, jak moc ho má ráda a jak si váží toho, že její doteky neodmítá. Svát'a se držel opodál a mlčky je pozoroval.

Jednorožec sebou trhl v okamžiku, kdy se zamihotala brána a vběhla sem holčička. Mávl ocasem a svižným klusem zmizel mezi lesními velikány. Terezka se zastavila a dívala se za ním velkýma smutnými očima.

Vron vlekl v náručí objemnou krabici, patrně s večeří. Kdepak pro ni asi byl? Že by u Zachariáše? Odmítl jejich pomoc a donesl krabici až do srubu. Usmál se, když na stole spatřil dárečky pro Terezku.

„Rozbal si je,“ vybídl ji, když zvědavě nakoukla dovnitř. Odmítavě zavrtěla hlavou.

„Tak aspoň přines na stůl talíře,“ požádal ji vlídně. Dívka přihopkala ke skřínce a začala nosit nádobí a příbory. Podávala je Hance, která je skládala na stůl.

Dušené maso s opečenými trojhránky a zeleninou pronikavě zavonělo, jakmile Vron otevřel krabici. Hance se okamžitě začaly sbíhat sliny a zřejmě nejenom jí. Ve spolupráci se Svát'ou rozdělila jídlo na čtyři talíře a Vron mezitím donesl čerstvou vodu z nedaleké studánky. Pustili se do jídla. Vron podal Terezce lžici, ale ta ji odstrčila a ukázala na vidličku.

„No dobře,“ pokrčil rameny, „když vidličku, tak vidličku.“

Všichni po očku sledovali, jak holčička nezkušeně zápasí se záludnou pomůckou. Vron se naklonil a nakrájel jí maso i trojhránky na menší kousky. Terezka však velmi rychle přišla na to, jak se vidlička používá. Jen zrníčka hrášků a kukuřice vzdorovala její snaze o napíchnutí tupými hroty. Když jeden z hrášků vystřelil Svát'ovi do klína, odstrčila židli a připravila se k útěku. Hanka s kamarádem se ale k jejímu překvapení rozesmáli. Svát'a sebral neposlušný kousek zeleniny a pomocí vidličky ho odpíknul na Hanku. Ta ho zachytila a přihrála ho na Vrona. Ten ho ale chytil a hodil do smetí.

„Vy jste vážně jak malí, copak takhle se zachází s jídlem? Co si o vás Terezka pomyslí?“ pokáral je vlídně.

„Dojíš to, nebo už nechceš?“ obrátil se na holčičku. Ta se opatrně vrátila ke stolu a znovu se chopila vidličky. Vzápětí ke Svát'ovi vystřelil další hrášek. Chytil ho, mrkl na Terezku a strčil ho do pusy s výrazem: tady je všechno v pořádku, nikdo nic neviděl. Hanka v sobě dusila smích a dokonce i na dívčině tváři probleskla jiskřička veselosti. Zatímco Vron posbíral prázdné talíře, Svát'a k Terezce přistrčil donesené dárky: „To je pro tebe, rozbal si to.“

Holčička se opatrně dotkla jedné z mašlí. Asi ještě nikdy nic nerozbalovala. Svát'a natáhl ruku a tahem za volný konec mašle povolil. Papír kolem dárku se lehce rozevřel a holčička najednou pochopila. Rychle odhalila to, co se skrývalo uvnitř, popadla panenku a nadšeně ji přitiskla k sobě. Hned bylo vidět, že už něco podobného nejspíš vlastnila.

Svát'a k ní přistrčil i druhý dárek a cvrknul do volného konce mašle. Terezka bez velkého rozmýšlení zatáhla a vybalila Hančinu krabičku. Aniž by pustila panenku, začala dívka prstem zkoumat vzory a kamínky na víčku. Svát'a se znovu natáhl a předvedl jí, jak se to otvírá. Nakoukla dovnitř, natáhla ruku, ale pak ji zase v nejistotě stáhla zpět. Tázavě zvedla oči ke Svát'ovi.

„Jen si to vezmi, je to tvoje,“ řekl, ale Terezka pořád jen bez pohnutí stála a koukala.

„Smím tě učešat?“ zeptala se Hanka a sáhla po jejím hřebínku.

„Posad' se. Učešu tě a dám ti do vlasů tu sponku, ano?“ nabídla holčičce židli. Ta se i s panenkou usadila a toporně strpěla česání i sepnutí vlasů.

„Podívej, jak ti to sluší,“ natočila k ní Hanka zrcátko.

„Asi nebude patřit mezi fintivé holky,“ pobaveně konstatoval Svát'a, když se Terezka bez zájmu koukla na svůj obraz v zrcadle.

„Pojďte se na chvíli projít ven,“ vyzval je Vron, když domyl nádobí.

Volným krokem se vydali podél lesa, po velkých kamenech přešli potok a nad loukou pozorovali světelnou hru slunce a vatově roztahaných oblaků. Terezka poskakovala kolem nich a darovanou panenku stále ještě pevně svírala v náručí. Občas ji zaujal nějaký květ nebo brouk a zdržela se jejich prohlížením zblízka. S úsměvem čekali, až zajímavý objekt prozkoumá, a zase pomalu kráčeli dál. U nejvyššího dubu zabočili na sotva znatelnou lesní pěšinu a pod Vronovým vedením zamířili zpět ke srubu.

„Co kdybych o víkendu zkusil na chvíli přivést naši Aničku?“ sondoval opatrně Svát'a.

Vron chvíli mlčel, asi zvažoval mladíkův návrh.

„Abych se přiznal, tak nevím,“ pokrčil nakonec rameny, „nechám to na tvém uvážení. Určitě máš v tomto směru víc zkušeností než já.“

„Tak já ji sem v sobotu odpoledne vezmu. Na rozdíl od Terezky jí pusa jede od rána do večera. A to je o dva roky mladší než ona. Kdyby si náhodou ty dvě nepadly do oka, mohu Aničku kdykoliv odvést zpátky domů. Sám jsem zvědav, jak se holky na sebe budou tvářit.“

Pak Hanka Vronovi pomohla Terezku umýt a uložit do postele. Pohladila ji po vláskách a popřála dobrou noc. Holčička k ní natáhla ruku s panenkou a ukázala na vlásky.

„Taky ji mám pohladit?“

Radostné přikývnutí potvrdilo, že pochopila správně.

„Dobrou noc, panenka,“ pohladila tedy i novou Terezčinu hračku. Byla ráda, že ji u toho nevidí Rafan. Ten by si určitě neodpustil nějakou rádoby humornou parodující scénku. Svát'ovi, který žil pod jednou střechou s malou ségrou, to ale vůbec hloupě nepřipadalo.

„Nevíš, jak se má Lída?“ zeptala se Hanka Vrona, když opustili srub a usadili se před ním.

„Věděl jsem, že tě to bude zajímat, tak jsem se zeptal,“ usmál se na ni. „Po fyzické stránce se prý její stav zlepšuje neuvěřitelně rychle. Ale stále odmítá vyprávět, co zažila.“

„No, vsadím se, že už ji zpátky do pastecké školy rodina nepustí,“ podotkl Svát'a a nezdálo se, že by mu to zrovna vadilo.

„A na P'ujiba se neptala?“ zajímalo Hanku.

„Jestli ano, tak mi o tom neřekli.“

Hanka se neubránila povzdechu. Bude muset být trpělivá a počkat, až se spolužačka uzdraví natolik, aby ji mohli pozvat sem, nebo si s ní někde v klidu pohovořit. Už kvůli P'ujibovi doufala, že to bude brzo.

Najednou pro ni byla škola v důležitosti až na druhém místě. Na první se z nějakého nepochopitelného důvodu vyšplhal zájem o Terezku. Snad proto, že ji to odvádělo od neradostných myšlenek na mladého jednorozce a na Lídu. Pro ty dva momentálně nemohla nic moc udělat. Pro malou holčičku možná ano.

V pátek odpoledne se Hanka se Svát'ou rozdělili. Ona zamířila za Vronem, on domů.

„To je dobře, že jsi tu tak brzo,“ zaradoval se Vron, „musím si odskočit něco zařídit. Kdybych se nevracel včas, udělej Terezce k večeři těstoviny se zeleninou, co zbyla od oběda. Můžeš na to nastrohat i sýr.“

Ani jí neposkytl čas na nějaké vypyávání a zmizel. Terezka se tázavě podívala na Hanku.

Ta jen rozpačitě pokrčila rameny: „Asi má nějakou naléhavou práci. Budeš tu muset do večera vydržet se mnou.“

Hanka se rozhlédla a přemýšlela, čím svou malou sestřičku zabavit. Ta, jako by jí četla myšlenky, ji vzala za ruku a táhla ji k potoku.

Nakonec, proč ne, řekla si Hanka a nechala se odvést na místo, které holčičku zajímalo. Bylo tu kus písčitého břehu a potok se rozléval do jakési blátivé zátočiny. Terezka si hbitě zula botky a vstoupila do mělké vody. Začala budovat z bláta a písku soustavu ohraničených rybníčků, zdobila svou stavbu zelenými stvolý rákosu a modrými kvítky. Na svůj doprovod jako by úplně zapomněla. Vydržela si hrát se svými rybníčky neuvěřitelně dlouho. Hanka si zatím na břehu udělala pohodlí a po chvíli se jí začaly klížit oči. Jen na pár vteřin je zavřela, a aniž by to zamýšlela, usnula. Probudil ji výkřik. Vyskočila, sáhla po magii a pak si uvědomila, kde je. Břeh kolem rybníčků byl prázdný. Vběhla do potoka, aby se mohla rozhlédnout na obě strany. Holčička jako by se do země propadla.

„Terííí, Terezkó,“ zahalekala na všechny strany. Marně. Nikde se nic neozvalo. Učinila magický pokus dívku lokalizovat, ale neuspěla. Asi byla příliš rozčilená a nesoustředěná.

Snad bude rychlejší podívat se po ní v kruhu okolo místa, kde si hrála. Přece nemůže být daleko.

Hanka zasakrovala, když si v křoví natrhla tričko a poškrábala se o trny. Dokončila okruh a zase nic. Pomalu začala panikařit. Co když se jí něco stalo?!

Na kterou stranu potoka se vydat?

„Klid, sestřičko, nic vážného se nestalo,“ dotkla se náhle její mysli uklidňující věta. „Jdi po proudu a za chvíli jsi u nás.“

Poslechla P'ujibovu radu a spěchala korytem potoka ve stejném směru jako voda. Ta byla hned za ohybem prudší a mířila přímo do strmé rokliny. Kameny tu byly porostlé mechem a značně kluzké. Strmý břeh byl však příliš zarostlý, takže nebyla šance to obejít po suchu.

Pak je uviděla. Holčička objímala jednorožcův krk a P'ujibo ji opatrně vlekl k jedinému suchému a nezarostlému místu na břehu. Kdyby byl v plné síle, dokázal by tam dívku dopravit magicky bez jediného doteku. Ale možná se sem přenesl branou a tím se vyčerpal. V téhle chvíli jednorožec vypadal, že se pohybuje z posledních sil.

Hance podjela noha a sklouzla do vymleté prohlubně. Na břeh se vydrápala kompletně zmáchaná.

„Takhle nějak se to stalo i jí,“ oznámil Hance P'ujibo.

Hanka si dřepala, aby se plačící Terezce podívala na zranění. Kotník jedné nohy si držela zoufale rukama a tekly jí slzy jako hráchy. Z druhého chodidla jí zase kapala krev. Musela asi šlápnout na nějakou rozbitou škebli či ostrý kámen. Hanka z rány vymačkala ještě trochu krve a pak magicky začala rovnat poškozenou tkáň a kůži. Po chvíli se rána zatáhla strupem a přestala krváčet. Hanka zkontrolovala dívčino tělo. Všechno bylo v pořádku až na kotník. Kostí poškozené nebyly, ale vazivo bylo zhmožděné vyvrknutím. Nebylo to ani tak vážné jako bolestivé. Hanka položila své ruce přes ty Terezčiny a vyslala hojivou energii k jejímu kotníku. Možná to nespraví úplně, ale ta nejhorší bolest by měla přestat.

„Tak co, už je to lepší?“ utřela holčičce slzy a nos. Podívala se na ni a dočkala se jejího přikývnutí.

„Asi tě budu muset vzít na záda,“ magicky ještě vysušila její šaty, „do zítřka bys ty přeléčené nohy neměla namáhat.“

Hanka pohlédla roklí nahoru a dolů a zvažovala, kudy to půjde líp. Terén nevypadal lákavě ani nahoře ani dole.

„Moc místa tu sice není, ale zkusím raději otevřít bránu, jinak bych si tu mohla nohy polámat i já,“ ušklíbala se Hanka a vzduchem se zamihotala brána. Částečně visela nad potokem a blíž k nim už otevřít nešla.

„Proskoč aspoň ty,“ vybídla P'ujiba, „my to raději vezmeme korytem.“

„Vysaď mi ji na hřbet, pronesu ji ke srubu a pak se vrátím pro tebe,“ nabídl jí jednorožec.

Hanka při pohledu na kamenitý terén potočního koryta přikývla.

„Drž se hřívý,“ poradila holčičce, když ji usadila na hřbetu jednorožce.

P'ujibo se jediným odrazem přenesl branou na pevnou půdu na druhém konci. Hanka se odrazila, jak nejvíc dokázala, a s trochou magického nadlehčení rovněž prolétla branou. Jen to poněkud na druhé straně neustála a překulila se přes rameno do trávy.

Zavřela oči a zůstala v ní na okamžik ležet.

„Je ti něco?“ přiblížil P'ujibo starostlivě nozdry až k jejímu obličejí. Nemohla si pomoci. Tohle prostě nešlo nevyužít.

„Baf!“

Jednorožec polekaně uskočil a Hanka měla co dělat, aby se stihla zvednout a zachytit Terezku, která se při nečekaném pohybu svého oře sesouvala dolů. Nadhodila si ji v náručí a ohlédla se po svém čtyřnohém kamarádovi.

„Díky, bráško.“

Ukřivděně odfrkl, ale pak potřásl smířlivě hlavou, přistoupil k nim a dotkl se čenicem Terezky. Ta ho pohladila po hebké srsti nad rohem a dívala se na něj jako na svatý obrázek.

Hanka Terezku odnesla do srubu, převlékla ji do čistého oblečení a nechala ji na posteli, aby si tam v klidu hrála s panenkou. Přemáchla v čisté vodě svoje i její oblečení, aby ho zbavila blátivých skvrn a obětovala ještě trochu magie na usušení vypraných kousků. Pak šla uvařit večeři.

„Vidím, že jdu právě včas,“ vtrhl dovnitř Vron, začichal kolem těstovin a pak povytáhl obočí, když uviděl Terezku v posteli.

„Zvrkla si nohu. Tak jsem jí to přelécila a nařídila jí, aby do zítřka zůstala v klidu,“ vysvětlila Hanka a začala na stůl připravovat jídlo.

„A kde má boty?“

„Asi zůstaly ještě venku,“ snažila se působit klidně Hanka, i když v ní hrklo. Jak na to jen mohla zapomenout?!

„Po večeři pro ně skočím. A co jsi vlastně dělal ty?“ pokusila se odvrátit Vronovu pozornost od dalšího hovoru o událostech, které souvisely se zvrknutým kotníkem.

„Jenom takovou malou inspekci v přístavu kvůli dováženému koření. Nic zajímavého.“ Společně povečeřeli a pak Vron vybalil knížku.

„Co to máš?“ hned se po ní sápla Hanka.

„Jenom pohádky pro Terku.“

„Tyhle neznám. Ale nevádí, dneska večer jí jednu nebo dvě přečtu.“

„To bys nevěřila, jak těžké je sehnat pohádky, ve kterých se nikdo nikoho nesnaží sníst nebo zabít.“

Nakonec Hanka nepřečetla ani jednu, ani dvě, ale hned tři pohádky najednou. Terezka při čtení vůbec nejevila snahu usínat. To spíš zívala Hanka.

Ráno se vzbudila pozdě a Vron se jí smál, že by mohla soutěžit s jezevcem.

„Kde je Teri?“ rozhlédla se.

„Někde venku.“

„To se o ni nebojíš?“

„A měl bych?“

„Co kdyby se jí něco stalo?“

„Tak bych magicky dostal výstrahu. Malé sledovací kouzlo je běžnou rodičovskou praxí, to nevíš?“

„Na nás jsi ho taky používal?“ zeptala se podezřívavě.

„Ne. Nebyl jsem váš rodič, takže by to bývalo nebylo vhodné.“

„A včera jsi taky hned věděl, že se Terezce něco přihodilo?“

„Ano.“

„Já jen, že ses vrátil tak pozdě.“

„Přece jsi ji hlídala ty, tak proč bych se o ni měl bát?“

„To je fakt, nic závažného se vlastně nestalo.“

„Tak vidíš.“

„Stejně se po ní radši půjdu podívat,“ zhltnula Hanka snídani a vyrazila ven.

Rovnou zamířila k potoku a nemýlila se. Terezka rozbořila včerejší stavby a začala budovat jiné.

„Víš co, já ti dneska pomůžu,“ zula své boty i Hanka a vyhrnula nohavice. Asi dnes bude muset prát už v poledne...

Obě budovaly blátivé hráze v největší shodě až do chvíle, kdy holčička potřebovala další rákos na ozdobu. Našla jen dva dlouhé stvoly, ostatní už spotřebovala v minulých dnech. Suverénně zamířila po proudu. Hanka ji doběhla a postavila se jí do cesty.

„Tam ne. Raději to ozdobíme něčím jiným,“ prohlásila nesmlouvavě.

Malá stavitelka se na ni nesouhlasně podívala a obešla ji, aby pokračovala v cestě zvoleným směrem.

Hanka popoběhla a znovu se jí postavila do cesty.

„Copak už nevíš, co se ti tam večera stalo?! Zakazují ti do té rokliny chodit!“

Trucovitý odmítavý pohled Hanku nepotěšil.

„Ale no tak, Teri, měj rozum,“ pokusila se o smířlivý přátelský tón, „je to nebezpečné místo a tvoje nohy se sotva zahojily. Jsou i jiné rostliny, kterými můžeš vylepšit své hráze.“

Terezka se po ní nasupeně podívala, ale tentokrát už na cestě do rokliny netrvala. Otočila se a uraženě zamířila zpět k rybníčkům. Hanka si oddychla. Moc zkušeností zatím s dětmi neměla, ale tohle zvládla na jedničku.

Holčička došla k rybníčkům a všechny postavené hráze zlostně rozkopala. Hanka zkoprněle sledovala její počínání a váhala, jak na to reagovat.

Nakonec Terezka s mokřýma zablácenýma nohama vklouzla do bot a utřela si mazlavé ruce do šatů. Hanka už se nadechovala, že jí za takové chování do plic vynadá. Zarazila se v poslední chvíli. To dítě prožilo zlé věci. Je vhodné na něj křičet? Raději se nejdřív zeptá Vrona, jakým způsobem ji pokárat.

Malá na nic nečekala a upalovala ke srubu. Hanka popadla do ruky své boty a přemístila se ke srubu branou.

Vron právě venku škrábal brambory. Mrkl po ní jedním okem a na souhlas to nevypadalo: „Bylo to opravdu nutné?“

„A co jako?“

„Používat magii na něco, co ti nezabere ani deset minut, je zbytečné. Začínají se ti dostávat pod kůži pastecké manýry.“

„A jak to vypadáš, prosím tě,“ dodal, když zahlédl její nohy, „běž se umýt.“

„Teri vypadá ještě o něco hůř,“ usklíbala se. To už holčička dorazila také. Hanku ignorovala, jako by ji neviděla a zamířila přímo k Vronovi.

„Rád tě vidím, malá princezno,“ usmál se na ni. Upustila boty a chystala se ho obejmout. Vron upustil loupanou bramboru zpět do hrnce, udělal z podřepu kotrmelec vzad a natahl před sebe odmítavě ruku: „Ne, ne, ne, to ne. Máš s sebou něco, čeho se bojím. Nejdřív to dej pryč a pak se budeme zase kamarádit.“

Jeho tón zněl přátelsky až laškovně. Přesto se holčička zastavila a bezradně se na sebe podívala.

„Opravdu nevíš, čeho se bojím?“

Zavrtěla hlavou.

„Máš na sobě něco, co tam ráno ještě nebylo. A ta tvoje velká pomocnice taky,“ ukázal na Hanku.

Terezka přešla prstem po předloktí, až na ukazováčku ulpěl kus bláta. Zvedla oči k Vronovi.

„Ty jsi ale chytrá holčička,“ usmál se, „uhodla jsi to hned napoprvé. Zaved' Hanku ke kameni pod studánkou a postarej se, ať se sem vrátí čistá. Ano?“

Dívka přikývla a vzala Hanku za ruku. Ta jen upustila své boty do trávy a nechala se táhnout ke studánce. Voda proudila přes hladce vydlabaný kámen, který mohl posloužit jako umyvadlo s průtokem. Terezka ho očividně dobře znala. Umyla si ruce a ukázala Hance, kde se má posadit. Pak neznámo odkud vykouzila velký hrnek, nabrala vodu a polila Hanku shora přes vlasy.

„Ale já mám špinavé jen nohy,“ bránila se marně. Následovaly další hrnky, až měla mokré všechno, jen nohy byly pořád ještě od bláta.

„A teď si to vyměníme,“ popadla rozdováděnou Terezku a posadila ji na své místo. Opláchla z ní všechno bláto a vyčistila i boty. V nestřežené chvíli holčička zase popadla hrnek a Hanka schytala další sprchu.

„No tohle,“ dala si ruce v bok a výhružně sáhla po hrnku. Tereza ho pustila, radostně vypískla a bosky prchala pryč, aby unikla vodní pomště.

Hanka si domyla nohy, vyčistila prohlubeň, sebrala pohozené botky a taky zamířila ke srubu. Terezka už si hověla ve Vronově náruči a rozpustile pomrkávala po mokré Hance.

„Hm, dobře jsi ji umyla,“ pochválil holčičku a ta se celá rozzářila.

Teď už se Hanka nemusela ptát, zda může té malé vynadat. Vronova taktika byla jasná. Káral dítě oklikou a s humorem.

Po obědě dorazil Svát'a s Aničkou. Terezka měla snahu se ukrýt v posteli. Popadla do náruče panenku a vtiskla se do nejbližšího rohu postele. Malá upovídaná Svát'ova sestra ale žádné ohledy nebrala. S bezprostřední samozřejmostí rozhrnula závěsy, shodila z nohou boty a hupsla na postel také.

„Jé, ty máš krásnou panenku, ta se mi líbí, má takové pěkné dlouhé vlásy. Půjčíš mi ji?“

Svát'a zvedl vak, který s sebou přivlekli: „Hele, Any, jestli chceš, aby ti Terezka něco půjčila, musíš jí na oplátku nabídnout něco svého.“ A vysypal vak do postele mezi dívky. Terezka vykulila oči. Nejspíš nikdy tolik hraček najednou neviděla.

„Tak tohle je moje panenka Sára a tohle Olinka. A tady v kuffíku mám na ně oblečení,“ začala se tou horou hraček probírat Anička, „asi bych jim měla obléknout čepičku, aby jim nebyla zima.“

Za malou chvíli už obě holčičky svlékaly a oblékaly panenky. Terezka se podřídila velení mladší kamarádky a ochotně se zapojila do hry.

„No vida, to bychom měli,“ zamnul si spokojeně ruce Svát'a.

„To teda koukám, jak si nechá od té malé poroučet,“ pobaveně vrtěl hlavou Vron.

„Ještě jsem přinesl něco,“ vybalil Svát'a obrázkové kartičky s písmeny a podal je Hance. „snad ji to bude bavit. Nedávej jí všechny najednou, ukazuj jí je postupně a zkus ji naučit, jak písmena vypadají a jak znějí.“

Hanka překvapeně zjišťovala, jak je práce s malým dítětem náročná a nevyzpytatelná. Kdyby ta malá mluvila, bylo by to jednodušší. Vron ji ale zrazoval od použití magické komunikace.

„Raději bych tohle trauma nechal odeznít přirozenou cestou,“ řekl jí večer, když o tom diskutovali, „není jediný důvod, proč by měla být němá. Jen prostě nechce zatím mluvit. Jednou se to zlomí a kdo ví, jestli pak nebudeme vzpomínat na krásné zlaté časy, kdy ještě mlčela.“

V neděli odpoledne, když se Hanka chystala k odchodu do Pasteku, najednou se k ní Terezka rozběhla a skočila jí do náruče. Překvapeně ji k sobě přitiskla. Pak ji chtěla vrátit na zem, ale holčička se nechtěla pustit.

Posadila se s ní do dřepu a začala ji šimrat: „Leze brouček na kolínko, pak vyskočí na ramínko, tam ho nikdo neruší, vytáhá tě...“

Konečně se Terezka pustila a přitiskla si dlaně na uši.

Hanka vstala a pohládila ji: „Já zase přijdu. Ale teď se musím vrátit do školy.“ Při odchodu branou ji provázel vyčítavý dětský pohled.

Poslední dny v Pasteku

Začínat při pondělku hodinou matematiky byl pro Hanku vždycky ten nejhorší okamžik po víkendu. Musela zatnout zuby, překonat zoufalou nechuť do počítání a soustředit se na úlohy, které se před ní jedna za druhou objevovaly. Skoro se lekla, když jí Teuklin položil ruku na rameno.

„Pojď se mnou,“ vybídl ji profesor klidně a společně vyšli na chodbu. Na tázavý Svátův pohled pokrčila rameny. Nebyla si vědoma žádného přestupku.

Učitel zavřel dveře a vážně na ni pohlédl.

„Chce s tebou mluvit drago profesor Terignavan. Máš za ním teď hned zajít.“

„Tak jo, dobře. A... nevíte, o co jde?“

„Vím a je mi líto, že škola nemůže rozhodnout jinak. Tak už běž.“

To jsem se toho dozvěděla, ušklíbala se v duchu Hanka, když se profesor vrátil do učebny. S povzdechem se vydala do malované síně a zaklepala na pootevřené dveře.

„Pojď dál,“ vyzval ji růžový drak. „Posaď se.“

Hanka znejistěla. Tohle nevypadalo na to, že by jí jen napařili pokutu. Intuice jí signalizovala, že je v nějakém větším průšvihů. Jen zatím nevěděla, v jakém.

„Než se dostaneme k jádru věci, rád bych ti sdělil okolnosti, které tomu předcházely,“ spustil profesor v drakonštině. Hanka se musela hodně namáhat, aby mu rozuměla, protože mluvil rychle a tlumeně.

„V posledním týdnu nám došlo několik stížností od rodičů tvých spolužáků. Prý si nepřejí, aby se v blízkosti jejich dětí pohybovala osoba, která má možná podíl na nehodě, co postihla vnučku Bdělého. Všichni do jednoho se vyjádřili v tom smyslu, že raději vezmou své děti pryč z naší školy, než aby riskovali, že něco podobného postihne i jejich potomka. Vysvětlení školy nepřijali a trvají na tom, abys byla vyloučena. Co ty na to?“

Hanka se zamyslela. Kdo ví, kam až sahají prsty Kruhu. Ale tahat do těchto intrik děti jako rukojmí, to jí připadalo hloupé.

„Předpokládám, že mě vyloučíte...“

„No, možná by to ani nebylo nutné,“ řekl pomalu drak, „možná bys ty sama mohla požádat o předčasné ukončení studia.“

„A v tom je nějaký rozdíl?“ podivila se.

„Docela podstatný. Na tvou vlastní žádost by páni profesori mohli navrhnout mimořádné přezkoušení z předmětů, které studuješ, a vystavit ti osvědčení příslušného stupně, pokud zkoušku složíš. Nebyl by to pro tebe ztracený rok.“

„Nechci škole působit potíže. Je nutné žádost podat písemně?“

„Ne, stačí ústní vyjádření.“

„Dobře. Tak tedy... Dovolte, drago profesore Terignavane, abych vás požádala o předčasné ukončení studia na zdejší škole z rodinných důvodů.“

„Ano, beru na vědomí a souhlasím. Požádej ostatní profesory o přezkoušení, abys mohla nabyté znalosti oficiálně využívat i v budoucnu. Zároveň ti oznamuji, že jsi právě teď úspěšně složila zkoušku z drakonštiny na úrovni nejvyšší překladatelské kvalifikace.“

„To je od vás laskavé. Děkuji,“ uklonila se Hanka růžovému drakovi a pomalu vyšla ven.

Tak se jim to přece jen podařilo! Když ji nedokázali vyštvat přímo, vzali to oklikou. No, co se dá dělat, bude to tu muset zabalit.

„A tys jim na to kývla?“ zaškaredil se na ni Svát'a, když mu v poledne vylíčila, co jí potkalo.

„A měla jsem snad jinou možnost?“

„Tvrdila jsi, že se tu budeš držet zuby nehty.“

„Ale ne za cenu toho, že budou muset kvůli mně odejít ze školy moji spolužáci.“

„A co já? Já jsem vosk? Necháš mě tu samotného?“

„Je mi to líto.“

„Taky požádám o předčasné ukončení.“

„To už jsi přečetl celou zdejší knihovnu?“ neodpustila si rýpnutí Hanka.

Nakonec to Svát'a nesl mnohem hůř než ona. Odpoledne doma remcal tak, že raději zavolala Avisira, aby si ho ještě užila, než bude muset odejít.

„Vidím, že ti to škrcení u jednorozců prospělo,“ s gustem ho popichovala.

„Kamarádíš s příšerně nudnými rohatými patrony,“ poškleboval se pták.

„Říkali ti dračí špeh. Nevíš, co tím chtěli naznačit?“

„S nimi bych se nepřátelil, ani kdyby prosili,“ odsekl Avisir, aniž odpověděl na otázku.

„Taky jsem člen jejich stáda,“ připomněla mu Hanka.

„Ale ty jsi víc drak než jednorozec. A nejsi nudná,“ dodal skřehotavě.

„Tak si to užij, dlouho tady s námi nepobude,“ zabručel nespokojeně Svát'a.

„Tak už se konečně přestaň mračit,“ dloubla do něj přátelsky Hanka, „přece nám pomluvy Kruhu nepokazí poslední společné dny. Stejně by mě ale zajímalo, co o mě říkali...“

„Mám tlumočit?“ zeptal se spiripyr.

„Jestli je to něco zajímavého, tak ano,“ zpozorněla dívka.

„Nonsi měl lepší odhad než ty, když nás před ní varoval,“ byla to lidská slova, ale podle přízvuku je pronášel drak.

„Je to jenom studentka.“

„Hlupáku, podcenil jsi ji. Každý přece vidí, že je v ní něco dračího. A pak ti jednorozci! Jestli jsou mé informace správné, říká si dcera jednorozců a sestra draka. A důvěrně se přátelí s mnoha ochránci. Nejvyšší čas, aby vypadla z Pasteku.“

„To už jsem zařídil. A co ten kluk, co s ní bydlí?“

„Nezajímavej ňouma zahrabanej v knížkách. Ten nás neohrožuje.“

„Neměl bych se postarat, aby odešel s ní?“

„To už by mohlo být profesorům ze školy podezřelé. Není žádoucí, aby začali hlídat naše aktivity. Radši se drž stranou. A už běž, nemám na starosti jenom tebe.“

Spiripyr se odmlčel.

„Co to bylo za draka, který mluvil?“ zeptala se Hanka.

„Zelená samice.“

„Její jméno neznáš?“

„Asi ne,“ konstatovala Hanka, když se nedočkala odpovědi.

„Nezajímavej ňouma,“ přežvykoval zachmuřeně Svát'a ta dvě nelichotivá slova a vypadal našťvaně.

„To mi řekni, proč se mě pořád ještě snaží vyštvat z Pasteku,“ vrtěla Hanka hlavou. „Že by chystali ještě nějaké další nezákonné přivolávání? To, po čem toužili, už přece mají.“

„Těžko říct,“ zareagoval Svát'a zadumaně, „rozhodně tě ale nechtějí mít nablízku. Třeba se bojí, že bys přece jen mohla svědčit proti nim.“

„No... možná...“ kousala si ret Hanka a pak pohlédla na svého kamaráda, „ale stejně z toho nemám dobrý pocit. Asi bys tu měl zůstat aspoň ty a dohlédnout na zdejší děcka. Kdyby ohrozili ještě někoho z našich spolužáků, tak bez ohledu na následky vystoupím veřejně a obviním je. Tahají do sekty nezletilé, využívají je, to jim přece nemůže procházet donekonečna.“

„Nemělo by,“ souhlasil Svát'a, ale jinak se k Hančinu návrhu blíž nevyjádřil.

V dalších dnech si Hanka s profesory domlouvala termíny závěrečných zkoušek. Většinou jí ochotně vyšli vstříc, jen v matematice neuspěla.

„Tvoje matematická úroveň je natolik slabá, že je zbytečné se pokoušet o nějakou smysluplnou zkoušku. Stejně se matematikou nikdy živit nebudeš, tak k čemu osvědčení.“

„No, neviditelnost mi taky moc nejde,“ předpokládala, že ani tady ji profesor ke zkoušce nepřipustí.

„Neviditelnost je složité kouzlo. Nemůžeš očekávat, že ho zvládneš přes noc. Jsi na dobré cestě a věřím, že jednou přijdeš na to, jak tuhle náročnou disciplínu pokořit. Takže zkoušku bychom mohli zařadit na čtvrteční ráno hodinu před začátkem vyučování. No a na pátek ráno bychom mohli napsat efekty, co ty na to?“

„Dobře,“ přikývla, „já přijdu.“

Ze všech profesorů se na Hanku nejvíc mračil Rohan.

„Co je to za nápad, přerušovat školu uprostřed roku?!“

„Kdybych ji nepřerušila, stejně by mě vyhodili.“

„No jo, no jo, já vím,“ bručel pod vousy, „takže zkoušku, povídáš? A kdy bys asi tak na ni chtěla přijít?“

„Co takhle prvního dubna?“

Trpaslíkovi se v očích pobaveně zablesklo: „Tak ujednáno. Dřív bych stejně žádný volný termín nenašel.“

„Nebyla by nějaká možnost, jak byste mě mohl dál učit?“ zeptala se opatrně.

„Mno, popřemýšlím o tom. Ale teď do práce,“ zahnal ji do dílny.

Aby zvládla zkoušky, měla teď trochu méně času na Terezku a Vrona. Však jim to vynahradí, až to v Pasteku bude mít za sebou.

Ačkoliv z toho měla strach, nakonec u všech profesorů uspěla. V neviditelnosti to sice bylo jen tak tak, ale Teuklin nakonec přimhouřil oko.

Druhého dubna si vyzvedla u Terignavana osvědčení o získaných vědomostech. Zároveň mu odevzdala hodinky, neboť už od zítřka nebude žákem téhle školy.

Růžový drak jí popřál štěstí a osobně ji vyprovodil na školní dvůr. Uvědomila si, že se jí po hodinách drakonštiny bude stýskat. Tolik příběhů z dávných dračích dějin by nikde jinde neměla šanci slyšet. A navíc se při tom neuvěřitelně zdokonalila v drakonském vyjadřování. Zpočátku to tady moc ráda neměla, ale teď při odchodu si musela připustit, že jí zdejší pobyt byl v mnohém i k užítku.

Svát'á nakonec o předčasné ukončení ročníku nepožádal. Rozhodl se dokončit školní rok v normálním termínu. A protože Hanka pořád ještě vlastnila povolení otvírat v Pasteku bránu dvakrát denně, slíbila mu návštěvy a přesuny, kdykoliv si to bude přát.

Hančin nový domov

Třetího dubna se rozhodla přestěhovat do Vronova srubu. U Zachariáše si vyzvedla své staré hodinky a amulet s Vronovou pamětí. Šňůrka už u něj byla poněkud ošoupaná, tak jí trpaslík dal jinou.

„Není moc dlouhá?“ zaváhala dívka, když si starý amulet navlékala na krk. Ale pak nad tím jen mávla rukou.

V santarenské škole si domluvila individuální výuku zaměřenou na směřování a dlouhodobé shromažďování zásob magie. A kromě toho se rozhodla ještě pro specializaci tvarování šperků. Docela jí vyhovovalo, že bude chodit do školy jen dva dny v týdnu. Konečně měla dost času pro Terezku. Po několika dnech zjistila jednu zvláštní věc. Holčička se každé ráno budila za svítání. Opatrně, aby nikoho nevzbudila, se vytratila ze srubu a zmizela v šeru lesa. Za hodinu se vrátila a v pohodě dospala zbytek ranních hodin. Byl trochu problém ji sledovat, byla nadmíru opatrná.

Protože ale vždy mizela stejným směrem, jednou Hanka využila iluzi na zamaskování faktu, že není v posteli, a trpělivě číhala na svou malou sestřičku v lesním houští. Konečně se dočkala a to co, objevila, ji zahřálo u srdce. Terezka se scházela s jednorozcem. Nosila mu kousek ovoce a zeleniny, česala mu hřívu hřebenem z krabičky, kterou dostala od Hanky, a dokonce si při tom broukala jakousi melodii. P'ujibo sice o mnoho lépe nevypadal, ale zatím žil a zdálo se, že mu Terezčina přítomnost dělá dobře.

Jednou jí Vron přinesl dopis: „Tohle ti nechal Nik u Zachariáše.“

Nedočkávě ho otevřela a znejistěla. Byla oficiálně pozvaná na zhodnocení akce, zaměřené na ochranu Lídy Laridonové. Podívala se na svůj prsten. Bílý odlesk na něm ji uklidnil. Snad jí nebudou klást za vinu Lídino zranění.

Když pak u Zachariáše čekala, až si ji Nik vyzvedne a zavede ji na místo schůzky, málem si nervozitou začala kousat nehty. Uklidnila se až přímo na místě, když zjistila, že není sama, koho se budou vyptávat, že dorazila i Azuela a Pohromak.

Muselo jít o důležité šetření, protože byl přítomen i odborník na vizualizaci dějů minulých. Jak postupně vypovídali o všem, co Lídu během roku potkalo, došlo i na jeho vystoupení. Po Hančině svědectví převedl do obrazu její vzpomínky na to, jak Naomi přivolávala tulíka. Přítomní ochránci byli zděšení faktem, že si někdo něco takového vůbec dovolil. Nakonec se dopracovali až k oné kritické noci, kdy dívka přivolala jednorozce. Azuela vypadala spokojeně, že tahle část šetření už se jí netýká, zato Pohromak znervózněl.

Vizualizaci scény, kdy se Hanka dohadovala s harpyjí, muž vyvolal včetně obrazu i zvuku. Musel být opravdu špičkovým odborníkem, když tohle všechno zvládl.

Tentokrát se na chvíli mezi přítomnými rozhostilo ticho.

Nakonec promluvila žena, kterou Hanka neznala: „Musím přiznat, že jsem ztrátu vlasů považovala za vážné selhání ochrany toho děvčete. Po zhlédnutí tohoto svědectví jsem ale změnila názor. Ochrana zafungovala lépe, než kdo mohl předpokládat. Víc by pro ni nedokázal udělat nikdo z nás.“

Souhlasné mumlání zaniklo ve výzvě, aby Hanka pokračovala v líčení následných událostí. Muž, který měl na starosti vizualizace, se začínal potit. Kolik jich asi ještě zvládne, byla zvědavá Hanka, když se propracovala ke scéně, kdy čarodějka strčila do Lídy a došlo ke zranění. Jen si otřel pot z čela a pustil se do dalšího kouzla, kde bylo přesně vidět, jak se to stalo. Dokonce dokázal zesílit zvuk natolik, že bylo slyšet i to, co Adéla Lídě šeptala.

„Od teďka je jednorozec tvůj sluha a musí splnit vše, o co ho požádáš. Ať tě vezme na místo, kde rostou houby pravdivého vidění. Přines mi je a na příštím shromáždění slavnostně vstoupíš mezi pojmenované. Ty to dokážeš! Cítíš se skvěle a jsi plná elánu. Tak si pospěš a vykonej, co je třeba.“

Zesílený šepot zněl děsivě.

„A co na to jednorozci?“ zeptal Nik.

„Povím vám vše, co se týkalo Lídy. To ostatní byl soukromý hovor mezi členy stáda,“ rozhodla se Hanka tlumočit jen část událostí v Posvátném háji.

„Mám to zobrazit?“ zeptal se vyčerpaný muž.

„Není třeba. Víc nás zajímá, jak to bylo s Lídou potom.“

Naštěstí byla scéna, kdy Hanka použila svůj amulet, relativně krátká. Muž se snažil udržet vizualizaci co nejdéle, ale krátce poté, co vzal Zachariáš Lídu do náruče, mu došly síly a obraz pohasl.

„Děkujeme, to stačí,“ pokynula mu žena, že se může vzdálit. „Co bylo dál, už známe i ze svědectví jiných. Nyní dávám hlasovat o míře úspěšnosti celé plánované akce.“

Hanka udiveně vzhlédla. Pod stropem zasvětloval rudý světelný válec. Přisedící natáhli ruce a spodní část válce se zbarvila zeleně. Zelená barva stoupala, až nakonec u stropu zůstal jen malý proužek rudé barvy.

„Výborně! Zaneste do protokolu, že akce byla označena za 95procentní úspěch. Děkujeme především Haně Vronové, která v kritických okamžicích prokázala svou pohotovost a postarala se o ohroženou dívku lépe, než by to dokázal leckterý špičkově vyškolený ochránce.“

„Tak vidíš, jsi dobrá,“ plácl ji po rameni Nik. „Jestli pořád ještě chceš mezi ochránce, stačí požádat. Teď tě zaručeně vezmou všemi deseti.“

„Ještě si to rozmyslím. Než jsem si to vyzkoušela, byly mé představy o téhle práci poněkud naivní.“

„Zmoudřela jsi,“ usmál se Nik. Z Hančina prstenu zmizela bílá ploška a opět na něm zářily jen ty rudé. „Tvoje přísaha skončila po zhodnocení akce,“ vysvětlil jí Nik. „Jestli máš soupis vynaložených prostředků, vezmu to do kanceláře a ochránci ti to proplatí.“

„Byla jsem líná to psát,“ mávla Hanka rukou, „nic po nich nechci.“

„Jak myslíš,“ zatvářil se nesouhlasně, ale nahlas nic nenamítal. Možná i proto, že k nim přistoupila Azuela.

„Jdu se podívat na Lídu. Nechceš jít se mnou?“ usmála se bojovnice na Hanku.

„Ráda,“ přikývla a vyrazila Azuele v patách.

Laridon už je očekával. Hanka se podívala, že tu není i Lídina matka.

„Zhroutila se a není na tom o moc lépe než naše Lidka. Musí se léčit jinde, aby ji neměla pořád před očima,“ vysvětlil neochotně, proč se o vnučku stará sám. Mávl rukou, jako by chtěl zahnat všechny nepříznivé okolnosti, a pokynul jim, aby šly dál.

„Tak co, jak to probíhalo?“ zeptal se Azuely.

„Devadesátipětiprocentní úspěch,“ žena se zvědavě podívala, jak na to bude Bdělý reagovat.

„To není možné,“ zatvářil se nevěřičně.

„Zprávu určitě dostanete.“

„Byla vážně zraněná, přišla o vlasy a rada ochránců to přesto vyhodnotila jako úspěch?“ stále ještě nevěřil jejímu tvrzení.

„Je to tak. Je v podstatě zázrak, že vaše vnučka ještě žije. Už o svých zážitcích promluvila?“

„Ne. Je teď jako vyměněná. Dřív byla rázná, plná života, nápadů, energie. Teď jen sedí, kouká do prázdna, nebo lhotejně dělá to, co jí nařídíme. Je to jen stín mojí holčičky.“

V jeho hlase zazněla taková bolest, že se Hanka až zachvěla. I on byl stínem toho dřívějšího Laridona, kterému v očích jiskřil humor a hlas duněl sebejistotou a vlídností.

„Můžeme se za ní podívat?“

Vedl je do zahrady, kde v houpací židli podřimovala Lída.

„Je z tebe pěkná bledule,“ postavila se před ni Azuela se založenýma rukama, „měla bys začít trochu sportovat.“

„Ahoj,“ špitla Hanka a přitáhla si volnou židli blíž k Lídě.

„Ahoj,“ odpověděla jí bývalá spolužačka mdlým hlasem.

„Tak už se jim povedlo mě z Pasteku vyštvat,“ oznámila jí Hanka. Lída projevila vlažný zájem.

„Dojdu pro nějaké občerstvení,“ otočila se Azuela a vydala se do domu.

„Co je s Naomi, nevím, protože ani ona už se ve škole neobjevila,“ pokračovala Hanka ve zprávách o dění v Pasteku, než byla nucena odejít.

„Už se asi mezi Pojmenované nedostanu,“ posteskla si Lída tiše.

„Ty bys mezi ně fakticky chtěla patřit?“ nemohla Hanka uvěřit, že tohle děvče pořád ještě touží právě po tomhle.

„Víš, najednou nic nemám, nic nejsem, nic nechci,“ vzdychla rezignovaně.

„Jak to, že nic nemáš?“ zamračila se Hanka. „Vždyť máš všechno. Rodinu, domov, možnost rozhodnout se pro jakoukoliv školu, po které zatoužíš.“

„Kromě Pasteku,“ trpce se ušklíbla kamarádka.

„No a? Najdeš lepší.“

„Na žádnou jinou školu nechci.“

Hanka v její reakci zaznamenala aspoň stopu po bývalé umíněnosti. Tady ji chovali jako v bavlnce a to možná nebylo pro její duševní zdraví nejlepší prostředí. Možná stejně jako Avisir potřebovala podněty, které by ji vytočily a donutily vzít zase život do vlastních rukou.

„Jasně. Chceš tvrdnout tady v té umělé zahradě jako hloupá ošklivá holka bez budoucnosti.“

„Proč jsi na mě zlá?“

„Protože to potřebuješ.“

„To není pravda.“

„Taky jsi zlá.“

„Co to plácáš?“ skoro se rozčílila Lída.

„Vůbec tě nezajímá, jak se má P’ujibo.“

Lída skryla obličej do dlaní a rozbrečela se. Hanka zalitovala, že byla tak neomalená.

„Nebreč a přijed’ se k nám na něj podívat,“ trochu neohrabaně ji objala a Lída začala brečet ještě víc. Hanka s obavou sledovala, jak se k nim blíží Azuela s mísou ovoce.

„Jen ji nech vybrečet, potřebuje to,“ vlídně podotkla bojovnice, když viděla, jak je z toho Hanka nervózní.

„To mi děda nikdy nedovolí,“ vysoukala ze sebe Lída mezi vzlyky.

„Ale dovolí, když na tom budeš trvat.“

„Stejně to nemá cenu.“

„Ty jsi přece vždycky za svoje sny dokázala bojovat. To se mi na tobě líbilo. Pamatuješ na naše začátky s Lukerdekem? Zvládly jsme to. Nejsi přece žádná padavka.“ Hanka už nevěděla co přidat, aby Lídu vyburcovala z její letargie.

„Všechno je pryč.“

„A co tvoje sny?“

„Jsou k ničemu. Stejně se mi nikdy žádné nesplní.“

„To nemůžeš nikdy předem vědět.“ Hance v mysli probleskl nápad a hned začala pracovat na jeho realizaci. Rozhlédla se. Nikdo nikde nebyl, jen Azuela. Otočila se na ni. „Vezmu teď Lídu na chvíli pryč. Kdyby začal Laridon vyšilovat, tak si něco vymysli a ujisti ho, že se do půl hodiny vrátíme,“ požádala ji Hanka.

„Ale on setkání s jednorožcem výslovně zakázal,“ zamračila se bojovnice.

„Nevezmu ji k jednorožci,“ usmála se Hanka a popadla Lídu za ruku. Otevřela bránu a provlekla bývalou spolužačku do hor.

„Proč tu jsme?“ podivila se Lída. Pak se rozhlédla a popošla k jezeru.

„Je tu docela hezky.“

„Za chvíli přiletí návštěva, ale nemusíš se bát, je to přítel.“ Hanka sledovala oblohu a zkoušela hádat, odkud se Plam vynoří. Tentokrát otevřel bránu vysoko nad nimi a zvolna kroužil nad jezerem, až připlachtil přímo k nim.

„Černý drak,“ ožila při jeho spatření Lída, „není to náhodou ten Svát'ův?“

„Přesně tak,“ Hanka s napětím sledovala, jak se Lída probouzí k životu. „Jmenuje se Zuřivý plamen. Pojd', seznámím tě s ním.“

Lídě se najednou nedostávalo slov. Nábožně se dotkla Plamových šupin a rozechvěle ho pohladila po nozdrách.

„Radši jí vysvětlí, že nejsem žádný domácí mazlíček,“ zabručel nespokojeně drak směrem k Hance.

„Potřebuji, abys ji na chvíli vzal nahoru.“

„Mám ji povozit?“ odfrkl nesouhlasně.

„Jen trochu a ne vysoko. Trpí totiž závratí.“

Drak mávl prudce ocasem a Lída polekaně uskočila.

„Co to děláš?“ pokárala ho Hanka.

„Nelíbí se mi to.“

„Ale pro mě je to důležité. Prosím.“

„Tak jí pomoz nahoru a ať se pořádně drží.“

Hanka spolužačce ukázala, jak se usadit mezi křídly a kterých šupin se držet. Plam se rozběhl a vyhoupl se do vzduchu. Udělal to tak plynule, že Lída na jeho hřbetě ani nezakolísala. Zvolna obletěl jezero a zase přistál tam, odkud vzlétl. Hanka dívce pomohla dolů.

„Vidělas to? Já jsem letěla na drakovi,“ chrčila ze sebe vzrušeně. „To byla nádhera, že to ani nejde popsat. Takovou dobu jsem po tom toužila. Bylo to ještě mnohem hezčí, než jsem si představovala. Celá ta krajina pod námi. Kdybys to viděla, no prostě paráda.“

Vůbec nedbala na to, že má ruce celé poškrábané od šupin, jak se křečovitě držela.

„Díky, Plame, udělal jsi dobrý skutek,“ napůl omluvně poděkovala Hanka.

„Byl bych radši, kdyby o tom letu moc nevyprávěla,“ podotkl drak a zvedl se k odletu.

Hanka nechala Lídu vypovídat a mezi řečí jí přeléčila ruce, aby si její děda po návratu nevšiml něčeho nepatřičného.

„Tak vidíš. Jeden sen se ti splnil. Teď je na čase si vytyčit nějaký jiný a vykročit za ním.“

„Moc, moc, moc ti děkuju. Jak ti to oplatím?“

„Mám jen jediné přání. Abys vyřešila svůj vztah s jednorožcem.“

Lídina nadšená tvář při té zmínce prudce pohasla: „Nevím, jestli to dokážu.“

„Věřím, že ano.“

„Ale děda...“

„Hele, Lído, dědu do toho netahej. Je to jen mezi tebou a P'ujibem. Popřemýšlej o tom, a až se na to budeš cítit, tak mi pošli vzkaz do Kouzelných zahrad v Santareně. Budu čekat. Nenechám tě v tom samotnou, neboj se. Určitě to nějak vyřešíme.“

„Dobře. Pokusím se o to.“

„Výborně. A teď už se musíme vrátit.“ Hanka otevřela bránu a ucítila, že se spustil magický alarm. Vynořila se s Lídou přímo do náruče Laridonovi. Z jeho očí sršely blesky. Pocítila nutkání před jeho zlobou utéct. Ale slíbila Lídě, že ji podpoří. Tak zatnula zuby a připravila se na vynadání.

„To snad není pravda. Jak sis mohla dovolit odvést moji vnučku bez mého vědomí?! Co kdyby se jí něco stalo?“

„Nezlob se na ni, dědo, myslí to se mnou dobře,“ ozvala se Lída a Laridonův pohled zvládněl.

„Víš, právě mi splnila jeden můj sen. Tak jí nenadávej. Cítím se teď mnohem líp.“

„A co jste dělaly?“ nemohl se Laridon zbavit podezíravosti.

„Byla jsem se proletět na černém drakovi,“ prohlásila Lída skoro rozpustile.

„Nechytila jsi někde úpal?“

„Nic jiného ti neřeknu ani já ani Hanka.“

„No dobrá, tak si to svoje holčičí tajemství nechte,“ usmál se smířlivě na obě dívky. Zálibně spočinul zrakem na své vnučce, která se konečně přestala podobat porouchané loutce.

„Tak se tu mějte pěkně, já už musím běžet,“ urychleně se rozloučila Hanka, aby Bdělého nenapadlo vyslyšet i ji. Otevřela bránu přímo k jednorozcům a vstoupila na území stáda.

Je na čase, aby si tu pomalu začala odpracovávat svůj trest. Aspoň jeden den v týdnu by si na to měla udělat volno. Taky by se možná měla zeptat na sazeničku stromu, aby měl pastecký velikán na školním pozemku listnatého kamaráda.

Ve středu odpoledne se vypravila do Pasteku, aby navštívila Svát'u. V bytě bylo uklizeno a na stole místo knih trůnily sušenky, jednohubky a bramboráčky.

„Copak to tu na mě chystáš?“ zbystřila Hanka.

„Nic zvláštního, jen se tu zastaví jeden tvůj známý.“

„A kdo?“

K odpovědi se Svát'a nedostal, protože někdo právě zaklepal na dveře.

„Uvidíš.“

Běžel otevřít a pustil hosta dovnitř.

„Pane profesore?“

„Rohan, moje milá, teď už jenom Rohan.“

„Ráda vás vidím.“

Trpaslík odstrčil připravené křeslo a vybral si k sezení židli.

„Tak už jsem vymyslel, jak tě budu učit. Tady to nepůjde, ti z Kruhu by to vyčuchali a zas by kuli pikle proti profesorům. Štve je, že ani jeden z nás si s nimi nechce hrát na ty jejich pojmenované a nepojmenované.“

Svát'a odněkud vykouzlil tuplák s pivem a Rohan opatrně ochutnal. Pak teprve se zhluboka napil a spokojeně mlaskl: „Hm. Ujde.“

„Budeme se scházet u Zachariáše každou druhou středu. Ty zaplatíš jídlo a pití a já tě budu učit. Co ty na to?“

„To záleží na tom, kolik toho dokážete za jeden večer vypít... Ne, promiňte, to byl jen pokus o humor.“

„Kdybych vypil všechno, co snesu, byl bych nejdražší učitel široko daleko,“ zachechtal se host, „ale neboj se. Při učení budu potřebovat čistou hlavu, nebude to tak hrozné.“

„V tom případě to беру.“

„Domluveno,“ trpaslík ochutnal bramboráček a přitáhl si k sobě celou mísu.

„A co nového ve škole?“ zeptala se Hanka. „Nic špatného se nikomu nepříhodilo?“

„Zatím ne, ale mohlo by,“ pohlédl Rohan na Svát'u, „zvlášť těm, co se courají po sadu s dračím ovocem.“

„To už je přece dávno, ne?“

„Jo, poměrně dávno. Celý dva dny.“

„Svát'o!“ uhodila Hanka na kamaráda. „Tys tam zase byl?“

„Nic jsem neutrhl, neukradl, jen mě zajímalo, v jaké půdě rostou,“ bránil se kamarád. „Nechápu, jak se to mohl někdo dozvědět?“

„Hlídka tě viděla a informovala školu, že se nějaký student zatoulal do sadu. Máš jedinou kliku, že sis odtamtud neodnesl nic víc, než prach na botách. Artevar rozhodl, že

náhodnou zvědavost trestat nebude. Takže ve svém vlastním zájmu už tam nechod'. Příště by ti to neprošlo.“

„To jsou mi teda nápady!“ mračila se na kamaráda Hanka.

„Zrovna se o tom učíme ve škole.“

„Tak vidíš, proč jsi tam teda musel lézt?“

„Neříkají nám pravdu. Teorie ve škole se o dost liší od podmínek, ve kterých zdejší dračí stromy skutečně rostou. Prostě jsem si své podezření musel ověřit na vlastní oči.“

„No dobrá, ale už tam nechod'.“

„Nepůjdu. To, co jsem viděl, mi stačilo,“ pousmál se Svát'a.

„A co Naomi? Už chodí do školy?“ zajímalo Hanku.

„Myslíš tu Lídinu kamarádku, co už nedokáže lhát?“ zamručel Rohan.

„No ano. Ale jak víte o tom lhaní?“

„Přišla do kanceláře oznámit, že odchází na jinou školu. Vyřizoval to s ní Teuklin. Dost se bavil, když zjistil, co tu malou postihlo. Pak ji kvůli její bezpečnosti osobně a urychleně doprovodil pryč z Pasteku. Kdyby to, co vyprávěla, slyšeli lidi z Kruhu, nezůstala by naživu ani půl dne.“

„A co vyprávěla?“ zpozorněla Hanka.

„Nejsem ani blázen, ani dost opilej na to, abych ti to vykládal. Z Teuklina to taky vypadlo až při cestě domů, když se s bídou držel na nohou.“

„Takový matematický suchar a alkohol?“ podivila se Hanka.

„Jó, holka, tady pije každé. Žádnou jinou pořádnou zábavu pro chlapy v Pasteku nenajdeš.“

„A neleze to moc do peněz?“

„Mno, jednou měsíčně se to dá přežít.“

„To už by snad bylo lepší vyrazit do hospody někam mimo Pastek, ne?“ podotkl Svát'a.

„A hele, pan chytřej,“ ušklíbl se trpaslík. „Já mám po flámu nejradši svou postel a dodržuju jedno starý dobrý přísloví: když kořalka zavoněla, kouzla jenom blbec dělá.“

S Rohanem to byl nakonec docela příjemný večer.

V sobotu se u Vrona zase objevil Svát'a s Aničkou a s další zásobou hraček. To už je Terezka vítala s rozzářenýma očima. Po obědě kamarádku zatáhla ven.

„Neměli bychom je hlídat?“ začala po chvíli nervózně poposedávat Hanka.

Svát'a na okamžik zavřel oči a pak prohlásil: „Zatím je to dobrý. Stavějí spolu rybníčky. Akorát pak budou obě holky zralý na velkou koupel.“

„Sleduješ ji magicky?“

„No jasně. Ale jen v době, kdy ji mám na starost.“

„A jak to děláš?“

„Kouzlo rodinného zraku. Vidím a cítím to, co ona. Je to sice trochu náročný na magii, ale půl dne se to dá přežít. Jenom ode mě nesmí být moc daleko, to pak spotřeba magie narůstá nad únosnou míru.“

„A jak se to dělá?“

„Je to systém: tvoje krev – moje krev, tvoje oči - moje oči. Ale tobě to asi nebude fungovat, když nejsi s Terkou příbuzná.“

„Vronovi to přece funguje,“ namítla.

„Nefunguje, i když tomu tak občas říkám,“ zavrtěl muž nesouhlasně hlavou, „používám jiné sledovací kouzlo. Tereza na sobě nosí moji magickou značku, citlivou na leknutí, na emoce, na magii a na přiblížení neznámé osoby.“

„Hm, asi bych taky měla něco podobného vymyslet na dobu, kdy na ni dohlížím.“

„Právě dorazil Rafan,“ upozornil je Vron.

„Vážně?“ zaradovala se Hanka a spolu se Svát'ou vyběhla ze srubu, aby ho přivítala.

Hned v patách za nimi se od potoka přiřítily obě malé holky a hned se nadšeně vítaly s Plavíkem.

„Nějak moc rychle se domácky, že máme návštěvu,“ zamyšleně je pozorovala Hanka.

„Třeba nás taky hlídají,“ uculoval se Sváťa, „dost možná systém moje oči - tvoje oči funguje oboustranně.“

„Hm, nabývám dojmu, že Terka ani zdaleka není tak zaostalá, jak si o ní myslíme.“

„Jenom nemluví...“

„Přesně tak.“

„Bude potřebovat hodně lásky, aby se srovnala,“ tiše dodal Sváťa.

„A občas pár na zadek,“ ušklíbl se Rafan, „ale pěkně od srdce a láskyplně.“

„No, už jsem nad touhle možností taky docela vážně přemýšlela,“ zasmála se Hanka.

Zatímco si Rafan dopřával pozdní oběd, Vron se někam vytratil. Asi zase něco zařizuje, pomyslela si Hanka. Určitě není jednoduché dál pracovat na projektu pro nadané nemajetné děti, když se sám stará o dítě. Docela chápala, že využívá každé chvíle, kdy si odtud může odskočit.

Tentokrát se ale její odhad ukázal jako chybný. Když se jejich přítel vrátil zpátky, přivedl dalšího hosta. Branou spolu s ním vstoupila mezi ně Lída.

„Ahoj, kde se tu bereš? Děda už tě pouští samotnou mezi lidi?“ divila se Hanka.

„Děda musel narychlo někam odjet. Tak jsem si řekla, že se vypravím do Kouzelných zahrad a domluví si s tebou schůzku. Ale tady tvůj přítel tam zrovna byl a povídá, abych šla rovnou s ním, a tak jsem tady.“

Mezi stromy se pohnulo něco bílého. Na pěšině se objevil jednorozec. Pomalu kráčet k nim a Lída mu vyběhla vstříc. Cípy hedvábného šátku, který měla uvázaný na hlavě, za ní vlály jako slavnostní stuhy. Vypadala v něm mnohem dospěleji a Hanka si musela pořád připomínat, že je to vlastně ještě holka, co zatím ani neměla šanci dokončit školní rok.

Hleděla, jak se Lída objímá s P'ujibem a jak najednou i jednorozec působí veselejším a živějším dojmem. Ucítila, jak do její dlaně vklouzla dětská ručka. Překvapeně se podívala na Terezku, která se její ruky držela nezvykle pevně, jako by se bála, že se ztratí. Holčička fascinovaně zírala na to, jak Lída šeptá jednorozci krásná slůvka. Stažené Terezčino obočí a pevně sevřené rty ale prozrazovaly, že se jí ten pohled ani dost málo nezamlouvá. Ani Hanka neměla ze setkání těch dvou pocit, že je v dohlednu šance nějak přijatelně vyřešit jejich vzájemnou závislost. Nakonec děvče i jednorozec zvolna zamířili k lesu a po chvíli zmizeli mezi stromy.

„Dojemný příklad lásky,“ zamumlal s povzdechem Rafan, „všichni víme, že to skončí fiaskem, ale vymluvit se jim to nedá.“

Pak se otočil na Vrona: „Vážně neznáš nějaké šikovné kouzlo, po kterém by dostali rozum?“

„Lidi může přivést k rozumu akorát zkušenost. Kouzla jsou na to krátká,“ pokrčil rameny jejich přítel.

„A nebude jí její děda hledat?“ staral se Sváťa.

„U Zachariáše tvrdila, že se dnes musí vrátit domů za dvě hodiny. Takže se tu asi moc dlouho nezdrží.“

„A jak se dostane domů? Pokud vím, tak bránu neovládá.“

„To není problém, už jsem u nich byla,“ řekla Hanka, „sice tam člověk každým otevřením brány spustí poplach, ale Lída dokáže Laridona uklidnit jediným pohledem. To bude v pořádku.“

Rafanův tulík začal dorážet na Aničku a chtěl se honit. Holčičku nemusel vybízet dvakrát. Terezka sice byla zvědavá, o čem si dospělí povídají, ale pak neodolala a připojila se ke hře s tulíkem i ona.

„Ještě mám jednu věc, kterou musím vyřídit, ale do půl hodiny jsem zpět,“ znovu opustil Hanku a oba kluky Vron.

„No, taky to nemá jednoduchý,“ podotkl Rafan, když muž zmizel.

„No, to nemá,“ souhlasila Hanka, „sám se starat o malé dítě...“

„To nemyslím,“ zavrtěl kamarád hlavou, „víš, zaslechl jsem, že se proti jeho dobročinnosti začíná zvedat odpor některých ochránců.“

„Protestují proti tomu, že pomáhá chudým dětem?“ nemohla uvěřit Hanka.

„Pokud jsem to správně pochopil, tak pár nespokojenců tvrdí, že děti z problémových rodin mohou být časem nebezpečné.“

„Nesmysl! Každý se sedmým smyslem může být nebezpečný. A vzdělání je spíš ku prospěchu než ke škodě.“

„Mně nemusíš přesvědčovat,“ zasmál se Rafan Hančině vášnivé obhajobě, „já s tebou souhlasím. Jen říkám, co jsem slyšel.“

„Jo, táta už o tom taky doma mluvil,“ připustil neochotně Svát'a.

„A co na to říká?“

„Že by se měl Vron věnovat něčemu užitečnějšímu.“

„A to jako čemu?“ zamračila se Hanka.

„Třeba léčení nemocných, co sedmý smysl nemají.“

„On se taky bojí chudých dětí?!“

„Vron prý objevil několik velice silných talentů. Až vyrostou, budou opravdu mocní...“

Jejich další hovor přerušila Lída, která s brekem vyběhla z lesa.

Hanka se zvedla z trávy, kde seděla a vykročila jí vstříc.

„Copak se stalo?“

„Řekla jsi, abych vyřešila svůj vztah s P'ujibem. Já se fakt snažím, ale nejde to.“

„Ale no tak, Lidko, uklidni se,“ pohladila ji Hana po rameni. Dívka se jí ale vrhla do náruče a rozbředla se ještě víc.

„On mě nemá rád,“ vzlykala srdceryvně.

„Pššš,“ tišila ji Hanka a zamračila se přes její rameno na kluky, když viděla, jaké dělá Rafan posměšné obličej. Svát'a se k němu našťestí nepřidal. Přistoupil blíž a poklepal na paži plačící dívky.

„Co se stalo?“ Hanka ucítila, jak Svát'a ke své otázce přidal utišující kouzlo.

„Přemlouvala jsem ho, aby bydlel u nás, ale on nechce. Prý se mnou půjde jenom tehdy, když mu to nařídím. Ale já mu přece nechci nic nařizovat. Chci, aby byl šťastný i on.“

„On bude šťastný jen tehdy, když mu vrátíš svobodu,“ konečně i Rafana omrzelo pošklebování a vmísil se do hovoru.

Lída přestala vzlykat a podívala se překvapeně na mladíka, který k ní tak autoritativně promluvil.

„To je můj bratr Rafael,“ představil ho Lídě Svát'a.

„Ale já mu přece svobodu neberu,“ odpověděla a dívala se na Rafana tak, jako kdyby Hanka a Svát'a v její blízkosti úplně přestali existovat.

„Jste k sobě nějakým způsobem připoutaní. Měla bys to pouto zrušit.“

„Ale jak?“

„Prostě si přeji, aby mezi vámi dvěma žádné pouto nebylo.“

„Přeji si, aby mezi námi dvěma žádné pouto nebylo,“ poslušně odříkala Lída.

„Nebude to fungovat, pokud to nebudeš myslet vážně,“ vzdychl Rafan.

„Jestli po mně chceš, abych P'ujiba přestala mít ráda,“ zamračila se Lída, „tak ti dopředu říkám, že to nedokážu. Je tak sladký, tak nádherný, chci, aby u nás bydlel.“

Rafan znechuceně mávl rukou: „To je marný. Přesně, jak jsem čekal. Tyhle věci se prostě vysvětlit nedají.“

„Ale já přece chci pro jednorozce to nejlepší. Mám ho ráda. Nechci mu ubližovat. Je úžasný, nic tak čistého, tak hlubokého jsem zatím neprožila.“ Lída viditelně nechápala, proč na ni všichni hledí tak bezradně a smutně.

„Radši už tě vezmu zpátky k vám,“ pokynula jí Hanka, „některé věci se prostě nedají vyřešit jediným rozhovorem.“

Otevřela bránu a odvedla bývalou spolužačku bezpečně domů. S velkou úlevou ji přenechala v péči služebných.

„Příští neděli po obědě mám zase volné odpoledne,“ pošeptala Lída Hance těsně před tím, než vykouzlila bránu zpět k Vronovi, „zastav se tu pro mě.“

Hanka přikývla. Na jednu stranu chtěla téhle dospívající holce pomoci, ale na druhou stranu nebyla moc nadšená představou, že se bude každý týden muset znovu koukat na to, jak se utužuje její vztah s jednorozcem. Při pohledu na nešťastného P’ujiba a na to, jak ožívá jen v její přítomnosti, se Hance svíral žaludek strachem o osud čtyřnohého bratra. Děsila se chvíle, kdy skončí v Lídině zahradě jako její miláček a atrakce pro dívčiny návštěvníky.

„...jestli tohle nepochopí, tak je jednorozec v pasti a sám nemá šanci se z ní vyhrabat,“ zastihla Hanka po návratu Rafana a Svát’u uprostřed vážné diskuze.

„Lída není zlá, myslí to dobře. Časem to určitě pochopí,“ obhajoval jejich spolužačku Svát’a.

„Copak říkám, že je zlá?“ prohloubily se Rafanovy vrásky mezi obočím. „Jenže samotné dobré úmysly jsou... k ničemu,“ zvolil při pohledu na Hanku slušnou variantu výrazu, „dokud ona sama není připravená se postavit na vlastní nohy. Zatím je to pořád rozmazlená maminčina holčička. Očekává, že jí ostatní budou celej život umetat cestičky a ona sama se jen pohodlně poveze na vlně přívětivého osudu. Jenže takhle to nefunguje! Každý se dříve nebo později musí rozhodnout sám za sebe a vybrat si, co vlastně od života chce. Dokud to neudělá, bude pro ni P’ujibo něco jako krásná hračka a ty s tím nic nenaděláš.“

„Možná ne, možná jo,“ oponoval Svát’a, i když taky musel cítit, jak jsou Rafanova slova pravdivá, „musíme to prostě pořád zkoušet. Lída je hodná holka a jednou otevře oči a sama uvidí, co je pro jednorozce dobré a co ne.“

„Idealisto,“ smutně se ušklíbl Rafan, „než se toho dočkáš, tak zešedivíš.“

„Možná zešedivím, ale nevzdám to. P’ujibo je přítel. Nemám v úmyslu ho opustit.“

„A já snad jo? Akorát nevidím svět tak růžově jako ty.“

Hanka se na kluky beze slova dívala a uvědomila si, jaká ji v životě potkala klika, když ji s nimi osud svedl dohromady. Skutečné bratry by nemohla mít raději.

„A co ty se tady tváříš jako přežraná kočka s čumákem od smetany?“ pobaveně zaznamenal její pohled Rafan.

To Hanku probralo. „Kde je vlastně Tereška s Aničkou?“

„Pst, hrajou si na špióny a tajně s Plavíkem poslouchají, co si tu povídáme,“ tiše jí s úsměvem sdělil Svát’a.

„No nazdar, to se dozvědí věci,“ ušklíbla se Hanka, „radši půjdu uvařit něco k večeři.“

„To nemusíš,“ ozval se Vronův hlas. Jak se vynořil z brány, zaslechl její poslední slova a s úsměvem ukázal na zavazadlo ve své ruce. „Pozdravuje vás Zachariáš a vzkazuje, že vařit na dálku ho moc nebaví, že bychom raději měli chodit na jídlo k němu.“

„Třeba už by to Tereška zvládla,“ přikývla zamyšleně Hanka.

„Taky si myslím,“ souhlasil Vron, „možná už bychom to příští pátek mohli zkusit, co vy na to, mládeži?“

„Máme přijít taky?“ ujišťoval se Svát’a.

„Pokud s sebou přivedeš i sestru, tak to bude pro Terešku mnohem jednodušší.“

„Tak jo,“ nenechal se Svát’a dlouho přemlouvat. Večeře u Zachariáše bylo něco, co se prostě nedá odmítnout.

Druhý den ráno Hanku probudily vzlyky. Večer si s Vronem a kluky povídala dlouho do noci, takže tentokrát zaspala i pravidelnou ranní Terezčinu vycházku. Její návrat ji ale probudil. Proklouzla dveřmi dovnitř potichu jako obvykle, ale ramínka se jí třásla pláčem.

„Copak je?“

Holčička ale vklouzla do své postele a celá se schovala pod dekou. Hanka se zvedla a šla se posadit na její postel. Už už sahala po kouzlu dračí komunikace, ale v půli cesty se zarazila. Kdyby narušila její křehké soukromí, kdo ví, zda by nerozbila důvěru, kterou jí holčička projevovала. Raději to zkusí bez kouzel. Možná jen s troškou uklidňující magie.

„Copak se stalo? Jsi zraněná?“ zeptala se tiše a nahlédla pod deku.

Terezka se posadila a zavrtěla hlavou. Pak se tiše stočila Hance do náruče. Nechala se hladit po vlasech a nakonec zvedla své usazené oči.

Hanka opatrně začala sondovat, kvůli čemu přišla s pláčem.

„Něco tě bolí?“

Terezka vzdychla, ale pak zavrtěla hlavou.

„Jsi smutná?“

Přítakání.

„Kvůli jednorožci?“

Několikrát přikývla.

„Nechce s tebou kamarádit?“

Pokrčení ramen.

„Nebo snad dneska nepřišel?“

Dvojí přikývnutí doprovodily další slzy.

„On je taky moc a moc smutný,“ hledala Hanka slova, kterými by vysvětlila P’ujibovo chování, „možná jen nechtěl svůj smutek přenášet i na tebe. Nebo šel na dlouhou procházku a nestihl se do rána vrátit.“

No, tohle je hodně slabé vysvětlení, pokárala Hanka v duchu sama sebe. Kdyby její čtyřnohý bratr neovládal kouzlo brány, dalo by se to použít, ale Terezka není hloupá, aby se nechala ukonejšit takovým nesmyslem. Nicméně holčička se pomalu uklidňovala a nakonec zatáhla Hanku k sobě do postýlky, aby tam mohla ležet vedle ní.

„Třeba přijde zítra,“ zamumlala Hanka a zívla, „nebo pozítří...“ A obě ještě na chvíli usnuly.

Vron měl starosti. Svěřoval Hance Terezku každou volnou chvíli, kdy neměla školu.

„Co se děje? Něco vážného?“ zkusila se jednou zeptat.

„Ale ne, nic vážného,“ odbyl ji neurčitým mávnutím ruky, „jenom nějaké administrativní těžkosti kolem našeho projektu.“

„Předpokládám, že jde o projekt pro chudé nadané děti,“ nechtěla se Hanka nechat odbýt.

„No, pár lidí má nějaké námitky, ale nemyslím, že by to dokázali zastavit. Jenom každou chvíli vyžadují doklady o tom, jak si děti, které se dostaly do škol, vedou. Musím otravovat jejich učitele, aby psali na své žáky posudky. Stojí mě to spoustu času,“ dodal mrzutě.

Ve středu navečer ale nikam nemohl, protože měla Hanka vyučovací hodinu s Rohanem. Zachariáš jim vyčlenil jednu sklepní místnost. Hanka ani netušila, že zde podobné prostory vůbec existují. Kromě uskladněných soudků tu byla i stěna se spoustou držáků na zbraně.

„Páni,“ vydechla, když tu bohatě zaplněnou zeď spatřila. „A kde máš schované vojsko?“ mrkla lišácky na Zachariáše.

„Nikdy nevíš, kdy co budeš potřebovat,“ usklíbl se její trpasličí přítel, vzal palici a udeřil do helmice napůl zazděné vedle dveří. Kolem zavibrovala vlna magie.

„Co to bylo?“ nemohla Hanka honem určit, o co jde.

„Jenom taková izolační vrstva. Teď si tu můžete kouzlit, jak chcete, a nikdo vás nebude otravovat s kontrolama, ohledně množství použité magie.“

„Dost dobrý,“ pokýval uznale Rohan, „taky byste mohl od minuty učit.“

„Nemohl,“ ušklíbl se Zachariáš, „já bych svý žáky asi zabil dřív, než bych do nich natloukl vědomosti. Nemám na takovou práci trpělivost.“

Rohan Hanku zavedl ke stolu s různými noži.

„Dnes tě naučím, jak se dělá magické ostří. Pokud je to nůž na zeleninu, je to vcelku jednoduché. Bojový nůž ale musí mít nejen dobré ostří, ale i solidní pevnost. A to už taková legrace není. No a vrcholem magického umění jsou nože pro hledače drahých kamenů. Takové magické ostří, které čistě přeřízne achát nebo dokonce i diamant, je prostě k nezaplacení. Ale tím tě dnes trápit nebudu, nejdřív zkusíme támhleto kudlu na zeleninu. Tak dávej pozor...“

Rohanovo tvrzení, že to bude jednoduché, se nezakládalo na pravdě ani v nejmenším. Hanka se trápila skoro dvě hodiny, než byl její učitel spokojen.

„No, dáme si večeři a krátký oddech a pak ještě zkusíme bojový nůž.“

Hanka jen poslušně kývla, ale bylo jí jasné, že se dnešní lekce nejspíš protáhne do tmy. Rohan jako učitel své žáky nikdy nic neodpustil. A dneska v noci bude ráda, jestli jí zbyde magie aspoň na otevření brány domů. No, v nejhorsím přespí ve stromovém domečku.

Bylo to přesně takové, jak předpokládala – náročné. Náročné na magii, náročné na soustředění, náročné na přesnost a pečlivost.

Už skoro měla pocit, že se jí to daří, když se v její mysli cosi ozvalo. Bylo to vzdálené, ale naléhavé. Narušilo to její soustředění. Chtěla to ze své mysli vytěsnit, když si náhle uvědomila, že jde o Plama. Ale proč ho vnímá tak nezřetelně? Aha, izolované prostředí.

„No to snad ne! Co to děláš?! Vždyť jsi to úplně zkazila!“ rozčílil se Rohan a vytrhl jí bojovou zbraň z rukou.

„Omluvte mě,“ vyskočila, a aniž vnímala, co na ni křičí, vystřelila ze dveří sklepní místnosti. Okamžitě její mysl neobvyklou silou zaplavilo drakovo rozčilení. Mísily se v něm hlavně strach a zuřivost.

„Co se stalo, Plame?“ zeptala se a dál utíkala chodbou k východu ze sklepa. Jestli se má někam přemístit, bude to lepší ze zahrady.

„Sejdeme se u matčina hrobu. Potřebuji tvou znalost Pasteku. Musíme otevřít bránu do správného místa.“

Hanka konečně doběhla ke dveřím do zahrady a nadechla se chladnějšího nočního vzduchu. „Proč do Pasteku? Co se děje?“ Ani si v tom rozčilení neuvědomila, že nemluví jen v duchu, ale i nahlas. Plam se ale zrovna přemísťoval, takže jí neodpověděl. Ani ona se nezdržovala a otevřela bránu. Chladný horský vzduch se začal mísit s tím santarenským. Prošla branou a náhle ucítila, jak se jí kdosi vmísil do kouzla a bránu pozdržel otevřenou. S tímhle se zatím nikdy nesesetkala. Překvapilo ji, že je něco takového možné. Uhnula stranou, protože ta cizí síla převzala úplně nad branou kontrolu. Mohla sice zasáhnout a bránu násilně uzavřít, ale co kdyby tím někomu nenávratně ublížila.

Uviděla, jak noční oblohu překryl stín dračího těla.

Mezitím se z její brány vynořila silueta Rohana. Trpaslík stále ještě svíral bojový nůž s pokaženým magickým ostřím. Náhle z jeho druhé ruky vystřelil namodralý výboj směrem k drakovi. Hanka přiskočila a prudce do trpaslíka strčila.

„Nechte toho, sakra! Tohle je můj přítel!“

Výboj pohasl a drak přistál vedle nich.

„Tohle je Rohan, můj učitel,“ vzala Hanka představování dost zkrátka, „a tohle je Zuřivý plamen, jehož dračí cejch nosí můj kamarád Svát’a.“

„Slyšel jsem, že mluvíš o Pasteku, tak jsem vyrazil za tebou,“ vysvětlil Rohan napůl omluvně svůj vpád.

Hanka si ho nevšimla a přistoupila blíž k drakovi. Ani nemusela nic říkat.

„Sváťa je v nějakém maléru,“ promluvil drak s ohledem na trpaslíka nahlas, „použil bojová kouzla i dračí most na svou ochranu, a než jsem stihl zjistit, o co jde, ztratil jsem s ním kontakt.“

Hanka okamžitě sáhla po dračí komunikaci a pokusila se vyvolat obraz Svátovy zelené krystalické kapky. Jindy by obraz naskočil okamžitě, dnes se z mlhy představ vůbec nevyvořil.

„Nejde to, vid’?“ sledoval drak její počínání.

„A ty nevíš, co se mu stalo?“

„Je v magické izolaci, v bezvědomí, zraněný nebo...“ ani nemusel poslední možnost vyslovit. Hance se okamžitě sevřel žaludek strachem o kamaráda.

„Musíme za ním,“ vyhrkla.

„Jo, musíme za ním do školy.“

„Do školy? To asi ne! Touhle dobou už ve škole být nemůže.“

„Když kouzlil, tak tam byl,“ trval na svém drak.

„Jenže škola má magické bariéry, tam nemáme šanci se dostat. Jedině snad...“ Hanka se ohlédla po Rohanovi.

„Jsi si jist svým tvrzením, Zuřivý plameni?“ obrátil se trpaslík přímo na draka.

„Má můj cejch. Dokud je v bdělém stavu, mohu místo jeho pobytu určit s velkou přesností. A naposledy kouzlil právě ve škole.“

„Tak jo, bránu do školy otevřít mohu. Ale vezmu tam jenom Hanku, tebe ne,“ prohlásil Rohan tónem, který nepřipouštěl námitky, „vzít do školy cizího draka, to bych mohl hned zítra bejt nezaměstnaněj.“

Hanka vnímala, jak se drak nadechuje k protestu, ale tichou komunikací v mysli ho zarazila: „Nemáme čas na to, se hádat. Důvěřuj mi.“

Nahlas prohlásila: „Tak to se nedá nic dělat. Vemte tam prosím aspoň mě. Jestli Sváťa ještě žije... Měli bychom si pospíšet, Rohane.“

Jak se trpaslík tváří, nebylo ve tmě moc dobře vidět. Beze slova však otevřel bránu a prošel na školní dvůr pastecké školy. Hanka na jeho bránu použila stejnou fintu, jakou on použil před chvílí na tu její. Dokonce si dovolila bránu i o něco rozšířit, aby dokázal proklouznout i drak. Trochu se bála Rohanovy reakce, ale při vstupu do prostoru školy jí bylo okamžitě jasné, že bude mít profesor úplně jiné starosti. A oni taky!

Zadrápnutá a její plány

„Má paní, nač ještě čekáme? Máme přece vše, co je potřeba. Stačí Artevara vylákat někam mimo školu a...“

Apolena začínala být ze své dračice lehce nervózní. Zdálo se jí, že je až neobvykle opatrná. Tak trochu to chápala. V minulých letech se jim už dvakrát podařilo najít a získat domitoroskop. Jenže v obou případech je zavedl na falešnou stopu a skončilo to vyhoštěním z hnízda, kam přístroj ukazoval. Draci někdy uměli být pěkně nepříjemní.

Tentokrát ale byla dračí paní mimořádně dobře jištěná. Když se dívala skulinou ve skalách na členy Kruhu dračího oka, Apolenina relaxační magie jí umožňovala nahlédnout do mysli vybraných jedinců. Bylo to geniálně jednoduché a účinné. Ti hlupáci sami a úplně dobrovolně nabízeli informace, které paní potřebovala. Za pohled na skulinu ve skalách s živým dračím okem, by zfanatizovaní lidé dali první poslední. Nosili vzácné ingredience do magických lektvarů, ani za ně nebylo třeba platit. Úplně stačilo, když jim za to dračí paní dala jméno a když jim tím zaručila pravidelnou možnost docházet na relaxační skupinové seance. Hloupí lidé. Ale užiteční. Od městských úředníků se dozvěděla, že by měl být domitoroskop ve škole. To už trochu problém byl, protože se jim nepodařilo do Kruhu ulovit žádného z profesorů, jen některé žáky. Trvalo dost dlouho, než se našlo pár šikovných kluků, kteří byli schopni ukrytý přístroj najít. Nakonec to ale vyšlo. Houby pravdivého vidění byly ještě větší oříšek. Apolena naprosto nechápala, proč na nich dračice trvá. Dřív je přece nepotřebovala. Tentokrát ale byla ochotná čekat třeba několik let, jen aby je dostala. Dokonce si na jejich doručení počkala osobně a taky si je hned vzala k sobě. Ani ji nenapadlo se podělit, pomyslela si Apolena ukřivděně. I ji by lákalo ty houby osobně vyzkoušet. Ale dračí paní striktně odmítla je komukoliv poskytnout, prý jsou výhradně pro její osobní potřebu.

Rovněž Kvido měl v uplynulém období výhrady k chování jejich paní. Zazlíval jí, že se ho dostatečně nezastala proti té drzé studentce. Dokonce mu zakázala ji zabít. Musel vymýšlet nejrůznější okliky, aby ji vyštval z města. Ta protivná žába byla zatraceně odolná. Nakonec i sama paní uznala, že je její setrvání v Pasteku nežádoucí. Ta holka byla příliš magicky zdatná a prohnaná. A navíc kamarádila s objektem jejich zájmu, s Lídou Laridonovou. Málem z toho byl malér. Kvido vymyslel, jak tu holku úplně znemožnit falešným obviněním. Jenže profesori školy se s ní asi domluvili dřív a poradili jí, jak má vypovídat, aby nemohla být obviněna. Ale na druhou stranu to zase prospělo i jim, protože se kolem hub nekonalo žádné hloupé vyšetřování.

A teď má paní vše, co potřebuje. Dokonce si spolu s nimi zaletěla do jedné odlehlejší provincie vyzkoušet vzácný magický lektvar, který pro ni s Kvidem připravovali několik měsíců. Takové plýtvání! Kdyby jim trochu věřila, mohla ho mít víc pro chystanou akci. Takhle možná bude muset šetřit.

Za geniální tah Apolena považovala vyzkoušení domitoroskopu. Dračice vyhecovala jednoho sotva dospělého draka, aby přístroj otestoval. Dvě krátké aktivace stačily na to, aby si byla jistá, že se hledaný objekt nachází v prostoru školy. Ostatní draci okamžitě začali slídit, kdo vlastně přístroj použil. Dračice ale mezitím stihla mladého dračího dobrodruha uklidit z dosahu zdejšího hnízda, takže nakonec nebyl dopaden a vše se postupně uklidňovalo. Nyní byl ten nejvhodnější čas na zahájení akce. Apolena navrhovala propůjčit získané houby některému Pojmenovanému, aby pro ně zjistil, který z drago profesorů je hledaným jedincem. To ale dračice tvrdě odmítla. Znovu jim zdůraznila, že houby jsou výhradně pro její potřebu. Apolena nechápala, nač ještě její paní čeká. Emoce kolem zraněné studentky už odezněly, všude byl klid a nepochybně polevila i ostražitost školních zaměstnanců. Koho by taky bavilo pořád hlídat, když se nikde nic neděje, že?

„Říkáš vylákat Artevara? A co když to není on?“ konečně s ní její dračí paní začala komunikovat.

„Ve škole jsou všeho všudy jen tři dračí profesori, kteří tam i bydlí: Artevar, Geoharbes a Terignavan. Ten poslední je růžovej ňouma, který na závěr roku vozí na hřbetě nejlepšího studenta. Žádný normální drak nikdy na svůj hřbet člověka nevezme a už vůbec ne před tak početným obecnstvem. Takže on to určitě není. Geoharbes je odborník přes dračí ovoce a je tu už tak dlouho, že si nikdo ani neumí školu představit bez něj. Škola je pravděpodobně jeho celoživotní dílo. Věř mi, paní, on to taky není. Takže zbývá Artevar. Je sice zelený a my hledáme draka černého, to ale nic neznamená. Je natolik silný a magicky zdatný, že svůj zjev nejspíš dlouhodobě maskuje. Podle mě je Pánem draků on.“

„A co když není?“

„Věnuj mi jednu houbu pravdivého vidění, má paní, a já to zjistím během dvou dnů. To není problém.“

„Přece už jsem ti řekla několikrát, že jsou tyhle houby jenom pro mě.“

„Potom ale půjdeš do akce, aniž bys věděla, jestli zdejší škola není jen další falešná stopa. A přitom se tomu můžeme tak snadno a lehce vyhnout, ty houby...“

„Ne!“ zasyčela rozzlobeně dračice.

Apolena to nedokázala pochopit. Zatím vždycky Zadrápnutá jednala chytře a účelně. Je pravda, že dosud neměla štěstí a skutečného pána draků nenašla, ale není přece všem dnům konec. Nebude-li tady, mohou to časem zkusit zase někde jinde. Dívala se na svou dračí paní a přemítala, co se změnilo. Ona i její bratr Kvido věnovali celý svůj život do jejích služeb. Bylo to vzrušující a občas i zábavné. Zadrápnutá obvykle jejich nápady ochotně podporovala. Jako ten se založením Kruhu dračího oka. Apolena byla hrdá na to, jak snadno s bratrem ovládli Pastek. Všechno, co dračí paní požadovala, dokázali obstarat. Co se změnilo? Přestala jim snad důvěřovat?

„Do školy se podívám já sama. Zařídíš, abych se tam dostala v době, kdy už tam nebude žádný student.“

„Takže se musíme připravit na boj,“ zajiskřily Apoleně oči.

„A nemohla bys jen domluvit, dejme tomu, prohlídku školy?“

Paní nechce bojovat? Apolena na ni znepokojeně pohlédla. Tohle přece není normální.

„Nemohla. Do školy se draci mohou podívat jen zcela výjimečně. Jedině snad během závěrečné školní slavnosti, pokud k tomu dostanu povolení od Artevara.“

Dračice se zamyslela. Nepůjde to tedy tak snadno, jak doufala. No, slavnost se k tomu nehodí! Tam je příliš mnoho lidí i na její vkus. A déle čekat už nechtěla. A dost možná ani nemohla... Udělá to pro syna. Dá mu svůj poslední dárek.

Oč by bylo všechno jednodušší, kdyby se s ní Pertinah tenkrát hned po smrti té nešikovné studentky nepohádal. Řekl: Víím dobře, že to máš na svědomí ty, matko, a ten tvůj Kruh. Ale tohle bylo naposledy! Jestli se dozvím, že jsi ublížila dalšímu studentovi, postarám se, aby z Pasteku vyhnali nejen tebe, ale i všechny ty vaše přísluhovače z Kruhu.

Byl hodně naštvaný, když si něco takového dovolil říct do očí právě jí. Je skvělé, jak je silný, nekompromisní... Rozhodla se jeho přání respektovat. Dokonce ani nechtěla od svých sluhů, aby tu holku, co od jednorozců přinesla houby, zabili. Jen jí měli vymazat paměť. Kdyby se do toho nepřipletla ta její problematická kamarádka, která je magicky zdatnější než Kvido, neexistovali by proti ní žádní svědkové. Nechtěla Pertinaha rozčítit ještě víc, chtěla mu pomoci, chtěla mu dát dárek. Poslední dárek, než... No, co se dá dělat... Tuhle akci ale v každém případě dotáhne do konce. Měla by si ale pospíšet, než houby ztratí svou účinnost. A slavnost by stejně nebyla vhodnou kulisou. Apolena má pravdu. Nastal čas jednat a třeba i bojovat. Nastal čas se zase jednou pořádně pobavit a trochu pánům profesorům pocuchat tu jejich mírumilovnou fasádu. Třeba bude mít štěstí a opravdu tentokrát najde toho, koho už tak

dlouho marně hledá. A jestli tu bude, stane se její syn Pánem pokladů. Ta představa ji povzbudila víc než kouzelný lektvar. Pohlédla na znepokojenou Apolenu.

„No, když to nepůjde po dobrém, musíme se do školy dostat po zlém,“ poodhalila Zadrápnutá své hrozivé dračí zuby, ale na dobrosrdečný úsměv to vsutku nevypadalo. „Kdy mě tam můžeš dostat?“

„Pokusím se co nejdřív,“ rozzářila se Apolena. Už zase před ní stála dračí paní, na jakou byla zvyklá. Mocná, hrdá a dychtivá po všem, co zavánělo akcí a rizikem.

Boj na školním dvoře

„Ne, opravdu si ji domů odnést nemůžeš!“ zastavil Herbichlos Svátů ve chvíli, kdy se mladík pokoušel propašovat ven knihu z malé studovny v oddělení dračích rostlin.

„Ale tady mám na čtení hrozně málo času,“ neochotně Svátů vrátil ohmataný rukopis knihovníkovi.

„Tak se tu zastav ve středu, to sem má večer přijít jedna objednaná návštěva a možná se zdrží až do noci. Budu tu muset tvrdnout s ní, takže si tu klidně i ty můžeš někde v koutku číst.“

Svátů knihovníkovu nabídku s povděkem využil. Naklusal hned po vyučování a těšil se, co všechno tu dnes stihne bez vyrušování prostudovat.

Ne že by byl zvědavý na to, kdo do knihovny přišel, ale když se hlasy Herbichla a jeho návštěvy ozvaly nedaleko něj, nedalo mu to a nakoukl nenápadně do vedlejšího oddělení. Že by se návštěva zajímala o podobnou problematiku jako on?

Starší žena prohlížela názvy knih v polici a nespokojeně vrtěla hlavou: „Je tu všechno možné, ale nikde nic o škůdcích.“

„Netušil jsem, že mohou škůdci napadat i stromy s dračím ovocem,“ mumlal Herbichlos a sehnul se ke spodní řadě knih, jestli tam přece jen něco nenajde.

Vtom se kolem ženy nepatrně zavlnil vzduch a Svátů zahlédl, jak se knihovník sesunul k zemi. Polekal se. Co teď? Nikdo jiný už v knihovně nebyl.

Žena se sklonila nad Herbichlem a otočila ho na záda. Pohyb ruky naznačoval, že použila další kouzlo.

„Tak, milej zlatej, až se probudíš, tak si budeš pamatovat kulový,“ její chraplavý hlas Svátů donutil couvnout dál mezi regály. Přesto ho pronesená věta částečně uklidnila. O život zřejmě knihovníkovi nepůjde. Žena rázným krokem zamířila směrem k východu. Má se vydat za ní, nebo zkontrolovat, jak je na tom knihovník? Nakonec se Svátů rozhodl pro druhou variantu.

Sklonil se nad svým přítelem a pustil se do toho, co uměl nejlépe, do léčení. Mysl omráčeného muže byla kouzlem uvedena do bezvědomí a v prostoru paměti jiskřila jakási podivná nerovnováha. Svátůvi chvíli trvalo, než ji dokázal neutralizovat, teprve potom Herbichla probudil.

„Co je, co se děje?“ chytil se knihovník dlaní za čelo. „Příšerně mě bolí hlava.“

„Ta žena vám něco prováděla s pamětí, ale snad jsem to srovnal,“ odpověděl Svátů.

„Co to plácáš? Jaká žena?“

„To nevím. Neznám ji. Něco jste jí tady ukazoval a ona vás kouzlem uspala.“

„Cítím se jako po opici. Nic si nepamatuju. Proč je tu okolo tak ticho?“

„Je noc.“

„Noc? Co bychom v noci my dva dělali v knihovně?“

„Čekal jste nějakou návštěvu, tak jste mi dovolil, abych si tu zatím četl,“ dál trpělivě vysvětloval Svátů.

Herbichlovi trvalo dobrých pět minut, než vůbec dokázal vstát a přemýšlet.

„Musím zjistit, co ukradla a kam zmizela,“ zamířil trochu nejistým krokem k východu.

„Sakra,“ řekl vzápětí, „nemůžu kouzlit. Ta moje hlava! Asi mi exploduje.“

„Mohl bych tu vaši bolest trochu zmírnit, ale to by znamenalo, že vás to zároveň částečně utlumí,“ nabídl pomoc Svátů. Knihovník ale opatrně zavrtěl hlavou.

„Pojďme ven. Zajdu za Terignavanem, aby se po ní podíval on.“

Právě se blížili k východu z budovy, když se jim zachvěla podlaha pod nohama a uši zalehly z podivného hučivého tónu.

„Do školy pronikl nějaký vetřelec. Rychle!“ našel najednou knihovník dost sil na to, aby zbytek chodby přeběhl a prudce rozrazil dveře.

Sváťa chtěl vyběhnout na dvůr za ním, ale to, co uviděl, ho přimělo zase rychle zacouvat zpět do chodby. Na dvoře stál v měsíčním světle veliký drak, kterého neznal, a bojová kouzla nekontrolovaně vybuchovala mezi ním a profesorem Artevarem.

S největší opatrností znovu vyhlédl z otevřených dveří. Venku bojovali nejen draci, ale i lidé. Musel se hodně namáhat, aby rozeznal, kdo je kdo. Na plac se přičítal další drago profesor, který neučil ani jeho ani Hanku. Už to skoro vypadalo, že tito dva dračí profesori s nezvanými vetřelci zatočí, když jim náhle u čumáků téměř ve stejný okamžik vybuchlo cosi modrého a zahalilo jejich hlavy do tmavé mlhy. Artevar i Geoharbes však jen ukročili stranou a pokračovali v boji. Sice je to trochu zpomalilo, ale dál kouzlili a chrlili oheň směrem k vetřelcům. Asi po minutě ale zavravorali a oba se svalili bezvládně na zem. Sváťa uviděl Herbichla, jak se pokouší zneškodnit kouzlem muže v blízkosti nepřátelského draka. Buď ale jeho magie nebyla dostatečně silná, nebo byl muž chráněn lépe, než knihovník čekal. Kouzlo se nepříteli téměř nedotklo, zato on schytl zásah od ženy, která ho předtím v knihovně uspala. Skácel se vedle draků. Vzápětí se na zem sesunuli i další dva lidé, co bránili školu.

Sváťa byl zmatený. Naprosto nechápal, proč se tu válčí. Co mohou chtít tihle cizinci zrovna ve škole? Je tu snad nějaký poklad, o který stojí za to bojovat? Měl by se asi přidat na stranu profesorů, ale co zmůže sám proti drakovi a dvěma zdatným a zkušeným kouzelníkům? Zvlášť když neuspěli ani Artevar i Geoharbes. Čím by tak nejlépe mohl pomoci?

„Okamžitě opusťte školní pozemky!“ zvučně se rozlehl nocí autoritativní dračí hlas, přicházející ze strany, kam Sváťa nedohlédl.

Zelený dračí vetřelec zdvihl hlavu a zasyčel na ženu: „Tak přece jen je tady. To je on! Dvojitou dávku, Apoleno!!!“

Konečně Sváťa uviděl, kdo z draků ještě brání školu. Terignavan se neobyčejně hbitě uhnul kouzlu, kterým ho chtěl zasáhnout muž, a ožehl dračího nepřítel bílým plamenem. Všichni se teď soustředili na něj, což konečně Sváťovi umožnilo aktivně se zapojit. Přeběhl k omráčeným drakům, aby se podíval, zda je v jeho silách něco pro ně udělat. Bohužel nebylo. Hned při prvním pokusu ucítil, jak se ochromující účinek jakéhosi podivného lektvaru, který draci vdechli, přenáší i na něj. Okamžitě se odtáhl kousek dál a potrásl hlavou, aby se vzpamatoval. Vtom zahlédl, jak se kolem Terignavanova čumáku rozprsklo cosi modrého. To musí být ono, co omráčilo drago profesory. Bez ohledu na vlastní bezpečnost vyslal rozptylové kouzlo, aby to růžový drak nevdechl celé. Tím ovšem odhalil svou přítomnost vetřelcům. Cizí drak, přesněji řečeno dračice uhnula před Terignavanovým fyzickým útokem. Žena po jejím boku vyslala k nozdrám růžového draka další várku lektvaru. Tu už Sváťa rozptýlit nedokázal, protože se musel bránit útoku mohutného muže, jehož tělo se v záblescích kouzel lesklo bojovým olejem. Muž se ho chystal ochromit. Sváťa se rychle ukryl za nehybným tělem Artevara. Pak se vztyčil a chtěl na bojovníka vyslat speciální kouzlo. Ten však taky změnil pozici a nebyl v dohledu. Kouzlo už se nedalo vzít zpět, tak ho Sváťa nasměroval na dračici. Nedoufal, že by na ni mohlo účinkovat, ale snad ji aspoň na pár vteřin rozptýlí. Zase o kousek popoběhl a konečně uviděl svého protivníka, jak se snaží mu nadběhnout. Na nic nečekal a zkusil ho magicky znehybnit a hned potom omráčit. Ale na tuhle útočnou magii už neměl dost energie. I obranné kouzlo dračího mostu, které právě používal, rychle sláblo s počtem zneškodněných zásahů. Bylo nutné proplížit se kolem dračího těla a schovat se o kousek dál. Při tom spatřil, jak nepřátelská dračice zakořenila do země. No ne! Ono to na ni tedy fungovalo! Vzápětí ho nečekaně zasáhl prudký výboj. Kdyby úder částečně nesklouzl po obranném štítu dračího mostu, byl by na místě mrtvý. Už ani neviděl, jak i Terignavan postupně ztrácí kontrolu nad svým tělem. Trojice vetřelců dokázala celkem snadno porazit sedm obránců školy, z toho tři draky.

„Tak se nám to povedlo,“ usmál se naolejovaný muž na Apolenu. Ta neodpověděla a stále se pozorně rozhlížela kolem sebe. Dobře věděla, že kdykoliv se může objevit některý z dalších profesorů. Nervózně se ohlédla na starou zelenou dračici, která vypadala poněkud unaveně.

„Možná by bylo dobré pokračovat v akci,“ připomněla Apolena Zadrápnuté.

„Vždyť už na tom pracuju,“ zavrčela nerudně dračice.

Po chvíli se nad nimi otevřela brána a na měsícem osvětleném školním dvoře klouzavým letem přistál další zelený drak.

„Matko? Proč jsi mě zavolala právě sem?“ osopil se nazlobeně na Zadrápnutou Pertinah. „A co to tu vyvádíš?“

„Neboj se, respektuji tvé přání. Nikdo tu nezemřel.“ Stará dračice popošla blíž ke svému synovi a podala mu houbu.

„Co s tím?“

„Prach z houby si vetři do očí.“

Pertinah ji poslechl. Jakmile se ale zahleděl na Zadrápnutou, o krok ucouvl.

„Matko?“ dokonce i dračí hlas může někdy zavibrovat překvapením a zděšením.

„Na mě se nekoukej!“ zasyčela dračice nerudně a mávla tlapou směrem k omráčenému Terignavanovi. „On by tě měl zajímat!!!“

„Proboha,“ poklesla Pertinahovi čelist, „zlaté šupiny! Ale to je přece Pán draků.“

„Je tvůj!!!“

Zelený drak chvíli nevěřicně zíral.

„Co se mu stalo? To je tvoje práce, matko?“

„Ano, to je moje práce,“ přitakala dračice hrdě.

Vtom se poblíž otevřela brána a na dvůr vkročil další pastecký profesor. Za ním nějaká holka a za ní... Zadrápnutá zamrkala, jestli ji neklame zrak, ale houby určitě ještě neztratily svou účinnost. Za ní se branou protáhl černý drak. Taková hloupá komplikace! A zrovna teď!!!

„Postarejte se o ně,“ zasyčela na Apolenu a jejího bratra.

Žena po boku dračice sáhla po magii a poslala trpaslíkovi bojový pozdrav v podobě ochromujícího blesku.

„Moc rádi,“ odpověděl Zadrápnuté Kvido, když mezi přicházejícími poznal Hanku. Neváhal ani vteřinu a dívce v ústrety letěla celá série útočných kouzel.

Zadrápnutá jedním okem sledovala činnost svých služebníků a druhým stále ještě hrdě zírala na svého překvapeného syna. Bylo potřeba, aby se Pertinah vzchopil a dokončil, co je třeba.

„Jak se ti líbí dárek, který jsem ti přichystala?“ znovu ji zaplavila hrdost a radost, že to dokázala. Dokázala najít a sama, jenom se svými služebníky, přemoci pána draků. Nyní bude Pánem pokladů její syn...

Z Pertinahova hrdla se vydralo chrčivé citoslovce, jako by ani nenalézal slov.

„Tak na co čekáš, synu?“ zvýšila hlas. „Zabij ho! Habeturdeur je tvůj! Ukonči jeho život a staň se Pánem pokladů!!! Získej jeho talismany a cennosti! Staň se tím největším a nejmocnějším z našeho rodu! Máš před sebou tu nejkrásnější budoucnost, která existuje. Budeš mít vše, po čem draci touží. Všechno je jen tvoje! Tak už ho, u všech krvavých drápů, zabij!!!“

„Ne! To ne!“ zařval rozhořčeně Plam a vrhl se mezi Pertinaha, který udělal dva kroky kupředu, a mezi znehybněného Terignavana. Přitom ještě dokázal uhnout kouzlu zpomalení a odpinknout ocasem od svého čumáku jakousi divnou modrou kouli pryč dřív, než se stihla rozprsknout do tisíce kapek. Vychrlil na Pertinaha záplavu ohně a přinutil ho couvnout dál od omráčeného růžového draka.

Zadrápnutá mávla prackou a v ní se jí objevily tři plody z dračích stromů.

Plam si toho nevšiml, zato Pertinah ano.

„Ne, matko, to ne!“ zařval zoufale.

„Ale jo,“ schlamstla plody stará dračice a vycenila svůj děsivý chrup v podivném šklebu.

Mezitím Rohan máchl rukou a všechna jemu určená kouzla po něm a kamenech, které měl všude na oblečení i kožených ozdobách, jen neškodně sklouzla. Apolena zkoušela všechno možné, ale trpaslíkovy ochranné kameny nepřekonala. Znovu se zavlnil vzduch a dorazil profesor Teuklin. Sotva se za ním brána zavřela, zmizel jim z očí. Neviditelnost ovládal skvěle. Jenomže Zadrápnutá jen natočila hlavu a proud ohně, posílený dračím ovocem, směřoval do místa, kde nikdo nebyl. Zdánlivě nebyl. Vzápětí uviděli Teuklina, jak na sobě hasí doutnající oblečení. Opět zmizel a opět ho Zadrápnutá vyhmátla. Houby pravdivého vidění si dokázaly poradit i s neviditelností nejvyšší úrovně. Teuklinova taktika se tentokrát moc neosvědčila.

Hanka ale neměla čas sledovat dění kolem sebe. Obranné kouzlo dračího mostu ji sice uchránilo před Kvidovou útočnou magií, ale tentokrát mu šťastné karty hrály do rukou víc než jí. Byl na rozdíl od ní vyzbrojen speciálními amulety, bojový olej mu poskytoval ochranu nejen při boji zblízka, ale částečně po něm sklouzávala i nepřesně vyslaná zaklínadla. Hanka se navíc magicky dost vyčerpala na vyučovací hodině a při násilném rozšíření cizí brány. Takže se nyní spíš jen bránila. Zároveň se usilovně rozhlížela a pátrala po Svát'ovi. Mezi těly ležících draků ho zatím hledala marně. Doufala, že není pod některým z nich. Moc nechybělo a mohla kvůli tomu dopadnout špatně. Nechala se Kvidem nachytat zezadu. Její nohy se proměnily v těžké neuzvednutelné sloupy, a jak to nečekala, přepadla na břicho na zem. Sice pád vykryla rukama, ale neměla šanci se ohlédnout, co se děje za ní. Naštěstí byl Rohan poblíž a všiml si, že má dívka potíže. Kvido se právě rozmachoval nožem, aby Hanku bez slitování bodl do zad. To ale její profesor nemohl dopustit. Dynamickou otočkou v jakési netradiční piruetě prolétl trpaslík kolem Kvida. I kdyby to někdo viděl zblízka, možná by si při té rychlosti ani pořádně nevšiml, co se stalo. Faktem zůstává, že Kvidova ruka s nožem nedokončila svůj pohyb a nečekaně zvadla. Vzápětí se těžce sesunulo k zemi i jeho tělo. Trpaslíkův nůž prosekl Kvidův krk a poslal mohutného muže do zapomnění.

To by měl Avisir radost, kdyby mě viděl takhle na kolenou, pomyslela si Hanka, když zlomila kouzlo těžkých nohou a zvolna se neohrabaně zdvihala ze země. Dokonce ani netušila, že jí Rohan právě zachránil život.

„No, to je dost, že si na mě taky někdo vzpomněl,“ zaskřehotal nad ní známý ptačí hlas. Spiripyr se jako modrý šíp mihl nad bojištěm.

Dusot dračích tlap přinutil dívku se otočit.

„Tys mi zabil služebníka!!!“ zuřivější dračí hlas snad ještě Hanka nikdy v životě neslyšela. Hned nato uviděla hlavu staré zelené dračice. Zadrápnutá se sípavě nadechovala. Hanka se odkulila stranou a s hrůzou staženým žaludkem sledovala, jak mohutná záplava ohně míří přímo na trpaslíka. Teď se teprve ukáže, pomyslela si zoufale, jak mocné ochrany se ukrývají v jeho kamenech. Ona už v sobě neměla energii ani na uhašení svíčky.

Cosí vlétlo přímo do dračího plamene. Avisir! Kolem něho najednou vzplálo něco jako malé slunce. Oslněná Hanka zavřela oči a pak je jen nepatrně pootevřela, aby mohla šterbinkami mezi víčky sledovat fascinující podívanou. Spiripyr se koupal v dračím ohni. On se nejen koupal, vypadalo to, že k sobě dračí oheň přitahuje jako magnet. K trpaslíkovi doputoval už jen nedomrlý ohnivý jazyk, s nímž si profesor bez problémů poradil. Znovu se zachvěla země pod dračími kroky. Hlava zelené dračice zmizela. Hanka opatrně vykoukla zpoza těla jednoho ležícího draka, aby se ujistila, že dračice nečekaně nezaútočí z jiné strany. Cosí zadunělo.

Najednou se ozval zoufalý pláč. Hanka pořád ještě nic neviděla. Kolem se rozhostilo až strašidelné ticho. Jen hlasité vzlyky se trhaně nesly do noci.

Už to nevydržela a zamířila doprostřed dvora, odkud se to ozývalo. Rohan ji ale zadržel a šel první. V ruce držel připravenou zbraň, na které Hanka pokázala magické ostří. Uviděla Plama.

I on ji zahlédl.

„Už je po všem,“ sdělil jí v mysli pomocí dračí komunikace, „boj skončil. Taky jsem našel Svát'u.“

Rozběhla se k němu. Pak se zarazila, když spatřila zelenou dračici. Jako by to ani nebyla ona. Najednou vypadala mnohem menší a jak tak ležela na zemi, vzbuzovala spíš lítost než hrůzu. Apolena držela na klíně její hlavu a vzlykala tak zoufale, že to Hance rvalo srdce.

„Ona umírá,“ vysvětlil jí Plam opět jen v duchu, aniž promluvil, „byla už hodně stará a vážně nemocná. Až doteď udržovala svůj vzhled pomocí magie, ale zdá se, že jí došly síly. Tím, že použila několik kusů dračího ovoce najednou, vlastně spáchala sebevraždu.“

Hanka od té podívané nemohla odtrhnout oči. Pertinah vypadal smutně. Došoural se k umírající dračici a dotkl se čumákem jejího krku.

„Nemusela jsi odcházet, matko. Bylo to zbytečné. Kdybychom si předtím promluvili...“

„Co jsem udělala špatně?“ vydechla Zadrápnutá s námahou.

„Nezeptala ses,“ tiše odpověděl Pertinah. „Kdybys to udělala, vysvětlil bych ti, že pánem draků být nechci. Líbí se mi tady. Lázně i pěstování dračího ovoce patří do mého života víc, než touha po moci a po pokladech. Nechci rozhodovat, které dračí hnízdo je a které není v právu. Nechci se prát s každým sebevědomým mladým drakem. Nechci se neustále ohlížet, jestli mě neohrožuje další kandidát na Pána pokladů. Jsem spokojen tady v Pasteku. Byl jsem rád, že jsi tu se mnou.“

„Ach synu...“

„Promiň, matko.“

Tělo staré zelené dračice se zachvělo a znehybnělo. Apolenin nářek nabral na intenzitě.

„Nebreč, můžeš zůstat u mě, když budeš chtít,“ tiše jí nabídl Pertinah.

Hanka se odvrátila, aby zkontrolovala, jak je na tom Svát'a. Žil, ale víc toho nezjistila. Bude muset chvíli počkat, až se jí doplní aspoň část magické energie.

Terignavan se jako první z omráčených draků pohnul a nakonec zvedl hlavu.

Plam i Hanka o kus couvli, aby se mu nepřípletli pod tlapy, až se postaví.

Dívce něco jí v té tmě prasklo pod nohou. Sehnula se a zvedla rozšlápnutou houbu. Neodolala a přejela si prachem z jejího vnitřku oči. Najednou viděla i ve tmě mnohem lépe... najednou uviděla ve tmě... zlatého draka!

Šokovaně sledovala, jak se zvedá ze země. Byl nádherný. Na rameni jeho křídla seděl Avisir. I on byl úžasný. Modré odlesky v jeho peří se mísily se zlatým leskem šupin Pána pokladů. Habeturdeur si protáhl krk a začal se rozhlížet.

Hanka si stoupla na špičky a přejela prachem z houby i Plamovo oko, když k ní částečně sklonil svou hlavu. Nyní tu podívanou vnímali společně.

Habeturdeur udělal pár kroků. Nejdřív se dotkl hlavou svých dvou bezvládných dračích kolegů ze školy. Oba se hned poté začali hýbat a probírat k životu.

Pak se sklonil nad bezvládnými lidmi. Herbichlos a dva další muži se posadili a i oni se začali zmateně vracet do života.

Dále Habeturdeur přistoupil k Plamovi a dotkl se mladíka, kterého drak držel. Svát'a se překvapeně rozhlédl. Když uviděl růžového profesora a Hanku, šťastně se usmál a opřel se spokojeně o Plama. Hanka měla pocit, že se jí ze žaludku odkulil metrakový šutr. Plam jejího kamaráda opatrně postavil na zem. Hanka ho podepřela, když zavrával.

„Promiň, nějak se mi podlamují nohy,“ položil jí Svát'a ruku kolem ramen a nechal ji tam.

Tentokrát Hanka nic nenamítala. Nemohla totiž odtrhnout oči od zlatého draka. Pertinah ho mohl zabít, ale neudělal to. Nyní před Pánem pokladů uctivě sklonil hlavu: „Odpustíš moji matce? Prosím!“

Hodně se to podobalo omluvě. Habeturdeur se zamyslel. Nebo možná zkoumal stav mysli nezvaného návštěvníka.

„Opravdu nechceš být Pánem pokladů?“ zeptal se zeleného draka.

„Ani dost málo.“

„Škoda. Právě tobě bych svou funkci přenechal ze srdce rád. Jsi chytrý, moudrý a dostatečně silný na to, aby tě někdo přebral. Kdyby sis to rozmyslel, můžeme se domluvit.“

„To myslíš vážně, Habeturdeure?“

„Smrtelně vážně.“

„Je mi velkou ctí, ale dovol mi odmítnout.“

„Jistě. Čekal jsem to. Ti moudří se do podobných funkcí nehrnou,“ vzdychl zlatý drak, „moje nabídka ale platí pořád. Kdybys měl někdy zájem, rád půjdu na odpočinek. Teď si ale vezmi Apolenu a vymaž jí paměť na dnešní noc. Tělo tvé matky a Kvida přemístím, kam si řekneš. Taky se vůbec nebudu zlobit, když Kruh dračího oka ztratí pro lidi na přitažlivosti a tak nějak postupně zanikne sám od sebe. Spoléhám na tvou chytrost a inteligenci, jak vysvětlíš ostatním smrt Zadrápnuté a jejího služebníka. Já se zase postarám o to, aby všichni, kdo se dnešního konfliktu zúčastnili, neprozradili nikomu ani slovo o tom, co se tu přihodilo.“

„Říká se, že jsi moudrý, Habeturdeure. Rád jsem si to ověřil osobně,“ zazněl v Pertinahově hlase obdiv a úcta, „zařídím vše podle tvé rady.“

Nejdřív se otevřela brána a zmizela mrtvá těla Zadrápnuté a Kvida. Hned za nimi branou proskočil Pertinah se zhroucenou Apolenou.

Terignavan se nyní otočil k nim. Plam se před Pánem pokladů maličko příkrčil. Svát'a pustil Hanku a překvapeně povytáhl obočí, když si všiml, jak se jeho kamarádka přimkla k Plamovi, co to šlo nejbliž. Zatímco on hleděl na růžového draka, kterého sice ostatní oslovovali jako pána draků, ale hrůzu v něm nevzbuzoval, dívka profesora viděla jako vznešeného zlatého Pána pokladů. Sice Habeturdeurovi, vlastně Terignavanovi pomohli, ale tento majestátní drak asi nebude ten vlídný růžový učitel, jakého znali. Za dobrosrdečnou maskou se určitě ukrývá někdo jiný, mocný a prohnáný. Někdo, kdo určitě nebude chtít kamarádit s nedospělým drakem a studenty. Navíc to byl původně černý drak, to znamená hrdý tvor, který pojmy jako vlídnost a vděčnost řadí do kategorie slabostí.

„Pomáhali jste mi. Díky. Budu si to pamatovat,“ promluvil na ně vlídněji, než dívka čekala. Přesto mimoděk hmátla po amuletu. Už tam ale neměla ten, který by ji dokázal v mžiku přemístit do Kouzelných zahrad, jen svůj starý památečný s Vronovou pamětí. Nervózně ho sevřela. Kdysi si slíbila, že ho příležitostně prostuduje, ale moc jí to nešlo. Nikdy z něj nevydolovala jedinou Vronovu vzpomínku. Teď si přála, aby ten kámen uměl spíš něco, co by je ochránilo před Pánem pokladů. Ale možná má zbytečné obavy, Apolenu přece taky nezabil, i když snadno mohl a nikdo by mu to nezazlíval...

„Mrzí mě to, ale nemohu si dovolit, abyste si to pamatovali i vy.“

S Hankou se zatočil svět.

„Postarám se o ně,“ zaslechla ještě jakoby zdálky Rohanův hlas a vše kolem se zahalilo podivnou mlhou, neprůhlednou a hustou jako sirup.

Tu noc si chci pamatovat!

Najednou stála v Kouzelných zahradách a cítila se mizerně. Bolela ji hlava a mozek odmítal spolupracovat. Něco nebylo v pořádku.

Rozhlédla se. Byla noc a nad záhony v zahradě poletovaly světlušky. Vedle ní stál profesor Rohan a taky tu byl Plam a Svát'a. Kde se tu vzali?

„Už je ti dobře?“ zeptal se ustaraně trpaslík.

„Nějak jsme to dnes večer s těmi kouzly přehnali,“ pokračoval s povzdechem, „musel jsem dojít tady pro Svát'u a toho tvého draka, aby ti v případě, že se z té mdloby neprobereš, pomohli. Musel jsem je dost drsně probudit. Doufám, že jsem jim při tom neublížil.“

„Jsi v pořádku?“ zeptal se Hanky starostlivě Plam.

„Snad jo,“ uvědomila si, jak je skoro na dně s magií. Pohlédla na Svát'u, který si masíroval čelo, jako by ho taky bolela hlava. Poslední, co si pamatovala, byla chvíle, kdy začala pracovat na magickém ostří zbraně, kterou Rohan držel v ruce. Že by ji to tak rozhodilo? Několikrát se zhluboka nadechla. Od domu sem přicházel Zachariáš s Vronem. Co tu dělá Vron? Proč nehlídá Terezku? Nebo se jí skutečně přihodilo něco vážného a zavolali sem proto všechny, kdo byli v dosahu? Nebyla zvyklá na to, aby ji paměť tak zrazovala.

Náhle si uvědomila další nesrovnalost. Na zbrani v Rohanově ruce byly stopy krve. A na jeho oblečení také! A měl částečně ohořelý rukáv!

Rychle pohlédla na své oblečení. Bylo uválené a triko dokonce natržené. Na koleni měla dlouhý šrám. Kde k němu přišla? Na krku se jí zhoupal kámen s Vronovou pamětí. Asi bych si měla zkrátit tu šňůrku, pomyslela si zmateně a sáhla po něm, aby ho zastrčila za triko.

V tom okamžiku proletěla jejím mozkiem smršť a během jediného záblesku vyčistila všechny cestičky v její paměti. Jako by se jí rázem rozsvítilo! Už věděla naprosto přesně, co se během dnešní noci událo. Kámen jí vrátil její vlastní vzpomínky. Tak takhle to funguje, zaradovala se nad tím objevem.

Předstírala, že si kontroluje šrám na koleni a nenápadně vtáhla do dračí komunikace Plama a Svát'u. Znovu sevřela kámen paměti a promítla své vzpomínky do jejich myslí. Ucítila, jak se částečně pročistila i jejich paměť.

„No tohle!“ pronesl Svát'a nahlas a podíval se na draka. Plam se zakabonil.

„Dračí vděčnost je nekonečná,“ zavrčel sarkasticky.

Hanka znovu pohlédla na Rohana. Vymazali paměť i jemu? Bylo to pravděpodobné.

„Co je s vámi? Kde jste byli? A jak to proboha vypadáte?“ pohlédl na ně Vron podezřívavě.

„A kdo teď hlídá Terezku?“ odpověděla mu Hanka otázkou.

„Ta zatím spí a za tu chvíli, co u ní nejsem, tak se snad nic nestane,“ nepřestával se mračit.

Když nedostal odpověď od nich, obrátil se na Rohana: „Co se stalo? Proč se dnes Hanka nevrátila domů?“

Zachariáš zatím nepromluvil, ale i on se díval na profesora dost nevlídně a stejně jako Vron čekal na jeho odpověď.

„Chtěl jsem toho na dnešní hodině stihnout co nejvíc. Omlouvám se. Asi jsem toho požadoval po Hance víc, než bylo zdrávo.“

„Copak se ani vy, pane profesore, nepamatujete na školní dvůr v Pasteku?“ zeptal se naivně Svát'a.

V Rohanových očích se překvapeně záblesklo: „A co bych si měl podle tebe pamatovat?“

Svát'a se zarazil a nerozhodně se podíval na Hanku a na Plama.

„Třeba na to, kdo je ve skutečnosti Terignavan,“ postavila se Hanka mezi Rohana a Svát'u. Pozorně sledovala profesorovu reakci. Nepůsobil zmateně, spíš překvapeně a polekaně. Dospěla k názoru, že Rohanovi paměť nevy mazali. Spíš ho jen pověřili tím, aby je dostal domů a naservíroval jim nějakou pochybnou historku o dnešní noci.

Vtom profesor sáhl po magii a lítostivě se podíval do jejích očí. Chtěla se bránit, ale neměla čím. To, co se událo, pak bylo dílem okamžiku. Vron ji odstrčil a zaštitil, Zachariáš přiskočil a ubalil Rohanovi takovou ránu pěstí, až trpaslík upustil zbraň a odlétl metr dozadu. Tam ho k zemi přišpendlila Plamova tlapa.

„Tohle naší Hance dělat nebudeš,“ zavrčel Zachariáš výhruzně a zdvihl z trávy dlouhý nůž. Významně si ho prohlédl a naklonil se nad dračí tlapu, která dusila profesora.

„Počkej, Zachu,“ odstrčila ho trochu Hanka. „A ty mu aspoň dovol dýchat,“ mávla na Plama.

„Je opravdu tak nutné, abychom na tu noc zapomněli?“ zeptala se ležícího Rohana. V ruce pevně svírala kámen paměti a čekala, co odpoví profesor.

Trochu sípal, jak ho Plamova černá tlapa stále ještě držela přes hrudník: „Kdyby se všem nepodařilo vymazat paměť, musel by Terignavan odejít ze školy a hledat si útočiště někde jinde. Uvědom si, že ani on to nemá snadné. Nepřeje si, aby někdo cizí znal místo jeho pobytu. Když se mi nepodaří vymazat vaši paměť, budu mu to muset říct a on odejde. Bylo by ho škoda. Má rád děti a v naší škole se mu líbí. A my ho taky máme rádi.“

„A když slíbíme, že zachováme jeho tajemství?“ navrhla Hanka.

„To nebude stačit. Pokud mu nebudu moci zaručit, že je jeho tajemství vymazáno, sebere se a odejde.“

„To je ale zapeklitá situace,“ vzdychla, „vlastně ho docela chápu. A nechci být příčinou toho, aby musel odejít z Pasteku. Souhlasím s tím, abyste nám znovu vymazal paměť, Rohane. Ale nejdřív očistěte ten nůž a dejte do pořádku naše šaty.“

„A ty ho pusť,“ nařídila Plamovi.

„Opravdu mu to máme dovolit?“ zadíval se Hance do očí Zachariáš a stále si pohrával se zbraní.

„Ano,“ přikývla.

Pak nenápadně ukázala Vronovi kámen ve své dlani, aby předem umlčela jeho případné námitky. Viděla, jak se jejímu příteli rozšířily oči překvapením a poznáním. Po tváři mu přeběhl potlačovaný úsměv.

„Nelíbí se mi to,“ pronesl nahlas, když nahradil pobavený výraz nespokojeným zamračením, „ale jestli si to Hanka sama přeje, nic nenamítám.“

Zachariáš se na něj otočil a zdálo se, že nevěří vlastním uším. Tak rychlý Vronův souhlas nečekal. Nakonec ale vrátil zbraň Rohanovi a jen bezmocně pokrčil rameny.

„Víte co? Dělejte si tu, co chcete. Ale beze mě!“ zavrčel směrem k Rohanovi, otočil se k nim zády a rázným krokem zamířil k budově. Ještě zaslechli, jak mumlá: „Koukat se na to je prostě nad moje síly.“

„Promiň,“ vzdychl Rohan. Hanka uvolnila z dlaně amulet a podmračeně sledovala, jak na ni profesor sesílá kouzlo zapomnění. Opět se s ní zhoupal svět. Trochu se to podobalo tomu, když se člověk probudí z mimořádně živého snu, který vzápětí zapomene. Ucítila prudkou bolest hlavy a nemohla přimět svůj mozek, aby začal náležitě spolupracovat. Svát'a opodál seděl v trávě s hlavou v dlaních a nad ním se skláněl Plam. Drak vypadal zmateně.

„Co se to tu děje?“ pohlédla Hanka překvapeně na Vrona a profesora. Znovu si vyslechla Rohanovu omluvu za to, že přecenil její síly a že ve zmatku zavolal všechny Hančiny přátele, když se bál o její zdraví. Tentokrát jeho historku přijala, i když se jí na tom něco nezdálo. Rohan ale vypadal vcelku klidně a spokojeně. Po chvíli se rozloučil a zmizel branou do Pasteku.

„Jsem s magií skoro na dně, nemohl bys mi udělat něco s tou příšernou migrénou?“ obrátila se na Vrona. Naprosto nechápala, proč se její přítel usmívá. Přistoupil k ní a paměťový kámen, který se jí volně houpal na řemínku, jí vtiskl do dlaně. Podruhé té noci zažila očistný průvan ve své mysli. Hlava ji sice bolet nepřestala, ale teď už se to dalo vydržet. Podobně jako poprvé vtáhla pomocí dračí komunikace do svých vzpomínek i Plama se Svát'ou.

„Tohle by se drakovi rozhodně nemělo dělat,“ vrčel podrážděně Plam, „ani takovému dobrákovi, jako jsem já.“

„Potřetí už bych to asi nepřežil,“ unaveně konstatoval Svát'a, „mám z toho takový divně rozmazaný pocit. Některé vzpomínky jsou kdesi daleko v šeru, jiné jsou z doby, kdy jsem byl v bezvědomí a některé zase vidím jakoby dvojmo.“

„To nic, to se srovná,“ uklidňoval ho Vron, „to je tím, že to nejsou všechno tvoje vzpomínky, ale částečně Hančiny. Však on už si to tvůj mozek přebere. Jakmile se uvolní zablokovaná paměť, je jen otázkou času, kdy si vybavíš celou událost ze své vlastní perspektivy. Netrap se tím a dopřej hlavě trochu času na regeneraci.“

„Jo, bylo by škoda zapomenout, co jsme během dnešní noci prožili,“ podívala se Hanka na Plama.

„To ano,“ přikývl černý drak, „ale asi bychom měli Terignavanovo tajemství respektovat a nemluvit o něm.“

„Já o tom rozhodně nikomu vykládat nehodlám,“ souhlasila.

„A co Rafan? Nesmím to říct ani jemu?“ zarazil se Svát'a.

„Ber to tak, že je teď Raf ochráncem. I on bude muset o některých záležitostech, se kterými se setká, mlčet. I před námi. My mu necháme ta jeho tajemství a on nám zase ta naše. To přece na vztahu k němu nic nemění. Pořád to bude náš starší brácha.“

„Nikdy jsem před ním žádné tajemství neměl...“

„Vítej na prahu dospělosti,“ usklíbala se přátelsky Hanka.

„Tak jo,“ zajiskřilo se Svát'ovi šibalsky v očích, „a můžu ti dát pusu?“

„Hele, tak moc dospělej zase nejsi,“ odbyla ho s úsměvem.

Černý drak mezi ně strčil svou tlamu: „Nevím, jak vy, ale já se potřebuji trochu prospat. Tak mě laskavě omluvte.“

Jakmile Plam zmizel v bráně, Vron se jich zeptal: „A kde hodláte dospat tuhle noc vy dva?“

„No přece tady,“ odpověděli dvojhlasně a kývli směrem ke stromovému domku v zahradách.

„Tak se dobře vyspěte, já musím za Terezkou,“ mávl jim na rozloučenou a zmizel taky.

„Ráno už snad na bránu do Pasteku budu mít magie dostatek,“ zívla Hanka a zamířila do neošetřované části zahrady.

Vtom se ze tmy před nimi vynořil jednorozec.

„R'íhane,“ překvapeně se zarazila Hanka, „ani jsem nezaznamenala, že jsi přišel.“

„Jsem tady už skoro stejně dlouho jako vy a vůbec se mi nelíbí, jak sis zahrávala s paměťovými kouzly. Mohla jsi poškodit mozek nejen sobě, ale i svým přátelům,“ pokáral ji.

„Neudělala jsem to schválně.“

„Podruhé už ano,“ nesouhlasně odfrkl její čtyřnohý otec.

„Chtěla jsem si tuhle noc pamatovat,“ ohradila se dotčeně.

„Dovol mi, abych přeléčil tebe i tvého kamaráda,“ požádal jednorozec.

„Tak jo, stejně mě trochu bolí hlava,“ vděčně souhlasila dívka.

„Určitě ne tolik jako mě,“ čekal Svát'a, až dojde řada i na něj.

Hanka ucítila jednorozcovu vlídnou magii a všechna ta bolavá tíha z jejího těla postupně mizela. Pocítila příval magie. Najednou se začala doplňovat plynule a mnohem rychleji.

„Páni, to je úleva,“ vzdychl i Svát'a, když R'ihan skončil s léčením.

„Jestli tě zajímají paměťová kouzla, najdi si co nejdřív nějakého dobrého učitele,“ doporučil jednorozec Hance ještě, než odešel.

Náhle na ně padla taková únava, že měli co dělat, aby se vyškrábali do stromového domku a zalezli do svých postelí. Naštěstí se jim vůbec nic nezdálo.

Druhý den je vzbudilo rachocení v troubě.

„No ne, to vypadá jako Zachariášův budíček,“ protíral si oči Svát'a a začal z trouby vytahovat snídani, která by uživila celou jejich třídu.

„Jakpak se asi vyspal Teuklin?“ probudila se i Hanka v lepší náladě, než se dalo po těch několika málo hodinách spánku čekat. Po rychlé sprše už byla ochotná o nočních událostech i žertovat. „V noci byl v poněkud ohořelém stavu.“

„Terignavan ho vyléčil stejně jako nás,“ mumlal Svát'a s plnou pusou. „Určitě dorazí na hodinu včas jako vždycky.“

„Dokážeš u Herbichla předstírat, že si nic nepamatuješ?“ Hanka se trochu obávala Svát'ovy schopnosti něco předstírat.

„Náhodou... Mojí nejlepší obranou je útok. Budu se ptát a ptát a ptát, až ho bude brnět hlava.“

„Jen aby,“ zapochybovala, „možná jsem ti měla vzpomínky vrátit raději až o prázdninách.“

„Opovaž se na mě zase zkoušet paměťová kouzla,“ zašermoval Hance před očima vidličkou. Na malou chvíli měla pocit, že se oba vrátili do dětských let. Snídají ve stromovém domečku a řeč je o prázdninách...

Jakmile otevřela Svát'ovi cestu do Pasteku, zastavila se u Zachariáše. Pověděla mu o boji na školním dvoře, jen místo skutečného důvodu uvedla jako motiv pomstu Zadrápnuté vůči Terignavanovi.

„No a takhle přibližně to bylo. Víc prozradit nemohu.“

„To je mi taky jasný, že v tom bylo ještě něco. Kvůli tomuhle by ti paměť mazat nemuseli. Rohan si rozhodně za rámeček nedá, jak tady s vámi zacházel. Příští vyučovací středu s ním hodím řeč!“

Když slova „hodím řeč“ použije člověk, znamená to rozhovor, Hanka si ale vůbec nebyla jistá, co to znamená, když je použije trpaslík. V každém případě to znělo dost výhruzně.

Protože dnes žádnou vyučovací hodinu v Santareně neměla, pospíchala za Terezkou a Vronem.

Holčička byla pořád smutná. P'ujibo se s ní ráno přestal scházet. Několikrát ji Hanka přistihla uprostřed hry, jak svésila ruce do klína a zadívala se do prázdna. Nebo se zarazila uprostřed dovádění a chtěla se zničehonic pomazlit nebo si došla pro panenku, aby ji k sobě přitiskla. Když potom u potoka našla v písku jednorozcovy stopy, rozplakala se nad nimi.

Hanka si ji vzala na klín a přemýšlela, jak ji utěšit.

„Neplač, on tě má rád. Možná právě proto za tebou nechodí.“

Terezka na Hanku upřela usazené oči s otázkou.

„Nebo se možná po zkušenosti s Lídou bojí přátelství s lidmi. Víš, ona ho taky má ráda, ale nepřímou tím zavinila, že se teď P'ujibo nemůže vrátit domů k mámě a tátovi. Vzniklo mezi nimi takové zvláštní magické pouto. Oni dva ho přetřhnout nechtějí a nikdo jiný to bez jejich souhlasu udělat nemůže. A dokud to pouto trvá, nemůže P'ujibo domů do rodného lesa. Je kvůli tomu hodně nešťastný. Ale má Lídu rád, takže s tím nic neudělá. A asi taky nechce, aby něco podobného vzniklo i mezi ním a tebou. Proto se ti vyhýbá. Nechce, abys byla nešťastná jako on a Lída.“

Terezka se zamračila.

„Já vím, Lída se ti asi moc nelíbí...“ Terezka souhlasně zatřepala hlavou.

„Ale P'ujibo ji má rád a je k ní svým způsobem připoutaný. S tím nic nenaděláš.“

Holčička sklopila oči a znovu se přitiskla k Hance. Po chvilce se ale vyhrabala z jejího klína a šla zase stavět rybníčky z písku a bláta.

Navečer se Hanka vypravila za Svát'ou, protože byla zvědavá, co se říká v Pasteku a ve škole.

„Nó, ve škole se nestalo nic zvláštního,“ mrkl na ni kamarád, když se ho na to zeptala, „ale v dračích lázních prý se jedna stará dračice přežrala nějakýho ovoce, či co. Nakonec na to umřela, ale v agónii ještě stihla zabít jednoho svého služebníka. Jo, a nějakou starou ženskou, co s ním byla příbuzná, zase připravila o rozum. Nebo o paměť? Asi jsem ty klepy neposlouchal moc pozorně.“

„A co Teuklin?“

„Rozdával pokuty jako vždycky.“

„A Herbichlos?“

„S tím jsem ještě nemluvil, ale pozval jsem ho dnes na večeři.“

„A co Avisir?“

„Nevím. Dojdi si dolů pro něj.“

„To nemusím. Stačí ho požádat,“ zasmála se Hanka a pozvala spiripyra nahoru.

Objevil se na opěradle své oblíbené židle a vypadal úžasně. Hanka na něm mohla oči nechat. Nádherné lesklé peří v modrých, duhově měňavých odstínech, nebezpečně vypadající rudý zobák, jiskra v oku. Nemělo to chybu.

„Docela mu to sluší, co?“ pozoroval Avisira Svát'a.

Hanka přikývla a rozhodla se něco vyzkoušet.

„Můžeš mi Avisire říct, co se stalo během dnešní noci?“ zeptala se ho.

Pták si urovnal peříčko na křídle a zaskřehotal: „Kromě toho, že jednomu mému příteli zachraňoval život nedospělej černej drak a tobě zase ten skrček Rohan, se nedělo vlastně nic důležitýho. Dal jsem si jednu báječnou ohnivou koupel a trochu si protáhl brčka.“

„Rohan že mi zachránil život? Ani jsem si nevšimla? Pověz mi o tom podrobněji.“

„A nemám ti to radši ukázat?“

„Nó, jestli můžeš, tak ukaž.“

„Stačí požádat...“

V místnosti se objevila mlžná koule a v jejím středu malý obraz ze školního dvora. To, co bylo uvnitř koule, bylo zaostřené a dobře viditelné. Hance chvilku trvalo, než poznala sama sebe, jak se ukrývá před magickými útoky Kvida. Teprve z téhle perspektivy uviděla, jak ji nepozorovaně obešel a dostal se jí do zad. To jsem ale byla hloupá, že jsem s tím nepočítala, pokárala v duchu sama sebe a sledovala, jak po jeho kouzlu padá k zemi. Fascinovaně zírala na nůž, který se vznášel nad jejími zády, i trpaslíka, jak v poslední chvíli Kvida zabíjí.

Ona i Svát'a byli tak soustředění na obraz v mlžné kouli, že si ani nevšimli, kdy dovnitř vstoupil Herbichlos. Možná i on viděl, co jim spiripyr ukazuje, protože jeho hlas zazněl dost našťvaně.

„Avisire! Přece jsem tě žádal... ty víš, o co!“

„Ona taky požádala.“

Obraz i koule se rozplynuly.

„Ale to přece...“

„Taky má brko přátelství.“

„Cože? A od kdy?“

„Dlouho.“

„Proč jsi mi nic neřekl?“

„Neptal ses.“

„Takže to neví ani...?“

„Ne, Habeturdeur se taky neptal.“

„Ty jeden pitomej zobáku, vypelichanej hlupáku! Všechno jsi pokazil!“
„Nejsem vypelichanej,“ zasyčel na něj pták, „a vy jste toho pokazili víc.“
„Co tím myslíš?“ nacvičeným pohybem uhasil knihovník ohnivou spiripyrovu slinu na svém rukávu a posadil se ke stolu.
„Habeturdeur udělal chybu.“
„Jakou?“
„Vzal paměť přátelům.“
„To tedy ne! Jen těm, kdo by ho mohli ohrozit. A ty jsi hloupá slepice, když to nerespektuješ.“
„Já nemusím, to jen ty se svým cejchem vždycky tancuješ, jak píská.“
„Dobře víš, že jsme přátelé a cejch mám jen kvůli tomu, abych cítil, když se mu něco stane.“

„...a papouškoval to, co říká.“
Další ohnivou slinu, co dopadla na stůl, uhasila Hanka. Svát' a se tiše zvedl a šel připravovat večeři. Možná má pravdu, pomyslela si při pohledu na něj. Jídlo by mohlo zklidnit emoce.

„Drž zobák!“
„A to nebyla jediná chyba!“
„Co ještě?“
„Ani jste mě nezavolali, když vás přepadli.“
„Bylo to rychlé a čekali jsme, že to zvládneme.“
„Čekali, čekali, všechno jste pos...“
„Avisire!“
„...postavili na hlavu. Zavolat mě musela ona.“
„Dobrá, dobrá. Uznávám, že ti Rohan vděčí za život. Vždyť už to ocenil i Terignavan. Co bys chtěl víc?“

„Respektuj přátele přátel.“
„Kdybys dneska držel ten svůj nevymáchaný zobák na uzdě, mohli ode mě a Terignavana dostat dárek, a aniž co tušili, jít dál. Teď budu muset napravit, co jsi pokazil.“
„Jen přes mou mrrrtvolu!“ zaujal spiripyr bojový postoj.
„Když jinak nedáš,“ napůl se zdvihl ze židle knihovník.
V ten okamžik před něj Svát' a položil talíř se svíčkovou a Hanka vstoupila mezi Herbichla a načepýřeného Avisira, aby hned vedle talíře postavila misku s brusinkami.
„Jestli jsem to správně pochopila, jste další z těch, kdo mají v úmyslu nám vymazat paměť,“ podívala se knihovníkovi přímo do očí, „co si takhle nejdřív na toto téma nezávazně popovídat u večeře? Vždyť už je to jedno, jestli budete mazat časový úsek o půl hodiny kratší nebo delší, ne?“

Herbichlos se podíval na ni, pak na svíčkovou a posadil se. Svát' a zatím naservíroval jídlo i pro ně a Avisirovi přinesl misku se zvláštními oříšky, které Hanka naznala. Pták do nich ale nadšeně ponořil zobák. Možná se Svát' a přece jen ve zdejší škole něco naučil o dračích mazlíčcích a o specialitách na dračích stolech.

Chvíli bylo ticho, do kterého cinkaly jen jejich přístroje a občas lupla slupka oříšku.
„Terignavan oceňuje, že jste se postavili na jeho stranu a pomáhali mu,“ odložil Herbichlos po chvíli na okamžik přístroj, aby mohl sáhnout do kapsy. Přisunul ke každému z nich malou krabičku a znovu se pustil do jídla.

„Naše pomoc mu stejně k ničemu nebyla,“ pokrčila rameny dívka, „Pertinah ho vůbec zabít nechtěl. Vlastně to bylo mnoho povyku pro nic.“

„Pamatuješ si i tohle?“
„V mém životě je pár chvil, na které bych docela ráda zapomněla, ale včerejší noc mezi ně nepatří,“ podívala se na muže téměř vyčítavě.

„Moc mi to neusnadňuješ.“
 „Neohrožujeme vašeho dračího přítele o nic víc než třeba Rohan.“
 „Trpaslíci dovedou mlčet.“
 „To my také,“ otevřela mu částečně svou mysl, aby se přesvědčil, že to myslí vážně.
 „To, že máte u sebe Avisirovo pero přátelství, je velice zajímavé. Uznávám, že se vám podařilo ho vyléčit, ale stejně nechápu, proč uzavřel takové těsné přátelství právě s vámi. Spiripyrové většinou uznávají jako sobě rovné jen draky.“
 „Jestli to nebude tím,“ zamumlal Svát'a s plnou pusou, „že tady Hanka je taky napůl drak.“
 „Co tím chceš říct?“
 Herbichlos se na vteřinu zarazil a najednou měla Hanka pocit, že se na ně dívá jinýma očima.
 „Terignavan je tu s vámi?“ zeptala se přímo.
 „Ano. Vadí ti to?“
 „Vůbec ne, ale možná bych taky mohla přizvat svého přítele do diskuze,“ odpověděla a zároveň oslovila v duchu Plama a pozvala ho do svého komunikačního krystalu.
 „Spíš bych očekával, že draka pozve on, má jeho cejch,“ kývl knihovník bradou směrem ke Svát'ovi.
 „Pro mě je to jednodušší, mám v dračí komunikaci docela slušnou praxi.“
 „Zdá se, že je v tobě opravdu něco dračího.“
 „Já a Zuřivý plamen jsme dohromady jeden člověk a jeden drak. Naše mysl je ale do určité míry vzájemně promíchaná.“
 „Možná by bylo lepší vrátit každému to, co je jeho.“
 „Ano. Plamova matka se o to snažila. Ale nepovedlo se to.“
 „Asi by to chtělo kouzelníka specialistu.“
 „Hor by to býval dokázal, ale my dva jsme si přáli zachovat to, co máme, a nic na tom neměnit. Respektoval naše přání.“
 „Znáte Hora?“
 „Ano, je to Plamův strýc.“
 „Dokážete zachovat mlčení i před ním?“
 „Pokud z nás tu informaci nebude chtít dostat násilím, tak ano.“
 „Dobrá odpověď. Terignavan souhlasí.“
 „S čím souhlasí?“
 „Abyste si pamatovali tuhle noc. Vkládá ve vás velkou důvěru. Snažte se ji, i ve svém vlastním zájmu, nezklamat.“
 „Páprda dostal rozum,“ podotkl pták, který právě sezobl poslední zlomek oříšku.
 „Avisire!“
 „Vždyť je to pravda. Hraje si na růžového páprdu a na pořádný boj aby jeden čekal řadu let. Takovou ohnivou koupel, jako včera, bych potřeboval každý týden.“
 „Tak, na to zapomeň!“
 „Protivnej mír!“ brblal ještě pták a Herbichlovy oči se vrátily k normálu.
 Svát'a sáhl po krabičce na stole a otevřel ji. Uvnitř bylo několik malých šedých krystalů. Hanka dostala totéž.
 „Co to je?“ zdvihla oči.
 „Zeptej se Rohana,“ usmál se knihovník.
 Teď, když opadlo všechno napětí mezi nimi, mohli si konečně začít v klidu povídat. Dlouho to ale nevydrželi. První začala zívát Hanka a hned po ní Svát'a. Herbichlos to vzal jako pokyn k odchodu a odnesl s sebou i Avisira.
 „Musím se trochu vyspat aspoň dneska,“ zdvihla se od stolu také Hanka, „kdo ví, na jak dlouho se protáhne ta zítřejší večere u Zachariáše.“

„Vyzvedni mě hned po vyučování,“ požádal ji ve dveřích Svát’a, „budu muset ještě domů pro Aničku.“

„Jasně,“ kývla Hanka a spěchala domů.

Jestli měli obavy, že bude Tereza při večeři v neznámém prostředí nesvá, tak na svůj strach hned v první minutě zapomněli. Zaprvé jí svědčila společnost upovídáné a hravé Aničky a zadruhé se ukázalo, že trpaslíkův zjev v ní hned na první pohled vzbudil sympatie a důvěru. Když od něj obě malé holky dostaly korálkové ozdoby pro sebe a pro panenky, celé se rozzářily. Anička slušně poděkovala, ale Tereza přistoupila blíž k němu a natáhla ruce. Jakmile ji Zachariáš vyzdvihl do náruče, objala ho ručičkami a přitiskla svou jemnou tvářičku do jeho vousů.

„Ty jedna malá tulinko,“ usmál se na ni, „obtočit si trpaslíka kolem prstu hned při prvním setkání, to se jen tak někomu nepodaří.“

Takže celý večer proběhl bez problémů a komplikací.

Po večeři vytáhl Rafan Hanku stranou od ostatních.

„Vymyslel jsem pro Lídu takové malé překvapení. Ale potřebuji, abys mi s tím trochu pomohla.“

„Překvapení? Pro Lídu?“

„Jo. Přemýšlel jsem o ní a dospěl k názoru, že by potřebovala trochu nasměrovat. Víš, máme u ochránců takovou šikovnou dívku empatičku, co nám pomáhá v případech psychických bloků.“

„Psychický blok? Co to je?“

„Když prožiješ situaci, se kterou se nedokážeš sama vyrovnat, uzavře se tvůj problém do jakéhosi sklepení ve tvé mysli a ty se snažíš na něj nemyslet a bojíš se o něm nahlas mluvit. To je psychický blok.“

„Aha. A co s tím jako dělá?“

„Pokaždé něco jiného. Vyprávěl jsem Veronice o Lídě, i o tom, co se jí stalo, co prožila. Trochu jsme diskutovali a ona navrhla takový malý pokus. Ale potřebujeme, aby Lída aspoň částečně spolupracovala.“

Rafan Hance vysvětlil, co vymysleli.

„Myslím, že bude souhlasit,“ usmála se Hanka, „minule na tobě mohla oči nechat, takže předpokládám, že schválí úplně všechno, co navrhněš.“

„No, vidím, že bych se měl od ní raději držet dál,“ ušklíbl se Rafan, „no nic, v neděli zkusíme to, co Veronika navrhla. Třeba to Lídu posune z toho jejího osamění zpět mezi lidi.“

Kéž by, pomyslela si Hanka. Trápilo ji pomyšlení na P’ujiba a jeho budoucnost. Lída je právě teď ve velice komplikovaném věku. Moc velká na to, aby poslouchala dobré rady, ale k dospělosti jí ještě několik let chybí. O zkušenostech ani nemluvě. Zatím pořádně nezvládá ani vlastní problémy, natož ty jednorozcovy.

„Co vy dva tady kujete za pikle?“ vyhmátl je Zachariáš.

„Ále, nic důležitého,“ mávla rukou Hanka.

„Tak pojd’te pěkně dovnitř, budu podávat zmrzlinu.“

„Ňam, už se těším,“ zamířila okamžitě zpět. “

Na chodbě v šeru zakopla. O podlahu kovově zazvonila sekera.

„Sakra, ženská, dávej přece pozor! Zrovna jsem ji nabrousil,“ hartusil Zachariáš a palcem zkontroloval, jestli je všechno v pořádku.

„Proč ji máš tahle nešikovně v cestě?“ podivil se Rafan.

„To jen pro každéj případ,“ zamumlal trpaslík. „Až přijde Rohan, mám v plánu si s ním důvěrně popovídat.“

„Zachu!“ zpozorněla Hanka. „Doufám, že nemáš v úmyslu mu ublížit?!“

„Od minulého setkání má u mě malý vroubek,“ vyhnul se přímé odpovědi trpaslík.

„Ve středu v noci mi Rohan zachránil život!“ postavila se před něj a kladla důraz na každé slovo.

„Jsi si tím jistá?“

„Ležela jsem na zemi a Kvido se mi chystal do zad vrazit kudlu,“ pokračovala pomalu, jako by si dávala záležet na tom, aby i tupý trpaslík pochopil, co mu říká. „Rohan byl trochu z ruky, ale vyskočil, udělal ve vzduchu takovou zvláštní otočku a nožem, co měl v ruce, Kvida zabil.“

„Otočku, říkáš?“ začalo to Zachariáše zajímat. „Popiš mi, jak vypadala,“ požádal ji.

Hanka se v úzké chodbě pokusila napodobit Rohanův pohyb.

„Akorát, že to provedl tak rychle, že skoro ani nešlo postřehnout pohyb jeho zbraně,“ dodala po svém neumělém vystoupení.

„Sekerníkova pirueta!“ zajiskřilo Zachariášovi v očích. „Nikdy bych do něj neřekl, že něco takového může umět.“

Natáhl se a pověsil sekeru na hák zatlučený do zdi.

„No dobře, ukecala jsi mě. Budu ho šetřit,“ ušklíbl se na dívku a uhodil pěstí do otevřené dlaně.

„Taky jsem včera v Pasteku dostala dárek. Možná bys mohl vědět, co to je,“ vytáhla Hanka z kapsy malou krabičku a otevřela ji.

Trpaslík nakoukl dovnitř a hvízdal: „Šedá tuha! To je přímo královskéj dar.“

„K čemu to je?“

„Nejlepší možná surovina pro výrobu amuletů a komunikátorů. Zeptej se Vrona, on ti o tom poví víc než já.“

„No vidíš, vlastně jsem mu to vůbec neukázala. Je z něj teď takovej starostlivej taťka, že skoro zapomínám, kým dříve byl.“

„Neměla bys to vyplýtvat na nějaké hlouposti, je to dost vzácný nerost. Dobře si to schovej. Většina kouzelníků by za tuhle krabičku obětovala život. Ten tvůj, pochopitelně.“

Trpaslík plácl Hanku dobrácky po zádech, až zalapala po dechu a byla vděčná Rafanovi, že stihl zachytit její krabičku s kamínky dřív, než se celý obsah rozletěl všude okolo.

„Tak snad jdeme na tu zmrzlinu, ne?“ kývl na ně Zachariáš a popostrčil je směrem ke kuchyni. „Když už vás tu mám tak pěkně po ruce, pomůžete mi ji naservírovat.“

Překvapení pro Lídu

Z neděle měla Hanka trochu obavy. U Lídy člověk nikdy nevěděl, v jakém rozpoložení ji právě zastihne a Terezka se při zmínce o její návštěvě odmítavě mračila. Naštěstí aspoň Veronika, kterou Rafan přivedl, patřila mezi mimořádně vlídné a sympatické lidi. Skromná usměvavá blondýnka si okamžitě začala hrát s Terezkou, což holčičku nadchlo a trochu zklidnilo. Přinejmenším oběd proběhl naprosto v pohodě.

Hance se vůbec nechtělo rušit poklidnou atmosféru a odchod za Lídou stále odkládala. Nakonec se pustila do mytí nádobí.

„Hele, nech to nádobí a skoč pro Lídu,“ vzal jí Rafan z ruky špinavý talíř a popostrčil ji směrem ke dveřím.

„Nevím proč, ale vůbec se mi za ní nechce,“ vzdychla s rukou na klíce.

„Hm, kdyby tu nebyla Veronika, tak bych řekl, že to necháme na jindy,“ přikývl Rafan. Možná i on se cítil podobně nesvůj jako Hanka.

„Jo, bylo by hloupé to odkládat, když pro to nemáme žádný rozumný důvod,“ podívala se na kamaráda a její nechuť ještě zesílila.

Pak se zamračila, potlačila své instinkty a odhodlaně vyšla ze srubu ven. Přece se nenechá vyvést z míry naprosto nelogickým strachem! Co by se asi tak mohlo stát? Lída je rozumná holka, je tu s nimi Vron a Rafan, všechno by mělo proběhnout v pohodě... Odehnala zneklidňující myšlenky a otevřela bránu do Laridonovy zahrady.

Lída už na ni čekala.

„Myslela jsem, že obědváte dřív,“ komentovala nespokojeně Hančino zpoždění.

„To ano. Ale připravovali jsme pro tebe takové malé překvapení.“

„Pro mě?“

„Vlastně to vymyslel Rafael a přivedl si na pomoc jednu svoji kolegyni od ochránců.“

„Kolegyni? On s ní chodí?“

„Ale kdepak. Jen o ní říká, že má zvláštní tvůrčí nápady.“

„A o co půjde?“

„Jedná se o malování na kůži. Ale neboj se, dá se to bez problémů umýt, když se ti to nebude líbit.“

„A k čemu to je?“

„Veronika tvrdí, že se při tom dá odhalit skrytá osobnost.“

„Tomu nerozumím.“

„Je to jednoduché. Posadíš se, zavřeš oči a počkáš, až skončí s malováním. Pak se na sebe podíváš, a buď ji pochválíš, že se trefila do tvého vkusu, nebo jí řekneš, že vedle, jak ta jedle a jdeš se umýt.“

„Není v tom ještě něco jiného? Skrytá magie? Ovlivňování? Nebo tak něco?“

„Je to neškodné.“

„Tak dobře. Ale nejdřív se necháš pomalovat ty,“ zadívala se na ni s jistou porcí nedůvěry Lída.

„Proč ne,“ pokrčila rameny Hanka, „jestli bude Veronika souhlasit, tak docela ráda.“

Jakmile dorazily společně ke srubu, hned bylo vidět, že ani Rafan s Veronikou nezaháleli. Objevil se tu stůl s barvami, židle a dokonce i velké zrcadlo. Kolem poskakovala Terezka a obličej měla vyzdobený vzorkem sněžné sovy. Když se na přicházející Lídu zamračila, působilo to skoro výhružně.

„Chce, abych se taky nechala namalovat,“ oznámila Hanka Veronice.

„No jasně. Žádný problém,“ usmála se blondýnka a pokynula rukou směrem k sedátku.

Hanka usedla, zavřela oči a uvolnila se. Jemné dotyky na její kůži i vlasech byly docela příjemné. Skoro zapomněla i na Lídu. Teprve její hlas ji vrátil zpět do reality.

„Páni, to je nádhera. Jste ohromně šikovná,“ nadšeně hodnotila Lída Veroničino umění. „Už se těším, co namalujete pro mě.“

Hanka se zvedla, aby uvolnila sedátko pro svou bývalou spolužačku, a nakráčela před zrcadlo. Zamrkala překvapením. Byla z ní dračice se zlatavými šupinami. Vlasy měla spletené do mnoha krátkých copánků a pospojované do neobvykle propletených tvarů. Musela uznat, že se sama sobě docela líbí.

„Vážně ti to sluší,“ mrkl na ni uznale do zrcadla Rafan.

„Je překvapující, jak se trefila,“ zakoulela očima v dračím obličejí a vycenila výhružně zuby na kamaráda.

„Vždyť jsem říkal, že je dobrá,“ se smíchem couvl a málem zakopl o zvědavou Terezku, která v náruči muchlala jeho tulíka.

Hanka se vrátila k Veronice, aby se podívala, co provádí s Lídou.

Při pohledu na kresbu se Hance zatajil dech. Do magických ornamentů byly umně zapleteny květiny a barevní hadi. Nakonec dívce nasadila vybělenou koženou čelenku zdobenou drahými barevnými kameny, sušenými plody a peříčky. Lída nyní vypadala jako královna hadích mágů.

„Hotovo,“ prohlásila Veronika, když zlehka foukla zlatý prach na posledního namalovaného hada. Zlaté třpytky se uchytily na vlhké barvě. Celkový dojem neměl chybu.

„Tak co, jak se ti to líbí?“ sondovala Hanka, když mladší kamarádku dostrkala před zrcadlo.

„Já... já nevím. Je to nádherné. Ale je to i děsivé. Bojím se sama sebe.“

Rafan se k nim přitočil a uznale mlaskl.

„Co na to říkáš?“ obrátila se Lída přímo na něj.

„Být tebou, tak bych všem kamarádům tvrdil, že studuji pradávne umění kouzel starých hadích mágů. A dodal bych, že to umění může pochopit jen ten, kdo své tělo dokáže zbavit všeho, co se byt' jen zdálky podobá vlasu nebo chloupku. Kdybys ještě navíc občas přivolala nějakého neškodného hada, tak by to vážně nemělo chybu. Když si to tak představím, asi bych k tobě pociťoval velký respekt.“

„Opravdu?“ rozzářila se Lída.

„Na to vem jed,“ potvrdil zcela vážně Rafan.

„Možná to není špatný nápad...“ zamyšleně na sebe do zrcadla hleděla Lída a zasněně se usmívala.

Terezka Hanku zatahala za rukáv a ukázala prstíkem. Nedaleko nich stál P'ujibo a pozoroval je. Bylo jasné, že čeká, až si ho Lída všimne. Terezka se k němu chtěla rozběhnout, ale Vron ji zadržel. Kroutila se mu v ruce, aby se vyprostila z jeho sevření, ale neúspěšně.

To už si jednorozce všimla i Lída.

„Je tak nádherný,“ vzdychla a podívala se na Hanku, „už jsem se rozhodla, jak náš vztah vyřeším. Přikážu mu, aby mě doprovodil domů.“

„Domů?“ zděsila se Hanka. „Máš na mysli vaši zahradu?“

Dokonce i Vron, který se chystal odvést vzpouzející se Terezu do srubu, se při těch slovech zarazil.

„Bude se tam mít mnohem líp, než tady v lese. Budu mu nosit to nejsladší ovoce. Máme tam nádhernou trávu, prostor, slunce.“

„Slunce možná ano,“ držela se Hanka, aby na Lídu nezdvihla hlas, „ale dostatek prostoru určitě ne. Jednorozec potřebuje hlavně les a volnost.“

„Neboj se. Bude se mu tam líbit. Budeme tam přece spolu.“

„To je pěkně hloupej nápad,“ neudržel se Rafan. „Jestli chceš nějakého jednorozce v krátké době spolehlivě zahubit, tak ho postav do okrasné zahrady a co nejčastěji ho ukazuj svým kamarádům.“

Lídu Rafanova jízlivost šokovala. Ještě před chvílí k němu vzhlížela se zbožným pohledem a najednou zjistila, že má mladík úplně jiné názory než ona. Chvilku to vypadalo, že se pustí do pláče, ale přemohla se.

„Ty nikdy nepochopíš, jak nádherný vztah mezi sebou máme,“ odbyla ho přezíravě a vykročila směrem k čekajícímu jednorožci.

Vron se jí postavil do cesty a lehce zavrtěl hlavou: „Určitě věříš, že děláš pro P’ujiba to nejlepší, ale mýlíš se. Nespoutávej ho svým příkazem. Mezi vámi je magické pouto a on tě nemůže odmítnout. Ale věř mi, že kdyby mohl, tak by to udělal. Kvůli tomu propojení se už nikdy nemůže vrátit ke svému stádu. Je ještě mladý, skoro hříbě, které by mělo žít u svých rodičů. Přišel kvůli tobě skoro o všechno. Neber mu ještě i svobodu.“

Chvilku doufali, že Vronova slova na dívku zapůsobila, ale jen do té chvíle, než mu odpověděla.

„Vy tomu nikdo nerozumíte. Vůbec netušíte, co cítím, co cítíme my dva, já a jednorožec. Je to tak úžasné, nádherné, nejkrásnější na světě. On v mé blízkosti nešťastný rozhodně nebude. Patříme k sobě. Už navždy.“

Obešla Vrona a došla až k jednorožci. Láskyplně ho objala.

Vtom Terezka kopl svého adoptivního otce do kotníku tak silně, že ji pustil. Rozběhla se za Lídou. Vyrázili za ní skoro všichni najednou. Ale holčička byla rychlá. Doběhla k jednorožci a prudce Lídu odstrčila. Ta nečekala od Terezky tolik síly a upadla na zadek.

V té chvíli se všude kolem nich zvedl proud magie a směřoval do Terezčiny rukou. Její dlaně a zápěstí zazářily stříbrným světlem. Zároveň spatřili i podivnou světelnou šňůru, propojující jednorožce s Lídou. Holčička ji uchopila svými stříbrnými rukama a škulba tak prudce, až se od ní rozletělo několik blesků do stran. Magie mohutně zavibrovala a Hanka měla pocit, že se ocitla uprostřed magického sulcu. Jen s námahou udělala krok vpřed a pak další a další. Kolem ní se mihl tulík a předběhl ji. V krku měla sucho a celé tělo ji brnělo.

K Terezce dorazila hned za Vronem. Viděla, jak holčičku zachytil, když se sunula k zemi. Panebože! Tolik magie! Jak je to možné? Kde se to tu vzalo?!

Chvíli jí trvalo, než byla schopná vnímat dění kolem sebe. Jednorožec se třásl jako v zimnici a Lída seděla na zemi celá bledá a oči děsivě vytřeštěné. K její hrudi se tiskl tulík.

Hanka se k ní sklonila a zatřásla s ní. Pak ji propleskla a znovu s ní zatřásla. Konečně docílila aspoň jakés takés odezvy.

„Co jste mi to udělali? Vy jste mi ho ukradli... mého krásného jednorožce... umřu, jestli mi ho nevrátíte. Já ho chci zpátky!“

Rozbrečela se tak zoufale, až se Hance nad ní sevřelo srdce. Podívala se směrem k P’ujibovi a uviděla Rafana, jak ho konejší společně s Veronikou. Když se ohlédla, spatřila Vrona, jak spěchá s bezvládným tělem holčičky ke srubu.

Pomalu jí začalo docházet, co se vlastně stalo. Ta malá nějakým záhadným způsobem dokázala přerušit magické propojení mezi P’ujibem a její bývalou spolužačkou. To, co nikdo nepovažoval za možné, provedla malá holka. Jak jen to mohla dokázat? Hanka o tom marně přemýšlela, zatímco hladila a spolu s tulíkem magicky zklidňovala hystericky vzlykající Lídu. Ale ani Plavíkova přítomnost ji nedokázala utěšit.

„A do háje,“ ozval se ostrý Rafanův hlas. „Okó Bdělých nás zaměřilo. Asi budou trable.“

I Hanka pocítila to zvláštní magické dlabnutí. Krátce po něm se zachvěla blízko nich brána a zjevila se ženská postava s holí moci v ruce. Žena se ostražitě rozhlédla, pak zamířila k nim.

„Identifikujte se, prosím,“ požádala je.

„Veronika Tůmová, Rafael Vron, Hana Vronová,“ odříkávali postupně, jen Lídě to mezi vzlykáním moc nešlo, „Lída ... donová.“

„Co se tu stalo? Proč tolik magie?“ zamračila se ochránkyně.

Slova se ujal Rafan.

„Tahle malá slečna s členkou a jednorožec byli magicky svázaní. Přerušení té vazby si vyžádalo neobvyklé množství energie. I nás překvapilo, kolik síly bylo potřeba na to, aby se pouto přetrhlo.“

„A neublížili jste jim?“

Ochránkyně se dotkla chvějícího se jednorožce a nespokojeně potřásla hlavou.

„Je ještě mladý a zdá se dost vyděšený. Zavolejte někoho z jeho stáda, ať na něj dohlédne,“ požádala je zamračeně a Hanka urychleně oslovila R'ihana.

„Mohu tomu jednorožci otevřít bránu?“ zeptala se ženy pošilhávajíc po její holi moci.

„Můžeš, ale nepokoušej se o útěk, budu tvou magii kontrolovat.“

Hanka pustila R'ihana k nim. Ucítla, jak je vzrušený a rozechvělý z toho, co se přihodilo. Udělal dva kroky k ochránkyni a naznačil hlavou malou úklonu: „Děkuji za pozvání. Je milé, že máte o P'ujiba starost. Ale není potřeba mít obavy, dohlédnu na to, aby byl v pořádku.“

„Nevznášíte žádnou námitku proti tomu, co se tu přihodilo?“ ujistila se žena opatrně.

„Ne,“ odpověděl zdvořile R'ihan. „Za to, co se stalo, jsem vděčný.“

Zdálo se, že ochránkyni spadl velký kámen ze srdce. Řešit spor s jednorožci by pro ni znamenalo nepříjemnou komplikaci. S lidmi je to jednodušší.

„To kouzlo byla vaše práce?“ obrátila nyní svou pozornost k Rafanovi. Hanka se už už nadechovala, aby ochránkyni pověděla pravdu, když zachytila kamarádův pohled. Bylo v něm něco varovného. V ten moment jí došlo, čeho se bojí. Vrona by mohli obvinít, že svou adoptivní dceru nezvládá, a vzít mu ji. Měli by další argument, proč mu zatrhnout hledání nadaných dětí v chudých a problematických rodinách. Terezka by mohla přijít o svou novou rodinu dřív, než se stačí uzdravit z následků ztráty svých nejbližších. Co by to s ní asi udělalo? Hanka ztěžka polkla. Přestala hladit Lídu a postavila se.

„To nebyla jeho práce, za všechno můžu já,“ pokusila se použít Rafanovu metodu: říkej pravdu, aby vyzněla tak, jak potřebuješ. „Patřím do rodiny jednorožců a nemohla jsem se smířit s tím, že tady můj bratr P'ujio bude muset po zbytek svého života existovat jako vyhnanec. Má právo na svobodu jako každý jiný rozumný jedinec. Nepovažovala jsem pouto mezi ním a člověkem za normální. Jsem šťastná, že ho podařilo zrušit.“

Lída přestala vzlykat a vztyčila se. V jejích očích narůstal vztek.

Plavík se při tom prudkém pohybu skulil na zem, kde zůstal vyčerpaně ležet. Rafan ho se starostlivým výrazem sebral a něžně uložil do kapsy u košile.

Bývalé spolužačky nyní proti sobě stály jako dračice a královna hadů. Napětí se dalo krájet.

„Nenávidím tě,“ chraptivě ze sebe vypravila Lída. „Celou dobu tvrdíš, jak mi chceš pomáhat a nakonec mi ukradneš to nejcennější, co jsem kdy měla.“ Nekřičela, spíš sípala, ale o to výhrušněji to znělo. „Jsi hnusná odporná zrádkyně.“

„Bez toho pouta se bude žít lépe i tobě, věř mi,“ pokusila se Hanka zklidnit její emoce, ale ten pokus byl už předem odsouzen k nezdaru. Lída svůj díl bolesti celý vložila do narůstající nenávisti.

„Ublížila jsi mi. Hrozně jsi mi ublížila. Ani si neumíš představit, jak moc jsi mi ublížila.“

Najednou zdvihla ruku a jejích prstů vyšlehl blesk do Hančiny hrudi. Ta se nechránila. Magický útok od své bývalé kamarádky přece jen nečekala. Zvláště ne před ochránkyní. Zalapala po dechu a sunula se k zemi. Rafan ji zachytil. Ještě zahlédla, jak se rozzářila hůl moci. Tlak na hrudi najednou ustal. Několikrát se zhluboka nadechla, zatřepala hlavou a kamarád jí opatrně pomohl vstát.

Hanka viděla, jak ochránkyně zamračeně stojí před Lídou a chystá se kouzlit.

„Ne! Zadržte prosím! Ona ještě není plnoletá,“ zamávala rukama, aby připoutala pozornost ochránkyňe a zabránila dalšímu možnému maléru. „Ona má právo se zlobit. V poslední době to měla těžké.“

Ochránkyňe se po Hance překvapeně podívala.

„Nerespektovala ochránce ve službě. To je závažné provinění i od nedospělého jedince,“ váhavě pozdržela přípravu kouzla.

„Laridonova vnučka,“ pronesl Rafan velice pečlivě a zřetelně, „se vám za to jistě dříve nebo později omluví.“

Zdalo se, že ochránkyňe lehce zezelenala. Málem vztáhla ruku na příbuznou Bdělého. Tuhle záležitost jí byl čert dlužen! Ještě, že ji ti dva včas zarazili. Znepřátelit si Laridona bylo to poslední, co by si přála. Najednou byla trochu na rozpacích, do jaké míry se držet litery zákona.

Hanka využila jejího zaváhání a přistoupila blíž k rozrušené Lídě.

„Asi bych tě měla odvést domů. Co ty na to?“ smířlivě se podívala na ukřivděně se tvářící dívku, které ještě pořád tekly po tvářích slzy.

„Ne! S tebou už nikdy nechci mít nic společného,“ zatvrzele trvala na své nenávisti Lída.

Hanka váhavě ustoupila a její bezradný pohled se na okamžik střetl s Rafanovým. Pochopil to jako pokyn, aby v té věci něco udělal. Odkášlal si, aby přitáhl pozornost ženy, která sem vstoupila s holí moci.

„Možná bychom mohli o tuto laskavost požádat vás,“ oslovil Rafan přímo ochránkyňi. „Bdělý by jistě ocenil, kdybyste Lídu doprovodila až k němu a dala na ni cestou pozor.“

Hanka zvědavě sledovala, co na to strážkyňe zákona. Nevypadala, že by se jí do toho moc chtělo.

„Myslím, že to přetržené pouto jejího dědu potěší,“ řekla Hanka směrem k Rafanovi, ale vlastně to bylo tak trochu i sdělení pro ochránkyňi.

„Lituji toho dne, kdy jsem tě pozvala do svého domu,“ zasyčela Lída a pohodila vzdorně hlavou, až peříčka na její čelence zavířila vzduchem. Otočila se k bývalé spolužačce zády a udělala dva kroky před ženu s holí moci v ruce: „Odvedete mě k dědovi? Prosím.“

„Jednou najdeš svoje štěstí a já ti ze srdce přeju, aby to bylo brzo,“ řekla Hanka bez úsměvu a s trochou trpkosti, že se rozcházejí právě takhle.

„Doprovodím ji. Bude to tak bezpečnější,“ vzdychla ochránkyňe a otevřela bránu, ve které zmizela i s Lídou.

„Už taky musím jít,“ olízla si nervózně rty Veronika. „Pak mi přines barvy a to ostatní,“ řekla Rafanovi a zmizela.

„Tereзка!“ vzpomněla si najednou Hanka. „Musím se jít podívat, co je s Terezkou!“ A rozběhla se ke srubu.

Vron se na ni unaveně podíval, když rozrazila dveře.

„Je to dobrý,“ oznámila mu, „ochránkyňe to moc podrobně nezkoumala a už je pryč. A Lídu si odvedla s sebou. Snad nebude Laridon moc vyvádět, až zjistí, co jsme s ní provedli.“

Přistoupila opatrně k postýlce. Tereзка sice dýchala, ale jinak moc živě nevypadala. Bledě zašedlá pleť a záškuby rukou nevěstily nic dobrého.

„Co jí je?“ zašeptala s obavou. Teprve teď si všimla, že ani Vron na tom není nejlíp.

„Vstoupila do dluhu.“

„Do jakého dluhu? Tomu nerozumím.“

„Narušila rovnováhu zdejší hladiny. Aby mohla dokončit kouzlo, vytáhla magii ze země. Představ si to jako gumu. Přitáhla k sobě sloup z magického jezera. Jenže nyní se sloup snaží vrátit tam, odkud byl násilně vyzdvižen, a bere si zpátky svou energii... z ní. Už jsem

do jejího těla napumpoval veškerou svou magii i magii všech kamenů, co vlastním. Nestačí to. Zdaleka to nestačí...“ vzdychl.

„Pust' mě k ní,“ přitáhla si k postýlce židli Hanka.

Vron se rezignovaně odsunul dál. Mohl sice požádat některé další mágy o pomoc, ale tím by Terezce nenávratně ublížil. Kdyby se domáklí, co se tu stalo a hlavně jakým způsobem se to stalo, museli by holčičku označit jako nebezpečnou. Možná jako extrémně nebezpečnou. Přišla by o svůj sedmý smysl. Ani nechtěl domýšlet, co by to pro ni znamenalo. To by žádný rodič svému milovanému dítěti udělat nemohl.

„Plame,“ oslovila Hanka v duchu svého dračího přítele, „zavolej ještě Svát'u, ať sem přijde. Asi ho ta malá bude potřebovat. A ať se po cestě staví taky u Zachariáše pro pár magicky nabitých kamenů. Až to vyřídíš, nejspíš budu potřebovat i tvoji magickou energii.“

Cítila, jak Terezčino tělo nasává její magii jako houba. A to už předtím vysálo Vrona! Proboha! Kolik magie asi Terezka potřebovala k tomu, aby přetrhla pouto mezi člověkem a jednorožcem?! Do pootevřených dveří vstoupil Rafan.

„Potřebuji okamžitě veškerou magii. I tu tvoji,“ oznámila mu Hanka, a jakmile směrem k ní otevřel svou mysl, vycucla i jeho. Stále to nestačilo. Vron podal Rafanovi džbáněk s vodou. Oba s nešťastným výrazem sledovali Hančin zápas o vyrovnání Terezčina magického dluhu.

Dveře se znovu otevřely a dovnitř nahlédly dvě hlavy jednorožců.

„Přijmi pro ni magii stáda,“ řekl R'íhan a Hanka pocítila cosi úžasného.

Brnělo ji celé tělo, jak přes ni proudila uvolněná energie. Musela ji maličko přibrzdit, aby ten příval malou holčičku nezabil. Ucítila, jak se mohutný proud zmírňuje a částečně se vyrovnává i rozkolísanost v Terezčině auře. Vnímala při tom nejen všechny členy stáda, ale dokonce i jejich dohadování o tom, co se tu vlastně přihodilo. Nestávalo se často, aby byli jednorožci něčím překvapeni. Tentokrát byli. A docela příjemně. „Nevěřil bych, že je to možné... taková malá a tolik síly... nikdo jí neřekl, že to nejde, tak to prostě zkusila... jak jen to dokázala?... asi proto, že všechno žádala jen pro něj a nic pro sebe... srovnáme její dluh... a trochu i její paměť... to snad ne!... jen nepatrně... otec její matku zabil v afektu a pak se zděsil svého činu tak, až se mu zastavilo srdce... ona nemohla nic dělat... nebyla to její vina... nebyla to její vina a je čas jít dál... je čas na nový domov... je čas na cestu za vzděláním... je čas na trochu lásky a štěstí... vrátila P'ujiba do našeho stáda... uvítáme ji jako čestného hosta.“

Terezce se do tváří vracela barva. Konečně se vyrovnala hladina magie a proudění ustalo.

„Svát'a už je na cestě,“ upozornil Hanku Plam.

„To je dobře,“ jako by úsměv, který se jí rozlil na tváři, zabloudil i do jejích slov, „zdá se, že jsme to zvládli. Jeho magii už potřebovat nebudeme. Ale rozhodně by tu neměl chybět. Zdá se, že místo léčení budeme oslavovat. Miluju svoje stádo.“

„Kdybych nebyl drak, chtěl bych být jednorožec,“ zažertoval Plam, „ale běda, jestli někomu prozradíš, že jsem to řekl.“

„Díky, bráško, za pomoc.“

„Pro tebe vždycky a všechno,“ poslal jí drak malé psychické pohlazení. Oplatila mu ho. Na víc neměla čas, protože se holčička na posteli zavrtěla. Pokusila se zdvihnout hlavu. Hanka ji opatrně podepřela a posadila, aby se mohla podívat ke dveřím, kde R'íhan a P'ujibo čekali, zda s ní bude všechno v pořádku.

Terezce se rozzářily oči jako hvězdičky.

„Přetrhla jsem to... Už se může... vrátit domů... k mámě a tátovi,“ vysoukala ze sebe namáhavě, usmála se na P'ujiba a vyčerpaně se stulila Hance do náruče.

Konec 8. dílu